Titlul original: **The Fourth K,** by Mario Puzo

Copyright © 1990, by Mario Puzo

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română, inclusi
pentru Republica Moldova, sunt rezervate Editurii **elit.**

I.S.B.N. 973-9100-79-1

I-3131-3
P99

708733S

Mario Puzo

AL PATRULEA K

Versiunea românească: Liana Ciuche

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
SECȚIA PT. ADULȚI
Pța Ștefan cel Mare nr. 1

708733

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA"
CLUJ

EDITURA elit

1
2009

Copiilor mei

Anthony,

Dorothy,

Eugene,

Virginia,

Joseph

PARTEA ÎNTÂI
VINEREA MARE — DUMINICA PAŞTELUI

CAPITOLUL 1

Oliver Oliphant avea o sută de ani şi o minte ascuţită brici. Din nefericire pentru el. Atât de ascuţită şi încă atât de subtilă, încât, deşi încălcase o mulţime de legi morale, mintea îi purificase conştiinţa, lăsându-i-o curată ca lacrima. Şi atât de versată, încât Oliver Oliphant nu căzuse niciodată în capcanele, aproape inevitabile, ale vieţii cotidiene: nu se căsătorise niciodată, nu candidase pentru funcţii politice şi nu avusese nicicând un prieten în care să se încreadă total. Acum, pe proprietatea sa imensă şi retrasă, straşnic păzită şi aflată la numai zece mile de Casa Albă, Oliver Oliphant, cel mai bogat om al Americii şi probabil şi cel mai influent cetăţean particular al ei, îl aştepta pe finul său, ministrul de justiţie al Statelor Unite, Christian Klee. Farmecul lui Oliphant era pe măsura geniului său; în timp ce puterea lui se sprijinea pe amândouă. Şi chiar şi la înaintata vârstă de o sută de ani, sfatul său era căutat de oameni importanţi, care se bazau atât de mult pe capacităţile sale analitice, încât îl porecliseră *Oracolul*.

Ca sfetnic al preşedinţilor, Oracolul prezisese crize economice, crahuri pe Wall Street, căderea dolarului, retragerea capitalului străin şi capriciile preţului petrolului. Prezisese mişcările politice din Uniunea Sovietică şi reconcilierea neaşteptată între cele două partide americane rivale, Democrat şi Republican. Dar, mai presus de toate, adunase zece miliarde de dolari. Era firesc ca sfatul unui om atât de bogat să fie preţuit, chiar şi atunci când greşea. Numai că Oracolul avea dreptate aproape întotdeauna.

Acum, în această Vinere Mare, Oracolul era preocupat de un

singur lucru: petrecerea la care avea să i se aniverseze suta de ani p acest pământ. O petrecere ce urma să se țină în Duminica Paștelui, î grădina de trandafiri a Casei Albe, gazdă fiind chiar președintel Statelor Unite, Francis Xavier Kennedy. I se putea ierta Oracolulu capriciul de a savura această recepție fastuoasă. Pentru un scurt răgaz lumea își va reaminti de el. Va fi, se gândea trist, ultima sa apariție î scenă.

*

La Roma, în Vinerea Mare, șapte teroriști își finalizau pregătirile în vederea asasinării Papei Bisericii Romano-Catolice. Cei patru bărbați și trei femei din grup se credeau eliberatorii omenirii și își ziceau Arhanghelii Violenței. Liderul acestei bande stranii era un tânăr italian, bine pregătit în tehnica terorismului. Pentru această operațiune specială, își luase numele de cod Romeo, care-i satisfăcea ironia de adolescent necopt, iar romantismul sonor al acestui nume îi îmblânzea iubirea spirituală față de omenire. Târziu, în după-amiaza Vinerii Mari, Romeo se odihnea într-o casă conspirativă, pusă la dispoziție de Suta Internațională. Lungit pe niște cearșafuri mototolite, murdare de scrum de țigară și de transpirația adunate mai multe zile-n șir, citea o ediție broșată din *Frații Karamazov*. Mușchii picioarelor i se chirceau de tensiune, sau poate de frică, dar nu conta. Va trece și asta, ca întotdeauna. Însă misiunea aceasta era atât de diferită, de complexă, implica atâta pericol pentru trupul și spiritul său. În această misiune va fi cu adevărat un Arhanghel al Violenței și va purta numele acela atât de iezuit, încât îl făcea mereu să râdă.

Inițial, îl chema Armando Giangi. Părinții săi, bogați și din înalta societate, îl crescuseră în lux și trândăveală, oferindu-i însă o educație religioasă. Această combinație îi jignise într-atât natura ascetică, încât la șaisprezece ani renunțase la cele lumești și la Biserica Catolică. Așa că acum, la douăzeci și trei de ani, ce formă de protest mai teribilă și-ar fi putut imagina decât actul de a-l omorî pe papă? Și totuși, Romeo trăia încă o spaimă superstițioasă. Copil fiind, primise sfânta confirmare de la un cardinal cu pălărie roșie. Romeo își amintea mereu acea pălărie roșie, prevestitoare de rău, având chiar culoarea focului iadului. Confirmat astfel de Dumnezeu în toate tainele, Romeo

pregătea să comită o crimă atât de oribilă, încât sute de milioane oameni aveau să-l afurisească. Căci numele lui adevărat va ajunge unoscut. Va fi prins, asta făcea parte din plan. Dar, cu timpul, el, omeo, va fi aclamat drept eroul care a contribuit la schimbarea miloasei ordini sociale actuale. Ceea ce ar fi fost infam pentru un col, avea să fie considerat sfânt în următorul. Şi invers, îşi zise el cu zâmbet. Chiar primul papă care şi-a luat numele de Inocentul, cu cole în urmă, emisese o bulă papală prin care autoriza tortura. Şi tuşi, fusese ovaţionat pentru că propovăduia adevărata credinţă şi lva sufletele eretice.

Îmboldit de ironia sa juvenilă, lui Romeo i se părea interesant şi ptul că biserica îl va canoniza pe papa pe care el plănuia să-l omoare. a crea, deci, un nou sfânt. Şi cât de mult îi ura pe toţi papii ăştia! apa Inocenţiu al IV-lea, Papa Pius, Papa Benedict, ah, sanctificau rea mult, aceşti strângători de averi, aceşti sugrumători ai adevăratei redinţe, ai libertăţii umane, aceşti vrăjitori îngâmfaţi ce-i stăpâneau e nenorociţii din lumea întreagă cu fascinaţia ignoranţei, pedepsind marnic credulitatea! El, Romeo, unul din Prima Sută de Arhangheli Violenţei, va ajuta să se spulbere acest misticism primitiv. Numiţi ulgar terorişti, cei din Prima Sută erau răspândiţi în Japonia, ermania, Italia, Spania şi chiar în Olanda, cea plină de lalele. Trebuia marcat faptul că organizaţia nu avea membri în America. Democraţia ceea, locul acela de naştere a libertăţii, avea doar revoluţionari telectuali, care leşinau la vederea sângelui. Care puneau bombe să xplodeze în clădiri goale, după ce avertizau oamenii să le evacueze. are considerau preacurvia, în public sau pe scările instituţiilor statului, n act de revoltă idealistă. Ce vrednici de dispreţ erau! Nu era de irare că America nu dăduse nici un om Sutei Revoluţionare. Romeo opri din reverie. Ce dracu', nici măcar nu ştia dacă erau o sută. uteau fi cincizeci sau şaizeci. O sută era doar un număr simbolic. ar asemenea simboluri însufleţeau masele şi seduceau mass media. ingurul lucru pe care îl ştia efectiv era că el, Romeo, făcea parte din rima Sută, la fel ca prietenul şi camaradul său conspirator, Yabril.

La una din multele biserici din Roma băteau clopotele. Era proape şase seara în această Vinere Mare. Într-o oră, Yabril avea să nă ca să verifice toate fazele complicatei operaţiuni. Uciderea papei

va fi mişcarea de deschidere a unui joc de şah genial conceput, a une serii de acte îndrăzneţe, care încântau sufletul romantic al lui Romeo Yabril era singurul om care-i inspirase vreodată lui Romeo uimire ş teamă, atât fizic, cât şi mintal. Yabril cunoştea trădările guvernelo minciunile autorităţii instituite, optimismul periculos al idealiştilo surprinzătoarele momente de lipsă de loialitate, chiar şi în cazul celo mai devotaţi terorişti. Dar, mai presus de orice, era un geniu al lupte revoluţionare. Disprețuia concesiile mărunte şi mila infantilă, care influenţau pe majoritatea oamenilor. Yabril avea un singur ţel: să ajut la naşterea unui viitor liber.

În plus, era mai neîndurător decât ar fi putut fi Romeo vreodată E drept că şi Romeo ucisese oameni nevinovaţi, îşi trădase părinţii ş prietenii, asasinase un judecător care îl protejase cândva. Înţelegea c asasinatul politic poate fi o formă de demenţă şi era dispus să plătească acest preţ. Dar când Yabril îi spunea: „Dacă nu poţi arunca o bomb într-o grădiniţă, nu eşti un adevărat revoluţionar", Romeo îi răspundea „Asta n-aş putea s-o fac niciodată". Însă putea să ucidă un papă. Ş totuşi, în întunericul ultimelor nopţi la Roma, mici monştri oribili semănând cu nişte fetuşi ai viselor, îi acopereau trupul cu o sudoare d gheaţă. Romeo oftă şi se dădu jos, clătinându-se, din patul murdar, c să facă un duş şi să se bărbierească, înainte de sosirea lui Yabril. Ştia că acesta o să-i vadă în curăţenie un semn bun, menit să demonstreze că avea moralul ridicat pentru misiunea care urma. Yabril, ca mulţ adepţi ai senzualismului, credea într-o oarecare doză de lustru de faţadă Romeo, un adevărat ascet, putea trăi şi în cea mai cruntă mizerie.

*

Pe străzile Romei, în drum spre Romeo, Yabril îşi luă precauţiile obişnuite. De fapt însă, totul depindea realmente de siguranţa internă, de loialitatea combatanţilor activi, de integritatea Primei Sute. Dar nici ei, şi nici măcar Romeo nu cunoşteau adevăratele proporţii ale misiunii. Yabril era un arab care trecea uşor drept sicilian, ca de altfel mulţi alţii. Avea o faţă îngustă şi întunecată, dar partea ei inferioară — bărbia şi maxilarele, era în mod surprinzător mai masivă, mai grosolană, de parcă ar fi avut un strat de oase în plus. Din când în când, îşi lăsa o barbă, ca o blană mătăsoasă, care să-i acopere asprimea

ipului. Dar când lua parte la o operațiune, se bărbierea complet. Ca ger al Morții, îi arăta dușmanului fața sa adevărată.

Ochii lui Yabril erau căprui-deschis, părul înspicat, iar forța nanată de maxilarele pătrate se regăsea în torace şi în umeri. Picioarele erau lungi în raport cu trupul îndesat, mascând forța fizică de care ra capabil. Dar nimic nu era în stare să-i ascundă inteligența ageră a chilor. Yabril detesta total ideea Primei Sute. O considera o şarlatanie legantă pentru relațiile cu publicul, în ciuda faptului că membrii rganizației renunțaseră, chipurile, la cele lumeşti. Aceşti revoluționari coliți pe la universități, ca Romeo, erau prea erau romantici în lealismul lor şi strâmbau prea mult din nas în fața compromisului. 'abril înțelegea că puțină şarlatanie era necesară pentru ca revoluția ă dospească.

Personal, renunțase de mult la toată deşertăciunea moralei. Avea onştiința limpede a celor ce cred că sunt devotați din tot sufletul nai-binelui omenirii. Şi nu-şi reproşase niciodată acțiunile în interes ropriu. Printre ele, contractele încheiate cu şeicii petrolului, pentru uprimarea rivalilor politici, şi crimele ocazionale în folosul noilor efi ai statelor africane, care, şcoliți la Oxford, învățaseră să aibă xecutanți. Apoi, acte sporadice de terorism pentru diverşi şefi politici espectabili — acei oameni care controlează orice, mai puțin viața şi noartea.

Aceste fapte nu fuseseră niciodată cunoscute de Prima Sută şi, lesigur, nicicând încredințate lui Romeo. Yabril primea fonduri de la ompanii petroliere americane, englezeşti şi olandeze, bani de la erviciile de spionaj japoneze, iar demult, fusese plătit chiar de C.I.A. entru o execuție secretă mai deosebită. Dar toate acestea avuseseră oc la începutul activității. Acum trăia pe picior mare. Nu era un ascet — la urma-urmei, fusese sărac, deşi nu se născuse aşa. Era amator de vin bun şi de mâncare fină, prefera hotelurile de lux, îi plăcea să joace ocuri de noroc şi se lăsa adeseori furat de extazul împreunării cu o femeie. Îşi plătea întotdeauna plăcerea cu bani, daruri, adăugând şi farmecul său personal. Iubirea romantică îl îngrozea. În ciuda acestor „slăbiciuni revoluționare", era renumit în cercurile pe care le frecventa entru puterea voinței lui. Nu se temea deloc de moarte, pe care nu o

considera ceva extraordinar, şi avea o trăsătură unică: nu îi era frică de durere. Din această cauză, probabil, putea fi atât de nemilos.

Yabril îşi demonstrase calităţile de-a lungul anilor. Era de neînfrânt, indiferent de forma de constrângere fizică sau psihologică. Supravieţuise detenţiei în Grecia, Franţa, Rusia şi unui interogatoriu de două luni al securităţii Israelului, al cărei profesionalism îi inspirase admiraţie. Îi învinsese, probabil întrucât corpul lui cunoştea trucul de a-şi inhiba simţurile în timpul torturii. În cele din urmă înţeleseseră cu toţii: Yabril era imun la durere. Când lua ostatici, îşi subjuga adeseori victimele. Îşi recunoştea singur o doză de demenţă ceea ce inspira şi mai multă fascinaţie şi teamă. Sau poate că acest complex era sporit de detaşarea cu care comitea atrocităţile. Dar, în esenţă, savura viaţa, era un terorist care omora cu inima uşoară. Chiar şi acum, când pregătea cea mai periculoasă operaţiune din viaţa sa, se bucura de străzile înmiresmate ale Romei şi de amurgul Vinerii Mari, plin de dangătul nenumăratelor clopote sfinte.

*

Totul era pregătit, inclusiv oamenii lui Romeo. A doua zi urma să sosească la Roma şi grupul lui Yabril. Cele două brigăzi de luptă aveau să stea în case conspirative separate, ţinând legătura prin liderii lor. Yabril ştia că era un moment măreţ. Apropiata Duminică a Paştelui şi zilele următoare aveau să fie cadrul unei reprezentaţii strălucite.

El, Yabril, va sili omenirea să parcurgă un drum al ororii. Se va lepăda de toţi acei capi din umbră, transformându-i în pionii lui, şi-i va sacrifica până la unul, chiar şi pe bietul Romeo. Ştia că doar moartea sau o cădere nervoasă i-ar fi putut zădărnici planurile. Sau, ca să fie cinstit, una dintre sutele de posibile erori de coordonare. Însă operaţiunea era atât de complicată şi atât de ingenioasă, încât îi făcea o reală plăcere. Se opri să admire frumuseţea turnurilor catedralei şi să se bucure de feţele fericite ale cetăţenilor Romei şi de propriile speculaţii asupra viitorului pe care-l vedea în culori rozalii. Dar, ca toţi cei care cred că pot schimba cursul istoriei prin propria voinţă, inteligenţă şi putere, Yabril nesocotea accidentele şi coincidenţele istoriei, precum şi posibilitatea existenţei unor oameni mai cumpliţi decât el. Oameni educaţi în cadrul strict al societăţii, care, purtând

ısca legiuitorilor blajini, puteau fi de departe mai nemiloşi şi mai
ızi. Privind trecătorii de pe străzile Romei, cu aerul lor de voioşie
oasă, credincioşi într-un Dumnezeu omnipotent, Yabril trăia din plin
ntimentul propriei invincibilități. Orgolios din fire, se va lipsi de
tarea Dumnezeului lor şi-şi va desăvârşi opera, convins că, după
ul suprem, binele urmează inevitabil.

Yabril ajunsese între timp într-unul din cartierele mai sărace
Romei, unde oamenii puteau fi mai uşor intimidați şi mituiți. Se
ropie de casa conspirativă în care locuia Romeo, chiar când începea
se însereze. Clădirea veche, cu patru etaje, avea o curte întinsă, pe
nătate împrejmuită cu un zid de piatră. Toate apartamentele erau
ntrolate de mişcarea revoluționară clandestină. Îi deschise una dintre
le trei femei din grupul lui Romeo. Era uscățivă, îmbrăcată în
ntaloni şi o cămaşă de doc, descheiată până aproape de talie. Nu
rta sutien, iar în despicătura cămăşii nu ieşea la iveală nici o rotunjime
sân. Participase la una din operațiunile anterioare ale lui Yabril,
re n-o plăcea, dar îi admira ferocitatea. Se certaseră cândva, iar ea
se dăduse bătută. Pe femeie o chema Annee. Purta părul negru ca
na corbului tuns băieţeşte. Tunsoarea îi dezavantaja fața teşită, cu
isături viguroase, dar îi punea în evidență ochii focoşi, care măsurau
toată lumea, inclusiv pe Romeo şi Yabril, cu un fel de furie. Încă
fusese complet instruită în privința misiunii, dar apariția lui Yabril
făcu să înțeleagă că operațiunea era extrem de importantă. Zâmbi
urt, fără să scoată o vorbă, apoi închise uşa după el.

Yabril remarcă dezgustat mizeria din casă. Vase, pahare murdare
resturi de mâncare zăceau împrăştiate în camera de zi, pe jos erau
uncate ziare de-a valma. Grupul lui Romeo era format din patru
rbați şi trei femei, cu toții italieni. Femeile refuzau să deretice:
ntravenea crezului lor revoluționar să se ocupe de treburi casnice în
npul unei misiuni, dacă bărbații nu-şi făceau partea lor. Bărbații, cu
ții studenți şi încă tineri, credeau la rândul lor în drepturile femeilor,
r nu într-atât încât să-şi învingă comoditatea şi, pe deasupra, ştiau
, după plecarea lor, brigăzile de acoperire vor şterge toate urmele
criminante. Compromisul tacit era deci să ignore mizeria. Un
mpromis care-l irita doar pe Yabril.

— Ce porci sunteți, îi spuse el lui Annee.

Annee îl măsură cu un dispreț glacial.

— Nu sunt menajeră, îi răspunse ea.

Iar Yabril ghici imediat cu cine avea de-a face: femeii nu-i er frică nici de el și nici de altcineva. Credea cu adevărat în cauz revoluționară și era chiar dispusă să ardă pe rug pentru ea. Rome coborî în fugă scările, venind din apartamentul de sus — atât de frumo de plin de viață, încât Annee își plecă ochii — și îl îmbrățișă pe Yabr cu sinceră afecțiune. Apoi îl conduse în curte, unde se așezară amând pe o băncuță de piatră. Aerul nopții era înmiresmat de florile primăver și tumultul străzilor Romei, pline de animație în postul mare, răzbăte până la ei, ca un murmur slab. Iar peste toate, dangătele sutelor d clopote de biserică, cu tonalități când înalte, când joase, vestea apropierea Duminicii Paștelui. Romeo își aprinse o țigară și zise:

— În fine, a venit și vremea noastră, Yabril. Indiferent ce s întâmplă, numele noastre vor rămâne pe veci în mintea tuturor.

Yabril râse de romantismul bombastic din cuvintele lui Rome și simți o undă de dispreț față de această dorință de glorie personală

— Blasfemie, spuse el, dar nu uita că suntem în competiție cu lungă istorie a terorii.

Yabril se gândea la îmbrățișarea lor. Fusese, din partea lui, îmbrățișare camaraderească, dar străfulgerată de amintirea grozăviilo comise împreună, ca și cum ar fi fost niște paricizi, aplecați deasupr tatălui pe care îl uciseseră împreună. Câteva becuri electrice lumina slab de-a lungul zidurilor curții, dar fețele lor erau în întuneric.

— Lumea va afla totul în timp. Dar oare motivele noastre sun convingătoare? Sau o să ne creadă niște smintiți? Ce dracu', Yabri poeții viitorului ne vor înțelege în mod sigur.

Pe Yabril patetismul teatral al lui Romeo îl stânjenea și îl făce să se îndoiască de eficiența tipului, deși acesta și-o dovedise d nenumărate ori. Pentru că, în ciuda înfățișării delicate și a gândir confuze, Romeo era realmente periculos. Între ei doi exista însă deosebire fundamentală: Romeo era excesiv de temerar, Yabril excesi de circumspect. Chiar în urmă cu un an, se plimbau pe străzil Beirutului. În drumul lor dăduseră peste o pungă de hârtie murdară aparent goală. Yabril îi dăduse ocol. Romeo o expediase cu un șut î rigolă. Aveau deci instincte diferite: Yabril vedea în orice un perico

imp ce Romeo avea un gen de încredere naivă în toate. Dar existau ılte diferențe. Yabril era urât, cu ochii lui căprui şi mici ca două rgeluțe, în vreme ce Romeo era frumos. Yabril era mândru de ția lui, Romeo se ruşina de propria frumusețe. Yabril înțelesese totdeauna că, atunci când un om cinstit se angajează total în revoluția itică, el ajunge inevitabil la crimă. Romeo ajunsese la aceeaşi ıcluzie târziu şi în silă. Convertirea lui fusese una de tip intelectual.

Romeo repurtase victorii pe plan sexual grație frumuseții fizice care fusese înzestrat, iar banii familiei îl protejaseră de umilințe :uniare. Avea suficientă inteligență ca să-şi dea seama că norocul nu era just din punct de vedere moral, iar din această cauză năstarea vieții personale îl dezgusta. Se adâncise în literatură şi dii, găsind acolo confirmarea crezurilor lui morale. Şi astfel se lăsase or convins de profesorii lui radicali că trebuia să ajute la nsformarea acestei realități într-o lume mai bună.

Nu voia să o ia pe urmele tatălui său, care stătea la frizer mai ılt decât curtezanele la coafor. Nu voia nici să-şi petreacă viața în ană după femei frumoase. Şi, mai presus de orice, nu concepea să folosească de banii câştigați din sudoarea săracilor. Săracii trebuiau âi eliberați şi făcuți fericiți. Abia după aceea putea să guste şi el icirea. Şi astfel, întinsese mâna, ca pentru o a doua împărtăşanie, pă cărțile lui Karl Marx.

*

Convertirea lui Yabril fusese decisă de propriul for lăuntric. În pilărie, trăise în Palestina, într-o veritabilă grădină a Raiului. Fusese băiat fericit, extrem de inteligent, devotat până la obediență părinților mai ales tatălui, care îşi petrecea zilnic o oră citindu-i din Coran. cuia cu familia într-o vilă spațioasă, cu mulți servitori, pe pământuri inse, verzi ca prin minune în acel ținut deşertic. Dar, într-o bună zi, când avea cinci ani, fusese izgonit din paradis. Părinții lui preaiubiți spăruseră, vila şi grădinile se dizolvaseră într-un nor de fum roşiatic. dintr-o dată se trezise locuind într-un sătuc murdar, la poalele unui ınte; orfan aflat la mila rubedeniilor. Singura lui avere era Coranul, ărit pe pergament, cu desene aurii strălucitoare şi cu caractere de albastru intens. Îşi amintea mereu cum tatăl său îi citea cu voce

tare (respectând întocmai textul, după obiceiul musulman) acele precepte ale lui Allah, transmise profetului Mahomed, care nu puteau fi, sub nici o formă, discutate sau comentate. Adult fiind, Yabril îi replicase odată unui prieten evreu: „Coranul nu e Torah", şi amândoi râseseră.

Adevărul despre exilul său din Grădina Raiului îi fusese dezvăluit aproape imediat, dar nu-l înţelesese în întregime decât câţiva ani mai târziu. Tatăl său, susţinător secret al eliberării Palestinei de sub Israel şi lider al mişcării revoluţionare clandestine, fusese trădat şi împuşcat mortal într-un raid al poliţiei. Mama lui se sinucisese când evreii aruncaseră în aer vila şi acareturile. În asemenea condiţii era normal ca Yabril să devină terorist. Rudele şi profesorii de la şcoala locală îi învăţaseră să-i urască pe evrei, dar nu reuşiseră întru totul. Îl ura cu adevărat doar pe Dumnezeu, pentru că îl surghiunise din paradisul copilăriei. La optsprezece ani, vânduse Coranul pentru o sumă imensă de bani şi se înscrisese la Universitatea din Beirut. Acolo îşi cheltuise cea mai mare parte a averii pe femei şi, în cele din urmă, după doi ani, devenise membru al mişcării palestiniene clandestine, iar în timp, o armă mortală în slujba cauzei revoluţionare. În realitate însă, scopul lui final nu era libertatea poporului său. Într-un fel, prin tot ce făcea, nu încerca decât să-şi găsească liniştea interioară.

*

Acum, în timp ce stăteau împreună în curtea casei conspirative, lui Romeo şi Yabril le trebuiră ceva mai bine de două ore ca să parcurgă fiecare detaliu al misiunii lor. Romeo fuma ţigară de la ţigară. Era surescitat.

— Eşti sigur că mă vor elibera? îl întrebă el pe Yabril.

— Cum ar putea să n-o facă, ţinând cont de ostaticul pe care o să-l am? Crede-mă, o să fii mai în siguranţă în mâinile lor decât eu în Sherhaben.

Se îmbrăţişară o ultimă dată în întuneric. După Duminica Paştelui n-aveau să se mai vadă nicicând.

*

În aceeaşi Vinere Mare, preşedintele Francis Xavier Kennedy avu o întâlnire cu principalii lui consilieri şi cu vicepreşedintele. Avea

le dea nişte veşti care, ştia, că nu îi vor bucura deloc. Kennedy îi nvocase în Salonul Oval Galben de la Casa Albă, încăperea lui eferată, mai mare şi mai confortabilă decât renumitul Birou Oval. Salonul Galben era mai degrabă o încăpere obişnuită, unde puteau cuta liniştiţi, la o ceaşcă de ceai englezesc. Îl aşteptau cu toţii şi se licară în picioare când preşedintele intră însoţit de gărzile de corp Serviciului Secret. Kennedy le făcu semn să se aşeze, ordonând ortei să aştepte afară. Două lucruri îl iritau la acest protocol. Primul după uzanţe, trebuia să le spună personal celor de la Serviciul Secret să iasă din cameră. Al doilea că vicepreşedintele era obligat să ridice în picioare când intra el, din respect pentru preşedinte. Îl asa mai ales faptul că, vicepreşedintele fiind femeie, curtoazia politică cea peste curtoazia socială, pe deplin justificată în acest caz. Cu it mai mult cu cât vicepreşedintele Helen Du Pray avea cu zece ani ui mult decât el şi era o femeie încă frumoasă, cu o inteligenţă socială politică extraordinară. Şi, desigur, chiar inteligenţa ei fusese motivul ntru care Kennedy o alesese drept candidat la postul de vicepreşedinte, ciuda opoziţiei membrilor marcanţi din Partidul Democrat.

— La dracu', Helen, zise Francis Kennedy, încetează să te ridici nd intru într-o încăpere. Acum mă simt obligat să vă servesc eu aiul, ca să vedeţi cât sunt de modest.

— Nu voiam decât să-mi exprim recunoştinţa, îi răspunse Helen Du Pray. Credeam că l-ai convocat pe vicepreşedinte la şedinţa cu nsilierii fiindcă cineva trebuie să spele vasele.

Râseră amândoi. Nu însă şi consilierii.

*

Romeo fumă o ultimă ţigară în întunericul curţii. Dincolo de zurile de piatră, vedea turlele măreţelor biserici ale Romei. Intră oi în casă: era timpul să-şi instruiască oamenii. Annee, care le servea pt armurier, deschise un cufăr uriaş şi le împărţi armele şi muniţia. ul dintre bărbaţi întinse pe jos un cearşaf murdar, pe care Annee se cârpe şi ulei de armă, ca să-şi ungă armamentul pe durata tructajului. Ascultară ore în şir şi puseră întrebări, repetându-şi care mişcare. Annee le dădu îmbrăcămintea pentru misiune, iar menii glumiră pe seama ei. În cele din urmă, se aşezară la masa pe

care o pregătiseră Romeo şi ceilalţi bărbaţi. Toastară pentru succesul operaţiunii, cu vin nou de primăvară, după care câţiva dintre ei jucară cărţi timp de o oră, înainte de-a se retrage în camerele lor. Nu aveau nevoie de pază; se încuiaseră bine şi-şi ţineau armele lângă pat. Ş totuşi, nici unul dintre ei nu putea să doarmă. Trecuse de miezul nopţi când Annee bătu la uşa lui Romeo, care încă citea. Acesta îi deschis şi, cum intră în cameră, Annee îi aruncă exemplarul din *Fraţi Karamazov*.

— Iar citeşti rahatul ăsta? zise ea aproape disprețuitor.

Romeo ridică din umeri şi-i spuse zâmbind:

— Mă amuză, personajele sunt exact ca italienii când încearc să fie serioşi.

Se dezbrăcară în grabă şi se întinseră pe cearşafurile murdare amândoi pe spate, umerii abia atingându-li-se. Trupurile le era încordate, dar nu din cauza excitaţiei sexuale, ci mai degrabă din cauz unei spaime fără nume. Romeo se uita fix în tavan, în timp ce Anne închise ochii. Stătea în stânga lui şi îl masturba cu mâna dreaptă, înce şi uşor. Îl simţi pe Romeo excitat, dar continuă să-l mângâie cu mână, în timp ce se masturba şi ea cu cealaltă. Era un ritm continuu ş lent. Romeo făcu o încercare să-i atingă sânul mic, dar ea se feri, cu grimasă ca de copil şi cu ochii strâns închişi. Mângâierile ei deveni mai apăsate şi mai intense, ritmul frenetic, iar Romeo ejaculă. Anne ajunse şi ea la orgasm, îşi deschise larg ochii şi trupul ei subţire s arcui în aer, înălţându-se şi răsucindu-se spre Romeo, parcă pentru a- săruta. Însă îşi feri capul şi-şi îngropă o clipă faţa la pieptul lui, până când se opri din tremur. Apoi, fără urmă de emoţie, se ridică şi-ş şterse mâna de cearşaful murdar, luă ţigările şi bricheta lui Romeo d pe noptiera de marmură şi începu să fumeze. Romeo se duse la baie ş udă un prosop. Veni înapoi şi o şterse pe mâini şi se şterse şi el. Apo îi dădu prosopul, iar ea se şterse între picioare.

Mai făcuseră aşa, într-o misiune anterioară, iar Romeo înţeleses că acesta era unicul gen de iubire pe care îl accepta Annee. Era atât d sălbatică în independenţa ei, încât nu putea suporta să se lase pătruns de un bărbat pe care nu-l iubea. Cât despre alte practici sexuale, p care el i le propusese, erau şi acelea o formă de capitulare. Aşa c acesta era singurul mod de a-şi satisface dorinţa, fără să-şi trădez

alurile de independență. Romeo o privi cu atenție. Fața ei își pierduse rigiditate, ochii parcă nu mai erau atât de aprigi. Ce tânără e, își , cum de-a ajuns atât de înverșunată la vârsta ei?

— Vrei să dormi cu mine în noaptea asta, doar așa, ca să fim preună? îi spuse el.

— O, nu, zise ea, stingându-și țigara. De ce să vreau? Am obținut ândoi ce voiam.

Pe urmă începu să se îmbrace. Romeo îi reproșă pe un ton meț:

— Cel puțin ai putea să-mi spui ceva tandru înainte să pleci.

Annee stătu o clipă în ușă și apoi se întoarse. Preț de o clipă, meo crezu că o să revină în pat. Annee zâmbea și, pentru prima ă, Romeo văzu în ea doar o fată tânără, pe care ar fi putut-o iubi. r ea se ridică pe vârfuri și îi spuse:

— „Romeo, Romeo, unde ești, Romeo?"

După care îi dădu cu tifla și dispăru.

*

La Brigham Young University din Provo, Utah, doi studenți, pe me David Jatney și Cryder Cole, își pregăteau cele necesare în derea tradiționalei întreceri semestriale, denumită „vânătoarea asinilor". Acest joc începuse să aibă din nou trecere odată cu alegerea Francis Xavier Kennedy ca președinte al Statelor Unite. Conform gulilor jocului, o echipă de studenți avea la dispoziție douăzeci și tru de ore ca să comită asasinatul — adică să tragă cu pistoalele de cărie într-o țintă din carton, reprezentând portretul în mărime naturală președintelui Statelor Unite, de la o distanță maximă de cinci pași. ntru a împiedica asasinatul, jocul prevedea constituirea unei echipe apărare a legii și ordinii, formată din peste o sută de studenți. Premiul bani urma să fie folosit pentru organizarea banchetului în cinstea toriei, după terminarea vânătorii.

Corpul profesoral și administrația universității, influențați de serica mormonilor, dezaprobau aceste jocuri, dar ele deveniseră trem de populare în centrele universitare de pe tot cuprinsul Statelor ite — un exemplu al excelor supărătoare ale unei societăți libere. știa faptul că prostul gust și înclinația către tot ce reprezenta viața

abjectă făceau parte dintre coordonatele comportamentului exaltat a tinerilor. Şi un astfel de joc era o supapă pentru resentimentele lor faţ de autorităţi, o formă de protest al celor care nu realizează nimic împotriva celor ce reuşiseră în viaţă. Era un protest simbolic, în mo cert preferabil demonstraţiilor politice, violenţei haotice şi partizana tului. Jocul de-a vânătoarea era o supapă de siguranţă pentru hormon revoltei.

Cei doi vânători, David Jatney şi Cryder Cole, se plimbau pri campus, braţ la braţ. Jatney era autorul moral al complotului, aş încât Cole vorbea şi Jatney aproba din cap, în timp ce se îndrepta spre colegii lor din echipa de apărare, care păzeau portretul preşedin telui. Figura din mucava care-l reprezenta pe Francis Kennedy semăn cu modelul real, dar culorile în care fusese pictată erau extravagante Preşedintele apărea îmbrăcat într-un costum albastru, cu cravată verd ciorapi roşii şi fără pantofi. În locul pantofilor fusese desenată cifr romană IV.

Membrii grupului de apărare a legii şi ordinii îi ameninţară p Jatney şi Cole cu pistoalele de jucărie, iar cei doi vânători o luară di loc. Cole le strigă o înjurătură veselă, dar expresia lui Jatney er fioroasă. El îşi luase misiunea în serios, iar acum îşi revedea planul d maestru şi simţea deja o satisfacţie sălbatică gândindu-se la reuşita lu sigură. Această plimbare pe sub ochii duşmanilor era doar un tur d recunoaştere, şi ca să-i convingă pe ceilalţi că ei purtau costume d schi. Vânătorii urmăreau astfel să le pregătească o surpriză de proport şi să lase impresia că părăseau campusul pe durata week-end-ulu Regula jocului de-a vânătoarea cerea ca itinerariul ţintei să fie anunţat Era cunoscut, deci, faptul că portretul preşedintelui urma să se afle l banchetul organizat în cinstea victoriei, programat în seara aceea înainte de miezul nopţii. Jatney şi Cole stabiliră să dea lovitura chia înainte de acest termen limită.

Totul decurse conform planului. Jatney şi Cole se întâlniră l ora 18.00 la restaurantul unde urma să aibă loc petrecerea. Proprietaru nu ştia nimic despre planurile lor; pentru el, ei erau doar doi student care lucrau în localul lui de două săptămâni. Băieţii se dovediser chelneri buni, iar patronul era încântat de ei. La ora nouă seara, când cei o sută de studenţi care formau redutabila echipă de apărare a legi

ordinii intrară cu portretul preşedintelui, la toate căile de acces în staurant fuseseră deja postate santinele. Figura din carton fu aşezată mijlocul unui cerc de mese. Patronul îşi frecă mâinile, satisfăcut de fluența mare de clienți, şi abia când intră în bucătărie şi-i văzu pe cei oi ospătari ai săi ascunzându-şi pistoalele de jucărie în supiere pricepu se întâmpla.

— Pentru Dumnezeu, zise el, înseamnă că din seara asta nu ai dați pe-aici...

Cole râse mânzeşte, dar David Jatney îi aruncă o privire furioasă amenințătoare, în timp ce se îndreptau spre sala de mese, ținând upierele în aşa fel încât să le ascundă fețele. Apărătorii portretului astau deja în cinstea victoriei, când Jatney şi Cole aşezară supierele masa din centru, ridicară rapid capacele şi-şi scoaseră pistoalele de cărie. Îşi îndreptară armele spre ținta strident colorată şi traseră, eclanşând micile pocnitori care țineau loc de gloanțe. Cole trase un oc şi izbucni în râs. Jatney trase trei focuri, cu sânge rece şi fără să se ăbească, apoi aruncă pistolul pe podea. Nu se mişcă şi nu zâmbi, ână ce colegii din tabăra adversă nu se îmbulziră în jurul lui, licitându-l cu înjurături admirative. Se aşezară apoi la masă, iar tney lovi portretul din carton cu piciorul, făcându-l să alunece pe s, unde nu îl vedea nimeni.

Aceasta fusese una din cele mai simple vânători. În alte univer-tăți din țară jocul era mai serios. Se regizau structuri de apărare mplicate, din ținte curgea sânge sintetic. La Washington D.C., inistrul justiției al Statelor Unite, Christian Klee, era informat rsonal în legătură cu aceşti „asasini", iar fotografiile şi rapoartele feritoare la Jatney şi Cole îi atraseră atenția. Făcu o notă şi numi o hipă de investigare, care să se ocupe de David Jatney şi Cryder ole.

*

În vinerea dinaintea Paştelui, doi tineri cu preocupări serioase ecară cu maşina de la Institutul pentru Tehnologie din Massachusetts New York şi depuseră o valijoară într-un seif de bagaje din clădirea ăpităniei portului, trecând dezgustați prin mulțimea de beți vi fără ăpost, proxeneți la pândă şi curve, care întesau holurile clădirii. Cei

doi puteau fi considerați remarcabili din punct de vedere profesional. la douăzeci de ani, erau lectori în fizică și membri ai unui program de dezvoltare din cadrul universității. Valiza conținea o bombă atomică miniaturală, pe care o realizaseră furând din laborator materialele și plutoniul necesar. Le trebuiseră doi ani ca să sustragă aceste materiale din programele lor, bucățică cu bucățică, și își falsificaseră buletinele de încercări și experimente pentru ca furtul să nu fie descoperit. Adam Gresse și Henry Tibbot fuseseră considerați genii de pe când aveau doisprezece ani. Părinții îi învățaseră să fie conștienți de responsabilitățile lor față de omenire. Singurul lor viciu era dorința nestăvilită de cunoaștere. Inteligența lor ieșită din comun îi făcea să disprețuiască toate acele plăceri nocive, care parazitează pe organismul omenirii, cum sunt alcoolul, jocurile de noroc, femeile, lăcomia și stupefiantele. Singurul lucru de care se lăsau ademeniți era drogul puternic al gândirii clare. Aveau o conștiință socială bine conturată și-și dădeau seama de răul existent în lume. Știau că fabricarea armelor atomice constituia un pericol, că soarta omenirii atârna în balanță și se hotărâseră să facă tot ce puteau ca să prevină un dezastru infernal. Astfel încât după un an de vorbărie puerilă, se deciseseră să sperie guvernul. Vor arăta cât de ușor putea un individ dement să lovească crunt omenirea. Construiseră, deci, micuța bombă, cu o putere de numai o jumătate de kilotonă, așa încât să o poată plasa ușor și apoi să avertizeze autoritățile despre existența ei. Se credeau unici, asemeni unor zei și la fel de unică și fapta îndelung gândită. Nu știau că exact o astfel de situație fusese prezentată în rapoartele psihologice ale unei prestigioase echipe de experți, finanțată de guvern, drept unul dintre posibilele pericole ale erei atomice a omenirii.

Aflați încă în New York, Adam Gresse și Henry Tibbot își expediaseră scrisoarea de avertizare la *The New York Times*, explicându-și motivele și solicitând publicarea scrisorii înainte de a fi trimisă autorităților. Redactarea ei fusese un proces îndelungat, nu numai fiindcă trebuia astfel concepută încât să excludă orice intenție rea din partea lor, ci și pentru că folosiseră litere și cuvinte tăiate din ziare, pe care le lipiseră pe coli de hârtie albe.

Bomba nu va exploda până joia viitoare. Între timp, scrisoarea

a ajunge în mâinile autorităților și bomba va fi cu siguranță găsită. Va un avertisment pentru cârmuitorii lumii.

*

La Roma, în acea Vinere Mare, Theresa Catherine Kennedy, iica președintelui Statelor Unite, se pregătea să-și încheie exilul uto-impus în Europa și să se întoarcă în America, pentru a locui mpreună cu tatăl ei la Casa Albă. Corpul de pază din cadrul Serviciului ecret, care îi asigura protecția, făcuse deja aranjamentele în vederea lecării. Supunându-se instrucțiunilor ei, membrii Serviciului ezervaseră bilet la zborul din Duminica Paștelui, de la Roma la New ork. Theresa Kennedy avea douăzeci și trei de ani și studiase filozofia n Europa, întâi la Sorbona, în Paris, iar apoi la universitatea din Roma, unde tocmai pusese capăt unei legături amoroase serioase cu un student italian radical, spre ușurarea amândurora.

Își iubea tatăl, dar detesta faptul că era președinte. Loialitatea i exagerată o împiedica să-și exprime în public propriile vederi olitice, diferite de ale lui. Theresa crezuse cândva în socialism. Acum era un partizan al frăției omenești, indiferent de sex. Devenise o feministă în stil american: independența economică reprezenta fundamentul libertății, așa încât nu se simțea vinovată că beneficia de veniturile unei moșteniri, care îi garantau libertatea. Având o conduită morală neobișnuită, deși foarte umană, respinsese ideea oricărui privilegiu și rareori își vizita tatăl la Casa Albă. Probabil că, fără să-și dea seama, îl acuza de moartea mamei ei, deoarece Kennedy luptase pentru puterea politică, în timp ce soția lui era pe moarte. Mai târziu, Theresa dorise să-și piardă urma în Europa, dar, conform legii, trebuia să fie protejată de Serviciul Secret, ca membră de gradul întâi a familiei prezidențiale. Încercase să scape de această gardă de corp, dar tatăl său o implorase să n-o facă. Francis Kennedy îi spusese că nu ar putea suporta să i se întâmple ceva.

Așa se face că un detașament de douăzeci de bărbați, repartizați în trei schimburi pe zi, îi asigurau Theresei Kennedy protecție permanentă. Când mergea la un restaurant sau la un film cu prietenul ei, paznicii erau acolo. Închiriau apartamente în aceeași clădire cu ea, o escortau discret cu mașina pe stradă. Nu era niciodată singură și

trebuia să-şi comunice programul zilnic comandantului corpului de pază. Băieţii din gardă erau nişte monştri bicefali: pe jumătate servitori, pe jumătate stăpâni. Cu echipamentele lor electronice sofisticate, o spionau chiar şi la ea acasă, când făcea dragoste cu un bărbat. Erau de-a dreptul înspăimântători când se mişcau ca nişte lupi, furişându-se pe tăcute şi întorcându-şi rapid capetele încoace şi-ncolo, ca pentru a adulmeca o urmă în aer. De fapt, însă, ascultau încordaţi la radiourile miniatură din urechi.

Theresa refuzase o „protecţie totală", sau de gradul unu. Îşi conducea propria maşină, nu permitea echipei de pază să locuiască într-un apartament vecin cu al ei şi refuza să se plimbe escortată. Insistase ca paza să fie de tip „perimetric", adică acceptase să se ridice un zid împrejurul ei, ca împrejurul unei grădini întinse. Putea să aibă astfel o viaţă personală. Acest angajament dădu naştere însă şi unor situaţii penibile. Într-o bună zi, Theresa se dusese la cumpărături şi având nevoie de o fisă pentru telefon, se hotărâse să-i ceară unuia din gardienii săi. I se păruse că-l zărise în magazinul alăturat, prefăcându-se că face cumpărături. Se dusese direct la el şi-i spusese: „Poţi să-mi dai o fisă?" Tipul o privise consternat, iar ea îşi dăduse seama că făcuse o greşeală şi că omul nu făcea parte din escorta ei. Izbucnise în râs şi se scuzase. Amuzat şi încântat, bărbatul îi dăduse sfertul de dolar, replicându-i glumeţ: „Pentru un Kennedy dau orice". Ca atâţia alţi tineri, Theresa Kennedy credea, fără să aibă nevoie de vreo dovadă, că oamenii sunt „buni" şi că acelaşi lucru era valabil şi pentru ea. Lupta pentru dreptate, lua deschis apărarea binelui şi protesta împotriva răului. În viaţa cotidiană, se străduia să nu comită fapte josnice. Aceste trăsături de caracter se vădiseră încă de timpuriu: copil fiind, îşi dăruise toţi banii din puşculiţă indienilor americani.

În postura ei de fiică a preşedintelui Statelor Unite, se punea în situaţii neplăcute când milita în favoarea avortului şi gira cu propriul nume anumite organizaţii radicale sau de stânga. Aceste atitudini o obligau să suporte jigniri din partea mijloacelor de informare în masă şi insulte din partea adversarilor politici. În naivitatea ei, era scrupulos de corectă în relaţiile amoroase, credea în sinceritatea absolută şi detesta minciuna. În anii cât stătuse în străinătate, trecuse prin incidente din care ar fi trebuit să tragă învăţăminte preţioase. La Paris, unde bătea

şul în căutare de culoare locală, câțiva vagabonzi aciuați sub un l încercaseră să o violeze. La Roma, doi cerşetori se repeziseră să-i lgă poşeta, în timp ce ea tocmai le dădea bani. În ambele cazuri ese salvată de garda vigilentă din Serviciul Secret. Dar acestea i ştirbeau deloc încrederea totală în bunătatea umană. Era convinsă fiecare ființă omenească poartă în suflet sămânța nemuritoare a ătății şi că nimeni nu este atât de rău încât să nu se poată îndrepta. feministă, aflase desigur despre tirania bărbaților asupra femeilor, nu înțelesese cu adevărat brutalitatea cu care se luptau bărbații e ei. Mai mult, nu pricepea deloc cum o ființă umană poate trăda ltă ființă umană, în chipul cel mai crud şi nedrept cu putință.

Şeful gărzii ei de corp, un bărbat prea bătrân ca să apere persunele mai importante din guvern, fusese îngrozit de naivitatea ei şi ercase s-o educe. Îi istorisise poveşti de groază despre bărbați în eral, cazuri pe care le întâlnise în lunga sa carieră. Era mai sincer cât obişnuise să fie, deoarece îşi îndeplinea ultima misiune înainte pensionare.

— Eşti prea tânără ca să înțelegi lumea asta. Şi în situația ta buie să fii prudentă. Crezi probabil că, dacă faci un bine cuiva, vei ratată la fel.

Doar cu o zi în urmă, Theresa luase un autostopist care îi erpretase gestul drept o invitație amoroasă. Şeful gărzii acționase diat: cele două maşini din escortă blocaseră maşina Theresei pe rginea drumului, exact în momentul în care autostopistul îşi punea ina sub fusta fetei.

— Să-ți spun o poveste, îi zisese comandantul corpului de gardă. n lucrat cândva pentru cel mai inteligent şi mai remarcabil om din vern. O singură dată cineva a fost mai deştept decât el, suficient ntru ca şeful meu să cadă în capcană şi să se trezească la discreția estui individ, care putea să-l omoare, fiindcă era într-adevăr un tip . Dar, din nu se ştie ce motive, n-a făcut-o. I-a dat drumul şefului u şi i-a spus: „Ține minte că mi-eşti dator." Ei bine, ne-au trebuit se luni să-l descoperim pe tip şi să punem mâna pe el. Iar şeful meu lichidat, fără să-i dea măcar şansa să se predea sau să riposteze. Şi i de ce? Mi-a spus chiar el. Acest individ rău avusese o dată puterea Dumnezeu şi deci era prea periculos pentru a fi lăsat să trăiască.

Iar şeful meu nu i-a fost deloc recunoscător individului pentru că-i cruţase viaţa, fiindcă, spunea el, gestul acela fusese doar un capric şi nu te poţi aştepta să se repete data următoare.

Comandantul escortei nu îi spusese Theresei că şeful său er Christian Klee.

*

Alegerea lui Francis Xavier Kennedy în funcţia de preşedinte era un miracol al politicii americane. Acesta se văzuse ales pentru atracţia pe care o exercita numele lui şi pentru extraordinarele sal calităţi fizice şi intelectuale, în ciuda faptului că fusese senator doa timp de o sesiune, înainte de a candida la preşedinţie. Era numi „nepotul" lui J.F. Kennedy, preşedintele asasinat în 1963, dar nu făce parte din clanul Kennedy, încă activ în politica americană. În realitate era doar un văr al fostului preşedinte şi singurul din această familie c ramificaţii întinse care moştenise charisma celor doi „unchi" renumiţi John şi Robert Kennedy.

Francis Kennedy fusese un geniu precoce în materie de drept. La douăzeci şi opt de ani era profesor la Harvard, iar mai târziu îş întemeiase propria firmă de avocatură, militând pentru masive reform liberale în sistemul de guvernare şi în sectorul afacerilor particulare. Firma nu îi adusese cine ştie ce bani, lucru lipsit de importanţă pentru el, căci moştenise o avere considerabilă, în schimb îi adusese renum pe plan naţional: *el* era acela care lupta pentru drepturile minorităţilo şi bunăstarea celor lipsiţi de mijloace economice. *El* lua apărarea celo neajutoraţi.

În timpul campaniei prezidenţiale, Kennedy entuziasmas masele, atrăgându-le de partea lui în toată ţara. Anunţase că va realiza un nou pact social pentru poporul american. Ce anume determină trăinicia unei civilizaţii? îşi întrebase el auditoriul. Pactul dintr guvernanţi şi guvernaţi. Guvernul trebuie să le promită oamenilo protecţie în faţa oricărei nelegiuiri, şi faţă de greutăţile economice; e trebuie să asigure fiecărui cetăţean dreptul şi mijloacele prin care să-ş împlinească visurile şi să-şi dobândească astfel fericirea personală. Ş după aceea, numai după aceea, cei guvernaţi vor fi obligaţi să se supun legilor obişnuite, care sunt garantul civilizaţiei. Kennedy făcuse pro-

nerea de a se include în acest pact social sacru ideea că toate oblemele majore ale societății americane trebuiau să fie rezolvate in referendum, şi nu prin decizii ale Congresului, ale Curții Supreme ale preşedintelui.

Kennedy mai promisese că va lichida crima. Promisese, de emenea, că va înlătura sărăcia, care era una dintre rădăcinile delictelor orice fel, fiind ea însăşi un delict în sine şi prin sine. Promisese odată un program național de asistență sanitară, finanțat de stat, şi sistem de protecție socială care să le permită cu adevărat ncitorilor să se bucure de un trai confortabil după pensionare.

Pentru a-şi dovedi ataşamentul față de aceste idealuri şi pentru se prezenta în fața națiunii fără platoşa propriei bogății, Kennedy clarase, într-o apariție televizată, că-şi va dona averea personală de truzeci de milioane de dolari trezoreriei Statelor Unite. Actul avusese în cadrul unei ceremonii publice oficiale, transmisă pe toate posturile televiziune din țară, iar gestul măreț al lui Francis Kennedy avusese impact uriaş asupra electoratului. Se deplasase cu avionul în toate aşele mari, şi străbătuse cu alaiul său de maşini localitățile mici. Cu ția şi fiica lui alături, frumusețea lor flancând-o pe a lui, Kennedy pleşise conştiința politică națională. Cele trei dezbateri cu candidatul ublican la președinție se transformseră în tot atâtea triumfuri. Cu nestecul său de spirit, inteligență şi exuberanță tinerească îşi sființase complet adversarul. Nici un președinte nu-şi începuse odată primul mandat mai iubit de populație. Biruise totul, mai ția destinul. Soția sa murise de cancer, înainte de instalarea lui la sa Albă.

În ciuda durerii devastatoare, Francis Xavier Kennedy reuşise -şi demareze programul. În timpul procesului electoral, făcuse îndrăzneața mişcare politică de a-şi numi în avans consilierii, astfel încât electoratul să-şi poată da acordul în privința lor. Îl numise pe dblood Gray, un activist de culoare, în funcția de mediator între şedință şi Congres, în domeniul afacerilor interne. Ca vicepreşedinte sese o femeie şi hotărâse ca ea să facă parte din cercul său intim. lelalte numiri în funcție fuseseră mai convenționale. Aceşti consilieri jutaseră pe Kennedy să repurteze prima lui victorie — mai precis inuse revizuirea legilor privind protecția socială, astfel încât fiecare

muncitor să aibă siguranța că va avea din ce trăi după pensionare. Taxa de finanțare a acestui nou program se plătise din impozitele reținute pe profitul giganticelor corporații americane, care deveniseră instantaneu dușmanii de moarte ai președintelui.

Dar după această victorie inițială, Kennedy păruse că pierde ritmul. Proiectul său de lege prin care voia să dea poporului posibilitatea de-a se pronunța prin referendum asupra problemelor majore ale țării fusese respins de Congres, ca și apelul pentru un program național de asistență medicală. Kennedy însuși pierdea teren în confruntarea cu un Congres ostil, care i se opunea ca un zid. Deși el și personalul său de la Casa Albă se luptau cu o furie aproape disperată, tot mai multe din planurile lor erau zădărnicite. Conștiința faptului că bătălia era pierdută chiar acum, în ultimul an al primului mandat de președinte, îl umplea de o mânie cumplită. Știa că lupta pentru o cauză justă, știa că era de partea dreptății, a legii morale, că acțiunile sale reprezentau mișcarea cea mai inteligentă pentru supraviețuirea Americii. I se părea însă că inteligența și moralitatea nu valorau doi bani în procesul politic.

*

Președintele Kennedy așteptă până ce consilierilor săi li se servi ceaiul.

— S-ar putea să nu candidez pentru un nou mandat, zise el pe un ton neutru — apoi, uitându-se spre vicepreședinte, adăugă:

— Helen, vreau să te pregătești să candidezi pentru președinție.

Rămaseră cu toții trăsniți, însă Helen Du Pray îi zâmbi. Faptul că acest surâs era una dintre principalele ei arme politice nu trecuse neobservat de cei de față.

— Francis, îi răspunse ea, cred că decizia de a nu candida trebuie serios analizată de consilierii tăi și asta în absența mea. Înainte să plec, lasă-mă însă să-ți spun ceva. Știu cât de descurajat ești în acest moment. Dar eu n-o să fiu în stare să fac ceva mai bun, presupunând că aș fi aleasă. Cred că ar trebui să fii mai perseverent. Al doilea mandat ar putea fi mai eficient.

— Helen, știi la fel de bine ca mine că președintele Statelor Unite are mai multă autoritate în primul mandat decât în al doilea, răspunse Kennedy pe un ton care îi trăda neliniștea.

— Aşa e, în majoritatea cazurilor, replică Helen Du Pray. Dar e că la alegeri am putea obține o altă Cameră a Reprezentanților ru al doilea mandat. Şi lasă-mă să-mi spun părerea şi în ceea ce priveşte. Ca vicepreşedinte doar pentru un mandat, sunt într-o ție mai slabă decât dacă mi-aş fi exercitat funcția timp de două date. Mai mult, sprijinul tău ar fi mai prețios ca preşedinte reales t ca un preşedinte alungat din funcție de propriul său Congres ocrat.

În timp ce ea îşi lua agenda şi se pregătea să plece, Francis nedy îi zise:

— Nu e nevoie să pleci.

— Sunt sigură că oamenii tăi ar vorbi mai liber dacă n-aş fi de spuse ea, oferindu-le tuturor acelaşi zâmbet încântător, după care lin Salonul Galben Oval.

Cei patru bărbați din jurul lui Kennedy rămaseră tăcuți. Erau arele lui cele mai apropiate. Kennedy îi numise personal în funcție, i răspundeau de actele lor doar în fața lui. Cei patru consilieri zentau cele patru brațe ale sale. Ei îi erau în acelaşi timp cei mai prieteni şi, de la moartea soției, deveniseră singura lui familie. ray închise uşa după ea, iar bărbații se foiră, aranjându-şi mapele semnări şi întinzându-se după ceai şi sandvişuri.

— Se prea poate ca Helen să fie persoana cea mai deşteaptă din stă administrație, spuse degajat Eugene Dazzy, şeful personalului dențial.

Kennedy îi zâmbi lui Dazzy, a cărui slăbiciune pentru femeile oase era bine cunoscută.

— Şi ce părere ai, Euge? zise el. Crezi că ar trebui să fiu mai verent şi să candidez din nou?

Cu zece ani în urmă, când Francis Kennedy debutase în politică, ne Dazzy era directorul unei uriaşe firme de computere. Fusese o răzbătător şi reuşise să preia controlul asupra unor companii , dar provenea dintr-o familie săracă, iar credința lui în justiție ijinea mai mult pe rațiuni practice decât pe un idealism romantic. sese la convingerea că marile concentrări de capital dețineau prea putere în America şi că, pe termen lung, acest fenomen va distruge rata democrație. Aşa încât, când Francis Kennedy intrase în

politică sub flamura unei social-democrații adevărate, Dazzy organiza efortul financiar care îl propulsase spre președinție.

Șeful consilierilor prezidențiali era un bărbat masiv și afab Marea lui artă consta în a evita transformarea în dușmani a acel persoane ale căror dorințe importante și solicitări speciale era dezavuate de președinte. Dazzy își înclină capul chel peste însemnă în timp ce corpul îndesat întindea spatele hainei bine croite.

— De ce să nu candidezi? zise el pe un ton degajat. O să ai slujbă frumușică pe post de om de paie. Congresul o să-ți spună ce faci și o să refuze să facă ce vrei tu. Nimic nu se va schimba, excepția politicii externe. În domeniul ăsta te poți distra puțin, poa chiar reușești să faci ceva bun. Lucrurile stau cam așa: armata este cincizeci la sută sub necesar, fiindcă ne-am educat copiii atât de bin încât sunt prea deștepți ca să fie patrioți. Avem tehnologie, dar nime nu vrea să ne cumpere produsele. Balanța de plăți e dezastruoasă. N rău de atât nu se poate, deci n-ai ce strica, poate doar îndrepta. Așa lasă-i să te realeagă, relaxează-te patru ani. Ce dracu', nu e o slu rea și poți folosi banii.

Dazzy zâmbi și-și flutură mâna, semn că vorbise pe jumăt în glumă. Colegii lui îl urmăreau atent pe Kennedy, în ciuda atitudi lor nepăsătoare. Nici unul dintre ei nu avea senzația că Dazzy e lipsit de respect; replicile sale glumețe fuseseră încurajate de Kenne în ultimii trei ani.

Arthur Wix, consilierul pe probleme de securitate națională era un bărbat solid și cosmopolit — din punct de vedere etnic, cu tată evreu și o mamă italiancă. Wix putea fi extrem de spiritual, dar același timp nutrea și o ușoară teamă amestecată cu respect față funcția prezidențială și față de Kennedy. Îl cunoscuse pe Kennedy zece ani în urmă, când candidase pentru prima dată pentru Senat. E un liberal de pe Coasta de Est, profesor de etică și științe politice Universitatea Columbia, și un om foarte bogat, care disprețuia ba Relația lor se transformase într-o prietenie bazată pe aprecie calităților intelectuale. Kennedy îl considera pe Wix drept cel n inteligent om pe care îl întâlnise vreodată. Wix credea despre Kenn că era cel mai moral om politic. Aceste aprecieri nu erau — nu put fi — fundamentul unei prietenii afectuoase, dar constituiau tem

i relații bazate pe încredere. Ca sfătuitor în domeniul securității
onale, Wix simțea că responsabilitățile îi impuneau un ton mai
os decât al celorlalți. Vorbi pe un ton scăzut și convingător,
lându-și însă accentul new-yorkez.

— Euge își închipuie, poate, că glumește, zise el, făcând semn
nâna spre Dazzy, dar chiar poți să-ți aduci o contribuție valoroasă
olitica externă a țării. Avem mult mai multă influență decât își
ginează Europa sau Asia. Și cred că este imperios necesar să
didezi pentru încă un mandat. La urma-urmei, în politica externă
ședintele Statelor Unite are putere absolută.

Kennedy se întoarse spre bărbatul din stânga lui. Oddblood
to" Gray era cel mai tânăr consilier. Terminase colegiul cu doar
ani în urmă și se ridicase din mișcarea de stânga a negrilor, via
vard și o bursă Rhodes. Era un bărbat înalt și impozant. Fusese un
lent eminent și un orator admirabil în timpul colegiului. Kennedy
coperise în spatele acestui temperament înflăcărat un diplomat
născut, înzestrat cu o politețe naturală, un om în stare să convingă
i să recurgă la amenințări. Iar mai târziu, la New York, într-o
rejurare care ar fi putut deveni violentă, Kennedy își câștigase
nirația și încrederea lui Gray. Kennedy își folosise atunci abilitatea
raordinară, de jurist, inteligența, farmecul, și lipsa de prejudecăți
ale ca să dezamorseze situația, cucerind astfel stima ambelor părți.
pă această întâmplare, Oddblood Gray îl susținuse pe Kennedy în
iera politică și îl îndemnase să candideze la președinție. Kennedy îl
nise om de legătură cu Congresul. Sarcina lui era de a media votarea
către Congres a proiectelor de lege propuse de președinte. În sufletul
Gray se dădea însă o permanentă luptă între idealismul său tineresc
eniul înnăscut pentru politică. Și bineînțeles că, într-o oarecare
sură, idealismul său suferea înfrângeri, pentru că Gray știa cum
ționează guvernul, unde se putea face uz de influență, când trebuia
icată arta conducerii dure, când era cazul să ataci și când să cedezi
eleganță.

— Otto, zise Kennedy, spune-ne părerea ta.

— Renunță, spuse Gray. Cât încă mai ai ceva de pierdut.

Kennedy zâmbi, iar ceilalți bărbați râseră. Gray continuă:

— Vrei să ți-o spun pe șleau? Sunt de partea lui Dazzy.

Congresul nici nu te ia în seamă, presa îți dă șuturi în fund. Cei car fac *lobby* și marii afaceriști ți-au sugrumat programele. Iar clas muncitoare și intelectualii simt că i-ai trădat. Conduci țara asta cu ai conduce un Cadillac afurisit fără benzină. Și mai vrei să le d blestemaților ăstora de maniaci încă patru ani, ca să te facă praf d tot? Eu zic să plecăm dracului cu toții de aici!

Kennedy părea încântat. Frumoasele lui trăsături irlandeze s destinseră într-un zâmbet și ochii de un albastru satinat începură să scânteieze.

— Foarte nostim, zise el. Dar hai să fim serioși.

Știa că încercau să-l ambiționeze să candideze din no zgândărindu-i mândria. Nici unul din ei nu dorea de fapt să iasă d acest nucleu al puterii sau să plece din Washington ori de la Cas Albă. Era mai bine să fii un leu fără gheare, decât să nu fii leu delo

— Vrei să candidez din nou, continuă Kennedy. Ca să fac ce

— Cred și eu că vreau să candidezi. Am intrat în aceast administrație fiindcă m-ai implorat să-mi ajut poporul. Am crezut tine și încă mai cred. Te-am ajutat cu toții și te mai putem ajut pentru că mai sunt al dracului de multe de făcut. Cei bogați s îmbogățesc, săracii sărăcesc și doar tu poți schimba starea asta d lucruri. Nu abandona lupta acum.

— Dar cum dracu' să câștig? Congresul se află, de fapt, su controlul Clubului Socrate.

Gray își privi șeful cu acel gen de pasiune și intensitate pe ca doar tinerii le pot avea.

— Nu trebuie să gândim așa. Amintește-ți ce am câștigat, ciuda unor greutăți teribile. O putem face din nou. Și chiar dacă n- facem, ce poate fi mai important decât să încerci?

Pentru un scurt răgaz, în încăpere se făcu liniște. Păreau c toții să-și fi dat seama că omul care avea cea mai puternică influen asupra președintelui — Christian Klee — tăcea. Toți ochii se ațintir spre el. Klee manifesta față de Kennedy un anume gen de respect, de erau prieteni foarte apropiați. Acest lucru îl surprinsese întotdeaun pe Kennedy, deoarece Klee prețuia mult curajul și știa că președinte se temea să nu fie asasinat. Christian fusese cel care-l implorase p Francis să candideze la președință și îi garantase siguranța personal

că era numit ministru de justiție, precum și șef al F.B.I.-ului și al
rviciului Secret. Așa că acum controla în esență întregul sistem de
curitate internă al Statelor Unite, favoare pentru care Kennedy plătise
schimb un preț politic imens: cedase Congresului numirea a doi
lecători la Curtea Supremă și a ambasadorului Statelor Unite în
area Britanie. Acum Kennedy îl fixa cu privirea pe Christian Klee
în cele din urmă, acesta vorbi:

— Știi ce îi îngrijorează cel mai mult pe oameni în țara asta? Nu
i dau doi bani pe relațiile externe. Sau pe economie. Nu le pasă
că se crapă pământul. Ce-i îngrijorează pe toți, atât pe cei din orașele
uri, cât și pe cei din orașele mici, este faptul că nu pot să meargă
aptea pe străzi fără să fie atacați. Și că nu pot să doarmă liniștiți în
turile lor de frica spărgătorilor și a criminalilor. Trăim într-o stare
anarhie. Guvernul nu își îndeplinește partea lui din contractul social,
eea de a-l proteja pe fiecare cetățean. Femeile se tem de violuri,
rbații de crime. Ne afundăm în comportamentul ăsta animalic, ca
r-o mlaștină. Cei bogați îi înghit pe cei lipsiți de mijloace economice,
criminalii masacrează săracii și clasa mijlocie. Și tu, Francis, ești
gurul care ne poți scoate la lumină. Cred în acest lucru, cred că tu
ți salva această țară. De asta am venit să lucrez pentru tine. Iar
um vrei să ne părăsești.

Klee făcu o pauză, după care continuă:

— Trebuie să încerci din nou, Francis. Încă patru ani.

Președintele Kennedy era emoționat. Vedea că cei patru bărbați
deau încă sincer în el. Și undeva, în adâncul conștiinței sale, realiza
îi manipulase în așa fel încât să spună exact aceste lucruri, că îi
terminase să-și reafirme încrederea în el, că îi făcuse să împartă cu
responsabilitatea deciziei. Le zâmbi, realmente încântat.

— O să mă gândesc, spuse el.

Consilierii considerară că replica lui Kennedy punea punct
cuției și plecară, cu excepția lui Christian Klee.

— Theresa o să fie acasă de sărbători? întrebă acesta, pe un ton
oficial.

Kennedy ridică din umeri.

— E la Roma, cu un nou prieten. O să vină în Duminica Paștelui.
de obicei, ține să nesocotească sărbătorile religioase.

— Mă bucur că pleacă naibii de acolo, zise Christian. Realmente nu pot s-o protejez în Europa. În plus, crede că acolo poate să-şi dea drumul la gură, fără să se audă aici.

Se opri un moment, apoi continuă:

— În cazul în care candidezi din nou, trebuie ori s-o ţii la distanţă, ori s-o renegi.

— Nu pot. Dacă mă hotărâsc să candidez, am nevoie de votul mişcării radicale a femeilor.

Christian Klee râse.

— În regulă, spuse el. Să trecem la sărbătorirea zilei de naştere a Oracolului. Să ştii că abia aşteaptă.

— Nu-ţi face probleme, îi răspunse Kennedy. O să-l tratez cu toată consideraţia. Dumnezeule, are o sută de ani şi încă îşi mai aşteaptă cu nerăbdare aniversarea.

— A fost şi este încă un om remarcabil, zise Christian.

Kennedy îi aruncă o privire tăioasă.

— Întotdeauna ţi-a plăcut omul ăsta mai mult decât mie. A avut defectele lui, a făcut greşeli.

— Sigur, replică Christian Klee. Dar nu am văzut niciodată un om mai stăpân pe destinul lui decât el. Iar mie mi-a schimbat viaţa cu sfaturile şi îndrumările lui.

Christian se opri un moment, adăugând imediat după aceea:

— Iau masa cu el în seara asta, aşa că o să-i spun că petrecerea are loc sigur.

— Poţi să-i spui fără grijă, îi răspunse Kennedy, zâmbindu-i cu răceală.

*

În seara aceleiaşi zile, Kennedy semnă nişte documente în Biroul Oval, iar apoi se aşează la masa de lucru, uitându-se lung pe fereastră. Din locul acela vedea marginea de sus a gardului din fier forjat, având în vârf o mulţime de ţepuşe albe, electrificate, care împrejmuiau domeniile Casei Albe. Ca de obicei, faptul că strada şi oamenii erau atât de aproape îi dădea o stare de nelinişte, deşi ştia că vulnerabilitatea aparentă faţă de un atac nu era decât o părere înşelătoare. Personal era extraordinar de bine păzit. Ca şi Casa Albă, apărată printr-un

sistem de protecție care acoperea șapte sectoare concentrice. Astfel, în fiecare clădire aflată pe o distanță de două mile, opera o echipă de pază, care supraveghea acoperișul și apartamentele, iar pe străzile ce duceau la Casa Albă erau amplasate posturi de comandă dotate cu armament greu și unități camuflate de tragere rapidă. Printre sutele de turiști care veneau dimineața să viziteze parterul Casei Albe erau infiltrați masiv agenți secreți, care circulau permanent și luau parte la conversații, urmărind totul cu ochi vigilenți. Traseele turistice erau delimitate prin cordoane și fiecare colțișor din clădire pe unde vizitatorii aveau voie să treacă era supravegheat cu monitoare și echipamente audio speciale, capabile să prindă orice șoaptă. La fiecare colț de coridor, gărzi înarmate deserveau o serie de pupitre de comandă computerizate, care la nevoie puteau fi transformate în baricade. În timpul acestor vizite, Kennedy stătea întotdeauna sus, la cel de-al patrulea etaj, special construit, care îi servea și drept locuință. Și ca un ultim mijloc de protecție, apartamentele sale erau prevăzute cu pardoseli, pereți și acoperișuri armate.

Acum, în faimosul Birou Oval, pe care îl folosea rar, doar când semna documente oficiale în cadrul unor ceremonii deosebite, Francis Kennedy se relaxa, bucurându-se de puținele momente în care era complet singur. Luă un trabuc cubanez, lung și subțire, din cutia cu umidificator de pe birou, pipăind cu degetele foița delicată. Îi tăie capătul, îl aprinse cu grijă și trase primul fum adânc, privind afară pe peluzul antiglonț. Se vedea copil, traversând întinsa pajiște verde a Casei Albe, venind dinspre îndepărtatul post de strajă vopsit în alb și apoi alergând ca să-i salute pe unchiul Jack și pe unchiul Robert. Cât de mult îi iubise! Pe unchiul Jack, atât de fermecător, de copilăros, totuși atât de puternic, lăsându-l să creadă că și un copil ar putea conduce lumea. Și unchiul Robert, atât de serios și hotărât, și totuși atât de blând și jovial. Chiar în acel moment Francis Kennedy își zise: „Parcă nu îi spuneam unchiul Robert, parcă-i spuneam unchiul Bobby, dăți uneori...“ Nu își putea aminti.

Dar își amintea o zi, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, când alergase pe aceeași pajiște ca să-și întâmpine unchii, și felul în care îl luaseră de mâini și îl purtaseră pe sus până la Casa Albă, fără ca picioarele lui să atingă măcar o dată pământul.

Iar acum ajunsese în locul lor. Puterea, care în copilărie îi inspirase atâta teamă şi respect, era acum a lui. Era păcat că memoria putea redeştepta atâta durere, atâta frumuseţe şi atâta dezamăgire. Tocmai acum îl apucase cheful să renunţe la lucrurile pentru care muriseră ei. Francis Kennedy nu ştia, în acea Vinere Mare, că toate planurile aveau să-i fie date peste cap de doi revoluţionari neînsemnaţi din Roma.

CAPITOLUL 2

În dimineaţa Duminicii Paştelui, Romeo şi grupul său de patru bărbaţi şi patru femei, echipaţi cu toţii de acţiune, coborâră din dubiţa care le aparţinea. Pe străzile Romei care duceau spre Piaţa Sfântul Petru, se amestecară cu mulţimea înveşmântată în toalete luxoase, de sărbătoare — femeile, superbe în culori pastel primăvăratice, cu pălării festive, bărbaţii, prezentabili, în costume de mătase de culoarea untului, cu mici rămurele din salcie cu mâţişori, prinse cruciş pe revere. Copiii erau parcă şi mai strălucitori: fetiţele, purtând mănuşi şi rochii cu volănaşe, băieţii în costume bleumarin pentru comuniune, cu cravate roşii şi cămăşile albe ca neaua. Peste tot prin mulţime, preoţi zâmbitori îi binecuvântau pe credincioşi.

În această mare de veşminte colorate, Romeo ieşea în relief prin sobrietatea ţinutei. În costumul negru mat şi cămaşa albă foarte scrobită, pe care cravata tot albă abia se vedea, încălţat cu pantofi negri cu talpă de cauciuc, Romeo părea un martor solemn al Învierii care se sărbătorea în acea dimineaţă de Paşte. Îşi încheie pardesiul din păr de cămilă, sub care-şi ascundea puşca spânzurată de curea. Se antrenase trei luni cu această armă, până când ajunsese la o precizie mortală.

Cei patru bărbaţi din comandoul său erau deghizaţi în călugări capucini, cu lungi anterie fâlfâitoare de culoare maronie, strâns încinse cu nişte centuri late. Pe capetele tunse purtau bonete, iar în interiorul robelor largi ascundeau grenade şi pistoale. Femeile — printre care şi Annee — erau deghizate în maici, iar sub faldurile largi ale veşmintelor negre cu garnituri albe doseau şi ele arme. Annee şi celelalte două

nei deschideau drumul, în timp ce lumea le făcea loc să treacă, iar meo păşea lejer pe urmele lor, însoţit de cei patru călugări, atenţi la , gata să intervină dacă şeful lor ar fi fost oprit de poliţia papală. Şi fel, banda lui Romeo îşi croi drum prin Piaţa Sfântului Petru, izibilă în lumea imensă care tot creştea. În cele din urmă, semănând nişte mici plute negre pe oceanul multicolor şi mişcător de oameni, opriră în planul îndepărtat al pieţei, cu spatele protejat de câteva loane de marmură şi ziduri de piatră. Romeo rămase ceva mai parte. Aştepta un semnal din cealaltă parte a pieţei, unde Yabril şi pul lui fixau câteva figurine sfinte pe pereţi.

Yabril şi oamenii lui — trei femei şi trei bărbaţi — nu purtau brăcăminte specială, cu excepţia jachetelor largi, sub care bărbaţii camuflau revolverele. Femeile se ocupau de figurinele religioase mici statuete reprezentându-l pe Cristos — încărcate cu explozivi, ta să sară în aer la un simplu semnal radio. Statuetele erau ataşate pereţi cu un clei atât de adeziv, încât, dacă vreunui curios din mulţime r fi venit ideea să le detaşeze, n-ar fi avut nici o şansă. În plus, urinele albe, din teracotă de bună calitate, mulată pe un schelet de mă, erau splendid lucrate şi dădeau impresia că făceau parte din rurile aduse în cinstea Paştelui. În acest fel, scopul principal era ns: statuetele deveneau inviolabile.

Odată încheiată această operaţiune, Yabril îşi scoase oamenii Piaţa Sfântul Petru, conducându-i prin mulţime la maşina care-i epta. Trimise un om ca să-i dea lui Romeo radio-detectorul care na să declanşeze explozia figurinelor. Apoi se urcară cu toţii în biţă şi porniră spre aeroportul din Roma. Ştiau că Papa Inocenţiu ieşi în balcon abia peste trei ore: se încadraseră în timp. În maşină, t de atmosfera pascală a Romei, Yabril revedea cu ochii minţii eputul acestei operaţiuni...

*

În urmă cu câţiva ani, în timpul unei misiuni la care participaseră preună, Romeo pomenise despre faptul că protecţia papei era gurată de un corp de pază mai numeros decât al oricăruia dintre ii de state din Europa. Pe Yabril îl amuzase ideea şi-i spusese râzând: ar cine ar vrea să-l omoare pe papă? E ca şi cum ai ucide un şarpe

neveninos. O marionetă bătrână şi inutilă, înconjurată de o duzină de moşnegi care nu-s buni de nimic, decât să se gândească să-i ia locul. O şleahtă de douăsprezece capete seci, cu bonete roşii, legaţi cu cununie de Cristos. Şi cum ar putea schimba lumea moartea papei? Înţeleg să-l răpeşti, doar este cel mai bogat om de pe pământ. Dar să-l omori? Ce satisfacţie poţi să ai când omori o şopârlă adormită la soare?".

Numai că Romeo îşi pledase cazul şi argumentele invocate îi stârniseră interesul lui Yabril. Papa era venerat de sute de milioane de catolici din toată lumea. Şi, în mod cert, era un simbol al capitalismului: statele burgheze creştine îl sprijineau. Prin urmare, în edificiul acelei societăţi, papa era unul din stâlpii puterii. Acest raţionament ducea la concluzia că asasinarea papei ar fi fost o lovitură psihologică zguduitoare pentru lumea aceea inamică, deoarece papa era considerat reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. În fond, capetele încoronate ale Rusiei şi Franţei căzuseră şi ele, întrucât consideraseră că aveau dreptul divin de a cârmui lumea. Şi totuşi, crimele acelea duseseră la progresul omenirii. Căci Dumnezeu, socotea Romeo, era escrocheria prin care cei bogaţi îi pungăşeau pe cei săraci, iar papa — executantul lumesc, aflat în slujba acelei puteri malefice. Cu toate acestea, ideea lui Romeo nu avea încă prea multă consistenţă, aşa că Yabril o lărgise şi o dezvoltase, până ce operaţiunea căpătase o grandoare care îl umpluse de veneraţie pe Romeo şi de autoadmiraţie pe Yabril.

Din păcate, cu toate sarcinile pe care le dusese la bun sfârşit şi cu toate sacrificiile pe care le făcuse, Romeo nu era, după părerea lui Yabril, un revoluţionar adevărat. Arabul studiase istoria teroriştilor italieni şi ştia cât de buni se dovedeau când era vorba să asasineze şefi de stat: studiaseră doar la şcolile maeştrilor ruşi, care, după multe încercări, îşi uciseseră în cele din urmă ţarul. Cea mai bună dovadă a acestei afinităţi era faptul că italienii împrumutaseră de la ruşi numele pe care Yabril îl detesta atât: Arhanghelii Violenţei.

Yabril îi cunoscuse cândva şi pe părinţii lui Romeo. Tatăl lui era un parazit, un păduche al umanităţii, care avea şofer, valet şi un câine mare cât un miel, şi pe care-l folosea drept momeală pentru femeile de pe stradă. Altfel, era un bărbat cu maniere fermecătoare, irezistibil, cu condiţia să nu-ţi fie tată. O întâlnise şi pe mama lui Romeo, o altă splendoare a sistemului capitalist, o catolică pioasă,

idă de bani şi bijuterii. Superb îmbrăcată, cu o grămadă de slujnice pă ea, se ducea la slujbă în fiecare dimineaţă. Odată isprăvită această nitenţă, îşi închina ziua plăcerii. Era aidoma soţului ei, indulgentă sine, necredincioasă şi devotată doar lui Romeo, singurul lor fiu. nise momentul ca această familie fericită să fie, în sfârşit, pedepsită. ironie a sorţii, îşi zise Yabril: tatăl — cavaler de Malta, mama — făsuind zilnic cu Cristos, iar fiul lor — ucigaşul papei! Ce trădare, ditä Yabril, continuându-şi gândul: dar, sărmane Romeo, ce ptămână neagră te aşteaptă, când o să te trădez eu pe tine.

Cu excepţia ultimului gând perfid al lui Yabril, Romeo cunoştea regul plan. „Ca la şah", conchisese el. „Şah încă o dată, şah şi mat. perb!"

*

Yabril se uită la ceas: încă cincisprezece minute. Furgoneta rgea, fără să se grăbească, pe şoseaua care ducea la aeroport. Era npul să înceapă. Adună armele şi grenadele de la ai săi şi le puse r-o valiză. Când dubiţa opri în faţa intrării în aeroport, Yabril coborî imul. Maşina rulă în continuare, ducându-i pe ceilalţi la altă intrare. bril trecu prin terminal, cu valiza în mână şi ochii atenţi, ca să-i scopere pe eventualii poliţişti de pază îmbrăcaţi în civil. Cu puţin ainte de punctul de control, se opri în faţa unei florării care vindea şi veniruri. Văzu inscripţia ÎNCHIS, scrisă cu litere roşii şi verzi ălucitoare, atârnată de un cârlig pe partea interioară a uşii, semn că agazinul era închis pentru clienţi şi că el putea intra fără grijă. Îl âmpină o blondă vopsită, cu un aspect banal şi machiată strident, r cu o voce caldă, îmbietoare, şi un trup apetisant, pus în valoare de rochie simplă din lână, strânsă în talie cu o centură.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Yabril. Dar cred că aţi văzut afişul, închis. În fond, e Duminica Paştelui.

Vocea îi era însă prietenoasă, chiar ademenitoare, iar zâmbetul ectuos.

— Cristos a înviat, dar eu trebuie să-mi urmez călătoria de aceri, răspunse Yabril, dându-i astfel parola de identificare.

Femeia îi luă valiza.

— Avionul decolează la timp? o întrebă el.

— Da, răspunse femeia. Ai o oră. Sunt ceva modificări în program?

— Nu, dar ține minte, îi zise Yabril, totul depinde de tine.

Apoi ieși din magazin. N-o mai văzuse pe femeia asta niciodată și nici n-avea s-o mai vadă, iar ea cunoștea doar această etapă a operațiunii. Yabril consultă afișul cu orarul avioanelor. Da, avionul lor decola fără nici un fel de întârziere.

*

Femeia era una dintre puținele membre ale Primei Sute. Fusese numită proprietară a magazinului cu trei ani în urmă și, în acest răstimp, își folosise din plin farmecul ca să-și facă relații printre gărzile de pază și personalul de la punctele de ieșire pe pistă. Relațiile acestea, alese cu multă precauție, îi permiteau să ducă pachete pasagerilor aflați deja în avion, fără să treacă pe la aparatele de control de la posturile de verificare. Nu abuzase de prea multe ori de această procedură, foarte inteligent concepută, dar o folosise totuși suficient de des. Și, ca să-și consolideze poziția, în al treilea an începuse o legătură amoroasă cu unul din gardienii înarmați care o puteau strecura prin intrarea monitorizată. Acum, în Duminica Paștelui, chiar iubitul ei era de serviciu. Se oferise voluntar să intre în tură, ademenit de invitația femeii de a lua masa împreună și de tot ce avea să urmeze în camera din spatele magazinului.

Masa era deja pregătită, în încăperea din dosul florăriei. Femeia goli valiza și se apucă să ambaleze armele în cutii speciale de daruri, marca Gucci, frumos colorate. Puse cutiile în pungi de hârtie mov și așteptă. Când mai erau doar douăzeci de minute până la decolarea avionului, femeia luă pungile în brațe, de teamă să nu se rupă, și alergă cu dificultate din cauza greutății spre coridorul care ducea la ieșirea pe pistă unde nu exista aparat de control. Iubitul ei din corpul de pază îi făcu semn galant, fluturându-și mâna, iar ea îi răsplăti gestul cu un zâmbet încântător și plin de iubire. Urcă la bord, iar stewardesa, care o recunoscu, o întâmpină râzând.

— Iar, Livia?

Femeia trecu în secțiunea avionului rezervată turiștilor și îl văzu pe Yabril așezat pe un fotoliu, cu cei trei bărbați și trei femei din grup

lă gă el. Una dintre femei se şi pregăti să ia pachetele grele. Livia le lă în braţele ridicate ale femeii, după care se întoarse şi coborî în gă din avion. Fugi la magazin şi termină de pregătit masa în camera d spate. Faenzi, iubitul Liviei, care făcea parte din corpul de pază al a roportului, era unul dintre acele specimene magnifice de masculi it lieni, creat parcă special spre deliciul femeilor. Faptul că arăta bine n i măcar nu era cea mai de preţ virtute a lui, căci, lucru mult mai i portant, avea un caracter blând, specific bărbaţilor pe deplin împăcaţi c sine, mulţumiţi de bruma lor de calităţi personale şi nechinuiţi de a biţii. Faenzi îşi purta uniforma de gardian cu atâta emfază, de parcă a fi fost cel puţin mareşal în armata lui Napoleon. Avea o mustaţă îngrijită şi cochetă, incitantă ca nasul în vânt al unei subrete. Se vedea c de colo că era impresionat de slujba lui, pe care o considera o d torie importantă faţă de stat. Privea cu simpatie şi bunăvoinţă femeile c re-i treceau pe sub ochi, doar fiindcă se aflau sub protecţia lui. Aşa c Livia îl ochise aproape imediat, chiar în prima zi de serviciu ca o ţer de pază al aeroportului, şi şi-l trecuse în cont. La început, Faenzi o ratase cu o politeţe excesivă, aproape filială, dar Livia avusese grijă s schimbe rapid sensul relaţiei lor, înecându-l într-un torent de linguşeli p ne de cochetărie, asezonate cu mici daruri încântătoare, care, la o a ică, puteau să sugereze o bogăţie bine ascunsă de ochii lumii, iar n i târziu cu mesele nocturne din camera din spate a magazinului. A a că Faenzi sfârşise prin a o iubi. În orice caz, îi era la fel de devotat c un câine stăpânului, căci Livia era pentru el o nesfârşită sursă de d licii.

Relaţia nu era însă unilaterală. Livia împărtăşea plăcerea acestei c mbinaţii. Faenzi era un amant minunat şi vesel, fără urmă de gând s ios care să-i frământe mintea. Livia îl prefera de departe în pat a elor tineri revoluţionari morocănoşi, împovăraţi de vina ororilor c mise şi devoraţi de procese de conştiinţă. Astfel, Faenzi ajunsese c ţeluşul ei, fapt pentru care Livia îi alesese apelativul drăgăstos de Z nzi. Când intră în magazin şi încuie uşa după el, Livia se repezi la e plină de afecţiune şi dorinţă, dar cu conştiinţa încărcată. Bietul Z nzi, îşi zise ea, în mod sigur filiera antiteroristă italiană o să descopere t ul şi o să observe dispariţia ei din scenă. Nu se îndoia deloc că Z nzi se lăudase cu cucerirea lui — în fond, era o femeie mai în vârstă,

cu un trecut tumultuos, deci onoarea ei nu trebuia protejată. Legătura lor va fi sigur descoperită şi pentru bietul Zonzi masa aceasta va reprezenta ultimul lui ceas de fericire.

Făcură dragoste. Ea, rapidă şi expertă, el — plin de entuziasm şi voioşie. Livia nu se putu abţine să nu mediteze la ironia situaţiei: iată că acest rol pe care îl juca îi făcea o imensă plăcere, dar în acelaşi timp îi servea scopurile revoluţionare. Zonzi va fi pedepsit pentru mândria şi infatuarea lui, pentru iubirea lui condenscendentă faţă de o femeie mai bătrână, în timp ce ea va obţine o victorie tactică şi strategică. Şi totuşi, îşi zise Livia, săracul Zonzi. Ce frumos era gol, cu pielea măslinie şi ochii mari de căprioară, cu părul negru ca lignitul şi mustăcioara cochetă, dar mai ales cu penisul şi testiculele tari ca piatra.

— Ah, Zonzi, Zonzi, îi şopti ea, cu capul îngropat între coapsele lui, să nu uiţi niciodată că te iubesc.

Îi servi o masă excelentă, la care băură o sticlă de vin superior, şi făcură dragoste din nou. Apoi Zonzi se îmbrăcă şi o sărută la plecare, radiind de fericire, convins că merita pe deplin un asemenea noroc. După plecarea lui, Livia scrută îndelung încăperea. Îşi adună lucrurile personale, mai luă câteva haine în plus şi puse totul în valiza lui Yabril. Aşa erau instrucţiunile: nu trebuia să rămână nici o urmă care să conducă la Yabril. Ultima ei sarcină era să-şi şteargă toate amprentele din magazin, dar o considera mai mult o formalitate, căci ştia că era aproape imposibil să le distrugă pe toate. Luă valiza, încuie uşa prăvăliei în urma ei şi ieşi din aeroport. Afară, în soarele strălucitor al Paştelui, o aştepta o maşină condusă de o colegă din grupul ei de acţiune. Se urcă, o sărută pe femeie în semn de salut şi-i zise aproape cu regret în glas:

— Slavă Domnului că s-a terminat.

— Lasă că n-a fost chiar atât de rău. Făceam bani cu magazinul, răspunse cealaltă femeie.

*

Yabril şi grupul său se aflau la clasa turistică a avionului, pentru că Theresa Kennedy, fiica preşedintelui Statelor Unite, călătorea la clasa întâi, însoţită, evident, de cei şase agenţi din Serviciul Secret

e formau corpul de pază. Yabril nu voia ca vreunul din ei să observe a icerea la bord a pachetelor în care erau ascunse armele, deşi ştia că Teresa Kennedy se va urca chiar înainte de decolare. Tot atunci aveau s urce şi gărzile Theresei, pe de o parte pentru că o cunoşteau prea b e şi ştiau că fata se putea oricând răzgândi, şi pe de altă parte, c dea Yabril, pentru că se leneviseră şi îşi pierduseră vigilenţa.

Avionul, un aparat cu reacţie imens, era aproape gol. În Italia p ini oameni făceau călătorii în Duminica Paştelui, iar Yabril se î reba de ce fiica preşedintelui alesese tocmai această zi. La urma- u nei, era romano-catolică, deşi îmbrăţişase noua religie a stângii l erale, cea mai abjectă orientare politică, după părerea lui Yabril. C r puţinătatea pasagerilor îi convenea de minune: o sută de ostatici, u r de controlat.

O oră mai târziu, în plin zbor, Yabril se adânci în fotoliu, în ti p ce femeile începură să rupă hârtiile în care erau ambalate armele. B rbaţii din grup le acopereau cu trupurile lor, prefăcându-se că stau d vorbă cu ele, aplecaţi peste fotolii. Cum nu existau alţi pasageri în p ajma lor, păreau un grup restrâns care-şi savura intimitatea. Femeile î ădură lui Yabril grenadele învelite în hârtie coloratã, iar el şi le fixă p lângă corp. Bărbaţii luară revolverele şi le ascunseră în jachete. Y ril se înarmă la rândul lui cu un pistol, în timp ce femeile se înarmau şi le.

Când totul fu gata, Yabril opri o stewardesă care tocmai trecea p interval. Femeia văzu grenadele şi revolverul chiar înainte ca Yabril s- ia de mână şi să-şi murmure comenzile. Privirea aceea plină de u ire, apoi de spaimă şi la urmă de groază îi era familiară. Îi luă m na rece şi umedă şi zâmbi. Doi din oamenii lui luară poziţie strategică p tru ca să controleze secţiunea turistică. Yabril încă o ţinea de m nă pe stewardesă când intrară în clasa întâi. Gărzile de corp de la S viciul Secret îl văzură imediat, observând simultan grenadele şi r olverele.

— Nu vă ridicaţi, domnilor, le zise Yabril zâmbitor.

Fiica preşedintelui îşi întoarse încet capul şi ochii i se implântară î rivirea lui Yabril. Faţa i se încordă, însă fără urmă de spaimă. E c ajoasă, şi drăguţă, îşi zise Yabril. Era într-adevăr păcat. Aşteptă p ă când cele trei femei din grup îşi ocupară poziţiile la clasa întâi şi

apoi o puse pe stewardesă să deschidă uşa ce ducea spre cockpitul piloţilor. Yabril se simţea ca şi cum ar fi intrat în creierul unei balene uriaşe, al cărei corp fusese complet paralizat.

*

Când Theresa Kennedy îl zări pe Yabril, întreaga ei fiinţă se cutremură de un val de greaţă: îl recunoscuse instinctiv pe demonul în legătură cu care fusese îndelung avertizată. Faţa lui întunecată şi îngustă emana ferocitate, iar maxilarul masiv şi brutal îi dădea aspectul unui chip de coşmar. Theresei i se părea că grenadele legate peste jachetă şi cele pe care le ţinea Yabril în mână semănau cu nişte broaşte râioase strivite. Apoi le văzu pe cele trei femei, îmbrăcate în pantaloni închişi la culoare şi jachete albe, precum şi pistoalele pe care le ţineau în mâini. Dar după acest prim soc, a doua reacţie a Theresei Kennedy semănă cu cea a unui copil vinovat: rahat, îşi zise ea, îl băgase în bucluc pe taică-său şi acum n-o să mai poată niciodată să scape de gărzile de la Serviciul Secret. Îl urmări pe Yabril, care se îndrepta spre uşa piloţilor, ţinând-o pe stewardesă de mână. Theresa se întoarse să schimbe o privire cu şeful corpului de pază, dar acesta se uita fix la femeile înarmate. În acel moment, unul din oamenii lui Yabril intră în clasa întâi cu o geantă în mână. O femeie puse o altă stewardesă să ia intercomul. Vocea uşor tremurătoare se auzi în microfon.

— Către toţi pasagerii. Vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă. Comanda avionului a fost preluată de un grup de revoluţionari. Vă rugăm să vă păstraţi calmul până la noi instrucţiuni. Nu vă ridicaţi în picioare. Nu atingeţi bagajele pe care le aveţi la dumneavoastră. Nu vă părăsiţi locurile sub nici un motiv. Vă rugăm să vă păstraţi calmul. Păstraţi-vă calmul.

Pilotul o văzu pe stewardesă intrând în carlingă şi-i zise pe un ton emoţionat:

— Hei, tocmai au zis la radio că a tras cineva în papă.

Apoi îl văzu pe Yabril în spatele stewardesei, iar gura i se deschise într-o exclamaţie mută de surpriză. Cuvintele rămaseră îngheţate. Ca într-un desen animat, îşi zise Yabril, ridicând mâna în care ţinea grenada. Dar pilotul spusese „a tras în papă". Putea asta să însemne că Romeo nu nimerise? Că misiunea eşuase deja? Oricum, Yabril nu

a înc otro. Îi comandă pilotului să schimbe cursul de zbor, cu destinația statul arab Sherhaben.

*

În marea de oameni din Piața Sfântul Petru, Romeo și oamenii lui ajunseră într-un colț, protejați în spate de un zid, și rămaseră acolo în aceeași formație. Annee, îmbrăcată în straie de călugăriță, stătea drept în fața lui Romeo, cu arma pregătită sub sutană. Avea sarcina de a-l proteja și de a-i da timp să tragă. Ceilalți membri din grup, dezbrăcați la adăpostul raselor călugărești, formau un cerc în jurul lui, un perimetru în care să poată acționa. Aveau de așteptat trei ore până la sosirea papei.

Romeo se sprijini cu spatele de zid, închise ochii, ferindu-și privirea de soarele dimineții de Paște, și revizui rapid în gând fazele operațiunii. Când va apărea papa, Romeo îl va bate pe umăr pe cel din stânga lui, care va declanșa atunci radio-detonatorul ce va arunca în aer figurinele sfinte, fixate pe zidul opus al pieței. În momentul exploziei, el va scoate pușca și va trage — sincronizarea trebuie să fie perfectă, astfel încât zgomotul împușcăturii să pară reverberația produsă de explozii. Va lăsa arma, călugării și maicile vor face un cerc în jurul lui și vor fugi împreună cu toți ceilalți. Lucru realizabil, pentru că Piața Sfântul Petru va fi învăluită în nori groși de fum de la bombele din figurine. Confuzia va fi enormă, ca de altfel și panica. Ținând cont de aceste condiții, el, Romeo, ar trebui să poată fugi fără probleme. Sigur, exista riscul ca spectatorii din mulțime aflați lângă el să reprezinte un pericol pentru securitatea acestei faze a operațiunii. Era posibil ca ei să-și dea seama că el trăsese, dar fuga mulțimii avea să separe curând pe unii de alții. Și dacă vreunii vor fi atât de imprudenți încât să-l urmărească, vor fi lichidați pe loc.

Romeo își simți pieptul acoperit cu o sudoare rece. Mulțimea imensă, fluturând flori deasupra capului, deveni o mare de alb și pupuriu, de roz și roșu. Se mira de bucuria lor, de credința în Înviere, de speranța lor euforică în puterea vieții asupra morții. Își șterse mâinile de haină și simți greutatea puștii, atârnată de curea. Picioarele îi amorțiseră și îl dureau. Făcu o încercare să-și disocieze mintea de trup, ca să omoare lungile ore de așteptare până la apariția papei în

balcon. În acest fel, scene uitate din copilărie prindeau contur din nou în mintea lui. Îndrumat în vederea comuniunii de un preot romantic, Romeo aflase că moartea unui papă era confirmată întotdeauna de un cardinal cu tichie roşie, care îi atingea fruntea cu un ciocănel de argint. Oare se mai practica acest ritual? De data aceasta ciocănelul va fi foarte însângerat. Oare cât de mare o fi un astfel de instrument? De dimensiunea unei jucării sau suficient de mare şi de greu ca să baţi cu el un cui? Cu siguranţă însă că era o relicvă de pe vremea Renaşterii, încrustată cu pietre preţioase, o adevărată operă de artă. Oricum, îşi zise Romeo, n-avea nici o importanţă, pentru că n-o să prea rămână bucată lângă bucată din capul papei, unde să-l poţi atinge cu ceva, deoarece puşca de sub haină avea gloanţe explozive, iar el era sigur că nu va da greş. Îi întărea credinţa în reuşită şi faptul că era stângaci. După el a fi *mancino* era egal cu a avea succes, în sport, în dragoste şi, desigur, la modul superstiţios, în comiterea unei crime.

Stând acolo şi aşteptându-l pe papă, Romeo se mira de faptul că nu avea deloc sentimentul că ar comite un sacrilegiu — la urma-urmei, fusese crescut ca un bun catolic, într-un oraş în care fiecare stradă şi clădire aminteau de începuturile creştinismului. Chiar şi acum vedea acoperişurile în formă de cupolă ale clădirilor sfinte, strălucind ca nişte discuri de marmură în lumina soarelui, şi auzea clopotele bisericilor, ale căror dangăte alinătoare îţi dădeau un sentiment de sfioşenie. Şi tot aici, în această mare piaţă sfântă, vedea statuile martirilor şi simţea aerul îmbălsămat de puzderia de flori de primăvară oferite de adevăraţii credincioşi întru Cristos. În timp ce parfumul greu al valurilor de flori trecea peste el, îşi aduse aminte de părinţi şi de parfumurile lor sufocante, alese într-adins ca să mascheze mirosul trupurilor ghiftuite şi flasce de meridionali.

Însă iată că imensa mulţime în veşminte sărbătoreşti începu să strige „Papa, papa, papa!“. Stând acolo, în lumina intensă a primăverii timpurii, cu îngerii de piatră ce străjuiau deasupra capetelor lor, oamenii psalmodiau necontenit, cerând binecuvântarea papei lor. În cele din urmă, doi cardinali cu robe roşii apărură, întinzându-şi braţele în semn de benedicţiune. Pe urmă Papa Inocenţiu se ivi în balcon. Era un bărbat foarte bătrân, îmbrăcat în odăjdii de un alb scânteietor, pe care străluceau o cruce din aur şi palia, brodată cu cruciuliţe. Pe cap purta

mîna albă, iar în picioare tradiționalii pantofi de un roşu deschis, brodați în față cu cruciulițe în fir de aur. Pe una din mâinile ridicate spre a saluta mulțimea strălucea inelul pontifical al Sfântului Petru, pescarul. Mulțimea azvârli florile spre înaltul cerului, iar glasurile credincioşilor vuiră în extaz. Balconul sclipi în soare, creând iluzia că va cădea odată cu florile ce pluteau în văzduh. În acel moment, Romeo simți spaima pe care aceste simboluri i-o inspiraseră în copilărie. Îi apăru în minte cardinalul cu pălărie roşie, ciupit de vărsat ca un diavol, care oficiase la prima sa împărtăşanie, iar apoi trăi o senzație înălțătoare de exaltare, care se sublimă în beatitudine, într-o bucurie supremă. Îl bătu pe umăr pe cel din stânga lui, ca să declanşeze radio-comanda.

Papa tocmai îşi ridicase brațele, fluturându-şi aripile albe ale mânecilor, ca să răspundă mulțimii ce îi scanda numele. Voia să-i binecuvânteze pe toți, să înalțe laude în cinstea Învierii lui Cristos şi a celor patruzeci de zile de la Paşte până la Înălțare. Voia să salute îngerii de piatră care împodobeau zidurile pieței. Chiar atunci, Romeo îşi scoase puşca de sub haină şi doi „călugări" din fața lui îngenuncheară ca să-i lase câmpul vizual liber. Annee se aşeză astfel încât Romeo să-i proptească arma de umărul ei, iar cel din stânga lui declanşă radio-detonatorul, care avea să arunce în aer figurinele minate din cealaltă parte a pieței.

Explozia zgudui temeliile pieței, un nor rozaliu pluti prin aer, iar parfumul florilor se alteră, contaminat de duhoarea de carne arsă. Exploziile din cealaltă parte a pieței transformară vuietul de bun-venit al mulțimii în ceva care aducea cu țipătul unei puzderii de pescăruşi. Romeo ținti şi apăsă pe trăgaci.

În balcon, trupul papei păru că se desprinde de la pământ, iar mâna îi zbură în văzduh, rotindu-se ca într-un vârtej sub suflul puternic al vântului. Apoi căzu în mulțime, ca o zdreanță însângerată. Un urlet de groază, de spaimă şi de furie animalică umplu piața când trupul papei se prăbuşi peste parapetul balconului. Crucea din aur se bălăngăni în cădere, iar palia era înmuiată de sânge.

Nori de praf se rostogoleau peste piață, în timp ce din îngerii şi sfinții sfărâmați căzeau bucăți de marmură. Se lăsă o liniște teribilă, de parcă mulțimea înghețase la vederea papei asasinat, cu capul zdrobit. Apoi începu panica. Lumea fugea din piață, călcând în picioare gărzile

elvețiene, care încercau să blocheze ieșirile. În goană, mulțimea de adoratori loviți de groază îngropă sub picioare uniformele solemne, în stil renascentist.

Romeo își lăsă pușca să cadă jos. Înconjurat de călugării și maicile înarmate, se lăsă târât din piață, pe străzile Romei. Mergea împleticindu-se, orbecăind, ca și cum și-ar fi pierdut văzul, iar Annee îl apucă de braț și îl împinse în furgonetă. Romeo își astupă urechile cu mâinile, ca să nu mai audă țipetele. Tremura, la început din cauza șocului, iar mai apoi din cauza exaltării, urmată curând de uimire, ca și cum crima pe care tocmai o înfăptuise nu fusese decât un vis.

*

Yabril și grupul lui preluaseră complet controlul asupra avionului cu reacție de pe ruta Roma-New York. Toți pasagerii de la clasa întâi fuseseră evacuați, cu excepția Theresei Kennedy. Fiica președintelui Statelor Unite era acum mai mult curioasă decât speriată, și de-a dreptul fascinată de faptul că teroriștii reușiseră să-i bage în sperieți pe agenții ei de la Serviciul Secret, etalându-și armele cu care erau dotați. Theresei îi era clar că un singur glonte tras putea pulveriza avionul. Îi studie cu atenție pe teroriști și observă că toți, bărbați și femei, aveau alură de sportivi, iar expresia de pe chipurile lor denota aceeași concentrare care se citea pe fețele atleților în momentul marilor competiții. Un terorist îl îmbrânci violent pe unul din agenții de la Serviciul Secret, scoțându-l de la clasa întâi, și continuă să-l împingă pe coridorul de la clasa turistică a avionului, în timp ce o teroristă rămăsese la distanță, cu pistolul ațintit, gata să tragă. Când unul dintre agenți încercă să refuze să plece de lângă Theresa, femeia ridică pistolul și-i propti țeava în ceafă. Gura crispată, ușor îndredeschisă, ca o supapă pentru tensiunea interioară, și căutătura ei sfidătoare, arătau clar că era decisă să tragă. În acel moment, Theresa îl împinse pe protectorul ei și se postă în fața teroristei, care zâmbi ușurată și îi făcu semn să se așeze la locul ei.

Theresa urmărea atentă modul în care Yabril supraveghea operațiunea. Părea aproape distant, ca un regizor care, urmărind jocul actorilor, nu le dă ordine, ci sugestii și recomandări. Acționând de parcă Theresa i-ar fi fost dată special în grijă, Yabril îi făcu semn fetei

să stea pe locul ei, însoțindu-și gestul cu un ușor zâmbet liniștitor. A oi intră la piloți. Unul din teroriști stătea la clasa turistică și păzea ac esul la clasa întâi, iar două teroriste stăteau spate în spate, în c npartiment cu Theresa, cu mâna pe trăgaci. O stewardesă fusese p să să retransmită mesaje prin intercom pasagerilor, sub directa în rumare a unui terorist. Privindu-i, Theresei i se păru deodată că o nenii aceștia sunt mult prea mici ca să producă o asemenea teroare.

În carlingă, Yabril îl lăsă pe pilot să transmită prin radio că a onul fusese deturnat și să anunțe noul curs de zbor spre Sherhaben. A toritățile americane vor crede astfel că singura lor treabă era să n ;ocieze condițiile pe care le puneau de obicei teroriștii arabi. Yabril r nase în carlingă, ca să asculte transmisiile radio. Cum nu avea nimic d făcut decât să aștepte ca avionul să ajungă la noua destinație, se î parse cu gândul la Palestina, la copilăria și la căminul lui, ca o oază în leșert, la părinții ca niște îngeri luminoși și la Coranul minunat, ce n părăsea niciodată biroul tatălui său și era permanent pregătit să h nească credința. Se gândi apoi la felul în care se sfârșiseră toate, în r coale de fum cenușiu, foc și pucioasă, din cauza bombelor care z rau prin văzduh. Pe urmă veniseră israelienii și i se păru că-și p recuse toată copilăria într-un vast lagăr cu colibe dărăpănate, o a zare întinsă, unită într-o singură privință: ura împotriva evreilor. E act aceiași evrei pe care Coranul îi preaslăvea. Yabril își mai amintea c n chiar și la universitate unii dintre profesorii lor numeau un lucru f ut de mântuială „treabă arăbească". Chiar și el folosise această e resie când un fabricant de arme îi dăduse niște pistoale defecte. D r de data aceasta, își zise, nu, nimeni nu va numi operațiunea lui „t abă arăbească".

Îi urâse dintotdeauna pe evrei — nu, de fapt nu pe evrei, ci pe is elieni. Își amintea cum odată, pe vremea când avea patru-cinci a , nu mai mult, soldații din Israel făcuseră un raid în tabăra în care se lucea el la școală. Primiseră informații false — „treabă arăbească" — anume că în acea așezare erau ascunși teroriști. Li se ordonase tu ror locuitorilor să iasă din case pe străzi cu mâinile ridicate, inclusiv c iilor din cocioaba lunguiață de tablă, vopsită în galben, care era ș ala și care se afla puțin în afara așezării. Yabril și alți băieței și f e de vârsta lui se strânseseră ciorchine, urlând cu brațele ridicate,

țipând de frică și în semn de supunere. Yabril își aducea aminte cum unul dintre tinerii soldați israelieni, din noua rasă de evrei, adică blond ca un nazist, se uitase la copii cu un fel de groază și cum apoi pe fața aceea cu ten deschis la culoare, de parcă ar fi aparținut unui semit din altă lume, începuseră să șiroiască lacrimile. Israelitul își coborâse pistolul și le strigase copiilor să înceteze, și să lase mâinile în jos. Le spusese că nu au de ce să se teamă, că nimeni nu le va face nici un rău. Soldatul vorbea aproape perfect araba și, cum copiii nu-și coborâseră brațele, se dusese printre ei și, plângând, încercase să-i facă să-și lase mâinile în jos. Yabril nu-l uitase niciodată pe acest soldat și, mai târziu, de-a lungul vieții, se hotărâse să nu fie ca el, să nu se lase devastat de milă.

Acum, privind dedesubt, vedea deșerturile Arabiei. În curând zborul se va sfârși, iar el va ajunge în sultanatul Sherhaben. Sherhaben era una din cele mai mici țări din lume, dar atât de bogată în petrol, încât sutele de copii și nepoți ai sultanului, care mai folosea încă transportul cu cămile, conduceau Mercedes-uri și erau trimiși să studieze la cele mai prestigioase universități din străinătate. Primul sultan al Sherhabenului deținuse uriașe companii industriale în Germania și Statele Unite și, când murise, fusese omul cel mai bogat din lume. Un singur nepot al său supraviețuise comploturilor criminale ale fraților lui vitregi și ajunsese sultan — Maurobi, de fapt actualul sultan al Sherhabenului. Maurobi credea cu fanatism în religia musulmană, în favoarea căreia milita, ca de altfel toți cetățenii sultanatului, bogați fără excepție. Spiritul acestei religii impunea respectarea cu strictețe a unor precepte morale. Astfel, femeile nu aveau voie să umble fără văl, era interzis împrumutul banilor cu dobândă și, mai ales, în acel ținut deșertic, nu exista nici un strop de băutură alcoolică, exceptând evident ambasadele străine.

Cu mult timp în urmă, Yabril îl ajutase pe sultan să preia puterea și să și-o consolideze, lichidându-i pe cei mai periculoși frați vitregi ai acestuia, patru la număr. Această datorie de onoare, ca de altfel și ura față de marile puteri, îl determinaseră pe sultan să-l sprijine pe Yabril în operațiunea lui. Avionul aterizează și rulă lent spre micul terminal îngrădit cu panouri de sticlă, de un galben pal în lumina soarelui deșertic. Dincolo de aerodrom, se întindeau nesfârșitele nisipuri.

p:sărate cu sonde de petrol. Când avionul se opri, Yabril observă că a odromul era încercuit de cel puțin o mie de soldați din armata s tanului Maurobi. Yabril ştia că, din acest moment, începea partea c mai complicată, dar şi mai aducătoare de satisfacții, a întregii o:rațiuni. Trebuia să fie prudent până când se limpezeau lucrurile cu R meo. Apoi îl va juca pe sultan cum va dori el, până la ultima mutare s:retă de şah-mat. Nu, îşi zise Yabril jubilând, asta nu era deloc „o t abă arăbească".

*

Din cauza diferenței de fus orar, Francis Kennedy fu înştiințat d asasinarea papei abia la ora şase dimineața. Vestea i-o aduse s:cretarul de presă Matthew Gladyce, care avea sarcina să se ocupe d Casa Albă în timpul vacanței de Paşte. Eugene Dazzy şi Christian K ee fuseseră deja informați şi se aflau la Casa Albă. Francis Kennedy c borî din apartamentul de la etajul patru şi intră în Biroul Oval. Îi g si pe Dazzy şi Christian aşteptându-l, amândoi cu o expresie de î:ordare întipărită pe chip. Departe, pe străzile Washingtonului, s enele țiuiau prelung. Kennedy se aşeză la birou şi îl țintui cu ochii p Eugene Dazzy, care, în calitatea sa de şef de cabinet, avea să facă i formarea.

— Francis, papa a murit. A fost asasinat în timpul slujbei de P şte.

Kennedy fu şocat.

— Cine l-a ucis? Şi de ce?

— Nu ştiu, interveni Klee. Şi am o veste şi mai rea.

Kennedy încercă să citească vestea pe chipurile celor doi bărbați d ı fața lui, dominat de un sentiment cumplit de spaimă.

— Ce ar putea fi mai rău?

— Avionul în care se află Theresa a fost deturnat şi e în drum s re Sherhaben, zise Klee.

Francis Kennedy simți că-l loveşte un val de amețeală, după c re îl auzi pe Dazzy:

— Teroriştii au totul sub control, nu sunt incidente la bord. I ediat după ce aterizează, o să negociem cu ei, o să ne chemăm în a tor toți prietenii şi o să fie bine. Cred că nici nu ştiau că Theresa era î avionul acela.

— Arthur Wix şi Otto Gray vin încoace, zise Christian. Plus cei de la C.I.A., ministrul Apărării şi vicepreşedintele. Într-o jumătate de oră vor fi cu toţii în sala de consiliu.

— Bine, spuse Kennedy, forţându-se să rămână calm. E vreo legătură?

Observă că Christian nu părea surprins, dar că Dazzy nu pricepuse întrebarea.

— Între papă şi deturnarea avionului, completă Kennedy.

Cum nici unul din ei nu-i răspunse, continuă:

— Aşteptaţi-mă în sala de consiliu. Vreau să rămân puţin singur.

După plecarea celor doi, Kennedy se adânci în gânduri. El personal era aproape inatacabil, dar ştiuse întotdeauna că nu putea s-o protejeze sută la sută pe Theresa. Era prea independentă şi nu-i permitea să-i impună restricţii. Până acum însă, nu i se păruse că Theresa ar fi fost în pericol şi mai ales nu-şi putea aminti ca fata vreunui şef de stat să fi fost vreodată atacată. Pentru orice organizaţie teroristă sau revoluţionară, un asemenea act ar fi reprezentat o mişcare politică greşită, lăsând la o parte efectul dezastruos al unui asemenea gest asupra opiniei publice. După instalarea tatălui ei la Casa Albă, Theresa îşi văzuse de propria viaţă. Girase cu numele ei anumite grupuri politice, radicale şi feministe şi-şi făcuse cunoscută propria concepţie de viaţă, diferită de a tatălui ei. Acesta nu încercase niciodată s-o convingă să acţioneze altfel sau să se afirme în public altfel decât era în realitate. Îi era suficient că o iubea. Iar când îi făcea câte o vizită scurtă la Casa Albă, se distrau împreună, antrenându-se în dispute pe teme politice şi încercând să dezlege tâlcurile puterii. Presa republicană conservatoare şi ziarele de scandal îşi sloboziseră săgeţile otrăvite, sperând să zdruncine instituţia prezidenţială. Theresa fusese fotografiată mărşăluind alături de cei din mişcarea feministă, demonstrând împotriva armelor nucleare şi chiar participând la un marş în favoarea unui stat al palestinienilor. Să vezi acum ce valuri de ironie vor curge în paginile ziarelor, îşi zise Kennedy.

Dar, fapt relativ curios, opinia publică americană reacţiona faţă de Theresa Kennedy cu simpatie, chiar când începuse să se ştie faptul că trăia cu un italian radicalist, la Roma. În presă apăruseră fotografii cu ei doi, plimbându-se pe străvechile străzi pavate, sărutându-se şi

idu-se de mână, precum şi fotografii cu imaginea balconului tamentului pe care îl locuiau. Iubitul ei italian era tânăr şi frumos, heresa era drăguță, cu părul blond şi pielea trădându-i originea deză, albă ca laptele, armonizată perfect cu ochii albaştri şi satinați, i familiei Kennedy. Înaltă şi subțire, semănând şi din acest punct edere cu taică-său, îmbrăcată în haine italieneşti pe stradă, era de atrăgătoare, încât făcea să sece otrava din comentariile care eau fotografiile. Mai mult, o poză din ziar, în care îşi proteja cu riul trup tânărul iubit de bastoanele polițiştilor italieni, redeşteptase fletul americanilor vârstnici sentimente de mult îngropate, amintiri nei teribile zile de odinioară din Dallas.

Theresa era o eroină plină de spirit. În timpul campaniei denţiale a lui Kennedy, fusese încolțită de reporterii TV şi întrebată: de acord cu politica tatălui tău?" Dacă răspundea „da", ar fi t o ipocrită sau un copil manipulat de un tată avid de putere. i răspundea „nu", ziarele ar fi titrat că nu-şi sprijinea tatăl în pentru preşedinție. Dar Theresa dovedise cu această ocazie că enise geniul politic al clanului Kennedy. „Bineînțeles, este tatăl " zisese ea, îmbrățişându-şi tatăl. „Şi ştiu că e un tip bun. Dar va face ceva ce nu-mi place, voi țipa la el exact cum faceți şi voi, rterii". Răspunsul Theresei avusese un efect fulminant asupra ei publice, iar pe Kennedy îl încântase de-a dreptul diplomația de dăduse dovadă. Iar acum ea, Theresa, fata lui, era în pericol de te. Ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas lângă el. Dacă s-ar fi uit să se poarte ca o fiică iubitoare şi să locuiască la el la Casa , dacă n-ar fi fost atât de radicală, nu s-ar fi întâmplat nimic din astea. Şi de ce să aibă un iubit străin, un student radicalist care abil că furnizase teroriştilor informații cruciale? Deodată, Kennedy du seama ce i se întâmplase şi râse de sine însuşi. Simțea şi el, ca ne altcineva, exasperarea părintelui care vrea ca odrasla lui să-i e cât mai puține probleme cu putință. Dar el o iubea pe Theresa a salva. Cel puțin, în cazul acesta se confrunta cu un rău împotriva a putea lupta, nu ca în cazul teribilei agonii şi a dureroasei morți iei lui. În încăpere intră Eugene Dazzy, care îi spuse că-l aşteptau ții în sala de consiliu.

*

Toți se ridicară în picioare când intră Kennedy. Acesta le făcu un semn scurt să se așeze, dar ei năvăliră în jurul lui, grăbiți să-și exprime compasiunea. Kennedy se îndreptă spre capătul mesei ovale și se așeză pe scaunul de lângă șemineu. Lumina albă și pură, răspândită de cele două candelabre, decolorase maroniul intens al mesei și arunca scânteieri pe pielea neagră a scaunelor, câte șase pe fiecare latură a mesei și încă vreo câteva de-a lungul peretelui opus. Alte aplice de iluminat, fixate pe perete, amplificau lumina din încăpere. Lângă cele două ferestre care dădeau spre grădina de trandafiri se aflau două steaguri, cel cu dungi al Statelor Unite, și cel al președintelui, cu stelușele palide, presărate pe un fond de un albastru intens. Consilierii lui Kennedy ocupară locurile de lângă el, punându-și pe masa ovală blocnotesurile și agendele. După ei, urmau membrii guvernului și șeful C.I.A., iar la celălalt capăt al mesei șeful Statului Major, un general de armată în uniformă de paradă, o pată stridentă de culoare printre celelalte persoane îmbrăcate sobru. Vicepreședintele Du Pray, singura femeie din încăpere, stătea departe de președinte, la capătul celălalt al mesei. Purta un costum bleumarin cochet și o bluză albă de mătase, iar fața ei frumoasă era plină de gravitate. Parfumul grădinii de trandafiri umplea încăperea, infiltrându-se prin perdelele și draperiile grele care acopereau ușile cu panouri de sticlă, iar covorașul acvamarin reflecta în încăpere o lumină verzuie.

Informarea fu făcută de directorul C.I.A., Theodore Tappey, fost șef al F.B.I.-ului, un tip șters, fără ambiții politice. În cariera sa nu încălcase niciodată regulamentele de funcționare a C.I.A., prin urzeli riscante ori ilegale sau vizând transformarea agenției într-un stat în stat. Din această cauză, se bucura de o încredere deosebită din partea consilierilor prezidențiali, în special din partea lui Christian Klee.

— În cele câteva ore pe care le-am avut la dispoziție, am obținut câteva informații foarte importante, începu Tappey. Uciderea papei a fost comisă de un grup de teroriști italieni, iar avionul în care se afla Theresa a fost deturnat de o echipă mixtă, condusă de un arab care circulă sub numele de Yabril. Faptul că ambele incidente s-au petrecut în aceeași zi și au ca punct de plecare același oraș pare să fie o

coincidență. Numai că noi suntem în general circumspecți față de asemenea coincidențe.

— În acest moment nu asasinarea papei este prioritară, se grăbi Kennedy să-i răspundă. Principala noastră preocupare este atacul asupra avionului. Au pus vreo condiție până acum?

— Nu, și mi se pare ciudat, răspunse Tappey prompt și categoric.

— Puneți-vă agenții să negocieze și raportați-mi personal la fiecare pas, zise Kennedy.

Se întoarse apoi spre ministrul de externe și-l întrebă:

— Ce țări ne ajută?

— Toate, sună răspunsul. Celelalte state arabe sunt oripilate și detestă ideea că fiica ta a fost luată ostatic. Se simt lezate în onoarea lor și, în același timp, se gândesc la tradiționala vrajbă sângeroasă dintre ele. Lumea arabă crede că această poveste nu le poate aduce nimic bun. Pe de altă parte, Franța se află în relații bune cu sultanul și s-a oferit să trimită observatori în Sherhaben. Însă Marea Britanie și Israelul nu ne pot ajuta, fiindcă sultanul nu are încredere în ele. Dar, atâta timp cât teroriștii nu-și fac cunoscute condițiile, suntem blocați.

Kennedy se întoarse spre Christian:

— Chris, ce zici de asta, de ce nu pun condiții?

— Poate e prea devreme sau poate joacă pe o altă carte, răspunse Christian.

În sala de consiliu se lăsă o tăcere sinistră. Lumina albă a halogenilor de pe pereți aruncase o tentă cenușie pe fețele celor cufundați în înaltele fotolii capitonate cu piele neagră. Kennedy îi lăsă să vorbească pe toți și se sustrase de la discuții când pomeniră de diverse variante de acțiune, de amenințarea cu sancțiuni, cu blocada navală, cu înghețarea averilor Sherhabenului din Statele Unite — dar mai ales când se pomeni despre posibilitatea ca teroriștii să prelungească la nesfârșit negocierile cu scopul de a alimenta toate canalele de știri din lumea întreagă. După o vreme Kennedy se întoarse spre Oddblood Gray și îi spuse fără altă introducere:

— Programează o întâlnire cu liderii Congresului și cu președinții principalelor comisii, pentru mine și cabinetul meu — se întoarse apoi spre Arthur Wix. Pune-ți oamenii de la Securitatea Națională să elaboreze planuri, în caz că treaba asta ia amploare.

Se ridică şi, înainte de-a pleca, li se adresă tuturor:

— Domnilor, trebuie să vă spun că nu cred în coincidenţe. Nu cred că papa poate fi asasinat în acelaşi oraş şi în aceeaşi zi în care este răpită fiica preşedintelui Statelor Unite.

*

Adam Gresse şi Henry Tibbot îşi transformaseră Duminica Paştelui într-o zi de muncă. Însă nu lucrau la proiectele lor ştiinţifice, ci se străduiau să elimine toate urmele infracţiunii comise chiar de ei. În apartamentul pe care îl ocupau, cei doi lectori în fizică adunară resturile de ziare vechi din care decupaseră literele pentru mesajul lor. Traseră cu aspiratorul toate bucăţelele de hârtie şi scăpară chiar şi de foarfeci şi clei. Spălară apoi pereţii, după care fugiră la laboratorul universităţii, ca să ascundă sculele şi echipamentul folosit la confecţionarea bombei. Nu le veni în minte să deschidă televizorul decât după ce îşi terminară treaba. Când auziră ştirea despre asasinarea papei şi răpirea fiicei preşedintelui, se uitară unul la altul, zâmbind, iar Adam Gresse zise:

— Henry, cred că a venit şi vremea noastră.

*

Se anunţa o Duminică a Paştelui lungă. Casa Albă se umplea încet de membri ai diferitelor comitete de acţiune create de C.I.A., armată, marină şi Ministerul de Externe. Erau cu toţii de acord că elementul cel mai grav din toată povestea aceasta era faptul că teroriştii nu puseseră încă nici un fel de condiţii pentru eliberarea ostaticilor. Afară, traficul se desfăşura anevoie. Spre Washington se îndreptau în valuri reporteri de televiziune şi ziarişti. Funcţionarii de la guvern fuseseră chemaţi la lucru, în ciuda faptului că era Duminica Paştelui. Iar Christian Klee întărise paza Casei Albe cu încă o mie de agenţi de la Serviciul Secret şi F.B.I. Traficul telefonic de la Casa Albă îşi mărise volumul, iar în acest adevărat balamuc oamenii alergau de colo-colo, de la preşedinţie la sediul executivului. Chiar şi în aceste condiţii, Eugene Dazzy se străduia să menţină totul sub control.

Preşedintele Kennedy îşi petrecu restul Duminicii Paştelui la Casa Albă, primind rapoarte de la serviciul care-i furniza date despre evoluţia situaţiei, asistând la lungi conferinţe solemne despre

odalitățile de acțiune posibile şi la convorbiri telefonice între diverşi nducători de state şi membri ai guvernului Statelor Unite. Târziu, seara de Paşte, preşedintele cină împreună cu asistenții săi, care cură ultimele pregătiri pentru a doua zi. Urmăriră apoi buletinele de iri de la TV, care nu mai conteneau să prezinte senzația zilei. În cele n urmă, Kennedy se hotărî să se ducă la culcare. Avea încredere în nsilierii lui şi ştia că aceştia vor sta de veghe peste noapte şi-l vor ezi dacă va fi cazul. Urcă în apartamentul personal de la etajul patru Casei Albe, escortat de doi agenți de la Serviciul Secret, care mergeau ul înainte şi celălalt în spatele lui. Ştiau amândoi că preşedintelui îi splăcea profund să folosească lifturile de la Casa Albă.

La etajul patru scările dădeau într-un hol păzit de alți doi agenți Serviciului Secret. Tot aici fusese amplasat şi un pupitru de lecomunicații. Dincolo de acest hol se aflau apartamentele personale e lui Kennedy, unde locuia numai cu personalul de serviciu: o meristă, un majordom şi un valet, a cărui datorie era să aibă grijă de sta garderobă prezidențială. Kennedy habar nu avea însă că până şi eşti servitori erau angajați ai Serviciului Secret, iar cel care regizase tul fusese Christian Klee. Invenția lui făcea parte din planul general a-l feri pe preşedinte de orice fel de risc şi reprezenta doar unul din ultiplele elemente ale rețelei de protecție pe care o țesuse în jurul lui rancis Kennedy. Când introdusese această şmecherie în sistemul de rotecție, instruise personal acest pluton special de agenți din Serviciul ecret, format din bărbați şi femei.

— O să fiți cei mai dați dracului servitori din lume, atât de buni i de aici puteți să vă duceți să cereți o slujbă direct la Palatul uckingham. Ştiți deja că prima voastră datorie este să luați în piept ate gloanțele destinate preşedintelui. Dar în aceeaşi măsură, aveți bligația să-i faceți viața personală cât mai confortabilă cu putință.

În noaptea de Paşti, de serviciu era şeful acestui pluton special. versiunea oficială, individul era un steward de culoare, pe nume fferson, cu grad de subofițer în marina militară. În realitate, însă era ițer superior în Serviciul Secret, excepțional antrenat în lupta corp corp. Atlet înnăscut şi fotbalist de excepție în colegiu, Jefferson ea un coeficient de inteligență de 160 şi un simț al umorului deosebit dezvoltat, astfel că-l amuza teribil ideea de a deveni un servitor

perfect. Jefferson îl ajută pe președinte să-și scoată haina și i-o puse cu grijă pe umeraș, după care îi dădu un halat de mătase, deoarece auzise că îi displăcea ideea de a fi ajutat să se îmbrace. Când Kennedy se duse la micul bar din camera de zi a apartamentului, îl găsi pe Jefferson acolo, pregătindu-i o vodcă cu apă tonică și gheață. Acesta îi spuse:

— Domnule președinte, baia dumneavoastră este pregătită.

Kennedy se uită la el și surâse: Jefferson era prea bun ca să fie adevărat.

— Te rog, deconectează telefoanele, îi zise Kennedy. Poți să mă trezești personal dacă e nevoie de mine.

Stătu cufundat în baia fierbinte aproape o jumătate de oră. Jetul de apă îi izbea spatele și coapsele și-i alunga oboseala din mușchi. Apa din baie degaja un parfum masculin plăcut, iar pe marginea căzii se aflau o mulțime de sortimente de săpunuri, loțiuni de masaj și reviste. Ba chiar și un coș de plastic, cu o grămadă de note și însemnări. Când termină, Kennedy își puse un halat de pluș, care avea brodat pe el „ȘEFUL" cu litere roșii, albe și albastre. Halatul era un dar de la Jefferson, care considerase că era în spiritul personajului interpretat de el să-i ofere președintelui un astfel de dar. Kennedy își frecă trupul alb, aproape lipsit de păr, cu halatul ca să se usuce. Îi displăcuse întotdeauna faptul că avea pielea atât de albă și aproape deloc păr pe corp.

În dormitor, Jefferson trăsese perdelele și aprinsese deja lampa de noptieră. Întorsese de asemenea cuverturile. Lângă pat se afla o măsuță pe rotile, placată cu marmură, și un fotoliu confortabil. Pe măsuța acoperită cu o față de masă roz pal, superb brodată, trona un vas de un albastru-închis cu o cacao fierbinte. Într-o cană azurie, lui Kennedy îi fusese deja turnată porția de cacao, iar într-un alt recipient sofisticat, îl așteptau șase varietăți de pișcoturi. Alături se afla un bol alb cu unt nesărat și alte patru boluri, diferit colorate, pentru diverse gemuri: verde, pentru gem de mere, albastru cu picățele albe pentru zmeură, galben pentru marmeladă și roșu pentru căpșuni.

— Arată grozav, zise Kennedy, pe când Jefferson ieșea din cameră.

Într-un fel, își zise președintele, aceste mici atenții îi făceau mai

mltă plăcere decât ar fi trebuit. Se lăsă în fotoliu şi-şi bău ciocolata, fo ându-se inutil să mănânce un pişcot. Împinse masa la o parte şi se su în pat. Încercă să citească dintr-un maldăr de însemnări, dar era pra obosit, aşa că stinse lumina şi încercă să adoarmă. Dar prin dr periile groase răzbătea slab vuietul care creştea în preajma Casei Ale, pe măsură ce mass media din întreaga lume se îngrămădea să urmărească în direct evenimentele, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi atru. În curând zona avea să fie înconjurată de sute de vehicule de comunicaţii pentru camerele şi echipele de televiziune. Date fiind împrejurările deosebite, forţele de pază de la Casa Albă fuseseră sulimentate cu un batalion de marină.

Francis Kennedy se simţi dintr-o dată năpădit de presentimente ne re, aceleaşi pe care le mai avusese o singură dată în viaţă. Se gândi cu luciditate la Theresa, la fiica sa, care dormea în avionul acela, înconjurată de criminali. Nu, îşi zise Kennedy, faptul acesta nu era întâmplător, nu era un simplu ghinion. Fuseseră atâtea semne rele în viaţa lui. Întâi, cei doi unchi ai săi, asasinaţi pe când el era copil. Iar cu trei ani şi ceva în urmă soţia sa, Catherine, murise de cancer.

*

Prima mare înfrângere din viaţa lui Francis Kennedy fusese bola lui Catherine. Soţia sa aflase că avea un nodul la sân cu şase lu i înainte ca el să fie numit candidat la preşedinţie. După stabilirea diagnosticului — nodulul era cancerigen — Kennedy se oferise să se re agă din viaţa politică, dar ea nu-l lăsase, spunându-i că vrea să louiască la Casa Albă. O să se facă bine, îi spusese, iar soţul ei nu se îndoise nici o clipă de ea. La început, se necăjiseră deoarece Catherine trebuia să-şi extirpe sânul bolnav, iar Kennedy consultase experţi în oncologie din toată lumea, în speranţa unei operaţii prin care să se îndepărteze doar nodulul malign. Unul dintre oncologii eminenţi din Statele Unite se uitase pe fişa medicală a Catherinei şi recomandase extirparea completă a sânului. „Este o formă de cancer extrem de agresivă", zisese doctorul atunci, iar Kennedy nu avea să uite niciodată cuvintele acelea.

Catherine era în toiul unor şedinţe de chimioterapie în iulie, când el obţinuse nominalizarea la preşedinţie din partea Partidului

Democrat, iar doctorii o trimiseseră acasă. Boala intrase într-o perioadă de remisiune şi Catherine începuse să se refacă fizic, câştigând în greutate. Cum era şi firesc, avea nevoie de lungi perioade de odihnă şi nu ieşea niciodată din casă, dar alerga întotdeauna în întâmpinarea soţului când venea acasă. Dat fiind că se simţea mai bine, Theresa se întorsese la şcoală, iar Kennedy îşi continuase campania electorală. Îşi aranjase însă programul în aşa fel încât o dată la câteva zile, venea acasă să-şi vadă soţia. De fiecare dată, Catherine părea mai puternică, iar Kennedy îşi amintea că acele zile fuseseră pline de tandreţe şi parcă niciodată nu se iubiseră mai mult. El îi aducea daruri, ea îi tricota fulare şi mănuşi. Odată, Catherine le dăduse liber asistentelor medicale şi personalului de serviciu, ca să rămână singuri acasă şi să se bucure împreună de cina simplă pe care o pregătise ea. Se însănătoşea văzând cu ochii. Era cel mai fericit moment din viaţa lui, nimic nu se putea compara cu el. Kennedy plânsese de bucurie, eliberat de nelinişte şi de spaimă. În dimineaţa următoare făcuseră o plimbare pe colinele înverzite din jurul casei lor. Catherine îl ţinea de după talie. Fusese întotdeauna o vanitoasă în privinţa înfăţişării ei. O preocupa felul în care îi veneau rochiile noi sau costumele de baie şi o deranja surplusul de grăsime de sub bărbie. Şi iată că acum încerca să se îngraşe. În timp ce mergeau, cu braţele petrecute unul după talia celuilalt, Kennedy îi simţea fiecare oscior din trupul slăbit. Când se întorseseră, Catherine pregătise micul dejun şi mâncase cu poftă, mai mult decât îşi amintea el s-o fi văzut mâncând vreodată.

Involuţia bolii ei îl întărise pe Kennedy atât de mult, încât campania sa electorală fu un adevărat triumf. Măturase totul din calea lui. Toate păreau să i se supună, să conlucreze în favoarea sa. Destinul îi surâdea: trupul său îi furniza o doză enormă de energie, iar mintea îi funcţiona cu o precizie extraordinară. Şi deodată, într-una din scurtele lui reveniri acasă, simţise că se prăbuşeşte cerul peste el. Catherine nu-i ieşise în întâmpinare ca de obicei. Era din nou bolnavă. Toate darurile pe care i le adusese şi toată forţa lui îşi pierduseră brusc orice sens.

*

Catherine fusese pentru el prototipul soţiei perfecte. Nu atât

ntru calitățile ei extraordinare, cât mai ales pentru că fusese una
n acele femei înzestrate parcă genetic cu arta de a iubi. Catherine
ea o bunătate înnăscută, cu totul remarcabilă. Nu o auzise niciodată
rbind de rău pe cineva; ierta întotdeauna greşelile celorlalți, fără să
simtă desconsiderată sau jignită, şi nu era în stare să poarte
nchiună nimănui.

În plus, era o femeie atrăgătoare, cu un corp subțire şi mlădios
trestia, iar fața ei, de o frumusețe calmă, o făcea să fie îndrăgită de
roape toată lumea. Desigur, avea şi o slăbiciune: îi plăceau toaletele
umoase şi era uşor vanitoasă, dar accepta să fie tachinată pentru
este capricii. La rândul ei, era ironică, fără să jignească, şi niciodată
primată. Primise o educație aleasă, iar înainte de căsătorie îşi
ştigase existența ca ziaristă. Natura o înzestrase cu o mulțime de
ruri artistice. Cânta superb la pian şi picta din pasiune. Fusese o
mă bună şi iubitoare, iar Theresa îi răspunsese cu aceeaşi afecțiune.
it despre soțul ei, îl înțelegea şi nu era niciodată geloasă pe realizările
. Catherine reprezentase unul dintre acele rare accidente genetice
re creează ființe umane împăcate şi fericite.

Apoi veni ziua când doctorul îl întâlni pe Francis Kennedy pe
ridorul spitalului şi, cu o sinceritate brutală, îi spuse că soția sa
ea să moară. Îi explică faptul că oasele Catherinei prezentau anumite
rozități şi că în curând scheletul i se va prăbuşi, că pe creier avea
ci formațiuni tumorale, care inevitabil se vor mări, şi că sângele ei
orica fără milă otrăvuri ce vor sfârşi prin a o ucide.

Francis Kennedy nu putu să-i spună toate astea Catherinei. Nu
în stare s-o facă, pentru că nu putea să creadă. Îşi folosi toate resursele
teriale, luă legătura cu toți prietenii influenți, îl consultă chiar şi pe
acol. Şi află că mai exista o speranță. O mulțime de centre medicale
pe tot cuprinsul Statelor Unite inițiaseră programe de cercetare, în
drul cărora se testau medicamente noi, deosebit de periculoase. Aceste
oduse farmaceutice experimentale, neomologate, erau administrate
ar pacienților irecuperabili, condamnați deja să moară, şi din cauza
icității lor erau testate doar pe voluntari. Dar existau atât de mulți
neni sortiți morții, încât, pentru fiecare produs testat, o sută de
untari se ofereau drept cobai. Şi astfel, Francis Kennedy comise
a ce în mod normal ar fi fost considerat un act imoral. Îşi folosi

toată puterea ca să o introducă pe Catherine în aceste programe de cercetare. Trase sfori în toate părțile pentru ca soția lui să poată înghiți acele otrăvuri letale, dar care totuși o puteau menține în viață. Și reuși. Începu să-și recapete încrederea: o mulțime de oameni fuseseră vindecați în aceste centre de cercetare, de ce n-ar fi și soția lui? De ce n-ar putea fi el acela care să o salveze? Toată viața lui luptase și învinsese, era sigur că va învinge și acum.

Pe urmă, însă, începu domnia întunericului. Inițial, Catherine fusese inclusă într-un program de cercetare din Houston. Kennedy o internase într-un spital de acolo și stătuse cu ea pe toată durata tratamentului, care o slăbise atât de tare, încât nu se mai putea da jos din pat. În cele din urmă, îl convinsese s-o lase singură și să-și continue campania prezidențială. Kennedy zbura de la Houston la Los Angeles, ca să-și țină discursurile electorale, încrezător, spiritual, optimist. Apoi, noaptea târziu, se întorcea la Houston, ca să stea câteva ore cu soția sa. Pe urmă pleca din nou spre alt oraș de pe traseul electoral, ca să joace rolul legiuitorului...

Tratamentul din Houston eșuă. La Boston, Catherine fu supusă unei operații complicate pentru a i se extirpa tumoarea de pe creier. Și operația reuși, deși tumoarea se dovedi de natură malignă. Maligne erau și tumorile din plămâni, iar porozitățile din oase apăreau mărite pe radiografii. Într-un alt spital din Boston, alte medicamente și proceduri medicale făcură minuni. Noua tumoare de pe creier stagnă, iar cea din sânul care-i mai rămăsese se diminuă. În fiecare seară Francis Kennedy își întrerupea turneul electoral, și zbura la Boston, ca să stea cu ea câteva ore, să-i citească, să o distreze cu glumele lui. Uneori venea și Theresa din Los Angeles, unde urma școala, și după ce lua masa cu tatăl său, se duceau amândoi în rezerva Catherinei și stăteau cu ea acolo pe întuneric. Theresa le povestea întâmplări hazlii de la școală, Francis le relata aventurile lui din campania prezidențială, iar Catherine îi asculta amuzată.

Bineînțeles, Kennedy se oferise din nou să renunțe la lupta pentru președinție ca să fie cu soția lui. La rândul ei, Theresa se arătase dispusă să lase școala, ca să stea și ea permanent cu mama sa. Dar Catherine le spusese că nu va suporta, că nu va putea suporta ca ei să facă așa ceva. Și îi convinsese că trebuia să-și urmeze fiecare viața lui, pentru

cãboala ei s-ar putea să fie de lungă durată şi că doar ei, cu realizările lo i-ar putea da speranța şi puterea de a-şi suporta propriul destin. N nic nu-i putuse schimba hotărârea — mai mult, îi amenințase că pl acă din spital şi se întoarce acasă dacă nu-şi văd de viața lor în mod nc mal.

În lungile sale călătorii nocturne, când se întorcea la căpătâiul bc navei, Francis nu contenea să se minuneze de tenacitatea ei. C therine, cu trupul îmbibat de otrăvuri chimice care luptau împotriva otăvurilor produse de propriul ei corp, se agăța cu înverşunare de ac astă credință a ei că se va face bine şi că nu-i va trage după ea în in ern pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume. În cele di urmă, coşmarul păruse să se sfârşească: boala intrase din nou în -o perioadă de remisiune, iar Francis o luase pe Catherine acasă. F seseră peste tot în Statele Unite, în şapte spitale diferite, iar tr tamentele experimentale cu enorme cantități de chimicale păreau să şi fi făcut efectul. Francis trăia din plin euforia acestei noi victorii. Îş dusese soția acasă, la Los Angeles, şi apoi, într-o seară, el, Catherine şi Theresa luaseră masa în oraş, înainte să-şi reia turneul electoral. Era o seară minunată de vară, iar aerul înmiresmat al Californiei părea că îi dezmiardă. În acea seară se petrecuse un lucru ciudat. Un chelner vă sase o picătură de sos pe mâneca rochiei noi a Catherinei. Ea izbucnise în lacrimi şi, după ce chelnerul plecase, întrebase plângând: „De ce a trebuit să-mi facă asta tocmai mie?" Fusese o reacție atât de nepotrivită pentru ea — altădată, Catherine ar fi râs de un asemenea incident — încât Kennedy avusese o presimțire sumbră. Catherine suferise tortura atâtor operații, extirparea sânului, a tumorii de pe creier, durerea celorlalte tumori pe care trupul ei le crea şi totuşi nu plânsese şi nu protestase nicodată. Iar acum pata de pe mânecă părea să-i sfâşie sufletul şi nimic nu o putea consola.

În ziua următoare, Kennedy trebuise să zboare la New York, iar dimineața Catherine îi pregătise micul dejun. Era radioasă şi părea mai frumoasă ca oricând. Toate ziarele publicaseră sondaje de opinie în care Kennedy era favoritul în cursa pentru preşedinție pe care Catherine le citi cu voce tare.

— O, Francis, îi spusese ea, o să locuim la Casa Albă şi o să avem propriul meu personal. Iar Theresa o să-şi poată aduce prietenii în

week-end şi vacanţe. Gândeşte-te numai ce fericiţi o să fim. Şi n-o să mă mai îmbolnăvesc, promit. O să faci o groază de lucruri măreţe, Francis, ştiu că aşa va fi.

Îl îmbrăţişase, plângând de dragoste şi fericire.

— Iar eu o să te ajut, îi mai spusese Catherine. O să colindăm prin toate camerele acelea încântătoare şi o să te ajut să-ţi faci planuri de viitor. O să fii cel mai grozav preşedinte, iar eu o să mă fac bine, iubitule, şi o să am atâtea de făcut. O să fim fericiţi. Ce norocoşi suntem. Nu-i aşa că suntem norocoşi?

*

Catherine murise toamna, învăluită în lumina dulce de octombrie ca într-un giulgiu. Francis Kennedy stătuse acolo, printre colinele îngălbenite şi plânsese. Parcă şi orizontul se retrăsese sub linţoliul copacilor argintaţi şi, în agonia lui vecină cu prostraţia, Kennedy îşi acoperise ochii cu mâinile, ca să rămână singur, izolat de lumea din afară. Şi atunci, în acel moment de întuneric, simţise cum ceva în străfundurile minţii lui se dezintegrează şi explodează: un uriaş izvor de energie fusese secătuit pentru totdeauna. Pentru prima oară în viaţă, inteligenţa lui extraordinară nu valora doi bani. Bogăţia, puterea lui politică şi poziţia sa în lume nu însemnau nimic. Căci nu fusese în stare să-şi salveze soţia de la moarte şi, prin urmare, toate celelalte lucruri îşi pierduseră valoarea.

Îşi luase mâinile de la ochi şi, cu un efort suprem de voinţă, luptase împotriva acestui gol imens. Se străduise să-şi refacă propria lume, atâta cât îi mai rămăsese. Îşi adunase apoi toate puterile ca să lupte împotriva durerii: avea de parcurs ceva mai puţin de o lună până la alegeri şi reuşise să facă şi acest ultim efort. Se instalase la Casa Albă singur, având-o alături doar pe fiica lui, Theresa, care încercase să fie fericită, dar plânsese toată acea noapte dintâi, fiindcă mama sa nu era acolo cu ei.

Iar acum, la trei ani de la moartea soţiei, el, Francis Kennedy, preşedintele Statelor Unite şi unul dintre cei mai puternici oameni din lume, stătea singur, în patul lui, temându-se de moarte pentru viaţa fiicei lui şi incapabil să-şi impună să adoarmă.

Încercă să pună o stavilă groazei care îl împiedica să se

neească. Își spuse că teroriștii nu vor îndrăzni să-i facă nimic rău
esei, că fiica sa va ajunge teafără acasă. De data aceasta el,
nedy, nu era neputincios, nu trebuia să se bizuie pe zeii slabi și
rabili ai medicinei sau să lupte împotriva invincibilelor celule
rigene. Nu. Stătea în puterea lui să-i salveze viața Theresei. Putea
folosească de influența țării sale, își putea impune autoritatea.
urea stătea în mâinile lui și, slavă Domnului, nu avea scrupule
ce. Theresa era tot ce-i mai rămăsese pe lumea asta și o iubea din
fletul. Era decis să o salveze. Dar în momentul următor, neliniștea,
uriaș val de spaimă care aproape îi opri bătăile inimii, îl făcu să
dă lampa de deasupra capului. Se dădu jos din pat și se așeză în
u. Își trase lângă el măsuța de marmură și sorbi restul de cacao
ană.

Era convins că avionul fusese deturnat tocmai pentru că fiica
afla la bord. Operațiunea fusese posibilă din cauza vulnerabilității
ii față de câțiva teroriști îndârjiți, nemiloși și posibil animați de
nărețe. Kennedy era convins că atacul fusese inspirat de faptul că
ședintele Statelor Unite, era un simbol marcant al acelei autorități
. Prin urmare, își zise Kennedy, din cauza dorinței lui de a fi
dinte al Statelor Unite, era direct răspunzător de pericolul în care
a fiica lui acum.

În liniștea camerei, Kennedy auzi din nou cuvintele doctorului:
o formă de cancer extrem de agresivă". Însă abia acum le
gea cu adevărat conotația. Totul era, de fapt, mai periculos decât
. În această noapte el trebuia să facă un plan, să construiască o
re. Știa că avea puterea să atragă soarta de partea lui și mai știa
nnul n-avea să pătrundă în cămările creierului său atât de minate
nduri.

Ce dorise de fapt? Să dea numelui Kennedy un destin glorios?
mintea pe unchiul său, marele Joseph Kennedy, un afemeiat
dar care adunase averi și avea o minte teribil de ascuțită când era
de decizii pe termen scurt, dar îngrozitor de opacă în privința
ului. Și-l reamintea cu afecțiune pe Old Joe, deși, dacă ar fi trăit,
ar fi fost rivalul său politic. Old Joe îi făcuse daruri prețioase
a lui în copilărie și înființase pentru el un fond bănesc administrat
ută. Ce viață egoistă dusese omul acela! Regulase toată viața

vedete de cinema de la Hollywood şi-şi propulsase fiii. Ce mai conta faptul că fusese un politician de clasă? Şi ce sfârşit tragic avusese. O viaţă norocoasă, până la ultimul capitol: asasinarea celor doi fii ai săi, atât de tineri şi atât de sus plasaţi. Bătrânul fusese înfrânt, iar un atac cerebral îi dăduse lovitura de graţie. Să-ţi vezi fiul preşedinte — ce bucurie mai mare ar fi putut avea un tată? Oare bătrânul plăsmuitor de regi îşi sacrificase fiii în zadar? Îl pedepsiseră zeii pentru orgoliul personal sau mai mult pentru viaţa de plăceri pe care o dusese? Sau totul nu fusese decât o întâmplare? Fiii lui, Jack şi Robert, atât de bogaţi, de frumoşi şi de dotaţi, fuseseră ucişi de nişte nulităţi, care intraseră în istorie asasinându-i pe alţii mai buni ca ei. Nu, îşi zise Kennedy, nu puteau avea nici un tâlc aceste tragedii, nu fusese decât o pură întâmplare. Fiindcă atât de multe lucruri îţi pot schimba soarta în bine, iar uneori precauţii minore pot stăvili cursul unei tragedii.

Şi totuşi... şi totuşi, nu putea scăpa de acel presentiment ciudat al nenorocirii. Ce semnificaţie o fi având faptul că, între asasinul papei şi răpitorii Theresei, exista în mod cert o legătură? Şi de ce trăgeau de timp şi nu-şi făceau cunoscute condiţiile? Ce alţi monştri din labirint urmau să intre în joc? Kennedy îşi zise că toate aceste necazuri îi veneau de la un om complet necunoscut, un arab misterios pe nume Yabril şi un tânăr italian numit, culmea ironiei, Romeo.

Singur în întuneric, Kennedy se gândea îngrozit cum s-ar putea sfârşi această istorie urâtă. Trăia din nou sentimentul acela de spaimă de furie care-i era atât de familiar, dar pe care se străduise din răsputeri să-l suprime. Şi îşi aminti de ziua aceea îndoliată, când auzise vestea şoptită a morţii unchiului său Jack şi ţipătul prelung şi înfiorător al mamei sale.

Apoi, din mila Domnului, cămările creierului i se descuiară, amintirile se risipiră, iar Kennedy adormi în fotoliu.

CAPITOLUL 3

Dintre consilierii prezidenţiali, ministrul justiţiei avea cea mai mare influenţă asupra lui Kennedy. Christian Klee se născuse într-o familie bogată, care se pierdea în negura istoriei, până la zilele de

put ale republicii. Fondurile sale băneşti, administrate prin procură, ăşeau acum o sută de milioane de dolari, grație sfaturilor şi umărilor naşului său, Oliver Oliphant, zis Oracolul. Nu dusese odată lipsă de nimic şi de la o vreme încetase să-şi mai dorească i. Era prea inteligent şi avea prea multă energie ca să o ia pe urmele or bogătaşi trândavi, ce investesc în filme, aleargă după femei, se ghează, beau sau decad în promiscuitate religioasă. Doi oameni, colul şi Francis Xavier Kennedy, îl lansaseră în cele din urmă în tică.

Christian şi Kennedy se întâlniseră pentru prima oară la Harvard, nu în calitate de colegi, ci ca profesor şi student. Kennedy, care în rețe fusese o capacitate, era cel mai tânăr profesor la Harvard şi la dreptul. Christian încă îşi amintea prelegerea lui inaugurală, pe : Francis o începuse cu următoarele cuvinte: „Fiecare cunoaşte a auzit măcar de măreția legii. Ea reprezintă forța prin care statul trolează orânduirea politică existentă, care permite menținerea lizației. E adevărat, fără domnia legii am fi cu toții pierduți. Dar ți minte ce vă spun, legea este şi plină de belele".

Le zâmbise apoi studenților săi şi continuase: „Nu uitați că orice pe care o scrieți poate fi eludată. Legea poate fi distorsionată ca ervească o civilizație depravată. Cei bogați o pot încălca; şi chiar i săraci, dacă au noroc. Sunt avocați care tratează legea aşa cum ratează proxeneții protejatele. Judecătorii o vând, tribunalele o lează. Acesta este adevărul adevărat. Dar țineți minte, nu putem ința la lege, pentru că nu avem ceva mai bun cu care să o înlocuim. tru că nu există o altă modalitate prin care să încheiem un contract al cu semenii noştri".

Când absolvise dreptul la Harvard, Christian Klee habar n-avea ă facă cu viața lui. Nu-l interesa nimic. Avea milioane, dar nu îl geau nici banii şi de fapt nici dreptul. Era romantic, aşa cum sunt tinerii.

Femeile îl plăceau. Avea un gen de frumusețe distinsă, uşor rată de expresia pe care i-o confereau trăsăturile clasice şi privirea işă. Un fel de doctor Jekyll pe cale de a se transforma într-un n Hyde, dar de acest lucru nu-ți dădeai seama decât atunci când supărat. Avea în plus acea politețe desăvârşită a patricienilor bogați,

şcoliţi de mici. În ciuda tuturor acestor particularităţi, Christian Klee le impunea celorlalţi un respect instinctiv, datorită calităţilor lui extraordinare. Era pumnul de fier din mănuşa de catifea a lui Kennedy, dar avea suficientă inteligenţă şi bună-cuviinţă ca să nu afişeze în public acest lucru. Îi plăceau femeile şi avea scurte legături amoroase, dar era incapabil să creadă atât de intens în iubire, încât să se ataşeze trup şi suflet de cineva. Cu toate acestea, Christian căuta cu disperare o cauză căreia să i se dedoteze. Îl interesau artele, dar nu avea nici un fel de înclinaţie creatoare, nici un talent pentru pictură, muzică sau scris. Iar nevoia de a se simţi în siguranţă în societate îl paraliza. Prin urmare, Christian Klee nu era neapărat nefericit, ci mai degrabă derutat.

Bineînţeles, o scurtă perioadă de timp se dedase şi el practicii de a consuma droguri; la urma-urmei, drogurile făceau parte din cultura americană în aceeaşi măsură în care făcuseră odinioară parte din imperiul chinez. Şi, pentru prima dată, descoperise ceva uimitor despre sine: nu suporta lipsa de autocontrol pe care o induceau drogurile. Nu-l deranja să fie nefericit, atâta timp cât putea să fie complet stăpân pe mintea şi pe trupul lui. I se părea că pierderea autocontrolului reprezintă faza ultimă a disperării, iar drogurile nu-i produceau nici măcar extazul pe care îl trăiau alţi semeni ai lui. Astfel că, la vârsta de douăzeci şi doi de ani, când totul i se aşternea la picioare, Christian Klee simţise că nu există nimic pe lumea asta care să-l atragă sau care să merite efortul de a i se dedica. Nu simţea nici măcar ceea ce simt majoritatea tinerilor, şi anume dorinţa de a face ca lumea în care trăiţi să fie mai bună.

Îl consultase pe Oracol, naşul său, pe atunci un „tânăr" de şaptezeci şi cinci de ani, care avea încă o excesivă poftă de viaţă ce le dădea de furcă celor trei amante ale sale. Acesta era uns cu toate alifiile în ce priveşte afacerile şi stătea de vorbă cu preşedintele Statelor Unite cel puţin o dată pe săptămână. Oracolul cunoştea cu siguranţă secretul acestei vieţi.

Atunci Oracolul îi spusese:

— Alege-ţi ceva, un lucru pe care îl consideri cel mai inutil de făcut şi fă-l câţiva ani de acum încolo. Ceva la care nu te-ai gândit niciodată, un lucru pe care n-ai chef să-l faci. Dar care să te cizelezze fizic şi mintal. Încearcă să cunoşti un aspect al lumii despre care crezi

um că nu va face nicicând parte din viața ta. Nu-ți pierde vremea. Învață. Eu așa am intrat în politică. Și, deși asta îi surprindea pe amicii ei, banii chiar mă interesau. Fă ceva ce deteşti. În trei, patru ani or s se deschidă noi posibilități și ceea ce este posibil devine mai atrăgător.

A doua zi, Christian depusese o cerere de înrolare la Școala Militară din West Point, unde-și petrecuse următorii patru ani străduindu-se pentru a deveni ofițer în armata Statelor Unite. Când aflase, Oracolul fusese întâi uimit, apoi încântat:

— La fix! îi spusese el finului său. N-o să fii niciodată soldat, dar această experiență o să-ți ascută combativitatea.

Așa că, după patru ani la West Point, Christian rămăsese încă patru ani în armată și se antrenase în brigăzi speciale de asalt, devenind maestru în lupta cu și fără arme. Sentimentul că trupul lui putea să-i îndeplinească orice comandă pe care i-o dădea, îl făcea pe Christian să se simtă Dumnezeu.

La vârsta de treizeci de ani, abandonase cariera militară și acceptase un post la secția operativă a C.I.A. Devenise astfel ofițer specializat în operațiuni clandestine și-și petrecuse următorii patru ani în arena europeană. De aici trecuse în Orientul Mijlociu, unde activase timp de șase ani, urcând în ierarhia secției operative a agenției, până când o bombă îi retezase un picior. Era o altă încercare, căreia Christian Klee avea să-i facă față cu succes, căci învățase să folosească și să manevreze atât de bine un dispozitiv protetic, de fapt un picior artificial, încât nici măcar nu șchiopăta. Dar din cauza acestui accident nefericit, cariera lui operativă luase sfârșit și se întorsese acasă, unde se angajase la o prestigioasă firmă de avocați.

Apoi, pentru prima dată în viață, se îndrăgostise și se căsătorise cu o fată în care credea că găsise toate răspunsurile la visurile sale lumești. Era inteligentă și spirituală, frumoasă și plină de iubire. Timp de cinci ani, Christian fusese fericit în această căsnicie care îi adusese doi copii și găsise satisfacție în explorarea labirintului politic prin care îl călăuzea Oracolul. În sfârșit, se gândea Christian, își găsise locul în viață. Apoi urmase nenorocirea. Soția lui se îndrăgostise de alt bărbat și înaintase acțiunea de divorț.

La început Christian fusese șocat, apoi furios. Știa că e fericit; cum putea soția lui să nu împărtășească această fericire? Ce-o

schimbase într-atât? O iubise şi îi îndeplinise orice dorinţă. Sigur, fusese ocupat cu serviciul, trebuia să-şi facă o carieră. Dar era bogat, iar ea nu dusese lipsă de nimic. În furia lui, era hotărât să-i refuze orice condiţii, să lupte pentru a i se încredinţa lui copiii, să nu-i cedeze casa pe care soţia lui o voia cu ardoare şi să-i limiteze pe cât posibil drepturile băneşti care îi reveneau unei femei divorţate. Dar mai presus de toate, Christian era uluit de faptul că ea intenţiona să locuiască în propria lor casă cu viitorul soţ. E adevărat că era o proprietate de mărimea unui palat, dar oare nu se gândea că va fi bântuită de amintirile sacre ale vieţii pe care o trăiseră împreună în acea casă? Cu atât mai mult cu cât el fusese un soţ credincios.

Christian se dusese din nou la Oracol ca să-şi verse mâhnirea şi durerea, dar spre surprinderea lui, naşul său nu-i cântase deloc în strună.

— Şi ce dacă i-ai fost credincios? De asta crezi că şi ea ar fi trebuit să fie la fel? Păi cum, dacă n-o mai interesezi? Sigur, e mai în firea lucrurilor ca un bărbat să-şi înşele soţia. Pentru că, în fond, fidelitatea este măsura de precauţie pe care şi-o ia orice bărbat prudent care ştie că soţia lui îl poate deposeda de casă şi de copii fără un motiv moral. Ai acceptat acest risc când te-ai căsătorit; acum n-ai decât să i te supui.

Pe urmă, ca şi cum n-ar fi fost suficient ce îi spusese, Oracolul îi râsese în faţă:

— Soţia ta a avut de ce să te părăsească. Te-a ghicit, deşi trebuie să-ţi spun că ai jucat destul de bine. Probabil simţea că nu erai niciodată complet fericit. Şi, crede-mă, e mai bine că s-a întâmplat aşa. Acum eşti gata să-ţi asumi adevărata menire în viaţă. Nimic nu-ţi mai stă în cale — o soţie şi nişte copii n-ar fi fost decât un obstacol, pentru că tu eşti în esenţă un om care trebuie să trăiască singur ca să înfăptuiască lucruri măreţe. Şi ştiu asta pentru că şi eu am fost la fel. Soţiile pot fi un adevărat pericol pentru bărbaţii realmente ambiţioşi, iar copiii, ei bine, copiii sunt cauza tuturor tragediilor. Foloseşte-ţi bunul simţ şi experienţa de avocat şi dă-i nevesti-ti tot ce vrea. La averea ta nici n-o să se cunoască. Gândeşte-te că în sfârşit, eşti liber şi că vei fi stăpân pe viaţa ta.

Exact aşa se şi întâmplase.

*

Seara târziu, în Duminica Paştelui, ministrul de justiție Christian Kee părăsi Casa Albă, ca să-i facă o vizită lui Oliver Oliphant. Voia să se consulte cu el şi de asemenea să-l informeze că preşedintele Kennedy amânase recepția care urma să aibă loc la Casa Albă, în cinstea zilei de naştere a Oracolului.

Oracolul locuia pe o proprietate împrejmuită cu gard şi extrem de bine păzită. În ultimul an, datorită sistemelor de protecție costisitoare fuseseră capturați cinci spărgători, prinşi în flagrant delict. Presonalul de servicu al Oracolului, care cuprindea un mare număr de oameni bine plătiți şi întreținuți, includea un bărbier, un valet, un bucătar şi mai multe cameriste, deoarece bătrânul era încă frecventat de o mulțime de persoane importante care veneau să-i ceară sfatul şi uneori acestor misafiri li se ofereau mese sofisticate şi găzduire.

Christian abia aştepta să se vadă cu Oracolul. Îi făceau plăcere compania bătrânului, istoriile lui despre teribile războaie purtate pe fronturile de luptă ale finanțelor, despre stratagemele bărbaților în relațiile lor cu părinții, soțiile, amantele. Îi vorbea finului său despre cum te puteai apăra împotriva unui guvern care avea o forță monstruoasă, o justiție oarbă, nişte legi înşelătoare şi alegeri libere, dar corupte. Îi spunea toate acestea nu pentru că era un cinic de profesie, ci pentru că era lucid. Dar, în pofida a tot ce ştia, era convins că te poți realiza în viață şi poți trăi fericit, respectând valorile etice pe care se bazează adevărata civilizație. Oracolul era de-a dreptul uluitor.

Oliver Oliphant îl primi pe Christian în apartamentul său de la etajul doi, care consta într-un dormitor mic, şi o enormă sală de baie, luxurată în ceramică albastră, unde exista un Jacuzzi, un duş cu o băncuță de marmură şi rezemătoare pentru mâini, fixate în perete. Tot aici avea un mic cabinet de lucru, cu un şemineu impresionant, o bibliotecă şi o cameră de zi primitoare, cu o sofa şi fotolii tapițate în culori luminoase.

Oracolul se odihnea în camera de zi, într-un scaun cu rotile motorizat, special construit. Lângă el era o masă, iar în fața lui un fotoliu şi o altă măsuță, amenajată cu cele necesare pentru un ceai englezesc.

Christian se aşeză în fotoliu şi se servi cu ceai şi sandvişuri. Ca

întotdeauna, era impresionat de mina Oracolului, de intensitatea privirii lui, remarcabilă pentru un om care tocmai împlinise o sută de ani. Şi i se păru logic că un astfel de om depăşise vârsta banală de şaizeci şi cinci de ani şi ajunsese la o bătrâneţe de-a dreptul impresionantă. Pielea îi căpătase un aspect scorţos, la fel ca şi ţeasta cheală, cu pete hepatice, maronii ca nicotina. Acelaşi aspect de piele de leopard îl ofereau vederii şi mâinile răsărite din mânecile costumului impecabil croit, căci vârsta înaintată nu-i domolise Oracolului slăbiciunea pentru eleganţa vestimentară. Sub cravata înnodată lejer, gâtul îi era solzos şi striat şi, în timp ce spatele lat era curbat ca o sticlă, în faţă trupul i se prăbuşea parcă peste un bust mititel, terminat cu o talie atât de subţire, încât i-o puteai cuprinde cu ambele mâini, iar picioarele îi semănau cu două fire dintr-o pânză de păianjen. Şi totuşi, trăsăturile feţei nu erau încă răvăşite de moartea cuibărită deja în acest trup consumat de bătrâneţe.

Christian îi turnă ceai Oracolului şi timp de câteva minute se priviră zâmbind, sorbindu-şi băutura.

— Ai venit să-mi spui că s-a amânat petrecerea, zise Oracolul, deschizând discuţia. M-am uitat la televizor cu secretarii mei şi le-am spus că se va amâna, continuă el cu o voce guturală.

— Da, dar numai pentru o lună. Crezi c-o mai duci atât? ripostă Christian zâmbind.

— Evident, rosti Oracolul. Rahatul ăla se dă pe fiecare post de televiziune. Ţine cont de ce-ţi spun, băiete, cumpără-ţi acţiuni în companiile TV. Or să scoată o avere din tragedia asta şi din toate câte or să vină. Companiile astea sunt animalele de pradă ale societăţii noastre.

Se opri un moment şi continuă pe o voce mai blândă:

— Cum suportă prea iubitul tău preşedinte chestia asta?

— Trebuie să-ţi spun că-l admir pe omul ăsta mai mult ca oricând, îi răspunse Christian. N-am mai văzut pe nimeni în situaţia lui care să suporte o astfel de tragedie cumplită cu atâta stăpânire de sine. E mult mai puternic acum decât după moartea soţiei.

Oracolul îi răspunse cu răceală:

— Când răul cel mai cumplit care ţi s-ar putea întâmpla chiar ţi se întâmplă, şi eşti în stare să-l suporţi, se cheamă că eşti într-adevăr

ce mai puternic om din lume. Ceea ce, de fapt, s-ar putea să nu fie ch ar atât de bine.

Se opri un moment ca să-şi soarbă ceaiul. Buzele lui decolorate şi pite formau o linie albicioasă ca o zgârietură pe faţa cu pete maronii. Ap i zise:

— Dacă crezi că nu-ţi încalci jurământul de credinţă faţă de pr fesiune sau loialitatea faţă de preşedinte, ce-ar fi să-mi spui şi mie ce e întâmplă?

Christian ştia că bătrânul pentru asta trăia: să fie acolo, în miezul pu erii.

— Francis este foarte îngrijorat de faptul că teroriştii încă nu şi- u formulat condiţiile, deşi au trecut zece ore, zise Christian. Crede că cest lucru nu prevesteşte nimic bun.

— Aşa şi e, îi replică Oracolul.

Pentru o lungă bucată de vreme, tăcură amândoi. Ochii Or colului îşi pierduseră vivacitatea şi aproape nu se mai vedeau, în opaţi în pungile de piele devitalizată de sub ei.

— Sunt realmente îngrijorat din pricina lui Francis, reluă Ch istian discuţia. Nu mai poate suporta multă vreme. Dacă Theresei i s întâmplă ceva...

— O să fie o confruntare extrem de periculoasă, îi răspunse Or colul. Ştii, mi-l amintesc pe Francis Kennedy când era copil. Chiar şi tunci mă uimea prin felul în care-şi domina verii. Era un erou în iscut, chiar şi atunci, în copilărie. Îi apăra pe cei mai mici, aplana co flicte. Şi uneori făcea mai mult rău decât oricare dintre huliganii săi Adică, le învineţea ochii în numele bunătăţii.

Oracolul se opri din nou şi Christian îi mai turnă nişte ceai fie binte, deşi ceaşca era mai mult de jumătate plină. Ştia însă că bă ânul nu suporta mâncarea decât ori foarte fierbinte, ori foarte rece. Ap i îi spuse:

— Din punctul meu de vedere, o să fac tot ce-mi spune pr ;edintele.

Ochii Oracolului se măriră brusc, recăpătându-şi strălucirea.

— În ultimii ani, Chrtistian, zise el, ai devenit un om extrem de pe culos. Dar nu şi grozav de original. Au existat întotdeauna oameni, de lungul istoriei, şi unii dintre ei erau consideraţi „mari", care au

trebuit să aleagă între Dumnezeu şi ţara lor. Şi au fost oameni foarte credincioşi, de altfel, care au dat întâietate ţării, nu lui Dumnezeu, deşi erau convinşi că vor sfârşi în focul etern al iadului şi asta în cel mai bun caz. Dar, Christian, a venit vremea când trebuie să decidem dacă ne sacrificăm viețile pe altarul patriei sau ajutăm omenirea să nu piară. Trăim într-o eră nucleară. Cu această chestiune nouă şi interesantă oamenii se confruntă acum pentru prima oară. Gândeşte-te bine: faptul că eşti de partea preşedintelui tău nu pune cumva în pericol omenirea? Vezi, e ceva mai complicat decât să te lepezi de Dumnezeu.

— Nu contează, îi răspunse Christian. Eu ştiu că Francis e mai bun decât Congresul, Clubul Socrate şi teroriştii.

— M-a surprins întotdeauna uimitoarea ta loialitate faţă de Francis Kennedy, îi replică Oracolul. Şi ştii că circulă nişte bârfe vulgare cum că relaţia voastră nu ar fi tocmai ortodoxă, iar bârfele astea te vizează pe tine, nu pe el. Ceea ce la urma-urmei e ciudat, pentru că tu ai femei, în timp ce el nu, cel puţin de la moartea soţiei încoace. Dar nu înţeleg cum se face că oamenii din anturajul lui Kennedy nutresc o asemenea veneraţie pentru el, deşi se ştie că e un nătărău din punct de vedere politic. E suficient să te gândeşti la toate legile acelea reformiste şi restrictive pe care a încercat să le îndese pe gâtul de dinozaur al Congresului. Credeam că eşti mai deştept, dar presupun că ai fost manevrat. Şi totuşi, afecţiunea ta exagerată pentru Kennedy rămâne pentru mine un mister.

— Kennedy este exact aşa cum mi-aş fi dorit eu să fiu, îi răspunse Christian. Ăsta-i tot misterul.

— Atunci, Christian, tu şi cu mine n-am mai fi fost prieteni atâta amar de vreme, îi replică Oracolul. Mie nu mi-a plăcut niciodată Kennedy.

— E mai bun decât ceilalţi, asta-i toată chestia, îi zise Christian. Îl cunosc de peste douăzeci de ani şi e singurul politician care a fost sincer cu oamenii, care nu-i minte.

Oracolul păru să-şi umfle trupul mititel şi i-o întoarse lui Christian cu răceală:

— Omul pe care tocmai l-ai descris tu n-ar putea fi niciodată ales preşedinte al Statelor Unite.

Apăsă apoi cu degetele pergamentoase pe butoanele de comandă

al scaunului cu rotile şi se lăsă pe spate. În contrast cu costumul în his, cămaşa de culoarea fildeşului şi dunga albastră a cravatei, faţa lu părea o sculptură din mahon.

— Îmi scapă farmecul lui Kennedy, îşi continuă el ideea, dar de fa t noi doi n-am fost niciodată în termeni buni. Acum însă trebuie să te avertizez. Orice om face o groază de greşeli în viaţă. E omeneşte, ch ar inevitabil. Şmecheria însă e să nu faci greşeala care te-ar putea di truge. Fereşte-te de prietenul tău Kennedy, care e atât de virtuos, şi n uita că răul izvorăşte adesea din dorinţa de a face bine. Fii prudent, Cristian.

— Caracterul nu se schimbă, îi răspunse Christian cu convingere.

Oracolul îşi scutură braţele ca nişte aripi de pasăre.

— Ba se schimbă, zise el. Durerea schimbă caracterul. Mâhnirea d asemenea. La fel dragostea şi banii. Iar timpul îl degradează. Hai să ţi spun o istorioară. Pe vremea când eram de vreo cincizeci de ani, a am o amantă cu treizeci de ani mai tânără decât mine, iar ea avea u frate cu zece ani mai mare decât ea, deci de vreo treizeci. Eram m ntorul ei, aşa cum s-a întâmplat cu toate amantele mele tinere, şi m ocupam de toate problemele ei. Frate-său făcea pe grozavul pe W ll Street şi era un om nechibzuit, ceea ce l-a şi băgat în bucluc mai t ziu. Ei bine, nu am fost niciodată gelos, iar tipa asta se întâlnea, e dent, cu bărbaţi tineri. Când a împlinit douăzeci şi unu de ani, f te-său a dat o petrecere în cinstea ei şi a chemat şi un individ care f ea strip-tease, ca să se producă pentru ea şi invitaţi. Totul era pe f ă, nimeni nu făcea nici un secret din asta. Numai că eu am fost î otdeauna conştient de înfăţişarea mea anostă, de faptul că, din punct d vedere fizic, femeile nu mă plăceau. Aşa că am luat chestia asta cu st ip-tease-ul drept un afront, ceea ce evident ar fi fost sub demnitatea m a. Timpul a trecut şi am rămas prieteni în continuare, iar fosta mea a antă s-a măritat şi şi-a văzut de carieră. Eu, bineînţeles, mi-am v zut de amantele mele mai tinere. Peste vreo zece ani, frate-său a i rat în nişte încurcături financiare, cum se întâmplă cu mulţi indivizi d pe Wall Street. Era vorba de mită, şmecherii cu sume de bani care i încredinţaseră, necazuri serioase care i-au adus vreo doi ani de în hisoare şi evident i-au pus capăt carierei. Pe atunci eu aveam deja

şaizeci de ani şi eram încă prieten cu amândoi. Dar nu mi-au cerut niciodată ajutorul, de fapt nu ştiau exact ce influenţă aveam. Aş fi putut să-l salvez, dar n-am mişcat un deget, l-am lăsat să se ducă la fund. Zece ani mai târziu, mi-a trecut prin minte că nu l-am ajutat din cauza glumei aceleia prosteşti de la ziua soră-si, când îl invitase pe bărbatul acela mult mai tânăr decât mine. Şi nici măcar nu era gelozie, era doar ofensa adusă puterii mele sau celei pe care credeam că o am. M-am gândit adeseori la această întâmplare şi e unul dintre puţinele lucruri din viaţa mea de care îmi este ruşine. Dar ştii ceva? Niciodată n-aş fi comis un astfel de act la treizeci de ani sau la şaptezeci. De ce l-am făcut la şaizeci? Pentru că, aşa cum îţi spuneam, caracterul se schimbă. Şi în asta constă şi triumful şi tragedia noastră.

Christian se întoarse ca să-şi toarne din coniacul oferit de Oracol. Era delicios şi foarte scump, ca întotdeauna, căci Oracolului îi făcea plăcere să se remarce prin calitatea trataţiilor sale. Şi lui Christian îi plăcea, dar el n-ar fi cumpărat niciodată aşa ceva, cu toate că se născuse bogat, pentru că i se părusе întotdeauna că nu merită asemenea delicii.

— Te ştiu de o viaţă, îi spuse el Oracolului, de peste patruzeci şi cinci de ani, şi nu te-ai schimbat deloc. Săptămâna viitoare împlineşti o sută de ani şi eşti acelaşi om mare cum te-am considerat întotdeauna.

Oracolul clătină din cap.

— Tu mă ştii doar spre bătrâneţe, de pe la şaizeci de ani, până acum, la o sută, ceea ce e egal cu zero. La vârsta asta oamenii îşi pierd răutatea, inclusiv forţa de a o genera, şi nu e nici o şmecherie să fii virtuos la bătrâneţe, cum prea bine ştia farseurul ăla de Tolstoi.

Se opri şi oftă.

— Ei, şi cum rămâne cu petrecerea aceea măreaţă de ziua mea? Ştiu că prietenul tău Kennedy nu m-a plăcut niciodată şi mai ştiu că *tu* ai avut ideea ca recepţia să aibă loc în grădina de trandafiri a Casei Albe şi să fie puternic mediatizată. Ce face Kennedy acum, se foloseşte de criza actuală ca să scape de o obligaţie care nu-i face plăcere?

— A, nu, în nici un caz, se grăbi să-i răspundă Christian. Kennedy îţi apreciază munca ta de o viaţă şi chiar vrea să dea această recepţie. Doar ştii, Oliver, că ai fost şi mai eşti încă un om mare. Trebuie doar să te ţii bine, asta-i tot. Ce dracu', ce mai contează nişte luni când ai o sută de ani?

Făcu o pauză.

— Dar dacă vrei, fiindcă tot nu-l placi pe Francis, putem lăsa planurile alea măreţe, ştii, recepţie grandioasă, cronici în mass media, numele şi poza ta în ziare şi la televiziune etc., etc. Poţi să-ţi aranjez ori când o petrecere intimă şi terminăm cu chestia asta.

Îi zâmbi Oracolului, ca să-l asigure că glumeşte. Uneori naşul său prea lua în serios tot ce-i spunea el.

— Mulţumesc, îi răspunse Oracolul, dar nu vreau. Dorinţa mea este să ştiu că trăiesc pentru ceva. De exemplu, pentru o recepţie dată de preşedintele Statelor Unite. Şi ţine minte, Kennedy ăsta al tău e foarte şmecher. Ştie că numele meu încă mai înseamnă ceva şi că toată reclama asta n-ar face decât să-i îmbunătăţească imaginea. Îţi spun eu, Christian, Francis Xavier Kennedy este la fel de viclean ca unchiul lui, Jack. Pe când Bobby mi-ar fi arătat spatele.

— Nu cred că ai dreptate, îi zise Christian. Adevărul este că din generaţia ta ai rămas numai tu, iar protejaţii tăi sunt acum unii dintre cei mai de seamă oameni din ţară. Şi ei abia aşteaptă să-ţi facă onoarea de a veni la ziua ta, ca şi preşedintele de altfel. Să ştii că n-a uitat cât de mult l-ai ajutat în cariera politică. Ba i-a invitat la recepţie chiar şi pe amicii tăi de la Clubul Socrates, şi doar ştii cât îi detestă. Aşa că, Oliver, aşteaptă şi o să vezi: va fi cea mai reuşită aniversare din viaţa ta.

— Şi ultima, îi răspunse Oracolul. Deja mă agăţ de viaţă cu afurisitele astea de unghii.

Christian râse. Până la nouăzeci de ani Oracolul nu vorbise niciodată vulgar, iar acum făcea acest lucru cu inocenţa unui copil.

— Deci s-a aranjat, zise Oracolul. Acum hai să-ţi spun ceva referitor la oamenii importanţi, inclusiv Kennedy şi cu mine. Până la urmă, toţi oamenii importanţi se autodistrug şi îi distrug pe cei din jurul lor. Nu că aş fi de acord că Francis Kennedy al tău este un om mare, dar a ajuns totuşi preşedintele Statelor Unite. Numai că acest lucru este un truc, aşa cum sunt toate trucurile iluzioniştilor. Apropo, ştii că în lumea artistică se consideră că ceea ce face un magician n-are nici o legătură cu talentul creator?

Oracolul îşi sumeţi capul, semănând dintr-o dată uluitor de bine cu o bufniţă. Apoi continuă:

— Recunosc că Francis Kennedy nu este un politician tipic. E idealist, mult mai deştept decât sunt în general oamenii politici şi are scrupule morale, deşi nu cred că abstinenţa sexuală este sănătoasă. Dar toate aceste virtuţi sunt un handicap pentru o carieră politică strălucită. Fiindcă un om fără nici un viciu e ca o corabie fără vele.

— Bine, îl provocă Christian. Nu eşti deloc de acord cu ceea ce face Kennedy. Dar tu ce ai face în locul lui?

— Nu asta e important, îi răspunse Oracolul. Important este faptul că în aceşti trei ani de când e preşedinte a umblat doar cu jumătăţi de măsură, iar acest gen de politică nu aduce decât necazuri.

Ochii Oracolului se tulburară.

— Sper ca petrecerea mea să nu fie amânată prea mult din cauza acestor probleme.

Stătu o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Ce viaţă am avut, nu? Cine a trăit mai bine ca mine? E drept, m-am născut sărac, dar aşa am învăţat să apreciez averea pe care am făcut-o mai târziu. N-am fost arătos niciodată. Şi totuşi, m-am instruit în arta seducţiei şi m-am bucurat de femei frumoase. Am avut un creier brici şi am învăţat din experienţă să fiu milostiv, ceea ce e infinit mai bine decât să fii aşa din naştere. Am dispus de o energie enormă, suficientă ca să-mi ajungă până la bătrâneţe, şi am avut o constituţie bună, pentru că de fapt n-am fost niciodată bolnav. Într-un cuvânt, am avut o viaţă grozavă şi lungă. Ăsta-i baiul, probabil puţin prea lungă. Nu suport să mă uit în oglindă, deşi, după cum ţi-am spus, n-am fost niciodată un bărbat frumos.

Se opri un moment. Apoi, pe neaşteptate, îi spuse lui Christian:

— Renunţă la funcţia din guvern, Christian. Desolidarizează-te de tot ce se întâmplă acum.

— Nu pot, îi răspunse Christian, e prea târziu.

Se uită cu atenţie la capul pistruiat al bătrânului şi se minună cât de viu era încă creierul acestui om de o sută de ani. Se uită fix în ochii aceia îmbătrâniţi şi tulburi, ca o mare învăluită în ceţuri veşnice, şi se întrebă: va fi şi el vreodată atât de bătrân, cu trupul uscat ca al unei insecte moarte?

La rândul lui, privindu-l pe Christian, Oracolul se mira cât de uşor de citit erau aceşti politicieni. Pe deasupra, erau neştiutori ca

ișe copii. Îi era clar că sfatul lui venise prea târziu și că finul său va co uite un act de trădare față de el însuși. Christian își termină coniacul și e ridică să plece. Aranjă păturile cu care era învelit Oracolul și su ă după asistentele medicale. Apoi îi șopti la ureche nașului său, cu bu ele aproape de pielea aceea lucioasă:

— Oliver, spune-mi adevărul despre Helen Du Pray. A fost una din re protejatele tale înainte de a se mărita. Știu că tu i-ai aranjat de utul în politică. Te-ai culcat vreodată cu ea sau erai prea bătrân?

Oracolul clătină din cap.

— Să știi că n-am fost prea bătrân până la nouăzeci de ani. Și să nai știi că abia când nu mai poți să te culci cu o femeie rămâi cu ad vărat singur. Dar ca să-ți răspund la întrebare, Helen nu m-a plăcut ni odată. Ți-am spus că nu eram un bărbat arătos. Trebuie să știi că am fost decepționat, Helen era foarte frumoasă și foarte inteligentă, de apt, ca să recunosc, idealul meu de femeie. N-am putut niciodată să ubesc femeile inteligente, dar urâte — prea îmi semănau. Puteam, n chimb, să iubesc femei frumoase și proaste, dar mă simțeam ca-n rai când o femeie era și frumoasă și inteligentă. Cât despre Helen Du Pr y, știam că o să ajungă departe, era foarte puternică și avea o vo ță teribilă. Da, am încercat să mă culc cu ea, dar n-am reușit și re uie să-ți spun că a fost unul dintre puținele mele eșecuri. Am ăr as însă prieteni buni. Era, de fapt, unul dintre talentele ei, să refuze să culce cu tine și totuși să-ți rămână o prietenă foarte apropiată. ar cest talent e foarte rar, Christian. Așa mi-am dat de fapt seama că st o femeie extrem de ambițioasă.

Christian îi atinse mâna și avu senzația că dăduse peste o ic trice.

— O să te sun sau o să trec să te văd zilnic, îi spuse el nașului ău și o să te țin la curent cu ce se întâmplă.

*

După plecarea lui Christian, Oracolul fu foarte ocupat. Trebuia ă ransmită informațiile primite de la Klee membrilor Clubului o rate, care erau de fapt personalități ale societății americane. r colul nu considera că face un gest de trădare față de Christian, la u ținea foarte mult, căci pentru el afecțiunea ocupase întotdeauna

locul secund. Oliver Oliphant simțea că trebuia să acționeze acum, când țara lui se scălda în ape tulburi. Simțea că e de datoria lui s-o îndrume spre un liman liniștit. Și de altfel, ce altceva mai putea face un om de vârsta lui ca să simtă că nu trăiește în zadar? Și, ca să fie sincer, disprețuise dintotdeauna legenda asta a clanului Kennedy. Avea acum ocazia s-o distrugă pe vecie.

În cele din urmă, Oracolul o lăsă pe asistentă să se agite în jurul lui și să-i pregătească patul. Îi veni în minte Helen Du Pray, de data asta doar cu afecțiune, fără dezamăgire. În tinerețe fusese foarte frumoasă, iar frumusețea ei era potențată de o vitalitate extraordinară. Îi ținuse nenumărate prelegeri despre putere, despre felul în care se poate obține și manevra și mai ales despre cum să te abții s-o folosești. Iar ea îl ascultase cu acea răbdare absolut necesară pentru a cuceri puterea.

Oracolul îi spusese lui Helen că unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii este felul în care oamenii acționează împotriva propriului interes. Adesea, orgoliul le ruinează viața, iar invidia și autoamăgirea îi duc la pierzanie. Și de ce era oare așa de important ca oamenii să-și cultive o anumită imagine despre ei înșiși? Pentru că există, de fapt, două categorii de oameni: cei care nu se umilesc niciodată, nu lingușesc, nu mint și nu cedează, nu trădează și nu înșeală. Și cei care sunt permanent geloși și invidioși pe soarta mai fericită a celorlalți. Fusese o pledoarie mai aparte, iar Helen Du Pray o înțelesese perfect. Așa că îl dăduse la o parte și-și continuase drumul fără ajutorul lui, ca să-și împlinească propriul vis de cucerire a puterii.

Singur în apartamentul său, Oracolul se gândea acum că una dintre neplăcerile cu care te confrunți când, la o sută de ani, ai o minte clară ca lacrima, este faptul că-ți dai seama de ticăloșia inconștientă care zace în tine și încerci să o exilezi undeva în trecut. Oracolul fusese rănit profund când Helen Du Pray refuzase să facă dragoste cu el. Știa că avea alți amanți și că nu era o puritană. Și el, la șaptezeci de ani, era încă surprinzător de plin de vitalitate. Această condiție fizică ieșită din comun se datora însă și grijii pe care Oracolul o manifesta față de sine. Fusese la un centru de întinerire din Elveția, unde scăpase de riduri printr-o operație estetică de lifting facial. Suportase intervenții chirurgicale menite să-i redea suplețea pielii și acceptase să i se

in cteze substanțe extrase din fetus animal. Dar oasele lui continuau să se sfrijească, articulațiile să i se anchilozeze și sângele să i se tr sforme în apă.

Așa că, deși nu-i mai servea la nimic, Oracolul credea că-i în lege pe bărbații și pe femeile îndrăgostite. Chiar când trecuse de șa eci de ani, avea amante tinere care îl adorau. Oracolul cunoștea bi secretul acestei seducții: trebuia doar să nu le impună niciodată un anume gen de comportament, să nu fie gelos și să nu le rănească se imentele. Amantele sale aveau relații și cu bărbați tineri, pe care îi co siderau adevărații lor iubiți, iar pe Oracol îl tratau cu o cruzime in ferentă. Dar pentru el nu conta. Le ademenea cu daruri scumpe, tal ouri și bijuterii, toate de cel mai bun gust. Le lăsa să profite de pu erea lui, ca să obțină favoruri nemeritate de la societate, ca și de ba ii săi; cu generozitate, dar fără să facă risipă. Oracolul era un om pr dent, așa că avea întotdeauna trei, patru amante simultan. Și asta pe tru că și ele trebuiau să-și vadă de propriile vieți. Uneori se în ăgosteau și îl neglijau, alteori plecau în diverse călătorii, sau pur și mplu erau ocupate să-și facă o carieră. El nu le putea pretinde să i sacrifice prea mult timp, dar când avea nevoie de compania unei fe ei și nu doar să facă dragoste, ci așa, pentru muzica dulce a gl urilor lor și încântătoarele vicleșuguri inocente, una din patru era în tdeauna disponibilă. Și bineînțeles, faptul că erau văzute în co pania lui la diverse reuniuni mondene le deschidea drumul în an nite cercuri elitiste în care cu greu ar fi putut ajunge pe cont propriu. Po ția socială era unul dintre atuurile lui.

Oracolul nu avea secrete față de nici una din amantele lui, astfel că iecare știa de existența celorlalte. Dincolo de faptul că era mai co od așa, Oliver Oliphant era convins în sinea lui că în străfundul su etului, femeilor nu le plac bărbații monogami.

Își reveni din visare. Ce crud era faptul că-și amintea de lucrurile el pe care le făcuse, mult mai multe decât de cele bune, deși tot cu ai săi se construiseră centre medicale, biserici, aziluri pentru bătrâni. Da amintirile despre sine nu-i plăceau. Din fericire, se gândea adeseori a agoste, conștient de faptul, ciudat și în același timp interesant, că ul rea fusese elementul cel mai comercial din viața lui, deși deținuse in e pe Wall Street, bănci și linii aeriene.

Ştia că trăise o viaţă fascinantă, plină de însemnătate, o viaţă de preţ. Uns cu puterea banilor, fusese chemat să participe la evenimente care au zdruncinat lumea. Fusese consilierul puternicilor zilei şi contribuise chiar la modelarea lumii. Şi totuşi, în creierul acesta de o sută de ani era mult mai vie amintirea nenumăratelor amante şi a felului în care el, Oracolul, ştiuse să le domine. Ah, toate acele frumuseţi inteligente şi încăpăţânate, cât de încântătoare fuseseră şi cum îi ceruseră să le ajute, cu judecata lui. Acum erau judecători, directori de reviste şi adevărate forţe pe Wall Street sau stele ale emisiunilor TV de actualităţi. Cât de perfide fuseseră toate în aventurile amoroase cu el şi cum le mai păcălise! Dar nu le lipsise niciodată de ceea ce li se cuvenea. Aşa că acum nu simţea că ar avea vreo vină, ci doar regrete. Căci, dacă vreuna dintre amantele sale l-ar fi iubit cu adevărat, ar fi înălţat-o până la cer. Dar apoi îşi aminti că în realitate nu meritase să fie iubit, iar amantele sale fuseseră conştiente de acest lucru. Dragostea pe care el le-o oferea izvora doar din trupul, nu şi din sufletul său.

La vârsta de optzeci de ani, oasele începuseră să i se taseze. Dorinţa fizică apusese şi un vast ocean de imagini tinereşti, pe veci pierdute, îi inundaseră creierul. Aşa că găsise necesar să angajeze femei tinere, cu care să împartă patul, dar nu ca să facă dragoste cu ele, ci pur şi simplu ca să le privească. Ştia evident că, despre această perversiune, literatura vorbea cu dispreţ, şi mai ştia că de ea îşi băteau joc tinerii, care însă aveau să îmbătrânească şi ei. Şi totuşi, ce mângâiere pentru trupul său neputincios să privească acele frumuseţi pe care nu le mai putea devora. Ce plăcere castă să poată privi sânul acela rotund cu pielea albă şi mătăsoasă, împodobit în vârf cu micuţul trandafiraş rozaliu! Şi coapsele acelea misterioase, a căror rotunjimi radiau parcă o lumină aurie, şi neaşteptatul triunghi pubian, atât de divers colorat, iar apoi fesele, ca două coline care-ţi iau răsuflarea. Atâta frumuseţe incapabilă să-i resusciteze simţurile moarte pe veci ale trupului, dar care făceau să-i scânteieze miliardele de celule pâlpâitoare din creier. Şi chipurile lor, misterioasele cochilii spiralate ale urechilor, răsucite parcă în căutarea unei mări interioare, ochii imenşi, cu focurile lor concentrate albastre şi cenuşii, căprui şi verzi, strălucind din adâncuri, liniile feţelor, coborând spre buzele lipsite de apărare, deschise deopotrivă pentru plăcere şi durere. Le va privi înainte de a adormi, va

mă gâia trupul cald, mătasea coapselor şi a feselor, va atinge buzele fie inți şi va netezi, ah, atât de rar, cârlionțatul păr pubian, ca să sim ă pulsul care palpita dedesubt. Şi se va simți atât de bine, încât va ad rmi, iar pulsația aceea continuă îi va alunga coşmarurile. Co marurile în care se făcea că îi ura atât de mult pe cei tineri, încât îi dis ugea. Visa mormane de bărbați tineri, îngrămădiți în tranşee, mii de arinari plutind în adâncurile mărilor, nemărginita boltă a cerului um rită de trupurile exploratorilor spațiali, îmbrăcați în costume de co nonauți, rotindu-se la nesfârşit în găurile negre ale universului.

Visa cu ochii deschişi. Dar treaz fiind, recunoştea în visele lui o fo nă de nebunie senilă, izvorâtă din dezgustul față de propriul corp. Îşi ra pielea strălucitoare ca țesutul nou format pe o cicatrice, petele ma onii de pe mâini şi țeasta cheală, pistruii aceia care prevesteau me rtea şi vederea stinsă, slăbiciunea din picioare şi inima care i-o lu razna. Dar mai presus de toate, detesta răul acesta ca o tumoare ca -i cuprindea creierul încă limpede ca lacrima.

Ah, ce păcat că ursitoarele poposeau la leagănul nou-născuților ca ă-i norocească cu darurile lor! Copiii n-au nevoie de ele. Bătrânii ca l ar trebui să primească astfel de daruri, şi mai ales cei cu mintea cla ă ca lacrima.

PARTEA A DOUA
SĂPTĂMÂNA PAŞTELUI

CAPITOLUL 4

LUNI

Evadarea lui Romeo din Italia fusese meticulos pregătită. Din Piața Sfântul Petru, el şi grupul său fură transportați cu maşina la o casă conspirativă. Aici Romeo îşi schimbă hainele, primi un paşaport fals aproape perfect, o valiză gata făcută şi, astfel echipat, fu trecut clandestin granița în sudul Franței. La Nisa se îmbarcă pentru zborul de New York, via Paris. Deşi nu dormise deloc în ultimele treizeci de ore, Romeo rămase treaz. Ştia că această fază a operațiunii putea să-i joace feste, pentru că era cea mai simplă şi uneori se termina prost din cauza vreunei încurcături neaşteptate sau a unei nesincronizări stupide în coordonarea operațiunii.

Mâncarea şi vinul servite în avioanele companiei Air France erau întotdeauna bune şi, încetul cu încetul, Romeo se destinse. Urmărea cu privirea nesfârşita apă verzuie pe deasupra căreia zburau şi întinderea alb-albăstruie a cerului. Înghiți două somnifere, dar un nerv al fricii care-i pulsa în trup îl ținea treaz. Se gândea la trecerea prin vama Statelor Unite — oare va avea probleme? Îşi făcu însă socoteala că, şi dacă ar fi fost prins la intrarea în America, acest lucru nu ar fi afectat cu nimic planurile lui Yabril. Şi totuşi, perfidul instinct de supraviețuire îl ținea treaz. Romeo nu-şi făcea nici un fel de iluzii, era conştient de suferințele pe care le va avea de îndurat. Fusese de acord

să omită acest sacrificiu de sine, ca să răscumpere păcatele părinților săi ale clasei sociale și ale țării. Acum însă, acel misterios nerv al fricii îi încorda tot trupul.

În cele din urmă, somniferele își făcură efectul, iar Romeo adormi. Visă că trage și că o ia la fugă prin Piața Sfântul Petru și când se trezi, cu senzația că încă mai aleargă, avionul tocmai ateriza pe aeroportul Kennedy din New York. Stewardesa îi întinse haina, iar el își luă bagajul de mână din compartimentul de deasupra capului. Își jucă perfect rolul când trecu prin vamă și ajunse cu bagajul în piața centrală de la ieșirea din aeroport.

Își reperă dintr-o ochire oamenii de legătură. Fata purta o căciulă de lână verde cu dungi albe. Tânărul scoase și el o căciulă roșie cu o inscripție și și-o trase pe cap, astfel încât să se vadă că pe ea era scris „Yankees" cu litere albastre. Romeo nu purta nici un fel de însemne de recunoaștere; ținuse să aibă cale liberă, în cazul în care ceva ar fi mers prost. Se aplecă și-și făcu de lucru cu bagajele, deschizând o geantă și prefăcându-se că scotocește după ceva, dar de fapt își studie cu atenție oamenii de legătură. Nu că ar fi contat, dar nu remarcă nimic suspect la cei doi. Fata era subțire, blondă și prea osoasă pentru gustul lui, dar fața ei emana un aer de sobrietate caracteristic fetelor cu preocupări serioase — iar Romeo aprecia aceste calități la o femeie. Se întrebă cum ar fi în pat și speră să rămână în libertate destul timp cât să o poată seduce. Ceea ce, de altfel, n-ar fi prea dificil, își zise el. Femeile îl găsiseră întotdeauna atrăgător și știa că din acest punct de vedere îi era superior lui Yabril. Pe de altă parte, fata va face probabil legătura între el și asasinarea papei și, pentru o revoluționară serioasă ca ea, faptul de a se culca cu un asemenea erou ar fi reprezentat împlinirea visurilor ei romantice. Romeo observă că fata nu se apleca spre bărbatul care o însoțea și nici nu-l atingea măcar, deși tânărul avea o figură caldă și deschisă și radia o asemenea amabilitate tipic americană, încât lui Romeo îi deveni imediat antipatic. În concepția lui americanii erau niște rahați, probabil fiindcă o duceau prea bine. Azi, în peste două sute de ani să nu fie în stare să-și facă un partid revoluționar! Ba, mai mult, nici măcar nu le trecuse prin cap așa ceva. Era inadmisibil, mai ales într-o țară care se născuse printr-o revoluție. Iar acest tânăr trimis să-l întâmpine simboliza perfect slăbiciunea de

caracter a americanilor. Cu aceste gânduri, Romeo îşi luă bagajele şi se îndreptă spre cei doi.

— Scuzaţi-mă, începu el zâmbind, într-o engleză cu un puternic accent străin. Mi-aţi putea spune de unde pleacă autobuzul spre Long Island?

Fata îşi întoarse capul şi Romeo constată că, de aproape, era mult mai drăguţă. Mai observă şi cicatricea mică de pe bărbie şi dintr-o dată simţi că o doreşte.

— Vreţi să mergeţi la North Shore sau South Shore? îl întrebă ea.

— East Hampton, veni răspunsul lui Romeo.

Fata îi adresă un surâs prietenos, aproape admirativ. Tânărul îi luă lui Romeo unul din bagaje şi îi spuse:

— Urmaţi-ne.

Romeo îi urmă, iar ei îl conduseră spre ieşirea din aeroport. Vacarmul traficului şi puzderia trecătorilor aproape că îl buimăciră. Afară îi aştepta un taxi al cărui şofer purta şi el o şapcă foşie de baseball cu inscripţie. Tânărul se urcă lîngă şofer, iar fata în spate cu Romeo. În timp ce maşina se angaja pe şosea, fata îi întinse mâna şi se prezentă.

— Mă cheamă Dorothea. Te rog să nu-ţi faci griji.

Îşi murmurară numele şi cei doi bărbaţi din faţă, iar fata continuă:

— O să stai foarte confortabil şi o să fii în siguranţă.

Şi în acel moment, Romeo se simţi ca un Iuda chinuit de cumplite mustrări de conştiinţă. Casa în care îl duseră avea mobilier scump, dar de prost gust: modern şi tipic american. Camera lui cu vedere spre ocean era foarte confortabilă, deşi patul avea o groază de denivelări. Dar asta nu-l deranja prea mult pe Romeo, care ştia că-l va folosi o singură noapte, dacă va reuşi să dormă. Cei doi tineri americani se străduiră din răsputeri să-i pregătească o cină bună, după care petrecură o seară liniştită în trei, conversând într-un amestec de italiană şi engleză.

Dorothea fu pentru Romeo o adevărată surpriză. Extrem de inteligentă şi de drăguţă. În plus, se dovedi a nu fi genul de fată care flirtează cu bărbaţii, aşa că Romeo îşi pierdu speranţa de a-şi petrece ultima noapte de libertate dedându-se jocurilor dragostei. Tânărul

Richard era şi el deosebit de serios. În mod evident, ghiciseră că era implicat în asasinarea papei, dar nu puseră nici un fel de întrebări precise. Îl tratau pur şi simplu cu acel respect înspăimântător pe care îl fişează oamenii faţă de o persoană care moare lent de o boală incurabilă. Pe Romeo cei doi îl impresionau. Aveau trupuri mlădioase şi cânteiau de inteligenţă, îi compătimeau pe nenorociţii sorţii şi deordau de încredere în convingerile şi forţele lor.

În seara aceea liniştită, petrecută cu cei doi tineri atât de sinceri în rezurile lor, convinşi cu atâta inocenţă de nevoia unei adevărate revoluţii, lui Romeo i se făcu greaţă de propria lui viaţă. De ce trebuia neapărat ca aceşti doi oameni drăguţi să fie trădaţi odată cu el? El va fi liberat în cele din urmă — Romeo credea în planul lui Yabril pe care îl considera extraordinar de simplu şi de bine întocmit. De fapt, se oferise voluntar să-şi pună gâtul în laţ. Dar cei doi americani erau şi ei revoluţionari adevăraţi, luptau de partea lor. De ce să sfârşească înfrătuşe şi să cunoască suferinţele de care aveau parte revoluţionarii? Prinţ de o clipă, îi trecu prin cap să-i avertizeze. Dar era necesar ca lumea să ştie că în acest complot erau implicaţi şi americani, aşa că aceştia doi erau oamenii de sacrificiu. Apoi se înfurie pe sine: era prea mişcos. Ce-i drept, n-ar fi fost în stare să arunce o bombă într-o grădiniţă, ca Yabril, dar cu siguranţă că era capabil să sacrifice doi adulţi. Şi, la urma-urmei, doar asasinase un papă. Şi-apoi, ce rău li se putea întâmpla? Or să stea câţiva ani la închisoare. America era însă atât de bogată, de la cel mai mare până la cel mai mic, că era chiar foarte posibil să fie lăsaţi liberi. America, credea Romeo, era o ţară de avocaţi la fel de redutabili precum Cavalerii Mesei Rotunde. Erau în stare să scoată pe oricine basma curată.

Aşa că încercă să adoarmă. Dar toate grozăviile ultimelor zile îi invadară din nou mintea, purtate parcă spre el de aerul oceanului ce pătrundea prin fereastra deschisă. Din nou ridica arma şi din nou îl vedea pe papă prăbuşindu-se, din nou alerga prin piaţă şi auzea mulţimea adunată la slujbă strigând înfricoşată.

În dimineaţa zilei următoare, care era o luni, la douăzeci şi patru de ore după ce-l asasinase pe papă, Romeo hotărî să se plimbe pe ţărmul oceanului şi să tragă în piept pentru ultima oară aerul tare al libertăţii. Coborî scările din casa tăcută şi îi găsi pe Dorothea şi

Richard dormind pe două canapele în camera de zi, ca şi cum ar fi stat de veghe acolo toată noaptea. Din nou simți otrava trădării sale; era ca şi cum această otravă îl mâna să iasă în briza sărată a plajei. La prima vedere, ura această plajă străină, tufele cenuşii şi neîngrijite, buruienile sălbatice, înalte şi galbene şi soarele care se reflecta pe cutiile de băuturi răcoritoare de un roşu fosforescent. Lui Romeo i se părea că până şi lumina soarelui era mai apoasă, iar primăvara timpurie mai rece pe acest tărâm străin. Era bucuros însă că era încă liber, în timp ce trădarea perfidă îşi ţesea plasa. Un elicopter alunecă pe deasupra capului său, după care dispăru din vedere; pe apă se legănau două bărci nemişcate, fără vreun semn de viaţă la bord. Soarele răsări ca o portocală însângerată şi se auri, pe măsură ce se înălţa pe boltă. Romeo se plimbă multă vreme, ocoli golful, iar casa îi dispăru din câmpul vizual. Apoi îl cuprinse panica, poate fiindcă nu mai vedea casa sau poate fiindcă în faţa lui se întindea o adevărată pădure de buruieni înalte şi subţiri, în nuanţe pestriţe de cenuşiu, care ajungeau până aproape de marginea apei. Instinctiv, Romeo se întoarse.

Auzi sirena maşinilor de poliţie şi departe, pe plajă, văzu fulgerările lămpilor semnalizatoare. Se îndreptă în grabă spre ele, fără teamă, fără să se îndoiască de Yabril, deşi încă mai putea fugi. Nu simţea decât dispreţ pentru această societate americană care nu era capabilă nici măcar să organizeze ca lumea capturarea lui. Ce stupizi erau! Dar imediat elicopterul reapăru pe cer, iar cele două bărci care-i păruseră nemişcate şi pustii porniră în viteză spre ţărm. Îl cuprinse teama şi panica. Acum ştia că nu mai avea nici o posibilitate de scăpare, tot ce-şi dorea era să fugă, să fugă, să fugă. Îşi luă inima în dinţi şi se îndreptă spre casa înconjurată de oameni înarmaţi. Elicopterul se învârtea deasupra acoperişului şi dinspre ambele capete ale plajei continuau să sosească întăriri. Romeo tocmai se pregătea să mimeze vinovăţia şi spaima. O luă la fugă spre ocean, dar din valuri răsăriră câţiva scafandri. Se întoarse şi goni spre casă. Abia atunci îi văzu pe Richard şi Dorothea.

Erau în lanţuri şi cătuşe. Nişte frânghii groase le ţintuiau trupurile la pământ, făcându-i să plângă. Romeo ştia ce simţeau — cândva, demult, trăise şi el experienţa aceasta. Ştia că plângeau de ruşine şi de umilinţă, despuiaţi de orice putere. Dar mai ales stăpâniţi

de groaza aceea de nedescris, pe care doar în coşmaruri o trăieşti, de a complet neajutorat. Căci soarta nu le mai era hotărâtă de divinităţi ca ricioase şi poate milostive, ci de propriii lor semeni neîndurători.

Romeo le zâmbi cu o milă neputincioasă. Ştia că va fi liber în câ va zile şi că îi trădează pe aceşti doi revoluţionari cinstiţi, care-i împărtăşeau crezurile, dar la urma-urmei, fusese o decizie tactică şi nu una pornită din răutate. Apoi câţiva oameni înarmaţi se năpustiră spre el şi-l legară cu lanţuri şi cătuşe de oţel.

*

Departe, în cealaltă zare a acestei lumi al cărei acoperiş ceresc er străpuns de sateliţi spioni şi a cărei atmosferă era supravegheată de radare miraculoase, peste mările străbătute de nave de război ar ericane, care se îndreptau spre Sherhaben, peste continentele ticsite cu hangare ce adăposteau rachete şi armate staţionare înfipte în pământ, ca e aveau rolul de a acţiona ca nişte paratrăsnete în cazul unor conflicte ar nate, Yabril lua micul dejun la palat cu sultanul Sherhabenului.

Maurobi credea în liberatatea arabilor, în dreptul palestinienilor la o ţară a lor şi considera că Statele Unite sunt bastionul fără sprijinul că ruia Israelul n-ar fi putut rezista. America, credea sultanul, era deci in micul numărul unu. Înzestrat cu o minte subtilă, lui Maurobi îi st âsese complotul pus la cale de Yabril, pentru a destabiliza autoritatea a ericană: ideea ca Sherhabenul, atât de neajutorat din punct de vedere m litar, să umilească o mare putere îl încântase.

Sultanul avea putere absolută în ţara lui: Era putred de bogat şi n trebuia decât să ceară, ca să i se îndeplinească orice dorinţă. De la o reme însă, nimic nu-l mai satisfăcea. Viaţa îi devenise fadă, ca o m ncare fără gust, iar Maurobi nu avea nici un viciu prin care să-i n lea savoarea. Respecta legea musulmană şi ducea o existenţă v tuoasă. Datorită uriaşelor profituri obţinute din vânzarea petrolului, S erhabenul se bucura de unul dintre cele mai ridicate standarde de v ţă din lume. Sultanul construise şcoli şi spitale noi, iar visul lui era s facă din statul pe care-l conducea o Elveţie a lumii arabe. Singura l excentricitate era mania pentru curăţenie, atât a lui personală, cât ş a micii sale ţări.

Iată de ce Maurobi luase parte la această conspiraţie: se dădea

în vânt după aventură, după mizele mari, după lupta pentru idealuri mărețe. Şi era conştient că nu risca mare lucru, nici el personal şi nici ţara lui, la adăpostul miraculos al miliardelor de barili de petrol, încătuşaţi sub nisipul deşertului.

Dar Maurobi mai avea şi alte motive puternice ca să-l sprijine pe Yabril: ţinea realmente la acest arab şi îi era recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dăduse ca să ajungă sultan. Pe vremea când fusese un prinţ oarecare, în Sherhaben avusese loc o luptă cumplită pentru putere, mai ales după ce se dovedise că subsolul ţării mustea de petrol. Companiile petroliere americane îi sprijiniseră pe adversarii lui Maurobi, care, la rândul lor, făcuseră jocul intereselor americane. Maurobi, care studiase în străinătate, înţelesese valoarea reală a zăcămintelor de ţiţei şi se luptase ca ele să rămână ale Sherhabenului. În micul stat izbucnise războiul civil, iar Yabril, foarte tânăr pe atunci, îl ajutase pe sultan să preia puterea, lichidându-i adversarii. Căci sultanul, deşi era un virtuos, admitea că lupta politică avea propriile ei legi.

După preluarea puterii, Maurobi îi oferise lui Yabril adăpost, ori de câte ori avusese nevoie. Şi într-adevăr, în ultimii zeci de ani, arabul îşi petrecuse în Sherhaben mai mult timp decât oriunde altundeva. Îşi crease o altă personalitate, ca demnitar guvernamental special, într-o funcţie minoră, având chiar familie — soţie şi copii — şi o casă plină de servitori. Nici un serviciu de spionaj din lume nu reuşise să-i descopere această nouă identitate. De-a lungul celor zece ani, el şi sultanul ajunseseră prieteni apropiaţi. Amândoi respectau Coranul şi îşi făcuseră studiile în străinătate. Îi unea mai ales ura comună faţă de Israel. Ţineau însă să facă o precizare clară: ei nu îi urau pe evrei în sine, ci statul lor oficial.

În ura lui, Maurobi avea un vis secret, atât de bizar, încât nu îndrăznise să-l împărtăşească nimănui, nici măcar lui Yabril. Visa la ziua măreaţă când Israelul va dispărea de pe faţa pământului, iar evreii se vor împrăştia din nou prin lume. Visa că apoi el, Maurobi, îi va ademeni pe oamenii de ştiinţă evrei în Sherhaben. Va înfiinţa o mare universitate, în care să adune toate creierele evreieşti. Fiindcă nu dovedise oare istoria că rasa asta se născuse cu genele genialităţii? Einstein şi alţi oameni de ştiinţă evrei dăduseră omenirii bomba atomică.

Ore câte alte mistere ale lui Dumnezeu şi ale naturii n-ar fi fost în stare să descopere? Şi nu erau tot semiţi? Timpul stinge ura; evreii şi arabii ar putea trăi în pace, împreună, şi prin ei Sherhabenul ar ajunge o mare forţă. Ah, cum i-ar mai ademeni cu bogăţii şi vorbe linguşitoare! Le-ar respecta toate fandoselile şi obsesiile culturale. Cine ştie ce ar putea ieşi de aici? Poate că Sherhabenul ar deveni o nouă Atenă. Gândul îl făcu pe sultan să zâmbească, amuzat de propria sa nerozie. Dar totuşi, ce rău putea să facă un simplu vis?

Numai că, de data asta, complotul lui Yabril se putea transforma într-un coşmar. Imediat după aterizarea avionului, sultanul îl săltase pe şi simplu pe arab, ca să-l ţină sub control. Îi cunoştea ferocitatea şi obiceiul de a-şi pune amprenta personală pe orice operaţiune. Îl convocase la palat. Insistase ca Yabril să facă mai întâi o baie şi să se bărbierească, iar apoi să se delecteze cu una din superbele lui dansatoare. Relaxat şi uşor îndatorat faţă de sultan, Yabril se întâlni cu Maurobi pe terasa închisă cu geamuri şi prevăzută cu aer condiţionat.

— Trebuie să te felicit, îi zise sultanul, convins că putea vorbi deschis. Coordonarea a fost perfectă şi ai avut noroc. Fără îndoială, Allah ţine cu tine.

Îi zâmbi cu afecţiune, după care continuă:

— Am fost deja înştiinţat că Statele Unite sunt gata să-ţi îndeplinească orice condiţie. Fii mulţumit, ai reuşit să umileşti cea mai mare putere a lumii. L-ai asasinat pe cel mai important lider religios al omenirii. O să obţii eliberarea ucigaşului papei şi asta e ca şi cum i-ai scuipa pe americani în faţă. Dar nu supralicita. Gândeşte-te ce o să se întâmple mai departe. O să fii omul cel mai hăituit din istoria acestui secol.

Yabril ştia care era mişcarea următoare. Sultanul o să încerce să culeagă de la el informaţii privind felul în care va conduce negocierile. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Maurobi va încerca să-i sustragă operaţiunea.

— O să fiu în siguranţă aici în Sherhaben, răspunse el. Ca întotdeauna, de altfel.

Sultanul clătină din cap:

— Ştii la fel de bine ca mine că, după ce se va sfârşi povestea

asta, americanii or să-şi aţinteascã ochii asupra Sherhabenului. Va trebui să-ţi cauţi alt refugiu.

Yabril râse:

— Da, o să ajung să cerşesc prin Ierusalim. Mai bine ţi-ai face griji pentru tine. Or să afle că ai fost implicat.

— E puţin probabil, îi răspunse sultanul. Nu uita că stau pe cel mai întins şi cel mai ieftin ocean de petrol din lume. Americanii au aici investiţii de cincizeci de miliarde de dolari, cât i-a costat ridicarea oraşului petrolier Dak, şi chiar mai mult. Nu, cred că pe mine or să mă ierte mult mai repede decât pe tine şi amicul tău Romeo. Yabril prietene, te cunosc bine, dar de data asta ai mers cam departe. E într-adevăr o performanţă extraordinară. Te rog, deci, să nu strici totul cu o lovitură hazardată la final, cum faci de obicei.

Făcu o pauză, iar apoi continuă cu o întrebare:

— Când le transmit condiţiile tale?

— Romeo e unde trebuie, zise Yabril. Dă-le ultimatumul azi după-amiază şi spune-le să ne comunice dacă sunt de acord sau nu până cel mai târziu marţi dimineaţa la ora unsprezece, ora Washingtonului. Nu voi negocia cu ei.

— Ai mare grijă, Yabril, îi zise sultanul. Dă-le ceva mai mult timp.

Se îmbrăţişară, iar Yabril fu dus înapoi la avionul izolat în mijlocul aerodromului şi controlat acum de trei terorişti şi alţi patru bărbaţi urcaţi la bord în Sherhaben. Un cordon de soldaţi din armata lui Maurobi, desfăşurat la o distanţă de patru sute de metri de aparat, ţinea piept mulţimii de spectatori şi reporteri TV, veniţi cu camere de filmare, în dubiţele speciale în care-şi transportau echipamentul.

Yabril urcă la bord incognito: se dădu drept un membru al echipei de aprovizionare care le adusese mâncare şi apă ostaticilor, comasaţi împreună cu echipajul la clasa turistică a aparatului.

La Washington D.C. era luni de dimineaţa, foarte devreme.

— Acum să vedem ce hram poartă Kennedy ăsta, fu ultimul lucru pe care i-l spusese Yabril sultanului.

CAPITOLUL 5

Adeseori, un om care renunță la cele lumești și își dedică viața sa/ării semenilor este un adevărat pericol pentru cei din jur. Președintele Statelor Unite, Francis Xavier Kennedy, era un astfel de om

—

Înainte de-a intra în politică și de-a împlini vârsta de treizeci de an Kennedy repurtase succese spectaculoase și făcuse avere. Se întebase apoi ce ar merita să facă în viață. Fiindcă era credincios, avea un înalt simț moral și în plus, trăise în copilărie tragedia pierderii unhilor, ajunsese la concluzia că nimic n-ar fi fost mai potrivit decât să ndrepte lumea în care trăia, cu alte cuvinte destinul însuși.

Când fusese ales președinte, Kennedy spusese că administrația lui va declara război tuturor suferințelor umane și că el personal va fi rerezentantul milioanelor de oameni care nu-și puteau permite să plească grupuri de presiune pe lângă Congres. În împrejurări normale, toate aceste declarații ar fi părut mult prea radicale electoratului american, dacă n-ar fi fost aparițiile electrizante ale lui Kennedy la televiziune. Era mai prezentabil decât cei doi unchi celebri și își interpreta rolul mult mai bine. De altfel, avea și o minte mult mai ascuțită, iar ca educație le era categoric superior, fiind într-adevăr un om învățat. Întotdeauna își susținuse discursurile retorice cu o sumedenie de date statistice, și prezenta cu o elocvență uluitoare și un discernământ oarecum caustic cuvântările schematice, pregătite de personalități eminente din diferite domenii de activitate.

— Dacă e bine educat, obișnuia să spună Francis Kennedy, orice spărgător, borfaș sau tâlhar va ști să fure fără să prejudicieze pe nimeni. Vor fura la fel ca bancherii de pe Wall Street și vor deveni experți în evaziuni fiscale, ca toți oamenii respectabili din societatea noastră. E posibil ca în felul acesta să prolifereze delincvența de înaltă clasă, dar cel puțin nimeni nu va fi păgubit.

*

Kennedy avea însă și o altă față.

— Sunt un reacționar pentru cei de stânga și o teroare pentru cei de dreapta, îi spusese el lui Klee, în ziua în care-i dăduse noul

regulament al F.B.I.-ului, prin care îi atribuia acestui organism vaste puteri discreționare. Când cineva comite ceea ce se cheamă un act infracțional, eu îl consider un păcat. Întărirea legii este religia mea. Pentru că acela care comite un delict, se comportă ca un Dumnezeu față de altă ființă umană. Iar victima trebuie să decidă dacă admite în viața ei existența unui alt Dumnezeu. Când victima și societatea acceptă infracțiunile, în orice formă ar fi ele, nu facem altceva decât să distrugem voința de supraviețuire a comunității. Deci, nici societatea și nici individul n-au dreptul să ierte sau să reducă pedeapsa. De ce să impunem tirania infractorilor unor oameni care respectă legea și se conformează pactului social? În cazurile extreme de crimă, atacuri înarmate și violuri, criminalul zice întotdeauna că este trimisul divinității.

— Și atunci ce facem, îl întrebase Christian zâmbind, îi băgăm pe toți la închisoare?

— N-avem destule închisori, îi răspunsese Kennedy încruntat.

Christian tocmai îi dăduse ultimul raport statistic, întocmit pe calculator, privind infracțiunile din America. După ce-l studiase preț de câteva minute, Kennedy începuse să urle:

— Dacă ar ști oamenii de statisticile astea referitoare la infracțiuni! Și dacă ar ști câte infracțiuni nu sunt cuprinse în statistici! De cele mai multe ori, spărgătorii, chiar și cei cu antecedente, scapă de închisoare. Și uite așa, viața personală a oamenilor, în care guvernul n-are dreptul să se amenstece, libertatea lor neprețuită și pactul social sacru dintre guvernanți și guvernați sunt sistematic încălcate de indivizi înarmați, puși pe furt, crimă și viol.

Apoi Kennedy îi reprodusese lui Christian pasajul lui favorit din dreptul cutumiar britanic: „Ploaia poate să intre, vântul poate să intre, dar regele, nu", după care adăugase:

— Ce rahat mai e și chestia asta? Numai în California sunt de șase ori mai mulți criminali decât în Anglia într-un an de zile. Iar în America un criminal nu ia nici cinci ani de închisoare. Asta dacă, prin cine știe ce minune, reușești să-i obții condamnarea! Toată populația Americii este terorizată de câteva milioane de dezaxați. Oamenilor le e frică să umble noaptea pe străzi și își păzesc casele cu sisteme proprii de siguranță care costă treizeci de miliarde de dolari pe an.

Pe Kennedy îl revoltase în mod special un aspect al acestei pro›leme.

— Ştii că nouăzeci şi opt la sută din infracţiuni scapă nepedep-sit' îl întrebase pe Christian. Nietzsche a avut dreptate când a zis că „o ɔcietate blândă şi indulgentă le dă apă la moară infractorilor". Şi slu torii bisericii, cu preceptele alea religioase şi milostivenia lor de rah t zic că-i iartă pe delincvenţi. N-au nici un drept să-i ierte, ei, care sur nişte prefăcuţi! Ce poate fi mai cumplit decât să vezi la televizor o mamă, a cărei fiică a fost violată şi ucisă în mod bestial, zicând că-i ar pe ucigaşi? Cine dracu' i-a dat *ei* dreptul să-i ierte?

Şi apoi, spre surprinderea lui Christian, care se simţea puţin pe din fara subiectului, Kennedy atacase literatura:

— Orwell a greşit total în *1984*, zise el. Individul este adevărata ves›e. Şi Huxley, în *Mândra lume nouă*, a demonstrat nocivitatea ace tui lucru. Pe mine însă nu m-ar deranja să trăiesc într-o astfel de „Mndră lume nouă", oricum e mai bună decât asta. Pentru că individul stă tiranul, nu guvernul.

— Sunt de-a dreptul şocat de cifrele din raportul statistic pe ar ţi l-am arătat, îi răspunsese Christian, sincer şi oarecum naiv. ntr adevăr, oamenii din ţara asta trăiesc sub teroare.

— Congresul trebuie să voteze legile de care avem nevoie, reluase Kennedy. Ziarele şi celelalte mijloace de informare în masă urlă că De araţia Drepturilor Omului şi sfânta Constituţie nu sunt respectate.

Făcuse o pauză, ca să vadă ce efect avuseseră cuvintele lui asupra ri enului său. Klee părea oarecum şocat. Kennedy zâmbise şi on nuase:

— Hai să-ţi dezvălui nişte amănunte, indiferent dacă o să crezi au u. Ce mă uimeşte e că am discutat despre toate astea cu oamenii u levărat grei din ţara asta, cei care au bani. Am ţinut un discurs la lu ul Socrate. Credeam că o să-i intereseze. Dar să vezi surpriză! u uterea să convingă Congresul, dar nu vor s-o facă! Şi nu cred că ni şti motivul nici într-o mie de ani. Eu, cel puţin, n-am putut.

Se oprise, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns de la Christian. ch ase o grimasă care putea fi luată şi ca zâmbet, dar şi ca expresie e spreţ:

— Cei bogaţi şi cei puternici se pot apăra singuri. Ei nu-şi pun

nădejdea în poliție sau în instituțiile guvernamentale. Au sisteme de pază costisitoare, gardă personală și sunt inatacabili, pentru că sunt inaccesibili. Iar cei prudenți nu se încurcă deloc cu demenții din lumea drogurilor. Ei dorm liniștiți noaptea, dincolo de ziduri electrificate.

Christian se foise, și luase o gură de coniac. Kennedy continuase:

— În regulă. Uite care-i chestia. Să zicem că facem legi care să stârpească infracționalitatea. Atunci însă îi pedepsim pe delincvenții de culoare mai dihai decât pe ceilalți. Și pe urmă ce-or să facă oamenii nedotați, needucați, fără nici un fel de putere? Ce alt refugiu au împotriva societății? Dacă le luăm supapa asta, a infracțiunilor, se vor orienta spre acțiuni politice. Se vor transforma în niște radicaliști activi și vor schimba echilibrul politic din țară. Am putea chiar înceta să mai fim o democrație capitalistă.

— Chiar crezi asta? îl întrebase Christian.

— Doamne, cine știe? oftase Kennedy. Dar cei care conduc țara cred. Și se gândesc că-i mai bine să-i lași pe șacali să se înfrupte cu cei neajutorați. Ce pot să fure, câteva miliarde de dolari? E un preț mic. Mii de persoane sunt violate, prădate, ucise, tâlhărite, dar nu contează, li se întâmplă doar unor oameni neînsemnați. Mai bine paguba asta minoră, decât o adevărată revoluție politică.

— Mergi prea departe, îi zisese Christian.

— Se prea poate, răspunsese Kennedy.

— Și dacă lucrurile ajung într-adevăr prea departe, continuase Christian, o să te trezești că apar tot felul de grupuri combatante, de exemplu, un fascism de tip american.

— Dar asta e o formă de acțiune politică, poate fi controlată, îi replicase Kennedy. Grupările astea îi ajută de fapt pe cei care conduc societatea.

Îi zâmbise apoi lui Christian și luase raportul făcut pe calculator.

— Aș vrea să-l păstrez, zisese el. Să-l pun în ramă și să-l agăț pe perete, în cabinetul meu de lucru, așa, ca o amintire a zilelor dinainte de numirea lui Christian Klee în funcția de ministru al justiției și șef al F.B.I.-ului.

*

Luni, în a doua zi de Paște, la ora șapte dimineața, consilierii

prezidențiali, membrii guvernului și vicepreședintele Helen Du Pray se adunară în sala de consiliu de la Casa Albă. Se întrebau cu toții, plini de teamă, ce măsuri va lua Francis Xavier Kennedy.

În sala de consiliu, șeful C.I.A., Theodore Tappey, aștepta semnalul lui Kennedy ca să deschidă ședința.

— În primul rând, vreau să vă spun că Theresa este teafără, zise Tappey. Nimeni n-a fost rănit. Până acum teroriștii n-au formulat nici un fel de condiții, dar o vor face până diseară și am fost avertizați că trebuie să le îndeplinim imediat, fără negocieri. Procedura obișnuită. Liderul comandoului, Yabril, este un nume celebru în cercurile teroriste și apare într-adevăr și în dosarele noastre. De obicei își execută singur operațiunile, cu sprijin de la grupări teroriste organizate, cum este legendara Sută.

— De ce legendară, Theo? interveni Klee.

— Nu e chiar ca Ali Baba și cei patruzeci de hoți. E vorba de adunări concentrate ale teroriștilor din diverse țări.

— Continuă, zise Kennedy tăios.

Tappey își consultă însemnările.

— Nu există nici o îndoială că sultanul Sherhabenului colaborează cu Yabril. Armata lui păzește aeroportul ca să împiedice orice tentativă de salvare a ostaticilor. Pe de altă parte, sultanul pretinde că ne e prieten și își oferă serviciile ca negociator. Nimeni nu știe ce scop urmărește, dar e în avantajul nostru. Sultanul e rezonabil și vulnerabil la presiuni. Adevăratul pericol e Yabril.

Șeful C.I.A. ezită, dar apoi, la un semn al lui Kennedy, continuă cu tragere de inimă:

— Yabril încearcă să o racoleze pe fiica dumneavoastră, domnule președinte. Au stat îndelung de vorbă, iar el crede că Theresa are o potențială revoluționară și că ar da o lovitură de maestru dacă ar convinge-o să dea o declarație în care să-și exprime aprobarea față de acțiunea lui. Iar ei nu pare să-i fie frică de el.

Nimeni din încăpere nu scoase un cuvânt. Nu era cazul să-l întrebe pe Tappey de unde făcuse rost de aceste informații.

Se auzi un zumzet de voci pe hol, urmat de strigătele agitate ale reporterilor de televiziune, care împânziseră peluza din fața Casei Albe. Apoi unul din asistenții lui Eugene Dazzy intră în sală și-i dădu

superiorului său o notă de mână. Consilierul-şef al preşedintelui o citi dintr-o ochire.

— S-a confirmat? îşi întrebă el adjunctul.

— Da, domnule, se auzi răspunsul.

Dazzy se uită ţintă la Francis Kennedy.

— Domnule preşedinte, zise el, am o veste extraordinară. Asasinul papei a fost prins aici, în Statele Unite. Prizonierul confirmă că el este ucigaşul şi răspunde la numele de cod Romeo. A refuzat să-şi spună numele adevărat. S-a luat legătura cu serviciul de securitate italian, iar detaliile furnizate de prizonier îi confirmă vinovăţia.

Arthur Wix explodă, ca şi cum un musafir nepoftit ar fi dat buzna la o petrecere intimă.

— Nu-mi vine să cred! Ce dracu' să caute aici?

Dazzy îi explică răbdător că se făcuseră o serie de verificări. Securitatea italiană îi capturase deja pe câţiva din oamenii lui Romeo, care mărturisiseră totul şi recunoscuseră că Romeo era liderul lor. Şeful securităţii italiene, Francesco Sebbediccio, era renumit pentru capacitatea de a scoate de la vinovaţi mărturisiri complete. De data asta însă nici măcar el nu reuşise să afle de ce fugise Romeo în America şi cum de fusese prins atât de uşor.

Kennedy se apropie de uşile mari cu canaturi din sticlă ce dădeau spre grădina de trandafiri. Urmări cu privirea detaşamentele militare care patrulau prin parcul Casei Albe şi pe străzile învecinate. Şi din nou simţi cum îl cuprinde spaima. Nimic din existenţa lui nu fusese întâmplător. Viaţa, îşi zise el, era o conspiraţie cu consecinţe fatale, nu numai între oameni, ci şi între credinţă şi moarte. Se întoarse de la fereastră şi îşi reluă locul la masă. Îşi plimbă privirea prin încăperea plină ochi cu cei mai înalţi demnitari ai ţării, cei mai înţelepţi şi mai inteligenţi, cei care ţineau în mâinile lor pârghiile puterii. Şi spuse, aproape în glumă:

— Ce ziceţi, punem pariu că astăzi o să aflăm ce vrea teroristul ăla? Şi că una dintre condiţii va fi să-l eliberăm pe asasinul papei?

Toţi se holbară la Kennedy, stupefiaţi.

— Domnule preşedinte, zise Otto Gray, ar însemna să întindă coarda prea tare. Ar fi o pretenţie revoltătoare, imposibil de negociat.

— Serviciile de spionaj n-au descoperit nici o legătură între

ce două acte, zise Tappey prudent. Şi ar fi într-adevăr de neconceput ca un grup terorist să lanseze două operaţiuni de o asemenea avengură, în acelaşi oraş şi în aceeaşi zi.

Se opri un moment, după care se întoarse spre Christian Klee.

— Domnule ministru de justiţie, întrebă el, de fapt cum l-aţi prins pe acest individ... Romeo? întrebă el pe un ton scârbit.

— Printr-un informator pe care îl folosim de ani de zile, răspunse Klee. Am crezut iniţial că e imposibil, dar adjunctul meu, Peter Cloot, a lansat o operaţiune de urmărire extrem de complexă, care pare să fi reuşit. Trebuie să vă spun însă că şi eu sunt surprins. Prea nu se leagă nimic.

— Hai să suspendăm şedinţa până aflăm condiţiile puse de teroriştii, zise calm Francis Kennedy.

Într-o clipă de mare inspiraţie, Kennedy înţelesese întregul plan pe care Yabril îl crease cu atâta orgoliu şi iscusinţă. Iar acum, pentru prima dată, preşedintele Statelor Unite se temea cu adevărat pentru viaţa fiicei sale.

*

Condiţiile lui Yabril fură transmise în seara zilei de luni, prin Centrul de Comunicaţii de la Casa Albă. Intermediar fusese chiar sultanul Sherhabenului, aparent dispus să ajute la o soluţionare a conflictului. Prima condiţie consta în plata unei sume de cincizeci de milioane de dolari pentru răscumpărarea avionului; a doua era eliberarea a şase sute de prizonieri arabi din închisorile israeliene. A treia condiţie impunea eliberarea lui Romeo, asasinul papei, recent capturat, şi transportarea lui în Sherhaben. Se mai specifica, de asemenea, că, dacă aceste cereri nu vor fi îndeplinite în douăzeci şi patru de ore, unul din ostatici va fi împuşcat.

Francis Kennedy şi consilierii lui se întruniră în vasta sufragerie din partea de nord-vest a etajului doi de la Casa Albă, ca să discute cererile lui Yabril. La masa străveche urmau să ia loc Helen Du Pray, Jo Gray, Arthur Wix, Eugene Dazzy şi Christian Klee. Kennedy şedea la unul din capetele mesei, având mai mult spaţiu decât ceilalţi.

Francis Kennedy încercă să se pună în locul teroriştilor — niciodeauna avusese acest dar al empatiei. Scopul lor principal era să

umilească Statele Unite, să-i distrugă imaginea de țară puternică și să o minimalizeze în ochii lumii și chiar în ochii națiunilor prietene. Kennedy considera această mișcare o lovitură psihologică de maestru, căci cine va mai lua în serios America, dacă va fi nevoită să se târască în noroi, în fața câtorva teroriști înarmați și a unui mic sultanat plin de petrol? Oare trebuia să permită acest lucru ca să-și aducă fiica acasă? Și totuși, intuiția îi spunea că scenariul nu era complet, că urmau și alte surprize. Dar nu spuse nimic; îi lăsă pe ceilalți din încăpere să-și prezinte informările.

În calitatea sa de prim-consilier prezidențial, Eugene Dazzy deschise discuția. Vocea îi suna răgușit, din cauza oboselii: nu dormise de treizeci și șase de ore.

— Domnule președinte, începu el, noi considerăm că trebuie să ne conformăm condițiilor puse de teroriști doar în anumite limite. Adică, să-l eliberăm pe Romeo, dar să-l predăm nu lui Yabril, ci guvernului italian, ceea ce ar fi corect din punct de vedere legal. Nu suntem de acord că trebuie să le plătim banii pentru avion și nici nu putem determina Israelul să-i elibereze pe prizonierii arabi. În felul ăsta n-o să părem prea slabi, dar nici n-o să-i provocăm. Iar când Theresa va fi acasă, o să ne putem ocupa de teroriști.

— Promit că această problemă va fi rezolvată în cel mult un an, zise Klee.

Francis Kennedy rămase tăcut o lungă bucată de timp, apoi spuse:

— Nu cred c-o să meargă.

— Acesta este răspunsul nostru oficial, îi replică Arthur Wix. Neoficial, putem promite că Romeo va fi eliberat necondiționat, că plătim răscumpărarea și ducem tratative și cu Israelul. Cred că așa o să țină. Cel puțin mai tragem de timp și putem continua negocierile.

— N-are ce să strice, zise și Dazzy. În astfel de situații, ultimatumul face parte din procesul negocierilor, e de la sine înțeles. Termenul limită de douăzeci și patru de ore nu înseamnă nimic.

Kennedy le cântări sfaturile.

— Nu cred că o să meargă, zise el din nou.

— Noi da, îi răspunse Oddblood Gray. Francis, trebuie să fii foarte prudent. Congressmanul Jintz și senatorul Lambertino mi-au

spus că s-ar putea ca membrii Congresului să-ți ceară să te retragi di actuala criză, din cauza implicării tale personale. Ar fi o întorsătură extrem de periculoasă.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, îi răspunse Kennedy.

— Lasă-mă să tratez eu cu Congresul, se oferi vicepreşedintele D Pray. Să fiu eu paratrăsnetul şi să discut cu ei concesiile la care suntem dispuşi.

— Francis, zise Eugene Dazzy, în loc de concluzie, în situația as a de criză trebuie să ai încredere în judecata noastră colectivă. Suntem consilierii tăi şi ştii că te vom apăra şi vom acționa cum e mai bine pentru tine.

Kennedy oftă şi rămase tăcut o vreme, însă în cele din urmă rosti:

— În cazul ăsta, dați-i bătaie.

*

Peter Cloot se dovedise a fi extraordinar de eficient ca director adjunct al F.B.I. Era uscățiv ca o scândură, dar vânos, iar mustața mică şi îngrijită nu-i atenua deloc asprimea feței osoase. Pe lângă calitățile sale evidente, Cloot avea însă şi defecte. Se achita cu prea multă întransigență de responsabilitățile care-i reveneau şi îşi îndeplinea cu prea multă patimă îndatoririle de serviciu, iar pe deasupra credea excesiv în siguranța internă. În seara aceasta, negru de supărare, îl întâmpină pe Christian întinzându-i un braț de însemnări şi o scrisoare de trei pagini, pe care i-o dădu separat.

Christian citi mesajul scris cu litere tăiate din ziare. Cunoştea genul acesta de scrisori tembele, care avertizau că o bombă artizanală avea să explodeze undeva, în centrul New York-ului.

— De asta m-ai scos din biroul preşedintelui? îl întrebă Christian pe Cloot.

— N-am vrut să vă spun înainte de a face toate verificările posibile. Şi se pare că nu e o glumă.

— O, Doamne, zise Christian, nu acum!

Citi din nou scrisoarea adresată ziarului *The New York Times*, de data aceasta mult mai atent, cu toate că varietatea caracterelor şi aspectul de pictură avangardistă trăsnită îl zăpăceau. Se aşeză la birou

şi reciti mesajul pe îndelete, cuvânt cu cuvânt. Parcurse întâi paragrafele colorate cu carioca verde, care reprezentau partea cea mai importantă a mesajului şi care spuneau: „Am plasat o armă nucleară cu putere de minimum o jumătate de kilotonă şi maximum două kilotone în centrul oraşului New York. V-am scris această scrisoare ca să o publicaţi şi să-i avertizaţi pe locuitorii din centru să evacueze zona, ca să nu păţească ceva. Bomba va exploda peste şapte zile de la data de mai sus. Prin urmare, vă daţi seama cât de important este să publicaţi această scrisoare fără întârziere".

Klee se uită la dată: explozia ar fi urmat să se producă joi. Continuă să citească:

„Am întreprins această acţiune pentru a demonstra poporului american că guvernul trebuie să colaboreze cu restul lumii, pe principiul egalităţii, pentru a ţine sub control energia nucleară sau, în caz contrar, planeta noastră e pierdută. Trebuie să vă spunem că nu ne puteţi mitui nici cu bani şi nici cu altceva. Dar veţi salva mii de vieţi omeneşti dacă veţi publica această scrisoare şi veţi evacua centrul oraşului. Ca să vă convingeţi că scrisoarea nu este o păcăleală, analizaţi plicul şi hârtia în laboratoarele guvernamentale. Veţi găsi pe ele urme de oxid de plutoniu. Publicaţi scrisoarea imediat".

Restul mesajului era, de fapt, o prelegere despre moralitatea politică şi cerea într-o manieră lispită de patetism ca Statele Unite să înceteze fabricarea armelor nucleare.

— Ai examinat-o? îl întrebă Christian pe Peter Cloot.

— Da, răspunse acesta, şi într-adevăr conţine urme de plutoniu. Literele sunt tăiate din ziare şi reviste, dar ne-au oferit deja un indiciu. Cel sau cei care au compus mesajul au fost suficient de deştepţi ca să folosească ziare din toată ţara. Totuşi, literele tăiate din ziarele care apar în Boston sunt ceva mai multe. Am şi trimis cincizeci de oameni acolo, să dea o mână de ajutor biroului federal.

— Ne aşteaptă o noapte lungă, zise Christian oftând. Hai să nu facem din ţânţar armăsar. Şi ai grijă să nu afle mass media. Postul de comandă în problema asta va fi biroul meu şi vreau ca toate hârtiile să-mi fie trimise mie. Preşedintele are şi-aşa destulă bătaie de cap, nu mai are nevoie şi de chestia asta. Hai s-o rezolvăm rapid. De altfel e un rahat, ca toate celelalte scrisori smintite de genul ăsta.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA"
CLUJ

— În regulă, zise Peter Cloot, dar să știți că într-o bună zi una to o să fie adevărată.

*

Se anunța o noapte lungă. Rapoartele continuau să curgă. Fusese informat directorul Agenției pentru Energie și Cercetări Nucleare, care, la rândul lui, alertase echipele de urmărire ale Agenției. Aceste echipe erau formate din oameni special recrutați, dotați cu echipamente de detectare sofisticate pentru depistarea bombelor nucleare ascunse.

Christian și Cloot luară masa la birou și citiră rapoartele. Evident, *The New York Times* nu publicase scrisoarea și, ca de obicei, o predase F.B.I.-ului. Christian îl sună pe directorul ziarului și îi ceru să oprească publicarea scrisorii până la terminarea investigațiilor. Era și asta o chestie de rutină. De-a lungul anilor, ziarele primiseră mii de astfel de mesaje, dar din cauza sărbătorii Paștelui, aceasta din urmă ajunsese le ei luni în loc de sâmbătă.

Cu câtva timp înainte de miezul nopții, Cloot se întoarse la biroul lui, ca să afle ultimele noutăți de la oamenii săi, ce țineau legătura telefonic cu agenții de pe teren, majoritatea trimiși la Boston. Se primiseră sute de telefoane, iar Christian nu prididea să citească rapoartele care curgeau întruna. Mai mult decât orice, nu dorea să-l împovăreze pe Kennedy și cu această problemă. Îi trecu la un moment dat prin minte că povestea ar putea să fie încă o verigă din complotul teoriștilor, dar apoi se gândi că nici chiar ei n-ar îndrăzni să joace pe mize atât de mari. Probabil că era doar o altă aberație a societății. Mai fuseseră și alte amenințări cu bombe nucleare, lansate de smintiți care pretindeau că plasaseră te miri unde bombe atomice artizanale și care apoi cereau răscumpărări de zece până la o sută de milioane de dolari. Într-o scrisoare se ceruse chiar un pachet cu acțiuni pe Wall Street, la *IBM*, *General Motors*, *Sears*, *Texaco* și câteva companii specializate în tehnologie genetică. Scrisoarea fusese înaintată Departamentului Energiei, pentru întocmirea unui portret psihologic al expeditorului, iar răspunsul fusese clar: amenințarea cu bomba era falsă, dar teroristul avea o groază de cunoștințe privind bursa de valori. Această descoperire dusese la prinderea infractorului, care era un insemnat agent de bursă de pe Wall Street, ce își escrocase-clienții și căuta o scăpare.

708733

Probabil că şi de data asta era tot o păcăleală, îşi zise Christian. Numai că, până una alta, crea probleme. Se vor cheltui sute de milioane de dolari. Din fericire, în astfel de cazuri, ziarele nu îndrăzneau să dea publicităţii nimic. Erau câteva lucruri cu care nici măcar afurisiţii ăia de ziarişti cu sânge rece nu îndrăzneau să se joace. Ştiau că legea privind controlul bombelor atomice prevedea că anumite chestiuni erau strict secrete şi mai ştiau că, dacă ar fi încălcat aceste articole din lege, ar fi făcut cu mâna lor o gaură enormă în zidul libertăţii presei, stipulată în Declaraţia Drepturilor Omului, în spatele căreia se baricadau.

Christian îşi petrecu următoarele ore rugându-se ca toată povestea asta să se sfârşească. Şi să nu fie nevoit a doua zi dimineaţă să-i pună în cârcă preşedintelui şi această povară nenorocită.

CAPITOLUL 6

În Sultanatul Sherhaben, Yabril stătea în uşa avionului deturnat, pregătindu-se pentru următorul act pe care trebuia să-l joace. Ieşi apoi din starea de concentrare absolută şi studie deşertul din jur. Sultanul ordonase să fie amplasate pe aerodrom rachete şi un radar. O divizie blindată forma un cordon care nu permitea maşinilor televiziunii şi mulţimii enorme din spatele lor să se apropie la mai mult de o sută de metri de avion. Yabril se gândi că a doua zi trebuia să ordone ca mulţimea de oameni şi maşinile TV-ului să fie lăsate să vină mai aproape, chiar mult mai aproape. Nu exista, de altfel, riscul unui atac; avionul era ticsit cu explozibil şi Yabril ştia că, în orice moment, putea să arunce totul în aer, transformând carnea, oasele şi metalul în fărâme mai mici decât grăunţele de nisip deşertic.

În cele din urmă, se îndepărtă de uşa avionului şi se aşeză lângă Theresa Kennedy. Erau singuri în cabina de la clasa întâi. Gărzile formate din terorişti îi ţineau pe pasagerii ostatici la clasa turistică, iar alţii păzeau echipajul avionului, aflat în carlingă.

Yabril făcu tot posibilul ca Theresa să se simtă în largul ei. Îi spuse că pasagerii, ostatici ca şi ea, erau bine trataţi. Evident că nu se bucurau chiar de tot confortul. Dar asta era valabil şi pentru ea, ba chiar şi pentru el.

— Ştii doar că e în interesul meu să nu ţi se întâmple nimic rău, îi puse el fetei, cu prefăcătorie.

Theresa îl credea. În ciuda evidenţelor, faţa aceea întunecată, ferilă, îi trezea simpatie şi, deşi ştia că era un tip periculos, nu simţea arsiune faţă de el. În inocenţa ei, credea că poziţia ei socială o făcea inulnerabilă.

— Ai putea să ne ajuţi, îi spuse Yabril, pe un ton aproape rugător. A putea să-i ajuţi şi pe ceilalţi ostatici. Cauza noastră e dreaptă, chiar tu ai spus-o cu câţiva ani în urmă. Atâta doar că organizaţia evreilor americani a fost prea puternică şi ţi-a închis gura.

Theresa clătină din cap.

— Sunt sigură că ai motivele tale, toţi le au. Dar oamenii nevinovaţi din avionul ăsta nu ţi-au făcut niciodată vreun rău, nici ţie şi nici cauzei tale. Ei n-ar trebui să sufere pentru păcatele duşmanilor tăi.

Lui Yabril îi plăcea în mod deosebit faptul că era curajoasă şi inteligentă. Îi plăcea şi faţa ei, de păpuşă americană, atât de prietenoasă şi de drăguţă. Şi din nou fu surprins de faptul că nu-i era frică de el, nu se temea de ceea ce ar fi putut să i se întâmple. Orbirea aristocraţilor, îşi zise Yabril, care nu sunt în stare să-şi recunoască soarta, orgoliul insolent al celor bogaţi şi puternici. Şi desigur, o moştenire de familie.

— Domnişoară Kennedy, zise Yabril pe un ton curtenitor, menit să-l facă să-l asculte, ne este bine cunoscut faptul că nu eşti genul de femeie americană răsfăţată, şi că îi înţelegi pe cei săraci şi oprimaţi. Te îndoieşti chiar şi de dreptul Israelului de a expulza alţi oameni din propria lor ţară, pentru a-şi întemeia acolo un stat pe picior de război. Poate că o să-ţi exprimi aceste opinii pe bandă video, ca să le audă toată lumea.

Theresa Kennedy se uită cu atenţie la faţa lui Yabril. Ochii lui căprui erau umezi şi calzi, iar zâmbetul îi dădea feţei prelungi şi întunecate un aer aproape adolescentin.

Theresa fusese educată să aibă încredere în lume şi în oameni, şi în propria inteligenţă şi în convingerile personale. Vedea că omul credea cu adevărat în ceea ce făcea şi, fapt oarecum curios, îi inspira respect.

— S-ar putea să fie adevărat ce spui tu. Dar n-aş face niciodată ceva care să-i dăuneze tatălui meu, zise Theresa, refuzându-l politicos.

Se opri un moment, iar apoi continuă:

— Şi nu cred că metodele tale sunt inteligente. Nu cred că teroarea şi crima pot schimba ceva.

Răspunsul Theresei trezi în Yabril un val de dispreţ. Cu toate acestea, îi replică pe un ton cumpătat:

— Israelul s-a întemeiat pe teroare şi pe banii americanilor. N-ai învăţat despre chestia asta la colegiu? Noi am învăţat de la Israel, dar fără minciunile voastre. Iar şeicii arabi ai petrolului nu ne-au dat niciodată bani cu atâta generozitate cum au făcut filantropii voştri evrei cu Israelul.

— Eu cred în Statul Israel, zise Theresa, şi cred de asemenea că poporul palestinian ar trebui să aibă o ţară a lui. Dar n-am nici o influenţă asupra tatălui meu, ne certăm tot timpul. Însă nimic nu justifică ceea ce faci tu acum.

Yabril începu să-şi piardă răbdarea.

— Trebuie să înţelegi că acum eşti la dispoziţia mea, îi spuse el Theresei. Le-am expus condiţiile mele. După termenul limită, la fiecare oră va fi împuşcat un ostatic. Iar tu vei fi prima.

Spre surprinderea lui Yabril, pe faţa Theresei nu se văzu nici urmă de teamă. Putea o femeie care se bucura de atâta protecţie să fie atât de curajoasă? Sau era doar proastă? Yabril era curios să afle. Până acum i se acordase un regim special. Fusese ţinută separat în cabina de clasa întâi, iar gărzile o trataseră cu cel mai înalt respect. Theresa păruse foarte furioasă, dar se calmase, sorbindu-şi ceaiul pe care i-l servise Yabril. Îşi ridică ochii spre el, iar atunci Yabril observă cât de frumos îi încadra părul blond, trăsăturile delicate ale feţei. Pleoapele îi erau vineţii de oboseală, iar buzele nerujate băteau într-un roz destul de şters.

— Doi dintre unchii mei după tată au fost ucişi de nişte oameni ca tine. Moartea mi-a însoţit întotdeauna familia. Iar tatăl meu şi-a făcut griji din pricina mea când a ajuns preşedinte. M-a avertizat că lumea e plină de oameni ca tine, dar n-am vrut să-l cred. Dar acum sunt curioasă. De ce te porţi ca un ticălos? Crezi că înspăimânţi întreaga lume dacă omori o fată?

„Poate că nu", îşi zise Yabril. „dar am omorât un papă". Theresa nu ştia asta; încă nu. Pentru o clipă fu tentat să-i spună. Să-i urisească întreaga conspiraţie grandioasă de subminare a rităţilor care le inspirau teamă oamenilor: puterea marilor naţiuni marilor biserici. Şi să-i mai spună că frica de putere putea fi usă prin acte individuale de terorism. Se abţinu însă şi o bătu uşor măr, ca şi cum ar fi vrut să o liniştească.

— N-o să-ţi fac nici un rău, îi zise Yabril. Or să negocieze. a însăşi e un târg. Şi noi doi când vorbim, negociem. Fiecare act din comun, fiecare cuvânt jignitor sau de laudă este un târg. Şi nu rea în serios ce ţi-am spus.

Ea râse. Lui Yabril îi făcea plăcere că fata îl considera spiritual. esa îi aducea aminte de Romeo; avea aceeaşi pasiune înnăscută ru micile plăceri ale vieţii, chiar dacă era vorba de un joc de cuvinte. dva, Yabril îi spusese lui Romeo: „Dumnezeu este cel mai mare ist", iar Romeo aplaudase încântat.

Deodată inima îi zvâcni şi îl năpădi un val de greaţă. Îi era e pentru că voia să o farmece pe Theresa. În orgoliul lui, crezuse epăşise vârsta unor astfel de slăbiciuni. Măcar de-ar convinge-o registrcze banda aia video, atunci n-ar mai fi obligat s-o ucidă!

CAPITOLUL 7

Marţi

Marţi dimineaţa, după nefasta Duminică a Paştelui, preşedintele ncis Xavier Kennedy se duse în sala de proiecţie a Casei Albe ca să oneze o înregistrare video, făcută pe ascuns în Sherhaben, pe care A. reuşise să pună mâna.

Camera de proiecţie de la Casa Albă era o încăpere anostă, cu lii de un verde şters, pentru demnitarii de prim-rang, şi scaune alice pliante, pentru oficialii neguvernamentali. Din asistenţă făceau e angajaţi ai C.I.A., secretarul de stat, ministrul apărării, ambii ersonalul aferent, şi consilierii prezidenţiali. Se ridicară cu toţii

când intră preşedintele. Kennedy se aşeză într-un fotoliu verde. Directorul C.I.A., Theodore Tappey, stătea lângă ecran, ca să dea explicaţiile necesare.

Începu filmul. Pe ecran apăru un camion, tras în partea din spate a avionului deturnat. Muncitorii care descărcau proviziile purtau pălării cu bor lat, ca să-i ferească de soare. Erau îmbrăcaţi cu pantaloni maro din stofă, cu ţesătura în diagonală şi cămăşi din bumbac de aceeaşi culoare, cu mâneci scurte. Filmul îi prezenta pe muncitori când tocmai ieşeau din avion, după care se opri pe imaginea unuia dintre ei. De sub pălăria pleoştită ieşeau în relief trăsăturile lui Yabril — faţa osoasă şi întunecată, ochii scânteietori şi zâmbetul dispreţuitor. Yabril se sui împreună cu ceilalţi în camionul care transporta proviziile.

Filmul se întrerupse, iar Tappey dădu explicaţiile de rigoare.

— Camionul s-a dus la palatul sultanului Sherhabenului. Avem informaţii că au ţinut un banchet în toată regula, inclusiv cu dansatoare. După banchet, Yabril s-a întors la avion în acelaşi fel. În mod sigur, sultanul este şi el implicat în aceste acte de terorism.

Vocea secretarului de stat răsună în întunericul sălii:

— Sigur numai pentru noi. Serviciile secrete de spionaj sunt întotdeauna suspicioase. Şi chiar dacă am dovedi chestia asta, n-am putea-o face publică, fiindcă ar răsturna echilibrul politic din Golful Persic. Am fi obligaţi să luăm măsuri represive, ceea ce ar lovi în interesele noastre majore.

— Isuse Cristoase! băigui Otto Gray.

Christian Klee râse fără reţineri, iar Eugene Dazzy, care avea darul de a scrie pe întuneric — semnul caracteristic al unui geniu administrativ, cum le spunea el tuturor — lua notiţe pe un blocnotes.

Şeful C.I.A. continuă:

— Iată la ce se reduc informaţiile noastre. O să primiţi o dare de seamă detaliată ceva mai târziu. Se pare că e vorba de o echipă operativă, finanţată de gruparea teroristă internaţională Prima Sută, sau, cum i se mai spune uneori, Arhanghelii Violenţei. Organizaţia e alcătuită din grupuri revoluţionare de orientare marxistă de la universităţi de elită din mai multe ţări şi pune la dispoziţie baza materială şi casele conspirative. Acţionează în special în Germania, Italia, Franţa şi Japonia şi doar vag în Irlanda şi Anglia. Dar, conform

informațiilor noastre, nici măcar Suta n-a cunoscut cu precizie amergura operațiunii. Membrii ei au crezut că punctul final era asasinarea papei. Prin urmare, reiese că doar acest individ, Yabril, și sultanul Sherhabenului controlează conspirația.

Se reluă filmul. În imagine apăru avionul izolat pe pistă, precum și cercul de soldați și tunuri antiaeriene care împiedicau orice apropiere de aparat. Se vedea, de asemenea, mulțimea de oameni, aflată la o distanță de peste o sută de metri de aparatul sechestrat.

Auziră vocea directorului C.I.A., care însoțea cu explicații derularea filmului:

— Din acest film și din alte surse reiese clar că nu poate fi vorba de o misiune de salvare. Doar dacă nu luăm cu asalt întregul sultanat. Evident, însă, că Rusia nu va accepta acest lucru și probabil cu ei celelalte state arabe. Pe de altă parte, peste cincizeci de miliarde de dolari americani au fost investiți pentru ridicarea orașului Dak, care este și el tot un fel de ostatic. Nu avem intenția să dăm cu piciorul acestor cincizeci de miliarde de dolari investiți de cetățenii americani. Trebuie să adăugăm și faptul că depozitele de rachete sunt deservite în cea mai mare parte de mercenari americani. Dar iată niște imagini care mi se par extrem de interesante.

Pe ecran apăru imaginea instabilă a interiorului avionului decolat. Se vedea clar că aparatul de filmat era manevrat manual, iar camera se mișca pe culoarul de la clasa turistică, prezentând mulțimea de pasageri înspăimântați, legați cu centurile de siguranță pe locurile lor. Camera reveni la cabina de clasa întâi și se fixă pe un pasager. Apoi în cadru apăru Yabril. Purta pantaloni de bumbac maro deschis și o cămașă cu mâneci scurte, de culoarea deșertului de afară. Filmul îl surprinsese stând lângă singurul pasager din cabină, care se dovedise a fi Theresa Kennedy. Cei doi păreau să discute animat și amical. Fața Thereseî Kennedy era luminată de un zâmbet ușor amuzat și, privind această scenă, taică-său abia se abținu să nu-și întoarcă ochii. Era un zâmbet pe care-l văzuse de multe ori în copilărie, zâmbetul oamenilor plați în turnul de fildeș al puterii, cărora nici măcar nu le trecea prin cap ideea că ar putea fi atinși de răutatea criminală a semenilor lor. Francis Kennedy văzuse adeseori acest zâmbet pe fața celor doi unchi ai săi care sfârșiseră asasinați.

— Cât de recent e filmul şi cum aţi făcut rost de el? îl întrebă Kennedy pe directorul C.I.A.

— A fost făcut acum 12 ore, răspunse Tappey, şi l-am cumpărat cu bani grei, evident de la cineva din anturajul teroriştilor. Vă pot da detalii în particular, după această întrunire, domnule preşedinte.

Kennedy dădu din mână, în semn că nu-l interesau detaliile.

— Alte informaţii, continuă Tappey. Nici unul dintre pasageri nu a fost agresat. Şi, ceea ce e destul de curios, toate femeile din grupul terorist au fost înlocuite, în mod sigur cu acordul tacit al sultanului. Mie această mişcare mi se pare oarecum de rău augur.

— În ce sens? întrebă Kennedy tăios.

— Toţi teroriştii din avion sunt bărbaţi, zise Tappey. Sunt mai mulţi, cel puţin zece, şi înarmaţi până în dinţi. E posibil să fie decişi să-i ucidă pe ostatici în cazul în care ar fi atacaţi. Şi probabil că se gândesc că femeile n-ar fi în stare de un asemenea măcel. După opinia Serviciului de Spionaj, orice acţiune de salvare prin forţă este exclusă.

— Poate folosesc alţi oameni pur şi simplu fiindcă e o altă fază a operaţiunii, zise Klee cu asprime. Sau poate că Yabril se simte mai în largul său printre bărbaţi — la urma-urmei, e arab.

Tappey îi zâmbi şi-i răspunse:

— Chris, ştii la fel de bine ca mine că schimbarea asta e o aberaţie. Şi cred că s-a mai întâmplat o singură dată până acum. Din propria ta experienţă în domeniul operaţiunilor clandestine, ştii perfect că asta exclude un atac direct pentru salvarea ostaticilor.

Kennedy rămase tăcut. Urmăriră şi ultimele secvenţe din film. Yabril şi Theresa discutau animat, părând din ce în ce mai prietenoşi. În cele din urmă, Yabril o bătu pe umăr. Era evident că voia să o liniştească şi că-i dădea veşti bune, pentru că Theresa râdea încântată. Apoi Yabril se înclină în faţa ei, aproape curtenitor, cu un gest care voia să însemne că Theresa era sub protecţia lui şi că nu i se va întâmpla nimic rău.

— Mi-e frică de tipul ăsta, zise Klee. Hai s-o scoatem pe Theresa de acolo.

*

În biroul lui, Eugene Dazzy trecea în revistă toate alternativele

i stăteau la îndemână pentru a-l ajuta pe preşedintele Kennedy. îşi sună amanta ca să-i spună că n-o va putea vedea până la morsarea crizei. Apoi îşi sună soţia, ca să contramandeze toate nirile mondene pe care le aveau în program. Şi, după ce se gândi zgândi, îl sună pe Bert Audick, unul dintre cei mai înverşunaţi ıani ai administraţiei Kennedy de când aceasta preluase puterea mă cu trei ani.

— Trebuie să ne ajuţi, Bert, îi spuse Dazzy. O să-ţi rămân dator ut.

— Ascultă, Eugene, îi răspunse Audick, într-o astfel de chestiune americanii, suntem solidari.

*

Bert Audick înghiţise deja două dintre uriaşele companii oliere americane, cu aceeaşi lăcomie cu care broaştele înfulecă ănii. Cel puţin aşa ziceau duşmanii lui. La drept vorbind, Audick semăna cu o broască, cu gura imensă pe faţa masivă şi fălcoasă hii uşor bulbucaţi. Aceste trăsături însă nu-i ştirbeau din prestanţă. nalt şi voinic, cu un cap uriaş şi nişte maxilare la fel de impozante anzacţiile lui petroliere.

Fusese petrolist dintotdeauna şi toată viaţa lui, de când venise me şi până la maturitate, fusese marcată de petrol. Născut bogat, sutise practic averea. Compania lui particulară valora douăzeci iliarde de dolari, iar Audick deţinea cincizeci şi unu la sută din Acum, la şaptezeci de ani, nu avea rival în America în privinţa ştiinţelor despre petrol. Se spunea că ştie fiecare petic de pământ e glob sub care gâlgâie petrolul.

La sediul central al corporaţiei sale din Houston, ecranele puterelor afişau neîntrerupt o uriaşă hartă a lumii, pe care erau cate puzderia de petroliere ce străbăteau mările planetei, precum rtul de origine şi cel de destinaţie. Computerele furnizau informaţii itoare la proprietarul încărcăturii, preţul cu care fusese cumpărat olul şi câte tone transporta fiecare navă. Audick putea să-i strecoare ării ţări un miliard de barili de petrol, la fel de simplu cum un om me îi strecoară o bancnotă de cincizeci de dolari unui *maître tel.*

O parte din imensa lui avere fusese adunată în timpul crizei petrolului din anii şaptezeci, când cartelul O.P.E.C. părea pe cale să sugrume omenirea. De fapt, sugrumătorul fusese chiar Bert Audick. Scosese atunci miliarde de dolari din această criză despre care ştia că era o pură înşelătorie. Însă acţiunea lui nu fusese dictată de lăcomie. Audick iubea petrolul şi era scandalizat că această forţă dătătoare de viaţă era cumpărată atât de ieftin. Aşa că doar dăduse o mână de ajutor la creşterea artificială a preţului petrolului, cu aceeaşi ardoare romantică cu care tinerii se răzvrătesc împotriva nedreptăţilor societăţii. Iar apoi cheltuise o mare parte din pradă ca să finanţeze diverse proiecte caritabile.

Construise spitale care nu-i aduceau nici un profit, azile gratuite pentru bătrâni, muzee de artă. Înfiinţase mii de burse universitare pentru cei fără dare de mână, indiferent de rasă sau religie. Şi, bineînţeles, nu-şi uitase rudele şi prietenii, iar pe verii îndepărtaţi îi îmbogăţise. Îşi iubea ţara şi conaţionalii şi nu cheltuise niciodată bani pentru vreo acţiune în afara Statelor Unite. Exceptând, firește, mita de rigoare destinată oficialilor străini.

Nu-i plăceau conducătorii politici ai ţării sale şi nici zdrobitoarea maşinărie a guvernului. Erau prea des duşmanii lui, cu legile lor restrictive, procesele împotriva trusturilor, amestecul în afacerile lui personale. Bert Audick era loial aproape cu înverşunare ţării sale, dar era treaba lui şi dreptul lui democratic să-şi stoarcă de bani compatrioţii şi să-i facă să plătească petrolul pe care îl diviniza.

Audick îşi făcuse un crez din a evita, pe cât posibil, extragerea ţiţeiului. Se gândea adeseori cu duioşie la miliardele de dolari puşi la păstrare în pungile acelea imense de sub nisipurile deşertice din Sherhaben şi din alte zone de pe glob, mai în siguranţă acolo decât în orice bancă din lume. Şi era hotărât să păstreze acest vast lac de aur negru cât mai mult timp posibil. Era decis să cumpere tot petrolul pe care îl aveau alţii, ca de altfel şi companiile petroliere. Să foreze în oceane, să cumpere ceva din Marea Nordului, de la englezi, şi ceva din Venezuela. Şi apoi mai era Alaska. Numai el ştia ce bogăţie imensă se întindea sub gheaţa de acolo.

În tranzacţiile sale, Audick era agil ca un balerin. Avea o inteligenţă rafinată, care-i permisese să estimeze rezervele de petrol

Uniunii Sovietice cu mai multă precizie decât C.I.A. Şi nu avea de să împartă aceste informaţii cu guvernul Statelor Unite. La ı-urmei, de ce ar fi făcut-o? Plătise o sumă enormă de bani lichizi le obţină, iar valoarea lor consta tocmai în faptul că le ştia numai

Audick chiar credea, ca mulţi alţi americani, de altfel (şi chiar etase acest lucru drept un pilon al societăţii libere) că un cetăţean într-o ţară liberă are dreptul să-şi pună interesele personale înaintea proclamate de oficialii guvernamentali aleşi. Pentru că, gândea ick, dacă fiecare cetăţean avea grijă de bunăstarea sa, cum putea să nu prospere?

La recomandarea lui Dazzy, Kennedy fu de acord să se nească cu acest individ. Pentru opinia publică, Audick era o figură ură, prezentată în ziare şi în revista *Fortune* ca un ţar caricatural trolului. Dar avea o influenţă enormă printre senatorii şi deputaţii Congres. În plus, avea o mulţime de prieteni printre cele doar va mii de persoane care deţineau supremaţia în cele mai importante enii industriale din Statele Unite şi care făceau parte din Clubul ate. Bărbaţii din acest club stăpâneau mass media scrisă şi iziunea şi conduceau companii care controlau cumpărarea şi area grânelor. Printre ei se aflau personalităţi uriaşe ale finanţelor ricane şi colegi ai electronicii şi industriei automobilistice, bancheri lită, aflaţi în fruntea băncilor. Şi, lucru deosebit de important, ick era prieten apropiat cu sultanul Sherhabenului.

*

Bert Audick fu escortat în sala de consiliu, unde Francis Kennedy a o şedinţă cu consilierii lui şi cu o parte din membrii guvernului. tă lumea pricepu că venise nu numai să-l ajute pe preşedinte, ci şi avertizeze. Pentru că, de fapt, compania lui Audick avea investiţi izeci de miliarde de dolari în terenurile petroliere din Sherhaben şi el mai important oraş al sultanatului, Dak. Avea un fel de a vorbi luitor şi prietenos, convingător şi atât de sigur de ceea ce spunea, t fiecare propoziţie rostită răsuna solemn, precum dangătul unui ot de catedrală. Ar fi putut fi un politician superb, dar nu fusese odată în stare să-şi mintă conaţionalii în probleme de politică, iar

convingerile sale erau mult prea de extremă dreapta, ceea ce nu i-ar fi adus voturi în circumscripțiile pronunțat conservatoare din țară.

Deschise discuția, exprimându-și profunda compasiune față de încercarea prin care trecea Kennedy. O făcu atât de sincer, încât îi convinse pe toți că principalul motiv pentru care își oferise serviciile era salvarea Theresei Kennedy.

— Domnule președinte, îi spuse Audick lui Kennedy, am luat legătura cu toate cunoștințele mele din țările arabe. Toți dezavuează această întâmplare oribilă și ne vor ajuta, pe cât le va sta în putință. Sunt prieten apropiat cu sultanul Sherhabenului și mă voi folosi din răsputeri de acest atu ca să-l conving să ne sprijine. Am fost informat că există anumite dovezi că sultanul a jucat un rol în conspirația de sechestrare a avionului și în asasinarea papei. Vă asigur că, în pofida oricăror dovezi, sultanul este de partea noastră.

Francis Kennedy deveni dintr-o dată atent. De unde știa Audick despre dovezile care îl incriminau pe sultan? Doar membrii guvernului și consilierii lui dețineau această informație ultrasecretă. Nu cumva Audick era garanția sultanului că va fi iertat după ce toată povestea asta va lua sfârșit? Nu cumva puseseră la cale un scenariu în care ei doi, Audick și sultanul, erau salvatorii fiicei sale?

Audick continuă:

— Domnule președinte, recomandarea mea este să îndepliniți cererile teroriștilor. Este adevărat că va fi o lovitură pentru prestigiul american și pentru autoritățile din Statele Unite. Asta se poate remedia mai târziu. Dar dați-mi voie să vă spun părerea mea în legătură cu ceea ce știu că vă doare mai tare. Theresa nu va păți nimic.

Clopotul de catedrală din vocea lui răsună din nou, plin de fermitate, dar tocmai această siguranță a lui Audick îl făcu pe Kennedy să se îndoiască de el. Kennedy știa din proprie experiență în treburile politice că încrederea deplină era calitatea cea mai îndoielnică a oricărui fel de lider.

— Credeți că ar trebui să-l dăm pe asasinul papei? întrebă Kennedy.

Audick îi interpretă greșit întrebarea:

— Domnule președinte, știu că sunteți catolic. Dar nu uitați că majoritatea oamenilor din țara asta sunt protestanți. Asasinarea unui

pă catolic nu trebuie să devină preocuparea noastră majoră, doar di considerente de politică externă. Fiindcă e esențial pentru viitorul ță i să ne conservăm resursa aceasta vitală care este petrolul. Avem ne oie de Sherhaben. Și trebuie să acționăm prudent și cu inteligență, fă patimă. Vreau să vă asigur din nou că fiica dumneavoastră n-a pă it nimic.

Era, fără nici o îndoială, sincer și impresionant. Kennedy îi m lțumi și-l conduse spre ieșire. După plecarea lui, se întoarse spre D zzy și-l întrebă:

— Ce dracu' a vrut să zică de fapt?

— Vrea să-ți impună punctul lui de vedere, zise Dazzy, și p babil nu vrea să vă vină ideea de-a folosi orașul Dak, în care a in estit cincizeci de miliarde de dolari, pentru a-l șantaja pe sultanul S rhabenului.

Se opri un moment, iar apoi continuă:

— Cred că ne poate ajuta.

Christian se aplecă spre Kennedy și-i șopti la ureche:

— Francis, trebuie să vorbim între patru ochi.

Kennedy părăsi ședința scuzându-se și îl conduse pe Christian în Biroul Oval. Nu-i plăcea această încăpere mică, dar celelalte săli de la Casa Albă erau ocupate de consilierii și coordonatorii de personal c re așteptau ultimele instrucțiuni.

Lui Christian, dimpotrivă, îi plăcea Biroul Oval. Îi plăcea lumina fi rată prin cele trei ferestre înalte antiglonț și cele două drapele, cel n țional, cu culorile lui vesele, roșu, alb și albastru, așezat în dreapta n cului birou, și cel prezidențial, mai sobru, pe un fond de un albastru nu întunecat, așezat în stânga.

Kennedy îi făcu semn să ia loc. Christian se întreba cum făcea Francis să fie atât de stăpân pe sine, pentru că, deși erau prieteni de ăițtia ani, nu reușea să depisteze la Kennedy nici o urmă de emoție.

— După cum știi, o nenorocire nu vine niciodată singură, zise Christian. De data asta avem necazuri aici, acasă. Îmi displace să te bt la cap tocmai acum, dar este vorba de o urgență.

Îl puse la curent pe Kennedy cu scrisoarea referitoare la bombă.

— E posibil să nu fie decât o cacealma, zise Christian. Probabilitatea ca bomba asta să existe cu adevărat e de unu la un

milion. Dar dacă există, ar putea să distrugă zece cvartale din centrul New York-ului şi să omoare mii de oameni. Plus emisiile radioactive care ar face zona de nelocuit pentru cine ştie cât timp. Aşa că trebuie să tratăm cu toată seriozitatea probabilitatea aceea de unu la un milion.

— Sper din suflet că n-ai de gând să-mi spui că şi chestia asta are legătură cu atacul asupra avionului, zise Kennedy pe un ton sec.

— Cine ştie? îi răspunse Christian.

— Atunci vezi să nu transpire nimic şi rezolvă fără tevatură. Bag-o la strict secret pe domeniul atomic.

Kennedy sună la biroul lui Dazzy, apăsând iritat pe butonul intercomului.

— Euge, zise el, adu-mi copii după legea privind secretul atomic, toate dosarele medicale privind cercetările pe creier şi fixează o întâlnire cu doctorul Annaccone.

Închise intercomul. Se ridică şi privi pe fereastră, trecându-şi absent mâna peste steagul american înfăşurat, care-i flanca biroul. Stătu acolo o vreme şi se gândi.

Pe Christian îl uimi capacitatea lui Kennedy de a disocia această nouă problemă de tot restul.

— Cred că e o chestiune internă, îi spuse el lui Kennedy, un gen de şantaj psihologic care a fost prevăzut deja de câţiva ani de echipele de experţi în domeniu. Se pare că avem şi câţiva suspecţi.

Kennedy era tot lângă fereastră, adâncit în gânduri. Apoi vorbi încet:

— Chris, nici un alt compartiment al guvernului nu trebuie să afle despre această problemă. Rămâne între noi doi. Nici măcar Dazzy sau ceilalţi consilieri ai mei nu trebuie să ştie nimic. Ar fi deja prea mult, avem şi-aşa destule.

*

Centrul Washingtonului deborda de mulţimea reprezentanţilor presei scrise şi televizate, cu echipamentele aferente, veniţi din toată lumea. Aerul vibra din cauza rumorii, exact ca pe un stadion supraaglomerat, iar străzile erau ticsite de mulţimea imensă de oameni adunaţi în faţa Casei Albe, de parcă ar fi vrut să participe şi ei la durerea preşedintelui. Pe cer treceau necontenit avioane de linie, special

înființate pentru transportul peste ocean. Consilierii guvernamentali și personalul aferent își începuseră vizitele în străinătate, pentru a conferi despre criză, iar de peste hotare veneau în Statele Unite diverși trimiși speciali. O divizie suplimentară de soldați fusese masată în zonă pentru a patrula prin centrul orașului și pentru a păzi împrejurimile Casei Albe. Mulțimea enormă, al cărei zgomot învăluia Casa Albă și parcul care o înconjura, părea hotărâtă să stea de veghe acolo peste noapte, ca pentru a-l asigura pe președinte că nu era singur în durerea lui.

Toate posturile de televiziune își modificaseră programul obișnuit, ca să transmită funeraliile papei. Serviciile funerare, ținute în toate marile catedrale ale lumii, cu imense cortegii de oameni îndoliați și lânși, saturau canalele de știri. Iar prin mâhnirea aceea răzbătea și un urlet care cerea răzbunare, deși slujbele proslăveau dragostea de semeni. În toate aceste servicii religioase, preoții se rugau pentru eliberarea Theresei Kennedy, vie și nevătămată.

În legătură cu acest subiect, începuseră să circule zvonuri că președintele era dispus să-l elibereze pe asasinul papei în schimbul eliberării ostaticilor și a fiicei sale. Părerile experților politici recrutați de rețelele de televiziune erau împărțite în privința înțelepciunii unei asemenea mutări, dar cu toții considerau că primele condiții puse de teroriști erau cu certitudine deschise negocierilor, ca în multe alte crize de genul acesta, din ultimii ani. Erau mai mult sau mai puțin de acord că președintele intrase în panică din cauza pericolului prin care trecea fiul a lui.

Concomitent cu aceste evenimente, mulțimea din jurul Casei Albe continuase să crească în timpul nopții, iar străzile Washingtonului erau blocate de vehicule și pietoni, care se îndreptau cu toții spre inima simbolică a țării. Mulți dintre ei cumpărau hrană și băutură, pregătindu-se astfel pentru o lungă noapte de veghe, căci voiau să rămână alături de președintele lor, Francis Xavier Kennedy.

*

Singur în dormitorul său, în seara zilei de marți, Kennedy se ruga ca ostaticii să fie eliberați a doua zi. Având în vedere scenariul încercat pentru salvarea celor sechestrați, Yabril avea să câștige. Dar

numai pentru moment. Pe noptiera lui Kennedy se afla o stivă de rapoarte pregătite de C.I.A., Consiliul pentru Securitate Națională secretarul de stat şi ministrul apărării, cât şi însemnările consilierilor lui referitoare la criza actuală. Majordomul său, Jefferson, îi adusese ceaşca de cacao şi pişcoturile, iar Kennedy se apucă să citească rapoartele.

Însă citi printre rânduri. Puse cap la cap punctele de vedere aparent divergente ale diferitelor agenții şi încercă să se situeze în locul unei puteri mondiale rivale, căreia i-ar cădea în mână aceste rapoarte. În mod sigur, îşi zise el, şi-ar da seama că America e în declin, ca un gigant obez şi artritic care abia se mai ține pe picioare sub bobârnacele unor pici invidioşi. Căci chiar şi fără această criză provocată de forțe externe, organismul uriaş al țării sângera. Cei bogați se îmbogățeau tot mai mult, cei săraci ajungeau lipiți pământului. Iar clasa de mijloc se lupta cu disperare pentru porția ei de bunăstare.

Kennedy îşi dădea seama că recenta criză materializată prin asasinarea papei, deturnarea avionului, răpirea fiicei sale şi condițiile umilitoare ale teroriştilor fusese deliberat plănuită ca să lovească în autoritatea morală a Statelor Unite. Dar mai era şi atacul din interior, amenințarea cu bomba atomică, cancerul care devora organismul societății. Echipele de experți, care studiau reacțiile psihologice ale oamenilor față de diverse realități, prevăzuseră de mult o astfel de posibilitate şi chiar se luaseră anumite măsuri preventive. Dar nu suficiente.

Kennedy era convins că aceasta era o problemă de ordin intern, fără nici o legătură cu recentele acțiuni teroriste. Pentru că, şi pentru teroriştii, plasarea unei bombe în centrul New York-ului ar fi fost ceva prea din cale-afară, care ar fi zgândărit prea tare acest uriaş obez care era America. O carte extrem de periculoasă, pe care teroriştii, indiferent cât de îndrăzneți erau, n-ar fi avut curajul să o joace. Căci ştiau că o astfel de acțiune ar fi putut face să se deschidă o cutie a Pandorei plină de represalii. Iar asta pentru că, dacă guvernele, şi în special cel al Statelor Unite, ar fi suspendat legile care apărau libertățile civile, orice organizație teroristă ar fi putut fi distrusă cu uşurință.

Kennedy studie rapoartele care rezumau informațiile privind grupurile teroriste cunoscute şi statul care le acorda sprijin. Fu surprins

e că organizațiile teroriste arabe primeau sprijin financiar de la
a. De asemenea, existau anumite organizații care nu păreau să
vreo legătură cu operațiunea lui Yabril. Era un lucru prea bizar și
reun avantaj clar, în comparație cu consecințele nefaste posibile
imaginea negativă pe care și-ar crea-o în ochii opiniei publice.
altă parte, Rusia nu susținuse niciodată acțiunile teroriste. Dar
au facțiunile arabe, Frontul Arab, Saiqua, FGPEP-ul și toată
eria grupărilor teroriste desemnate doar prin inițiale. Urmau la
Brigăzile Roșii din Japonia, Italia și Germania, acestea din urmă
ținând de fapt toate celelalte organizații teroriste locale, cu care
iseră un adevărat război de exterminare.

În cele din urmă, toate gândurile îl dădură gata pe Kennedy. A
zi dimineață, adică miercuri, aveau să se încheie negocierile, iar
icii aveau să fie eliberați. Până atunci însă nu putea decât să
te. Bineînțeles că termenul limită de douăzeci și patru de ore
e depășit, dar totul era aranjat. Consilierii lui îl asiguraseră că
iștii se vor arăta în mod cert răbdători.

Înainte de a adormi, Kennedy se gândi la fiica lui și la zâmbetul
ninos și plin de încredere, în timp ce vorbea cu Yabril; zâmbetul
care era copia fidelă a zâmbetului unchilor lui morți. Apoi se
ndă într-un somn cu vise chinuitoare și gemu, ca și cum ar fi vrut
rige după ajutor.

Jefferson intră în fugă în dormitor și rămase cu ochii țintă la
chinuită a președintelui, care încă dormea, apoi îl trezi din coșmar.
ise o altă ceașcă de ciocolată fierbinte și îi dădu somniferul prescris
octor.

Miercuri dimineața
Sherhaben

În timp ce Kennedy tocmai adormea, Yabril se trezea. Îi plăceau
ele ore ale dimineții în deșert, răcoarea care alunga arșița infernală
relui și cerul colorându-se într-un roșu incandescent. În astfel de
ente, se gândea întotdeauna la acel Lucifer mahomedan pe nume
zel.

Legenda spunea că îngerul Azazel, stând în fața lui Dumnezeu,

refuzase să recunoască crearea omului, iar Dumnezeu îl izgonise din Paradis, punându-l să aprindă în aceste nisipuri un foc de iad. Ah, să fii Azazel, își zise Yabril. Pe când era tânăr și romantic, își luase numele de cod Azazel pentru prima lui operațiune.

În această dimineață, vâlvătăile soarelui îi dădeau amețeli și, deși stătea la umbră, în ușa avionului cu aer condiționat, valul uriaș de aer fierbinte îi izbea trupul, făcându-l să se clatine. Simți că-i vine să verse și se întrebă dacă starea aceea avea sau nu vreo legătură cu ceea ce trebuia să facă. Era pe punctul de a săvârși actul final și irevocabil al operațiunii, ultima mutare în jocul lui de șah terorist, pe care nu le-o divulgase nici lui Romeo, nici sultanului Sherhabenului și nici măcar echipelor de susținere ale Brigăzilor Roșii. Avea să fie încununarea operațiunii lui, sacrilegiul final.

În timp ce stătea în ușa avionului, avea în fața ochilor, undeva departe, lângă clădirea aeroportului, zona păzită de trupele sultanului, care țineau pe loc miile de reporteri din presa scrisă și vizuală, veniți din toată lumea. Știa că obținuse ceea ce dorise: atrăsese atenția întregii omeniri că fiica președintelui Statelor Unite era ostatica lui și își câștigase un public mai numeros decât oricare șef de stat, papă sau profet. Se întoarse și, din ușa deschisă, scrută interiorul avionului. La clasa întâi, patru bărbați din noul lui comando își luau micul dejun. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când le dăduse adversarilor lui ultimatumul. Sorocul se împlinise. Își zori oamenii să termine, iar apoi îi trimise cu diverse însărcinări. Unul fu trimis cu un ordin scris personal de Yabril la șeful pazei din zona unde erau comasați reprezentanții presei, prin care i se cerea să permită accesul echipajelor de televiziune lângă avion. Altul primi un morman de foi volante tipărite, pe care scria că, deoarece condițiile lui Yabril nu fuseseră îndeplinite la termenul limită de douăzeci și patru de ore, unul dintre ostatici va fi împușcat. Doi teroriști fură trimiși s-o ia pe fiica președintelui, de la clasa turistică unde stătea singură în primul rând de fotolii, și s-o aducă la clasa întâi, unde se afla Yabril.

Când intră și-l văzu pe arab așteptând-o, Teresa Kennedy se relaxă și un zâmbet de ușurare îi lumină fața. Yabril se miră cât de bine arăta după zilele petrecute în avion. Probabil că datorită tenului

t, care nu reținea murdăria, își zise el. Îi zâmbi la rândul lui și îi e blând și pe jumătate în glumă:

— Arăți superb, dar puțin neglijentă. Aranjează-te, machiază-te ic și piaptănă-te. Ne așteaptă televiziunea. O să ne vadă toată a și n-aș vrea să creadă nimeni că te-am maltratat.

O lăsă să intre la toaletă și aşteptă aproape douăzeci de minute. i apa de la W.C. și, când și-o imaginä stând acolo ca o fetiță utorată, o durere ascuțită ca un ac îi străpunse inima. Și atunci se : Azazel, păzește-mă, Azazel! Percepu apoi enormul vuiet asurzitor ultimii, neclintită în orbitorul soare deșertic: citiseră foile volante. i și mașinile apropiindu-se de avion.

Când apăru Theresa, Yabril citi pe fața ei tristețe și încăpățânare. otărâse să nu vorbească mulțimii, să nu se lase obligată de Yabril ică înregistrarea video. Se aranjase, era drăguță și încrezătoare în ele sale, dar ceva din inocența sufletului ei se dusese pentru eauna. Îi zâmbi lui Yabril și-i spuse:

— N-am să vorbesc.

Yabril o luă de mână.

— Vreau doar să te vadă, îi zise el.

O conduse spre ușa deschisă a avionului și se opriră acolo, în rul ei, cu trupurile aprinse de aerul înfierbântat al deșertului. Șase ini ale televiziunii păreau să străjuiască avionul, ca niște monștri storici, blocând imensa mulțime de dincolo de ele:

— Zâmbește-le, zise Yabril. Vreau ca tatăl tău să vadă că ești ără și nevătămată.

Și, în timp ce-i vorbea, își trecu mâna peste părul ei mătăsos și e de el ca să-i lase descoperită ceafa, cu pielea ca fildeșul și ăimântător de lividă, maculată doar de o aluniță pe umăr.

Theresa tresări la atingerea lui și se întoarse ca să vadă ce face. ril își încleștă mâna în ceafa ei, forțând-o să-și țină fața îndreptată camerele TV, pentru ca toată lumea să vadă cât era de frumoasă, cadră aurită în lumina soarelui deșertic, umbrită doar de trupul

Cu o mână ridicată și proptită de marginea de sus a ușii, ca i mențină echilibrul, Yabril își lipi trupul de spatele Theresei, inându-se împreună pe marginea ușii, într-o îmbrățișare tandră.

Cu mâna dreaptă scoase pistolul şi îl apropie de ceafa dezgolită a Theresei şi apoi, înainte ca ea să simtă atingerea metalului, Yabril apăsă pe trăgaci şi-i lăsă trupul să se desprindă de al lui.

Theresa păru că zvâcneşte în văzduh, drept spre soare, închisă în haloul propriului ei sânge. Apoi făcu o tumbă în aer, cu picioarele îndreptate spre cer, şi se răsuci din nou, înainte de a se prăbuşi pe cimentul pistei, zăcând acolo zdrobită, cu capul strivit, expus razelor soarelui arzător. La început nu se auzi decât uruitul camerelor TV şi scrâşnetul nisipului sub roţile autovehiculelor, însă apoi deasupra deşertului vuiră urletele miilor de oameni, ca un ţipăt nesfârşit de groază.

Reacţia iniţială, lipsită de bucuria zgomotoasă la care se aştepta, îl luă prin surprindere pe Yabril. Acesta se retrase din cadrul uşii înăuntrul avionului. Îşi văzu oamenii privindu-l îngroziţi, cu o frică aproape animalică.

— Allah fie lăudat, le zise el, dar nimeni nu-i răspunse.

Yabril tăcu o vreme, după care le spuse pe un ton ţăios:

— Acum lumea o să vadă că nu glumim şi o să ne dea ce am cerut.

Dar în acelaşi timp, în forul lui lăuntric băgă de seamă că ţipetele mulţimii nu exprimau extazul, aşa cum prevăzuse el. Până şi reacţia oamenilor săi părea de rău augur. Executarea fiicei preşedintelui Statelor Unite, nimicirea acelui simbol ocrotit al puterii, violase un tabu de care el, Yabril, nu ţinuse seamă. Dar nu conta. Se gândi la Theresa Kennedy, la faţa ei încântătoare şi la mirosul de violete al gâtului alb, la trupul prins în haloul roşiatic al nisipului. Îşi spuse: fie ca ea să rămână cu Azazel, azvârlită pe vecie din paradisul neprihănit în nisipurile deşertului. Reţinu în gând o ultimă imagine a trupului Theresei cu pantalonii marinăreşti albi şi largi, strânşi pe gambă şi lăsând descoperite picioarele încălţate în sandale. Peste avion se rostogoleau limbile de foc ale soarelui, iar Yabril se simţi dintr-o dată leoarcă de sudoare şi-şi spuse: eu sunt Azazel!

Washington

Miercuri dimineaţa, înainte de revărsatul zorilor, preşedintele Kennedy, cufundat într-un coşmar animat de strigătele speriate ale

un mulțimi imense, se trezi zgâlțâit de Jefferson. Fapt curios, deşi era deja treaz, tot mai auzea bubuitul enorm al glasurilor asurzitoare ca pătrundeau prin pereții Casei Albe.

Kennedy remarcă ceva schimbat la Jefferson — nu mai semăna cu ervitorul deosebit pe care-l cunoştea, cel care-i pregătea ceaşca de ca ao sau îi peria hainele, ci mai degrabă cu un om care îşi încordase to ă ființa ca să poată suporta o lovitură înfricoşătoare. Jefferson re ta la nesfârşit:

— Domnule preşedinte, treziți-vă, treziți-vă!

Dar Kennedy era treaz.

— Ce dracu' e cu zgomotul ăsta? întrebă el.

În dormitorul scăldat în lumina candelabrelor, Kennedy observă un grup de persoane care stăteau în spatele lui Jefferson. Îl recunoscu pe ofițerul de marină care era medicul Casei Albe şi pe ofițerul subaltern în ircinat cu „balonul" nuclear, ca şi pe Eugene Dazzy, Arthur Wix şi Cristian Klee. Simți cum Jefferson aproape îl scoate din pat şi-l pr pteşte pe picioare, iar apoi cum trage rapid pe el un halat de baie. Şi din senin, picioarele i se înmuiară, dar Jefferson îl susținu.

Toți bărbații din fața lui arătau ca trăsniți, cu chipurile albite de o paloare cadaverică şi o privire fixă în ochii larg deschişi.

La început, Kennedy se uită la ei mirat, după care o spaimă cumplită puse stăpânire pe el, inundându-i ființa ca o otravă. Preț de o clipă nu mai văzu şi nu mai auzi nimic. Ofițerul de marină îşi deschise geanta neagră şi scoase un ac gata pregătit, dar Kennedy îl opri.

— Nu, zise el.

Se uită pe rând la cei din încăpere, dar nimeni nu scoase nici o vorbă. Kennedy zise, ca şi cum ar fi tatonat terenul:

— E în regulă, Chris. Ştiam că o s-o facă. A omorât-o pe Teresa, nu?

Apoi îl aşteptă pe Christian să-i spună că era vorba de altceva, de o catastrofă naturală, de explozia unei instalații nucleare, de moartea unui important şef de stat, de scufundarea unei nave de război în golful Persic sau de un cutremur devastator, de inundații, de un incendiu sau de o epidemie. Sau de orice altceva.

— Da, îi răspunse Christian, alb ca hârtia.

Lui Kennedy i se păru că o boală veche, o febră de multă vreme ascunsă în corpul său, ieşise acum la iveală şi izbucnise cu toată puterea. Simţi că trupul i se îndoaie, iar apoi îşi dădu seama că lângă el se afla Christian, care parcă încerca să-l ascundă vederii celorlalţi din cameră, fiindcă faţa îi era inundată de lacrimi şi gâfâia, forţându-se să-şi recapete respiraţia.

Apoi, dintr-o dată, avu impresia că imaginile celor din încăpere se năpustesc spre el, iar atunci doctorul îi înfipse acul în braţ, după care Jefferson şi Christian îl întinseră pe pat.

*

Rămaseră pe loc cu toţii şi aşteptară ca Francis Kennedy să-şi revină din şoc. În cele din urmă, când îşi recăpătă controlul, acesta le dădu instrucţiuni. Să se creeze toate categoriile de personal necesare; să se fixeze contacte cu liderii celor două Camere ale Congresului şi să se evacueze mulţimea de pe străzile oraşului şi din preajma Casei Albe. Iar accesul mass media să fie interzis. Adăugă că se va reîntâlni cu ei la ora şapte dimineaţa.

Nu se crăpase încă de ziuă când Kennedy îi convinsese deja pe toţi să plece, iar Jefferson îi aduse obişnuita tavă cu cacao şi pişcoturi.

— Sunt afară, lângă uşă, îi spuse Jefferson. Dacă sunteţi de acord, o să intru să văd cum vă simţiţi, din jumătate în jumătate de oră.

Kennedy aprobă din cap şi Jefferson ieşi din dormitor.

Preşedintele stinse toate luminile. Era aproape de revărsatul zorilor, iar întunericul din cameră se subţiase. Kennedy se sili să gândească lucid. Durerea lui era, de fapt, rezultatul atacului calculat al unui duşman, aşa că încercă să şi-o reprime. Se uită la înaltele ferestre ovale, conştient ca întotdeauna de faptul că erau antiglonţ şi făcute dintr-o sticlă specială, prin care se putea privi afară, fără ca nimeni să poată vedea înăuntru. Tot ce cuprindea cu privirea, terenurile Casei Albe şi clădirile învecinate, era păzit de agenţi ai Serviciului Secret, în timp ce parcul era patrulat de gărzi cu câini şi lanterne speciale. Kennedy ştia că el personal era în siguranţă. Christian îşi respectase promisiunea. Dar pe Theresa nu o putuse apăra cu nici un chip.

Totul se sfârşise. Theresa era moartă. Iar acum, după ce primul va de durere trecuse, Kennedy se mira de calmul lui. Oare din cauza faptului că Theresa insistase, după moartea mamei sale, să trăiască aş cum o tăia capul? Sau pentru că refuzase să locuiască la Casa Albă cu el, deoarece convingerile ei politice o situau mult la stânga arbelor partide, transformând-o într-un adversar politic? Sau pentru că nu-şi iubea fiica?

Kennedy elimină această din urmă supoziţie. O iubea pe Theresa, care acum murise. Dar şocul fusese diminuat din cauza faptului că, în ultimele zile, se pregătise pentru acest deznodământ. Paranoia lui inconştientă şi subtilă, cu rădăcini adânci în familia Kennedy, îi trimisese nenumărate semnale de avertizare. Întâi fusese legătura dintre asasinarea papei şi sechestrarea avionului în care se afla fiica liderului celei mai puternice naţiuni a lumii. Apoi întârzierea cu care teroriştii îşi făcuseră cunoscute cererile, până când asasinul reuşise să fugă şi fusese capturat în Statele Unite. Şi, în final, cererea deliberat arogantă privind eliberarea ucigaşului papei.

Printr-un suprem efort de voinţă, Francis Kennedy îşi alungă din minte toate sentimentele personale şi încercă să gândească logic. Totul era de fapt extrem de simplu: un papă şi o tânără îşi găsiseră moartea. Din punct de vedere obiectiv şi la nivel mondial, acest fapt nu era în esenţă deosebit de important. În fond, liderii religioşi sunt canonizaţi, iar fetele tinere jelite cu sincere regrete. Altceva însă era mult mai important şi anume faptul că lumea întreagă va disprețui Statele Unite şi implicit pe liderii lor. Erau posibile alte atacuri, lansate în modul cel mai neprevăzut, fiindcă o putere pe care toţi o scuipau nu putea menţine ordinea. Iar o putere batjocorită şi înfrântă nu era în stare să menţină edificiul propriei civilizaţii. Cum ar putea preveni toate astea? se întreba Kennedy în acele momente dramatice.

Uşa dormitorului se deschise, iar lumina de pe hol inundă încăperea, dar fu repede estompată de văpaia incandescentă a răsăritului ce scălda dormitorul. Jefferson, care-şi schimbase cămaşa şi haina, împinse măsuţa cu rotile pe care se aflau cele necesare pentru gustarea de dimineaţă şi îi pregăti lui Kennedy micul dejun. Se uită apoi precaut la preşedinte, ca şi cum i-ar fi cerut voie să rămână, dar în cele din urmă ieşi din dormitor.

Kennedy își simți fața scăldată în lacrimi și brusc își dădu seama că nu erau lacrimi de durere, ci de neputință. O dată în plus înțelese că durerea dispăruse și se miră. Apoi simți cum sângele i se suie la cap din cauza unei furii cumplite care îi inundase creierul. Era furios chiar și pe consilierii lui, care îl trădaseră. Și se străduia din răsputeri să țină piept acestei furii, care era un sentiment nou pentru el și pe care o disprețuise întotdeauna la alții.

Se gândi apoi cum încercaseră consilierii lui să-i aline durerea. Christian, care își arătase afecțiunea personală, pe care o nutrea pentru Francis de mulți ani, îl îmbrățișase și îl ajutase să se bage în pat. Oddblood Gray, de obicei atât de rece și de impersonal, îl prinsese de umeri și îi șoptise: îmi pare rău, îmi pare nespus de rău. Arthur Wix și Eugene Dazzy fuseseră mai rezervați, abia atingându-l și mumurând ceva imposibil de auzit. Și Kennedy observă că Eugene Dazzy, în calitatea sa de consilier șef, părăsise dormitorul printre primii, ca să organizeze treburile la Casa Albă. Wix plecase și el, odată cu Dazzy. Ca șef al Consiliului Național de Securitate avea de rezolvat treburi urgente, iar pe de altă parte se temea probabil ca președintele, surescitat de durerea părintească, să nu dicteze niște măsuri represive nebunești.

Acum, înainte ca Jefferson să revină cu micul dejun, Francis Kennedy pricepu că viața lui se va schimba radical și poate chiar îi va scăpa de sub control. Încercă să gândească logic, fără patimă. Își aminti de cursurile de strategie la care se discutau astfel de evenimente. Și-și aduse aminte de Iran și Irak.

Apoi gândurile îi zburară înapoi, cu aproape patruzeci de ani. Avea șapte ani și se juca pe țărmurile nisipoase de la Hyannisport, cu copiii unchiului Jack și ai unchiului Bobby. Iar unchii săi, atât de înalți, subțiri și blonzi, se hârjoniseră câteva minute împreună cu ei, înainte să urce, ca niște zei, în elicopterul care-i aștepta. Copil fiind, îl preferase întotdeauna pe unchiul Jack, fiindcă îi cunoștea toate secretele. Îl văzuse odată cum se săruta cu o femeie și apoi cum o condusese în dormitorul lui, iar o oră mai târziu îi văzuse ieșind. Nu uitase niciodată expresia feței unchiului său din clipa aceea, o expresie de fericire, ca și cum tocmai primise un dar de neuitat. Nici unul dintre ei nu-l observase pe băiețelul ascuns în spatele unei mese de pe hol. Evident

că în acele timpuri fără de prihană, Serviciul Secret nu opera atât de aproape de preşedinte.

Francis Kennedy îşi aduse aminte şi de alte scene din copilărie, tablouri vii, în care cei doi unchi ai lui erau simbolurile puterii. Îşi amintea cum erau trataţi ca nişte principi de oameni mult mai în vârstă decât ei, cum muzica începea să cânte când unchiul Jack păşea pe pelouza Casei Albe, cum toate feţele se întorceau spre el şi cum se făcea linişte până când începea să vorbească. Îşi aducea aminte de felul în care unchii lui împărţeau puterea şi de eleganţa cu care o exercitau, cât de încrezători aşteptau să coboare elicopterele din înălţimi, cât de invulnerabili păreau, înconjuraţi de oameni puternici, care-i apărau de toate relele, cu câtă graţie zburau apoi spre ceruri şi cât de măreţ descindeau din înălţimi.

Zâmbetele lor răspândeau lumină, minţile lor zeieşti scăpărau de inteligenţă, ochii impuneau ascultare şi întreaga lor făptură radia magnetism. Şi, cu toate aceste însuşiri mai presus de ale oamenilor de rând, îşi găseau timp să se joace din tot sufletul cu fiii şi fiicele lor, cu nepoţii şi nepoatele, ca nişte zei în vizită acasă, la mărunţii muritori. Şi apoi! Şi apoi...

Urmărise la televizor, împreună cu mama lui înlăcrimată, funeraliile unchiului Jack, văzuse afetul şi calul fără călăreţ, milioanele de oameni năuciţi de durere. Până şi prietenul lui de joacă i se păruse atunci un actor pe scena lumii. Iar pe urmă unchiul Bobby şi mătuşa Jackie. La un moment dat, mama lui îl luase în braţe şi-i spusese: „Nu te uita, nu te uita". Încă îşi amintea cum fusese orbit atunci de părul ei lung şi de lacrimile ei lipicioase.

*

Dâra de lumină galbenă care intra pe uşa deschisă îşi croi drum prin amintirile lui, iar Kennedy îl văzu pe Jefferson aducând măsuţa cu mâncare proaspătă.

— Du-o de-aici, lasă-mă o oră şi nu mă deranja în răstimpul ăsta, îi spuse încet Kennedy.

Arareori vorbise atât de ferm şi de aspru, iar Jefferson îi aruncă o rivire admirativă.

— Da, domnule preşedinte, îi răspunse el, scoţând măsuţa din cameră şi închizând uşa după el.

Soarele lumina deja încăperea, dar n-avea destulă putere să o şi încălzească. De afară, de dincolo de Casa Albă, răzbătea trepidaţia Washingtonului. Carele de televiziune umpleau străzile şi nenumărate motoare de maşină zumzăiau ca un imens roi de insecte. Deasupra zburau în permanenţă avioane, toate militare, căci traficul civil fusese oprit.

Kennedy încercă să lupte împotriva furiei copleşitoare, simţindu-şi gura amară ca fierea. Ceea ce trebuia să fie cel mai mare triumf al vieţii lui se dovedise a fi marele său nenoroc. Fusese ales să candideze la preşedinţie, iar soţia îi murise înainte de a-şi prelua funcţia. Programele sale măreţe pentru o Americă utopică fuseseră subminate de Congres. Iar acum fiica sa, Theresa, plătise cu viaţa pentru ambiţiile şi visurile sale.

I se făcu greaţă şi îl scutură un fior, simţind pe limbă şi pe buze saliva cu gust de pelin. Parcă tot trupul i se îmbiba cu o otravă care-i slăbea mădularele şi care-i dădea senzaţia că doar furia îl va face să se simtă bine. Şi atunci ceva se petrecu în creierul său, care, şi cum i-ar fi ştiut slăbiciunea, generase o încărcătură electrică în stare să lupte cu boala care-i măcina trupul. Şi atâta energie îi inundă corpul, încât îşi aruncă braţele înainte cu pumnii încleştaţi, spre ferestrele deja scăldate în soare.

Era puternic, îşi zise Kennedy, şi o să-şi folosească forţa. Putea să-şi facă duşmanii să tremure, ca să-şi simtă gura mai amară decât şi-o simţea el acum. Putea să-i mături din cale pe omuleţii aceia neînsemnaţi, cu ţevile lor meschine de fier, pe toţi cei care aduseseră atâta durere în viaţa şi familia lui.

Se simţea acum ca un om care, slăbit vreme îndelungată, e în cele din urmă vindecat după o boală gravă şi se scoală într-o dimineaţă, constatând că şi-a redobândit puterea. Îl cuprinse voioşia, ba chiar o pace pe care nu o mai trăise de la moartea soţiei. Se aşeză pe pat şi încercă să-şi tempereze sentimentele, să gândească din nou raţional şi prudent. Mai calm, recapitulă în minte toate variantele de acţiune care-i stăteau la îndemână şi toate pericolele pe care le implicau, iar în cele din urmă ştiu cu precizie ce trebuia să facă şi la ce necazuri să se aştepte. Apoi, ca şi când ar fi pus punct unui capitol din viaţa sa, simţi o ultimă împunsătură de durere la gândul că fiica sa nu mai exista.

PARTEA A TREIA

Capitolul 8

Miercuri
Washington

Miercuri dimineața la ora 11, membrii cei mai importanți din guvernul Statelor Unite se adunară în sala de consiliu ca să decidă asupra căilor de acțiune care trebuiau urmate. În sală se aflau vicepreşedintele Helen Du Pray, membri ai guvernului, şeful C.I.A. şi liderul comitetului Şefilor de Stat-Major. Acesta din urmă nu participa de obicei la astfel de întruniri, dar de data asta fusese convocat de Eugene Dazzy, la cererea expresă a preşedintelui. Când Kennedy intră, se ridicară cu toții.

Kennedy le făcu semn să se aşeze. Doar secretarul de stat rămase în picioare.

— Domnule preşedinte, începu el, toți cei care suntem acum aici dorim să ne exprimăm mâhnirea pentru pierderea suferită de dumneavoastră şi vă rugăm să acceptați condoleanțele şi dragostea noastră. De asemenea, vă asigurăm de loialitatea şi devotamentul nostru total în criza personală prin care treceți şi în cea prin care trece țara. Şi vrem să ştiți că suntem aici ca să vă oferim nu doar sfaturi profesionale, ci şi devotamentul nostru.

Ochii secretarului de stat, cunoscut pentru răceala şi rezerva lui, erau plini de lacrimi, iar Kennedy îşi înclină pentru o clipă capul. Părea singurul om din încăpere lipsit de orice emoție, deşi paloarea feței îi era izbitoare. Se uită lung la ei, ca şi cum ar fi vrut să

mulțumească fiecăruia și să-și exprime gratitudinea pentru afecțiunea arătată, conștient că avea să risipească în scurt timp atmosfera aceasta încărcată de sentimentalism.

— Vreau să vă mulțumesc tuturor, zise, și să vă spun că vă sunt recunoscător și contez pe voi. Dar acum vă rog să lăsăm deoparte nefericirea mea personală. Ne-am adunat să hotărâm ce e mai bine pentru țară. Aceasta este datoria și obligația noastră sfântă, iar deciziile pe care le-am luat nu au nici o legătură cu persoana mea.

Se opri un moment, ca și cum ar fi vrut să le dea celor prezenți timp să absoarbă șocul și să admită ideea că intenționa să decidă singur. Iar în acel moment Helen Du Pray îi zise: „O, Doamne, are de gând să o facă!"

— Ne-am întrunit să discutăm variantele de acțiune pe care le avem, continuă Kennedy. Și, deși mă îndoiesc că va fi aplicată vreuna din cele propuse de voi, sunt totuși dator să vă dau posibilitatea de a le discuta. Dar mai întâi vreau să vă prezint varianta mea și să vă spun din start că am sprijinul consilierilor mei.

Din nou făcu o pauză, pentru ca magnetismul său personal să-și facă efectul scontat. Apoi se ridică și continuă:

— Punctul unu: analiza. Toate evenimentele tragice din ultima vreme sunt consecința unui plan de maestru, îndrăzneț, conceput și executat cu cruzime. Asasinarea papei în Duminica Paștelui, deturnarea avionului în aceeași zi, caracterul voit aberant din punct de vedere logistic al condițiilor puse pentru eliberarea ostaticilor și, în final, deși am fost de acord să îndeplinim toate acele condiții, uciderea gratuită a fiicei mele — în zorii zilei de astăzi. Chiar și prinderea asasinului papei aici, în Statele Unite, departe de a fi vreun noroc neașteptat, a fost o verigă din planul general, astfel încât teroriștii să poată cere eliberarea lui. Probele care susțin această analiză sunt copleșitoare.

Kennedy observă neîncrederea de pe fețele celor din încăpere. Continuă după încă o scurtă pauză:

— Dar care ar fi scopul unui scenariu atât de complicat și terifiant? La ora actuală în toată lumea se poate constata o anumită nesupunere față de putere, în primul rând față de autoritatea statului, dar mai ales se manifestă o reacție de sfidare a autorității morale a Statelor Unite. Această reacție depășește cu mult disprețul tradițional

fa de autoritatea statală, manifestat de tineri, care e adesea un lucru bu De aceea, scopul acestui plan terorist este de a discredita Statele Un e, ca simbol marcant al acestei puteri. Şi nu atât în ochii miliardelor de ameni simpli, cât mai ales în faţa guvernelor celorlalte naţiuni ale lun ii. Sunt momente în istorie când trebuie să răspundem şi unor ast el de provocări, iar acum trăim un astfel de moment.

Ceea ce vă spun aici nu are caracter secret. Statele arabe n-au nic un rol în acest complot, cu excepţia Sherhabenului. Este cunoscut fa ul că mişcarea teroristă clandestină Prima Sută, care acţionează în ată lumea, a furnizat sprijin logistic şi în oameni acestui complot, da probele arată că operaţiunea a fost controlată de un singur om, ca la rândul lui se pare că nu acceptă să fie controlat decât, probabil, de ultanul Sherhabenului.

Kennedy se opri din nou.

— Ştim acum cu siguranţă că sultanul este complice la această ac une teroristă. Trupele lui au intrat în dispozitiv ca să păzească av nul de atacuri din afară, nu ca să ne ajute pe noi în privinţa os ticilor. Şi, deşi pretinde că acţionează în interesul nostru, în realitate su anul e implicat în aceste acte teroriste. Totuşi, ca să fim corecţi fa de el, există dovezi că nu a ştiut că Yabril o s-o asasineze pe Th resa.

Îşi aţinti ochii asupra celor din încăpere, ca să-i impresioneze di nou cu calmul lui. Apoi îşi reluă expunerea:

— Punctul doi: prognoza. Criza actuală iese din canoanele sit aţiilor similare cu luare de ostatici. Ea este, de fapt, un complot in ligent, cu scopul de a umili în cel mai înalt grad Statele Unite. Un co plot menit să facă America să cerşească eliberarea ostaticilor, du ă ce va fi supusă unei serii de umilinţe care s-o arate neputincioasă. Es o situaţie pe care mass media din toată lumea o va exploata până la puizare, săptămâni de-a rândul. Şi fără nici o garanţie că restul os ticilor vor fi predaţi vii şi nevătămaţi. În aceste împrejurări, nu-mi pc imagina ce altceva ar urma după această criză decât haosul. Pentru că nsuşi poporul american îşi va pierde credinţa în noi şi în ţara noastră.

Se opri din nou, iar de data aceasta văzu că îşi impresionase au itoriul şi că oamenii din sala de consiliu înţeleseseră că nu bătea câ pii. Vorbi mai departe:

— Remedii: am studiat rapoartele privind opțiunile de acțiune pe care le avem la îndemână. Și cred că propun aceleași soluții ineficace din trecut, adică sancțiuni economice, misiuni de salvare armate, constrângeri de ordin politic, concesii oferite în secret, în timp ce oficial susținem că nu negociem cu teroriștii. Pe de altă parte, am constatat îngrijorarea noastră față de un eventual refuz al Uniunii Sovietice de a ne permite un asalt militar de anvergură în golful Persic. Toate aceste argumente duc implicit la ideea că trebuie să capitulăm și să acceptăm să fim profund umiliți în ochii întregii lumi. Iar după părerea mea, este posibil ca și alți ostatici să fie sacrificați.

Kennedy fu întrerupt de secretarul de stat:

— Departamentul meu tocmai a primit promisiunea categorică a sultanului Sherhabenului de a-i elibera pe toți ostaticii în momentul în care cererile teroriștilor vor fi satisfăcute. Sultanul este revoltat de acțiunea lui Yabril și pretinde că e gata să lanseze un atac asupra avionului. De asemenea, a mai obținut promisiunea lui Yabril de a elibera imediat cincizeci de ostatici, în semn de bună-credință.

Kennedy îl fixă o clipă cu privirea. Ochii lui albaștri ca cerul păreau pigmentați cu punctișoare negre. Apoi, cu o politețe exagerată și pe un ton glacial atât de controlat, încât cuvintele sunau metalic, Kennedy îi spuse:

— Domnule secretar, când termin, fiecare va avea timp să vorbească. Până atunci vă rog să nu mă întrerupeți. Oferta lor va fi declinată și nu va fi adusă la cunoștința mijloacelor de informare în masă.

Secretarul de stat fu vizibil surprins. Președintele nu-i vorbise niciodată atât de rece și nu-și manifestase nicicând atât de ostentativ autoritatea. Roși ușor și își plecă privirea, prefăcându-se că studiază însemnările din fața lui. Kennedy își reluă expunerea:

— Soluție: pe această cale, îl însărcinez pe șeful Statului-Major să coordoneze și să organizeze un atac aerian asupra regiunilor petroliere din Sherhaben și asupra orașului petrolier Dak. Misiunea atacului aerian va fi distrugerea tuturor echipamentelor petroliere, a instalațiilor de forare, a conductelor și așa mai departe. Orașul va fi distrus. Cu patru ore înainte de bombardare, în oraș vor fi împrăștiate manifeste prin care lumea va fi avertizată să evacueze orașul. Atacul

arian va avea loc exact peste treizeci şi şase de ore, adică joi, la ele 23, ora Washingtonului.

În încăperea în care se aflau cei peste treizeci de oameni care ţineau toate pârghiile puterii în America, se lăsă o tăcere mormântală. Kennedy continuă:

— Secretarul de stat va lua legătura cu ţările respective pentru obţinerea aprobării de a le survola şi le va explica clar că orice refuz al unei ţări atrage încetarea relaţiilor economice şi militare ale Statelor Unite cu ţara respectivă, iar consecinţele unui asemenea refuz vor fi grave.

Secretarul de stat păru că voia să sară în sus din fotoliu ca să protesteze, dar se abţinu. Un murmur de surpriză şi consternare străbătu încăperea. Kennedy îşi ridică braţele într-un gest aproape mânios, dar în acelaşi timp le zâmbi împăciuitor. Păru mai puţin autoritar, aproape neoficial, când îi zâmbi secretarului de stat şi i se adresă direct:

— Secretarul de stat mi-l va trimite imediat pe ambasadorul Sherhabenului, căruia îi voi spune următoarele lucruri: sultanul trebuie să predea ostaticii până mâine după-amiază. De asemenea, îl va preda pe Yabril şi-i va asigura paza, astfel încât să nu se poată sinucide. Dacă sultanul refuză, tot Sherhabenul va fi ras de pe faţa pământului.

Kennedy se opri o clipă, în tăcerea absolută a sălii, iar apoi vorbi mai departe:

— Această întrunire are un caracter strict secret. Sunt interzise orice scurgeri de informaţii. Dacă vor exista, autorii lor vor fi pedepsiţi conform legii, cu maximum de severitate. Aveţi cuvântul.

Văzu că oamenii din sală erau înmărmuriţi şi că asistenţii lui se uitau în jos, ca să nu fie obligaţi să dea ochi cu ceilalţi. Preşedintele se cufundă în scaunul lui de piele neagră, cu picioarele întinse şi depărtate ascunzându-i de sub masă. În tot timpul şedinţei, îşi ţinu ochii aţintiţi pe fereastră, în grădina de trandafiri. La un moment dat, îl auzi pe secretarul de stat zicând:

— Domnule preşedinte, trebuie să mă împotrivesc din nou hotărârii dumneavoastră. Ceea ce vreţi să faceţi se va dovedi un dezastru pentru Statele Unite. Vom fi desconsideraţi de celelalte popoare dacă vom folosi forţa ca să zdrobim o ţară mică.

Secretarul de stat continuă să vorbească, dar Kennedy nu-i mai

desluşi cuvintele. Apoi îl auzi pe ministrul de interne, al cărui glas aproape fără intonaţie impunea totuşi atenţie:

— Domnule preşedinte, odată cu distrugerea oraşului Dak, aruncăm pe apa sâmbetei cincizeci de miliarde de dolari americani. Banii sunt ai companiilor petroliere americane, dar aparţin de fapt clasei de mijloc din Statele Unite, care i-a investit ca să cumpere acţiuni la aceste companii. În plus, ne reducem singuri sursele de petrol, ceea ce va duce implicit la o scumpire a benzinei, pe care o vor suporta consumatorii interni.

Ministrul de interne continuă să înşire confuz o grămadă de contraargumente. De ce trebuia distrus oraşul Dak înainte de a se obţine tot ce se putea de la teroriştii? Şi de ce să-şi asume America riscul de a acţiona atât de pripit, câtă vreme nu fuseseră studiate toate căile de acţiune posibile? Kennedy se uită la ceas: sporovăiala asta dura de mai bine de o oră. Se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc tuturor pentru sfaturi. Evident, sultanul Sherhabenului ar putea salva oraşul Dak, îndeplinindu-mi imediat cererile. Dar n-o s-o facă. Dak-ul trebuie distrus, altfel ameninţările noastre nu vor fi luate în considerare. Iar alternativa noastră în acest caz este să supunem o ţară pe care orice individ curajos şi cu o brumă de arme o poate umili. În situaţia asta, am putea foarte bine să renunţăm la armată şi marină şi să economisim banii. Nu. Ştiu exact ce avem de făcut şi aşa o să facem. În ceea ce priveşte cele cincizeci de miliarde de dolari pierduţi de acţionarii americani, Bert Audick este directorul consorţiului care a investit acest capital, din care de altfel a obţinut şi un profit. Bineînţeles că o să facem tot posibilul să-l ajutăm. Am de gând să-i dau domnului Audick posibilitatea de a-şi salva investiţia pe altă cale. Iată cum: trimit un avion în Sherhaben ca să ia ostaticii şi un alt avion, militar, ca să transporte teroriştii aici, pentru a fi judecaţi. Secretarul de stat o să-l invite pe domnul Audick să meargă în Sherhaben cu unul din aceste avioane, cu misiunea de a-l convinge pe sultan să-mi accepte condiţiile. Adică să-l convingă că singurul mijloc de a salva oraşul Dak, Sherhabenul şi petrolul în care americanii au investit bani este de a-mi îndeplini cerinţele. Ăsta-i târgul.

— Dacă sultanul nu este de acord, interveni ministrul apărării, înseamnă că mai pierdem două avioane, pe Audick şi ostaticii.

— E posibil, replică Kennedy. Să vedem câte parale face udick. Tipul e deştept. Ştie la fel de bine ca mine că sultanul n-are cotro şi că trebuie să accepte. Şi sunt atât de sigur de asta, încât îl imit şi pe consilierul în probleme de securitate naţională, domnul ix.

— Domnule preşedinte, zise directorul C.I.A., trebuie să ştiţi tunurile antiaeriene din jurul oraşului Dak sunt deservite de ericani, pe baza unor contracte civile încheiate între guvernul ltanatului şi companiile petroliere americane. Sunt pregătiţi special lansarea rachetelor şi e posibil să iniţieze un atac.

— Audick o să le dea ordin să părăsească zona, zise Kennedy imbind. Dar bineînţeles că dacă americanii luptă împotriva noastră, or fi declaraţi trădători, la fel ca şi conaţionalii lor care-i plătesc şi are vor fi traduşi în justiţie sub aceeaşi acuzaţie.

Făcu o pauză, pentru ca toţi cei de faţă să priceapă foarte clar ea ce spunea: că Audick însuşi va fi dat în judecată. Se răsuci spre hristian.

— Chris, poţi să începi să redactezi documentele.

Printre cei prezenţi în sală se aflau şi doi membri ai puterii gislative: liderul majorităţii din Senat, Thomas Lambertino, şi reşedintele Camerei Reprezentanţilor, Alfred Jintz. Primul care vorbi senatorul.

— Cred, zise el, că aceste măsuri extrem de drastice trebuie ntâi discutate pe larg în ambele Camere ale Congresului.

— Cu tot respectul, îi răspunse Kennedy, nu avem timpul necesar entru aşa ceva. Şi stă în puterea mea ca şef al executivului să acţionez um cred de cuviinţă. Fără îndoială, legislativul va avea timp să nalizeze aceste măsuri şi să facă demersurile pe care le consideră decvate. Dar sper sincer ca de data aceasta, fiind vorba de o situaţie mită, Congresul să mă susţină, pe mine şi ţara noastră.

— Este cumplit ceea ce intenţionaţi să faceţi, iar consecinţele ot fi extrem de grave, zise senatorul Lambertino, aproape îndurerat. ă implor, domnule preşedinte, să nu acţionaţi atât de pripit.

Pentru prima dată, Francis Kennedy replică fără politeţea lui ecunoscută.

— Congresul a fost întotdeauna împotriva mea, zise el. Aşa

putem pleda la nesfârşit pro şi contra tuturor acţiunilor complicate pe care le-am putea întreprinde, până când toţi ostaticii or să fie omorâţi şi Statele Unite ridiculizate în faţa fiecărei naţiuni şi a fiecărui cătun din lume. Rămân la analiza pe care v-am prezentat-o şi la soluţia propusă. Îmi stă în putere să iau o asemenea decizie, ca şef al executivului. După dezamorsarea crizei, mă voi prezenta în faţa poporului cu o informare completă. Dar până atunci, vă amintesc din nou că această discuţie este ultrasecretă. Iar acum, ştiu că aveţi cu toţii treabă. Raportaţi şefului consilierilor mei rezultatele la care ajungeţi.

De data asta îi răspunse Alfred Jintz.

— Domnule preşedinte, zise el, am sperat că nu voi fi obligat să spun ceea ce urmează. Dar Congresul insistă să vă retrageţi din aceste negocieri. Prin urmare, trebuie să vă înştiinţez că nu mai târziu decât astăzi Camera Reprezentanţilor şi Senatul vor face tot ce le stă în putere ca să vă împiedice să acţionaţi, pe motiv că tragedia personală prin care aţi trecut vă face incompetent.

Kennedy se ridică. Faţa îi semăna cu o mască. Frumoasele lui trăsături irlandeze erau încremenite, iar ochii albaştri aveau o privire goală, ca ochii statuilor.

— Dacă faceţi acest lucru, va fi spre pierzania voastră şi a Americii, zise el, părăsind încăperea.

*

În sala de consiliu se iscă un freamăt şi o bolboroseală confuză de glasuri. Oddblood Gray se retrase deoparte cu senatorul Lambertino şi congressmanul Jintz. Feţele le erau încruntate, iar glasurile reci.

— Nu putem admite să se întâmple aşa ceva, zise congressmanul. Cred că asistenţii preşedintelui sunt răspunzători pentru că nu l-au convins să renunţe la aceste măsuri.

— Pe mine m-a convins că nu acţionează mânat de durerea lui personală, replică Oddblood Gray, şi că, în cazul de faţă, aceasta este soluţia cea mai eficientă. Evident, rezolvarea e dură, dar e pe măsura situaţiei şi ar fi o catastrofă dacă am admite ca această criză să se prelungească.

— Este pentru prima dată de când îl cunosc pe Francis Kennedy

cân acționează într-o manieră atât de autoritară, zise senatorul Lar bertinő. Ca președinte, a fost întotdeauna curtenitor față de legislativ. Ar fi putut măcar să simuleze că hotărâm împreună ce e de făcut.

— Kennedy este extrem de stresat din cauza solicitărilor. Și i-ar fi de mare folos dacă nu i-ar da și Congresul bătăi de cap, rosti Oddblood Gray, spunându-și în gând: „Vezi să nu".

— Probabil că stresul e de vină în toată povestea asta, spuse congressmanul Jintz cu iritare în glas.

Oddblood Gray trânti în gând un „rahat", îi salută cordial pe ceilalți și se grăbi la birou. Avea de dat sute de telefoane ca să vorbească cu membrii Congresului, pentru că, deși personal era consternat de precipitarea cu care acționa Kennedy, era hotărât să convingă Capitoliul de înțelepciunea deciziei președintelui.

Consilierul pentru securitate națională, Arthur Wix, încercă între timp să afle părerea ministrului apărării și să fixeze o întâlnire imediată cu șeful Statului-Major. Ministrul apărării păru însă năucit de evenimente și bălmăji niște răspunsuri aprobatoare, dar neangajante din partea lui.

În această învălmășeală, Eugene Dazzy observase că tratativele lui Oddblood Gray cu legislativul erau anevoioase. Era convins că îi așteptau necazuri mari.

— Ce părere ai? se întoarse Dazzy spre Helen Du Pray.

Vicepreședintele îl privi cu răceală. Era foarte frumoasă, își zise Dazzy, trebuia neapărat s-o invite într-o seară să ia masa împreună.

— Cred că tu și ceilalți consilieri l-ați lăsat de izbeliște pe președinte. Soluția lui privind criza actuală este mult prea severă. Și unde dracu' e Christian Klee acum, în loc să se ocupe de chestia asta?

Într-adevăr, Klee se evaporase pur și simplu, ceea ce o surprinsese pe Helen Du Pray. Nu era stilul lui să dispară în astfel de momente cruciale.

— Atitudinea lui Kennedy e logică, îi răspunse Dazzy supărat. Și chiar dacă nu suntem de acord cu el, avem datoria să-l susținem.

— Asta e versiunea lui, zise Helen Du Pray. Și, cu siguranță, Congresul o să încerce să-l facă să se retragă din aceste negocieri, ba mai mult, o să încerce să-l debarce din funcție.

— Peste cadavrele noastre, poate.

— Te rog să fii prudent, îi răspunse Helen Du Praÿ pe un ton scăzut. Ţara e în mare primejdie.

CAPITOLUL 9

În după-amiaza aceea de miercuri, Peter Cloot era în mod cert singurul demnitar din Washington care aproape că ignorase vestea că fiica preşedintelui fusese asasinată. Cloot îşi focalizase toată energia asupra bombei nucleare cu care era ameninţat New York-ul.

Ca şef adjunct al F.B.I., Cloot răspundea aproape integral de activitatea Agenţiei. Evident, Christian Klee era directorul titular, dar îşi folosea această funcţie onorifică doar ca să ţină frâiele puterii şi să subordoneze agenţia Ministerului Justiţiei, al cărui portofoliu îl deţinea tot el. Cumulul acesta de funcţii îl deranjase întotdeauna pe Peter Cloot, ca şi faptul că Serviciul Secret fusese trecut sub controlul lui Klee. Concentrarea de putere nu era pe gustul lui, cu atât mai mult cu cât ştia că exista un serviciu de elită special, aparent figurând în organigrama F.B.I., pe care Klee îl controla direct şi că acest serviciu era format din foşti colegi de la C.I.A. ai lui Christian Klee. Cloot se simţea ofensat.

De data asta însă, spectacolul îi aparţinea, iar el avea să fie în miezul problemei. Va descâlci singur povestea cu bomba nucleară. Spre norocul lui, existau o mulţime de linii directoare după care se putea călăuzi, cum erau, de exemplu, seminarele ţinute de oameni de ştiinţă, la care participase, şi care se refereau exact la problema ameninţării interne cu bombe nucleare. Deci, dacă exista vreun expert în această chestiune, atunci cu siguranţă că acela era Cloot. În plus dispunea de suficiente forţe umane, pentru că sub directoratul lui Klee personalul F.B.I.-ului se triplase.

Aşa că, imediat după ce citi scrisoarea de ameninţare şi explicaţiile furnizate de autori, Cloot acţionase prompt, conform instrucţiunilor. Nu-şi putuse însă reprima un fior de teamă: până acum existaseră sute de astfel de ameninţări, câteva dintre ele plauzibile.

dr nici una atât de convingătoare ca aceasta. Şi, tot conform instrucţiunilor, nici una dintre ele nu fusese dată publicităţii.

Cloot înaintă imediat scrisoarea postului de comandă al Departamentului Energiei din Maryland, prin intermediul sistemelor de comunicaţii speciale, utilizate exclusiv în acest scop. Apoi alertă echipele de detectare ale Departamentului Energiei, care îşi aveau sediul în Las Vegas şi purtau denumirea de NEST (Nuclear Energy Search Teams = Echipe de Detectare a Energiei Nucleare — n.tr.). NEST îşi trimiseseră deja la New York cu avionul instrumentele şi echipamentele de detectare, iar alte avioane urmau să transporte în metropolă personalul specializat care, folosind dubiţe deghizate şi încărcate cu echipamente sofisticate, avea să cerceteze străzile New York-ului. Pentru mai multă siguranţă urmau să se folosească elicoptere, iar oraşul să fie împânzit cu agenţi-pietoni, dotaţi cu aparate Geiger camuflate în serviete speciale. Dar Cloot nu trebuia să-şi bată capul cu toate astea, ci doar să furnizeze agenţi F.B.I., care să protejeze echipele NEST. Adevărata lui misiune era aceea de a-i prinde pe ticăloşi.

*

Departamentul Energiei din Maryland studiase scrisoarea şi-i expediase lui Cloot un profil psihologic al autorului. Tipii ăştia erau de-a dreptul uimitori, îşi zise Cloot, care habar n-avea cum reuşiseră să fabrice o bombă. Dar faptul că în scrisoare nu se pomenea nimic despre vreo cerere de bani oferea un indiciu evident asupra poziţiei politice clare a autorilor atentatului şi, de îndată ce primi raportul psihologic, Cloot puse o mie de agenţi pe urmele suspecţilor.

În raport se specificase că autorul scrisorii era probabil foarte tânăr şi foarte şcolit. Că era, iarăşi probabil, student la fizică, la o universitate de prim rang. Pe baza acestei singure informaţii, Cloot descoperi în numai câteva ore doi suspecţi care corespundeau perfect caracterizării, după care totul decurse uimitor de simplu. Lucrase toată noaptea, dând instrucţiuni echipelor aflate pe teren. De aceea, când fu informat despre asasinarea Theresei Kennedy, încercă în mod deliberat să-şi scoată din cap această veste, deşi îi trecuse prin minte posibilitatea existenţei unei legături între cele două evenimente. În seara aceasta îi sosi, sarcina lui era să-l găsească pe autorul scrisorii, care ameninţase

New York-ul cu o bombă nucleară. Şi, slavă Domnului, îşi zise Cloot, ticălosul era un idealist, ceea ce îl făcea mai uşor reperabil. Altfel, cu un milion de nemernici lacomi de bani care ar fi putut face chestia asta, ar fi fost mult mai greu să îi dea de urmă.

În timp ce aştepta să-i parvină informaţiile de pe teren, Cloot rulă pe calculator toate dosarele cu date privind ameninţările anterioare cu bombe nucleare. Nu se găsise niciodată vreo armă nucleară, iar şantajiştii prinşi în timp ce încercau să pună mâna pe banii ceruţi drept răscumpărare mărturisiseră că nu existase niciodată vreo bombă. Unii dintre ei aveau o spoială de cunoştinţe în domeniu. Alţii preluaseră pur şi simplu informaţii convingătoare dintr-o revistă de stânga, care tipărise un articol despre cum se poate construi o bombă nucleară. Se făcuseră presiuni asupra revistei, ca să nu se publice articolul, dar cazul ajunsese la Curtea Supremă, al cărei verdict fusese că această cenzură ar reprezenta o violare a dreptului la libera exprimare. Chiar şi acum, când se gândea la acest caz, Cloot tremura de furie. Afurisita asta de ţară, îşi zicea el, era pe cale să se autodistrugă. Cloot mai remarcă un lucru interesant: în nici unul din cele peste două sute de cazuri nu fuseseră implicate femei, negri sau chiar terorişti străini. Nu, toţi erau nişte afurisiţi de americani sadea, lacomi de bani.

Cloot parcurse şi ultimul dosar, iar gândul îi zbură la şeful lui, Christian Klee. Nu-i plăcea deloc felul în care Klee înţelegea să conducă treburile. Prea credea că singura menire a F.B.I.-ului era să-l protejeze pe preşedintele Statelor Unite. Klee nu-şi folosea numai divizia aferentă din Serviciul Secret în acest scop, ci îşi postase trupe speciale în toate birourile din ţară ale Agenţiei, a căror misiune principală era să adulmece orice posibile pericole la adresa preşedinţiei. În acest scop, Klee disloca personal destinat altor operaţiuni ale F.B.I.-ului.

Cloot era foarte suspicios când venea vorba de puterea lui Klee şi de divizia specială formată din foşti agenţi CIA. Ce dracu' făceau? Nu ştia nimic despre activităţile lor şi avea tot dreptul să ştie. Divizia aceea răspundea numai faţă de Klee, ceea ce, după Cloot, nu cadra cu activitatea unei agenţii guvernamentale cum era F.B.I.-ul, atât de sensibilă faţă de opinia publică. Bineînţeles, până acum nu se întâmplase nimic. Dar Cloot se căznise mult să-şi pregătească o acoperire şi să scape basma curată, în cazul în care băieţii din divizia

specială ar fi scormonit în vreun rahat, iar Congresul ar fi aflat şi-ar fi tăbârât pe capul lor cu comitetele pentru investigaţii speciale.

La ora 1 a.m., adjunctul lui Cloot intră şi-i raportă că doi suspecţi se aflau deja sub supraveghere. Existau dovezi precise care confirmau profilul psihologic, plus altele adiacente. Nu le lipsea decât ordinul de arestare.

— Întâi trebuie să-l înştiinţez pe Klee, îi răspunse Cloot. Stai aici până îl sun.

Ştia că şeful lui era în biroul consilierului-şef al preşedintelui şi că, dacă nu era acolo, centraliştii telefonici omnipotenţi de la Casa Albă îl vor repera. Îl prinse din prima încercare.

— Cazul ăla special, am reuşit să-i dăm de capăt, îi zise Cloot. Dacă aş vrea să te pun la curent înainte de a-i înfunda. Poţi să vii încoace?

— Nu, nu pot, zise Klee încordat. Trebuie să stau cu preşedintele, sunt sigur că înţelegi.

— Să continuu şi să te informez mai târziu?

Urmă o pauză lungă. Apoi Klee îi răspunse:

— Cred că avem timp pentru o discuţie aici. Dacă sunt ocupat, aşteaptă-mă. Dar trebuie să te grăbeşti.

— Vin imediat, îi zise Cloot.

Ştiau amândoi că n-ar fi avut nici un sens să propună ca discuţia să aibă loc telefonic. Era complet exclus, pentru că oricine putea să le asculte convorbirea pe una din nenumăratele frecvenţe existente.

Odată ajuns la Casa Albă, Cloot fu escortat într-o mică sală de aşteptare. Klee îl aştepta. Îşi scosese proteza ortopedică şi îşi masa ciotul prin şosetă.

— N-am decât câteva minute, zise Klee. Mă aşteaptă o şedinţă importantă cu preşedintele.

— Doamne, îmi pare rău pentru Theresa, zise Cloot. Cum suportă Kennedy lovitura?

— Nu poţi şti niciodată cu Francis, răspunse Klee, clătinând din cap. Se pare că şi-a revenit.

Clătină din nou din cap a nedumerire, iar apoi zise brusc:

— În regulă, s-auzim.

Se uită la Cloot cu un gen de repulsie. Aspectul exterior al lui îl iritase întotdeauna. Cloot nu părea niciodată obosit şi arăta

în permanență ca scos din cutie, ca și cum cămașa și costumul nu i s-ar fi șifonat deloc. Purta întotdeauna cravate din lână, cu nod pătrat, de obicei gri-deschis, iar uneori o nuanță tâmpită de negru.

— Le-am dat de urmă, începu Cloot. Doi puști de douăzeci de ani, de la niște laboratoare nucleare MIT. Genii, coeficient de inteligență peste 160, proveniți din familii bogate, orientare politică de stânga, participanți la demonstrațiile antinucleare. Au acces la rapoartele ultrasecrete. Corespund profilului psihologic. Lucrează în Boston la niște proiecte guvernamentale și universitare. În urmă cu câteva luni au venit la New York, iar un amic i-a dus la femei. Le-a plăcut, iar tipul e sigur că o făcuseră pentru prima dată. Deci, o combinație mortală: idealism și hormonii răzvrătiți ai tinereții. Tocmai i-am băgat la zdup.

— Ai dovezi de nezdruncinat? întrebă Christian. Ceva palpabil?

— Nu-i judecăm și nici nu-i condamnăm. Ăsta-i arest preventiv, autorizat de legile privind bombele nucleare. Acum îi avem și or să ne spună unde e afurisita aia de bombă, dacă e vreuna. Eu personal nu cred, sunt sigur că e doar o sperietură. Dar în mod cert au scris scrisoarea. Corespund caracterizării psihologice, iar la data marcată pe scrisoare au închiriat o cameră la hotelul Hilton din New York. Asta e dovada cea mai solidă.

Christian se minunase întotdeauna de posibilitățile agențiilor guvernamentale supradotate cu computere și echipamente electronice. Era uimitor cum erau în stare să spioneze pe oricine, oriunde, indiferent ce măsuri de precauție se luau. Era uimitor cum, în mai puțin de o oră, computerele reușeau să verifice registrele hoteliere din tot orașul și să facă o mulțime de treburi extrem de complicate și serioase. Evident, în condițiile unor costuri de-a dreptul înspăimântătoare.

— Bun, am pus mâna pe ei, zise Christian. Dar nu sunt sigur că-i poți face să vorbească. Sunt niște puști isteți.

Cloot îl țintui cu privirea pe Christian:

— Chris, dacă nu vorbesc, iar noi suntem o țară civilizată, ce facem? Lăsăm bomba să explodeze și să omoare mii de suflete?

Zâmbi o fracțiune de secundă, aproape răutăcios, după care continuă:

— Sau te duci la președinte și-l pui să semneze un ordin pentru

n interogatoriu medical? Secțiunea IX din Legea privind Controlul
.rmelor Nucleare, știi doar.

De fapt, Cloot nu se gândise decât la asta tot timpul, în vreme
e Christian încercase toată noaptea să scape de același gând. Îl șocase
ntotdeauna faptul că o țară ca Statele Unite putea să aibă o astfel de
:ge secretă. Presa ar fi putut foarte simplu să o demaște, dar și în
azul acesta funcționa înțelegerea dintre proprietarii mijloacelor de
nformare în masă și guvernanții țării. Astfel încât legea nu era practic
un scută publicului, ca de altfel și alte legi referitoare la știința
ucleară.

Christian cunoștea foarte bine Secțiunea IX care, ca avocat, îl
ăsa perplex. Sălbăticia acestei legi îi repugnase întotdeauna.

În esență, Secțiunea IX îi dădea președintelui dreptul de a dispune
o analiză chimică a creierului, elaborată pentru a determina pe oricine
ă spună adevărul, un fel de detector de minciuni plasat direct în creier.
Legea fusese destinată în mod special obținerii de informații legate de
m lasarea unei bombe nucleare, corespunzând perfect cazului actual.
Metoda nu implica nici un fel de tortură, iar victima nu era supusă
nicunui fel de dureri fizice. Analiza consta în măsurarea modificărilor
chimice din creier, pentru a se verifica dacă persoana respectivă spunea
nvariabil adevărul când i se puneau întrebări. Experimentul nu avea
nimic inuman în el, singura chichiță fiind aceea că nimeni nu știa de
fapt ce se întâmpla cu creierul după operație. Experimentele arătaseră
că rareori puteau apărea pierderi de memorie sau o ușoară
disfuncționalitate. Nu era vorba de un retard mintal — experimentul
nu fost în acest caz lipsit de orice fel de scrupule de conștiință — dar
subiectul putea rămâne, cum s-ar zice, puțin într-o ureche. Singura
problemă era existența unui procent de risc de zece la sută ca pacientul
să își piardă complet memoria, să sufere o amnezie totală, pe termen
lung, care să-i șteargă astfel din minte tot trecutul.

— E doar o supoziție, zise Christian, dar ar putea exista vreo
legătură între povestea asta, asasinarea papei și deturnarea avionului?
Până și tipul capturat la Long Island pare un truc. Ar putea să fie o
verigă din aceeași operațiune, un ecran de fum diversionist, o capcană
revelătoare.

Cloot îl studie îndelung, ca și cum și-ar fi cumpănit răspunsul.

— S-ar putea. Dar cred mai degrabă că este una din acele faimoase coincidențe ale istoriei.

— Care duc întotdeauna la tragedie, completă Christian crispat.

— Puștii ăștia geniali sunt pur și simplu nebuni și au conștiință politică. Sunt obsedați de pericolul nuclear care amenință lumea, dar nu-i interesează deloc disputele politice obișnuite. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de arabi și israelieni, și nici chiar de americani, indiferent că sunt bogați sau săraci. Nu-i interesează nici democrații, nici republicanii. Tot ce vor este ca lumea să se miște după principiile lor. Știi genul.

Zâmbi disprețuitor, iar apoi continuă:

— Toți se cred Dumnezeu. Nimic nu-i atinge.

Dar Christian nu-i prea ascultase disertația. Atenția lui se fixase asupra unei singure idei. Simțea că cele două probleme cu care se confruntau puteau să stârnească o adevărată furtună politică. Nu te mișca prea repede, își zise Klee. Francis e în mare pericol, va trebui protejat. Poate c-o să scape de una din probleme cu ajutorul celeilalte.

— Ascultă, Peter, îi spuse el lui Cloot, vreau ca operațiunea asta să fie ultrasecretă. Nu trebuie să transpire nimic în afară. Ia-i pe puștii ăia și bagă-i în detenție într-un ospiciu, aici în Washington. Nimeni nu trebuie să știe nimic, în afară de noi doi și de agenții din divizia specială. Bagă-le sub ochi agenților Legea privind Controlul asupra Armelor Nucleare și spune-le că vrem discreție absolută. Nimeni nu-i vede pe cei doi, nimeni nu vorbește cu ei, cu excepția mea. O să-i interoghez personal.

Cloot îi aruncă o privire bizară. Nu-i plăcea faptul că operațiunea trecea sub controlul diviziei speciale a lui Klee.

— Echipa medicală n-o să le bage chimicale în creier puștilor ălora fără un ordin prezidențial.

— O să-l întreb pe președinte.

— Știi că timpul e un factor esențial și ai zis că nu-i interoghezi decât tu. Asta înseamnă că nici eu? Dacă ești ocupat cu președintele?

— Nu-ți face griji, îi zise Klee zâmbind. O să-mi fac timp. Nimeni în afară de mine. Acum dă-mi detaliile.

Pe Christian îl preocupau alte lucruri. Peste puțin timp urma să se întâlnească cu șefii diviziei speciale a F.B.I-ului. Era decis să le

one montarea unui sistem de supraveghere electronică şi
nputerizată a celor mai importanți membri ai Congresului şi ai
bului Socrate.

*

Adam Gresse şi Henry Tibbot îşi plasaseră micuța bombă
mică, construită cu multă trudă şi iscusință. Erau probabil atât de
ndri de eforturile lor, încât nu rezistaseră ispitei de a-şi folosi opera
copul unei cauze nobile.

Cei doi urmăreau permanent ziarele, dar scrisoarea lor întârzia
apară pe prima pagină din *The New York Times*. Şi nici nu se
blicase vreo ştire în legătură cu subiectul care-i interesa. Se simțeau
orați, pentru că cerințele lor rămâneau nesatisfăcute, iar astfel nu li
dădea prilejul să dezvăluie autorităților locul unde se afla bomba.
au, în egală măsură, înspăimântați şi furioşi, fiindcă ştiau că bomba
exploda, provocând mii de victime omeneşti. Dar, la urma-urmei,
ce rău are şi o parte bună. Cum altfel ar putea fi avertizată omenirea
pericolul utilizării energiei atomice? Cum altfel s-ar putea acționa
ntru a determina puterea să aplice măsurile de protecție
respunzătoare? După calculele lor, bomba avea să distrugă minimum
tru până la şase cvartale ale New York-ului. Pe de altă parte însă, se
nțeau cu conştiința curată, pentru că bomba fusese astfel concepută
cât emanațiile radioactive să fie cât mai mici cu putință. Totuşi,
dam Gresse şi Henry Tibbot regretau faptul că acțiunea lor de protest
ea să-i coste un oarecaree număr de vieți omeneşti, dar, la
ma-urmei, acesta era prețul, destul de mic, de altfel, pe care omenirea
buia să-l plătească pentru a-şi înțelege propriile greşeli. Fiindcă se
puneau neapărat măsuri de protecție inexpugnabile şi toate națiunile
mii trebuiau să interzică fabricarea bombei nucleare.

Miercuri, Gresse şi Tibbot lucrară împreună în laborator şi după
toată lumea din institut plecă acasă, începură să discute aprins,
trebându-se dacă ar trebui sau nu să dea un telefon ca să prevină
itoritățile. La început nu avuseseră deloc intenția să lase bomba să
plodeze; nu vruseseră decât să-şi vadă scrisoarea publicată în *The
ew York Times* şi fuseseră hotărâți ca după aceea să se întoarcă la
ew York, ca să dezamorseze bomba. Acum însă se vedeau prinşi

într-un război al voințelor. Chiar aveau să fie tratați ca niște copii și luați în derâdere, ei, care puteau înfăptui atâtea pentru umanitate? Sau li se va da ascultare? Oricum, cei doi fizicieni simțeau că nu-și puteau continua cercetările științifice atâta timp cât roadele muncii lor urmau să fie greșit folosite de puterea politică.

În încercarea lor de a da un avertisment omenirii, Gresse și Tibbot nu aleseseră întâmplător New York-ul.

Orașul, credeau ei, merita să fie pedepsit, deoarece în decursul vizitelor lor în marea metropolă constataseră îngroziți cum viciul se înstăpânea pe străzile lui. Fuseseră oripilați de cerșetorii amenințători și șoferii insolenți, de bădărănia lucrătorilor din magazine și de nenumăratele spargeri, tâlhării stradale și crime. Îi revoltase în special Times Square, zona aceea atât de aglomerată, încât le sugera o imensă colcăială de gândaci. În această piață, proxeneții, curvele și traficanții de droguri păreau atât de amenințători, încât Gresse și Tibbot se retrăseseră înspăimântați în camerele lor de hotel. Și astfel, cu justificată mânie, hotărâseră să plaseze bomba chiar în Times Square.

Adam și Henry primiseră, la fel de șocați ca toată lumea, vestea televizată despre asasinarea Theresei Kennedy. Pe undeva îi deranja însă faptul că acest eveniment de ultimă oră deviase atenția lumii de la propria lor operațiune, pe care o considerau mult mai importantă pentru soarta omenirii.

În ultima vreme, manifestau însă o oarecare stare de nervozitate. Adam sesizase la telefonul lui niște zgomote ciudate, ca un fel de clicuri și percepuse o anume perturbație electrică, atunci când niște indivizi trecuseră pe lângă el pe stradă. Se hotărî să-i povestească lui Tibbot despre toate astea.

Henry Tibbot era foarte înalt și subțire, de parcă ar fi fost făcut din sârme articulate cu fâșii de carne și piele transparentă. Îi era superior lui Henry ca inteligență și avea nervii mai tari.

— Te porți la fel ca toți criminalii, îi zise el lui Adam. E normal. De câte ori bate cineva la ușă, cred că sunt federalii.

— Și dacă într-o zi chiar or să fie? îl întrebă Adam Gresse.

— Îți ții gura până vine avocatul. E lucrul cel mai important. Putem încasa douăzeci și cinci de ani numai fiindcă am scris scrisoarea. Așa că, dacă bomba explodează, s-ar mai adăuga doar câțiva ani.

— Crezi că pot să ne dea de urmă?

— Exclus. Am şters toate urmele. Şi apoi, la dracu', Adam, unt:m sau nu mai deştepți ca ei?

Adam se simți mai liniştit. Şi totuşi, în sufletul lui se dădea o apt. care-l făcea să aibă încă şovăieli.

— Poate că ar trebui să-i sunăm şi să le spunem unde e bomba, pună el.

— Nu. Sunt în alertă, ne-ar repera imediat. Ar fi singura lor ală de a ne prinde. Dar reține, dacă iese rău, îți ții gura. Acum hai să ne apucăm de lucru.

Se hotărâseră să rămână la laborator până târziu, doar fiindcă voiau să fie împreună. Doreau să vorbească despre ce făcuseră şi despre celelalte căi de acțiune care le stăteau la îndemână. Aveau o voință de fier şi fuseseră educați să aibă curajul de a-şi exprima propriile convingeri şi de a detesta o putere care refuza să reacționeze în fața unor argumente raționale. Şi, deşi invocau ca pe niște spirite salvatoare formulele matematice care ar fi putut schimba destinul omenirii, n-aveau habar de complicatele rețele de interdependență ce susțineau civilizația. Erau două minți strălucite, dar încă nu se acomodaseră cu spiritul umanității...

Tocmai se pregăteau să plece, când sună telefonul. Era tatăl lui Hury.

— Băiete, îi spuse el fiului său, ascultă-mă cu atenție. O să fiți arestați de F.B.I. Nu le spuneți nimic până nu vă lasă să vă consultați avocatul. Nu declarați nimic. Ştiu...

În acel moment uşa se deschise, iar în cameră năvăliră câțiva oameni înarmați.

CAPITOLUL 10

Fără îndoială, bogătaşii din America au o conştiință socială superioară celor din oricare altă parte a lumii. Bineînțeles, acest lucru se aplică mai ales în cazul celor extrem de bogați. Cei care dețin şi conduc corporații uriaşe, cei care îşi exercită influența în politică şi finanțe: propagandă în toate mediile culturale. Acest adevăr se putea

demonstra cu deosebire în cazul membrilor Clubului socratic de golf şi tenis din California de Sud, fondat cu aproape şaptezeci de ani în urmă, de magnaţi din domeniul proprietăţilor mobiliare, mijloacelor de comunicare în masă, cinematografiei şi agriculturii, ca o organizaţie liberală din punct de vedere politic, destinată recreării. Fiind o structură de tip exclusivist, trebuia să fii foarte bogat ca să poţi fi admis ca membru. Din punct de vedere teoretic, puteai fi alb sau de culoare, evreu sau catolic, bărbat sau femeie, artist sau magnat. În realitate, în club fuseseră primiţi foarte puţini negri şi nici o femeie.

Clubul Socrate, cum era el cunoscut, se transformase în cele din urmă într-un club pentru elita bogătaşilor conştienţi de responsabilităţile lor faţă de societate. Din precauţie, îşi aleseseră un fost director adjunct al C.I.A. ca şef al propriului sistem de securitate, iar gardurile electronice ale clubului erau cele mai înalte din America.

De patru ori pe an, clubul devenea refugiul a cincizeci până la o sută de personalităţi publice, care de fapt controlau aproape tot ce se putea controla în America. Veneau aici pentru o săptămână, iar în acest interval personalul de serviciu al clubului era redus la minimum. Gloriile Americii îşi făceau paturile singuri, îşi turnau băuturile şi uneori, seara, îşi pregăteau singuri grătare în aer liber. Desigur, rămâneau la club câţiva chelneri, bucătari şi cameriste şi, evident, asistenţii personali ai acestor oameni importanţi. La urma-urmei, lumea americană a politicii şi afacerilor nu putea sta pe loc cât timp cârmuitorii ei îşi reîncărcau bateriile.

În decursul unei asemenea săptămâni, membrii clubului obişnuiau să se adune în „bisericuţe" şi să-şi petreacă timpul discutând probleme de ordin particular. Participau, de asemenea, la seminarii susţinute de profesori eminenţi de la cele mai renumite universităţi, consacrate unor probleme de etică, de filozofie, sau legate de responsabilitatea elitei bogate faţă de membrii mai puţin înstăriţi ai societăţii. Distinşi oameni de ştiinţă le ţineau conferinţe despre beneficiile şi pericolele armelor nucleare, cercetărilor în domeniul creierului, explorării spaţiului, despre economie.

Paralel cu aceste activităţi intelectuale, cei prezenţi jucau tenis, înotau în piscină, organizau turnee de bridge şi table şi discutau până la ore târzii din noapte despre virtute şi ticăloşie, femei şi dragoste,

căsătorie şi aventură. Erau cu toţii oameni cu greutate, cei mai cu greutate din societatea americană. Dar încercau să facă două lucruri: să se perfecţioneze ca fiinţe umane, prin recuperarea unui spirit adolescentin, şi să se unească în eforturile lor de a crea o societate mai bună, aşa cum o înţelegeau ei.

După o săptămână petrecută împreună, se întorceau la vieţile lor obişnuite, îmbărbătaţi de o speranţă reînnoită, de dorinţa de a ajuta omenirea şi cu o percepţie mai clară a modalităţilor prin care toate activităţile lor s-ar putea interconecta, pentru a păstra structura societăţii. Pe de altă parte, îşi făceau o serie de relaţii personale mai strânse, care îi ajutau în derularea afacerilor proprii.

O astfel de săptămână specială începuse în lunea de după Duminica Paştelui. Dar din cauza crizei interne legate de asasinarea papei, deturnarea avionului în care se afla fiica preşedintelui ţării şi apoi uciderea acesteia, numărul participanţilor se redusese la mai puţin de douăzeci.

George Greenwell era cel mai vârstinic dintre membrii Clubului octogenarate. La optzeci de ani, juca încă tenis la dublu, dar, dintr-o politeţe bine educată cu grijă, nu încerca să se impună în faţa unor tenismeni mai tineri, pentru a nu-i obliga astfel să joace într-un stil clement. Şi totuşi, era încă un adversar redutabil în lungile partide de table.

După Greenwell, criza naţională nu era treaba lui, atâta timp cât nu avea de-a face, într-un fel sau altul, cu afacerile lui cu grâne. Firma sa avea capital particular şi controla majoritatea producţiei de grâu din America. Îşi trăise ora astrală cu treizeci de ani în urmă, când Statele Unite impuseseră un embargo agricol Rusiei, ca o măsură politică menită să-i slăbească adversarul cu care se afla în plin război rece.

George Greenwell era un bun patriot, dar nu un prost. Ştia că Rusia nu putea rezista la o asemenea presiune. Ştia, de asemenea, că embargoul impus de Washington i-ar fi ruinat pe fermierii americani. Aşa încât îl sfidase pe preşedintele Statelor Unite şi expediase grânele interzise, deturnându-le spre terţe companii străine care le trimiteau apoi în Rusia. Îşi atrăsese atunci asupra sa mânia executivului american, concretizată prin introducerea în Congres a unor legi menite să restrângă puterea companiei lui (care aparţinea familiei Greenwell),

să facă public acest demers şi să pună firma sub un fel de control restrictiv. Numai că banii cu care Greenwell finanţase campania electorală a atâtor congressmeni şi senatori puseseră repede capăt acestei aberaţii.

Lui Greenwell îi plăcea Clubul Socrate pentru că era luxos, dar nu într-atât încât să stârnească invidia celor mai puţin favorizaţi de soartă. Îi mai plăcea fiindcă nu era cunoscut de mass media — la urma-urmei, membrii lui deţineau majoritatea posturilor TV, a ziarelor şi a revistelor. Clubul îl făcea să se simtă tânăr, pentru că îi dădea ocazia să participe la viţile colegilor mai puţin vârstnici ca el, dar la fel de puternici.

În timpul acelui embargo agricol, Greenwell câştigase o grămadă de bani, vânzând scump grâu şi porumb de la fermierii americani aflaţi pe poziţii defensive unei Rusii disperate. Dar avusese grijă ca de aceşti bani să profite concetăţenii lui din Statele Unite. Ceea ce făcuse el fusese o chestiune de principiu, iar principiul după care se ghida era acela că era mai inteligent decât funcţionarii guvernamentali. Iar sutele de milioane de dolari câştigaţi astfel fuseseră investiţi în muzee, fundaţii de învăţământ, programe culturale la TV, mai ales muzicale, fiindcă muzica era pasiunea lui.

Greenwell se mândrea cu faptul că era un om civilizat. Frecventase cele mai bune şcoli, unde deprinsese comportamentul social al bogătaşilor responsabili şi unde i se inoculase iubirea de semeni. Greenwell era la rândul lui maestru în propria sa formă de artă: rigurozitatea tranzacţiilor comerciale. Matematica milioanelor de tone de cereale îi suna în ureche la fel de cristalin şi suav ca muzica de cameră.

În legătură cu muzica, Greenwell trăise cândva unul dintre puţinele lui momente de furie nedemnă, când un foarte tânăr profesor de muzică, dintr-o universitate înfiinţată de una din fundaţiile sale, publicase un eseu în care înălţase jazzul şi rock'n'roll-ul deasupra lui Brahms şi Schubert. Mai mult chiar, îndrăznise să spună că muzica clasică era „funerară". Greenwell îşi jurase că va obţine destituirea profesorului, dar politeţea lui cizelată prevalase. Apoi tânărul profesor publicase un alt eseu, în care apăruse şi nefericita întrebare: „Cui îi pasă de Beethoven?" De aici i se trăsese sfârşitul. Profesorul nu aflase

niciodată ce se întâmplase de fapt, dar un an mai târziu dădea lecții de pian în San Francisco.

Clubul Socrate își permisese o extravaganță, și anume, un sistem de comunicații deosebit de sofisticat. În dimineața în care președintele Kennedy își anunța, la întâlnirea secretă cu consilierii, ultimatumul pe care urma să-l dea sultanului Sherhabenului, cei douăzeci de membri care se aflau la Clubul Socrate aflară vestea în mai puțin de o oră. Dar dintre ei toți, numai Greenwell știa că această informație fusese furnizată de Oliver Oliphant, zis Oracolul.

Ținea de doctrina clubului ca aceste refugieri anuale ale unor oameni cu greutate ai Americii să nu fie în nici un fel folosite pentru a se făuri planuri sau a se organiza conspirații. Întâlnirile lor erau, de fapt, prilejuri pentru a-și comunica reciproc niște năzuințe de interes general și pentru a înlătura confuziile care puteau împiedica funcționarea unei societăți complicate. În respectul acestor principii ale clubului, George Greenwell își invită marți trei colegi să ia masa împreună într-unul din pavilioanele cochete din preajma terenurilor de tenis.

Cel mai tânăr dintre aceștia, Lawrence Salentine, era proprietarul unei importante rețele de televiziune și al câtorva companii de televiziune prin cablu. Deținea, de asemenea, ziare în trei orașe marcante, cinci reviste și unul dintre cele mai mari studiouri cinematografice, precum și douăsprezece stații de televiziune locale în marile orașe ale țării. Grație unor subvenții, avea totodată o editură de importanță majoră. Și asta doar în Statele Unite. Prezența lui se făcea însă puternic simțită și în mass media din străinătate.

Salentine avea patruzeci și cinci de ani și era un bărbat suplu și arătos, cu un păr argintiu bogat, aranjat ca o coroană de bucle, în stilul împăraților romani. Această pieptănătură era însă foarte la modă acum printre intelectuali și oamenii de artă de la Hollywood. Impresiona atât prin aspectul fizic, cât și prin inteligență și era unul dintre cei mai influenți oameni din viața politică a Americii. Nu exista congressman, senator sau membru al guvernului care să nu răspundă apelurilor lui. În ciuda acestor atribute, nu reușise însă să ajungă la niște relații prietenești cu președintele Kennedy, care părea să interpreteze drept o

ofensă personală atitudinea ostilă a mass media față de noile programe sociale propuse de administrația Kennedy.

Al doilea invitat era Louis Inch, cel care deținea mai multe proprietăți imobiliare în marile orașe ale Americii decât oricare altă persoană particulară sau companie. Încă de pe când era foarte tânăr, în urmă cu patruzeci de ani, intuise importanța reală a construcțiilor pe verticală, atât de înalte, încât păreau aparent imposibil de realizat. Cumpărase dreptul de a construi deasupra multor clădiri deja existente și înălțase apoi acei enormi zgârie-nori care înzeciseră valoarea construcțiilor.

Mai mult ca toți cei dinaintea lui, Louis Inch transformase însăși lumina orașelor, creând acele spații întunecoase și nesfârșite între clădirile comerciale, care se dovediseră mult mai necesare decât ar fi putut bănui cineva. Tot el mărise atât de mult chiriile în New York, Chicago și Los Angeles, încât ele erau inaccesibile familiilor obișnuite, așa că numai cei foarte înstăriți puteau să trăiască confortabil în aceste orașe. Și atât de bine îi îmbrobodise și îi mituise pe demnitarii municipalității ca să i se acorde o reducere a impozitelor și să se desființeze controlul asupra chiriilor, încât se lăuda că va veni o vreme când chiria încasată de el pe metru pătrat va fi la fel de mare ca la Tokyo.

Dar, în ciuda ambițiilor sale, influența politică nu era la fel de mare ca a celorlalți participanți la întrunirea din pavilion. Deși averea lui personală se ridica la peste cinci miliarde de dolari, bogăția lui se molipsise parcă de imobilitatea obiectului afacerilor sale. Pentru că adevărata forță a acestui magnat era de-a dreptul sinistră și se baza pe aspirația sa de a acumula averi și putere fără să dea nimic în schimb societății în mijlocul căreia trăia. Louis Inch mituise pe scară largă demnitari publici și organizații sindicale din construcții și deținea hoteluri cu cazinouri la Atlantic City și Las Vegas, desființând astfel elita gangsterilor din acele orașe. Ca o ciudățenie a procesului democratic, fusese sprijinit în acțiunile sale chiar de personaje din eșalonul doi al lumii interlope. Toate departamentele serviciilor din numeroasele lui hoteluri aveau contracte cu firme care le furnizau tacâmuri și veselă, băuturi, alimente sau diverse servicii, ca de exemplu spălătorie. Prin subordonații săi, Louis Inch era legat de lumea aceasta a infractorilor, dar bineînțeles că din prudență, avusese grijă să mențină

ei o relație extrem de vagă. În consecință, numele lui nu fusese iodată atins de vreun scandal, iar asta nu numai datorită prudenței, și lipsei oricărei forme de farmec personal. De altfel, acesta era și tivul pentru care, ca individ, aproape toți membrii Clubului Socrate disprețuiau. Era tolerat printre ei doar grație faptului că una din mpaniile lui deținea terenul care împrejmuia clubul și le era teamă ar fi putut construi pe aceste terenuri case ieftine pentru cincizeci mii de familii, ceea ce ar fi dus la o invazie de hispanici și negri în rimetrul acum select al clubului.

Martin Mutford, al treilea invitat, îmbrăcat în pantaloni arinărești, un blazer albastru și o cămașă albă, descheiată la guler, a un bărbat de șaizeci de ani și probabil cel mai influent din grupul lor patru, deoarece deținea controlul asupra banilor într-o mare versitate de domenii. În tinerețe fusese unul dintre protejații Oracolului își învățase bine lecțiile. Iar acum obișnuia să povestească lucruri inunate despre Oracol, spre delectarea asistenței de la Clubul Socrate.

Mutford își întemeiase cariera pe tranzacții bancare în domeniul vestițiilor, dar avusese un debut incert în afaceri, din cauza influenței racolului. Cel puțin, așa pretindea. În tinerețe fusese un tip viguros plan sexual, după cum tot el susținea. Spre surpriza lui, soții unora ntre femeile tinere pe care le sedusese veneau la el nu ca să se răzbune, ca să obțină un credit. De obicei zâmbeau discret și erau bine dispuși, r el, ascultând glasul instinctului, le acorda acele împrumuturi rsonale pe care era sigur că nu le vor mai rambursa niciodată. Pe emea aceea, Mutford nu știa că oficialii de la bănci care se ocupau credite primeau cadouri și mită pentru a aproba împrumuturi fără ranții unor mici întreprinzători. Documentele bancare erau ușor de lsificat, iar directorii băncilor respective nu doreau altceva decât să ere credite în bani — doar în asta consta afacerea lor și de aici își țineau profitul — așa că regulamentele erau concepute special, în a fel încât să le faciliteze funcționarilor bancari acordarea acestor me de bani. Evident, trebuia să se afișeze o anume paradă birocratică interviurilor și altele de acest gen. Așa că banca suportase o pierdere câteva sute de mii de dolari înainte ca Mutford să fie transferat la tă filială, într-un alt oraș. Deși la început Mutford crezuse că avusese

noroc fiindcă scăpase cu atât, mai târziu pricepuse că nu fusese vorba decât de toleranța condescendentă a superiorilor săi.

Lăsând în urmă greşelile tinereții, iertat, uitat şi înarmat cu o mulțime de învățăminte valoroase trase din experiențele anterioare, Mutford începuse să se ridice în ierarhia socială. Astfel că acum, după treizeci de ani, stătea aici, în pavilionul Clubului Socrate, fiind cea mai mare personalitate financiară din Statele Unite. Era preşedintele unei bănci importante şi deținea un pachet substanțial de acțiuni în rețelele de televiziune. El şi cu prietenii lui controlau uriaşa industrie de automobile şi îşi extinseseră influența şi asupra industriei aerospațiale. Iar în pânza de păianjen a banilor săi se prinsese şi o bună parte din industria electronică. Tot el pusese piatra de temelie a unor firme de investiții de pe Wall Street, care lucrau împreună în scopul cumpărării unor conglomerate uriaşe, pe care apoi le adăuga altui conglomerat de proporții identice. Când aceste bătălii deveneau deosebit de aprige, Mutford arunca în luptă un munte de bani pentru a rezolva conflictul. Şi, aidoma celorlalți trei colegi ai săi, „deținea" anumiți membri ai Congresului şi Senatului.

Acum cei patru bărbați se aflau la masa rotundă din pavilionul care se întindea dincolo de terenurile de tenis, înconjurați de flora specifică zonei californiene şi Noii Anglii.

— Ce ziceți de decizia preşedintelui? începu George Greenwell.

— E al dracului de ruşinos ce i-au făcut fiicei lui, zise Mutford. Dar să distrugi o avere care valorează cincizeci de miliarde de dolari mi se pare exagerat.

Un chelner de origine hispanică, îmbrăcat cu pantaloni marinăreşti şi o cămaşă cu mâneci scurte şi care purta emblema clubului, le luă comanda de băuturi.

Salentine zise gânditor:

— Poporul american o să-l considere pe Kennedy un adevărat erou dacă duce la bun sfârşit chestia asta. O să fie reales, iar adversarii lui vor suporta o înfrângere catastrofală.

— Dar reacția lui la criza actuală e mult prea drastică, zise Greenwell. Ştim cu toții asta. Iar relațiile externe vor avea de suferit ani de zile de pe urma deciziilor pripite ale lui Kennedy.

— Țara merge extraordinar de bine la ora actuală, replică

Mutford. În sfârşit, ramura legislativă are sub un oarecare control executivul. În aceste condiţii, mă întreb ce ar avea de câştigat dacă am nclina balanţa puterii spre guvern.

— Ce dracu' ar putea face Kennedy, chiar dacă ar fi reales? zise Inch. Congresul controlează totul, iar noi avem o mare influenţă asupra legislativului. Există cel mult cincizeci de membri ai Camerei Reprezentanţilor aleşi fără banii noştri. Iar la Senat nu e nici unul care să nu fie milionar. Eu zic că nu trebuie să ne facem griji în privinţa preşedintelui.

Greenwell îşi plimbă ochii peste terenurile de tenis, spre Oceanul Pacific, miraculos de albastru, atât de liniştit şi de maiestuos. Privi întinderea de apă, care chiar în acel moment legăna vapoarele care îi transportau în toată lumea grânele ce valorau miliarde de dolari. Greenwell trăia un uşor sentiment de vinovăţie la gândul că el personal putea să hrănească sau să înfometeze aproape întreaga omenire.

Începu să vorbească, dar fu întrerupt de chelnerul care le aduse băuturile. Cu trecerea anilor devenise prudent, iar acum comandase apă minerală. Sorbi din pahar şi, după plecarea ospătarului, vorbi pe un ton ponderat, stăpânit cu atenţie. Avea acel gen de politeţe desăvârşită, specifică oamenilor care, spre regretul lor, sunt nevoiţi să ia în viaţă decizii brutale.

— Nu trebuie să uităm nici o clipă, zise el, că funcţia de preşedinte al Statelor Unite poate fi un mare pericol pentru procesul democratic.

— Asta-i o prostie, replică Salentine. Ceilalţi demnitari din guvern n-or să-l lase să ia o decizie personală. Ştii şi tu, George, că armata, aşa ignorantă cum e, n-o să-i accepte hotărârea dacă nu e rezonabilă.

— Sigur, e adevărat, zise Greenwell. În vremuri normale. Dar uitaţi-vă la Lincoln, care în timpul războiului civil chiar a suspendat *habeas corpus*-ul şi libertăţile civice. Şi la Franklin Roosevelt, care ne-a aruncat în cel de-al doilea război mondial. Luaţi seama la prerogativele personale ale preşedintelui, care are dreptul de a ierta definitiv orice infracţiune. Asta este o putere regească. Şi ştiţi ce se poate face cu o astfel de putere? Ştiţi cum îi poţi îngenunchea pe ceilalţi? Preşedintele are puteri aproape nelimitate, în absenţa unui

Congres puternic, care să-l poată controla. Din fericire, noi avem un asemenea Congres. Dar trebuie să fim prevăzători şi să ne asigurăm că ramura executivă rămâne în subordinea reprezentanţilor poporului, pe drept aleşi.

— Cu televiziunea şi celelalte mijloace de informare în masă, zise Salentine, Kennedy n-ar rezista nici măcar o zi dacă ar încerca o acţiune de tip dictatorial. Pur şi simplu nu poate apela la această soluţie, deoarece credinţa cea mai puternică în America la ora actuală este cea în libertatea individului.

Se opri un moment, apoi continuă:

— Aşa după cum bine ştii, George. Doar tu ai sfidat embargoul acela infam, nu?

— Nesocoteşti esenţialul, zise Greenwell. Un preşedinte curajos depăşeşte aceste obstacole. Şi Kennedy se dovedeşte foarte curajos în criza asta.

— Vrei să spui că ar trebui să creăm un front unit împotriva ultimatumului adresat de Kennedy Sherhabenului? interveni Inch nervos. Eu personal cred că face extraordinar de bine că e dur. Forţa şi constrângerea acţionează şi asupra guvernelor şi asupra oamenilor.

La începutul carierei sale, când se ocupa de proiectele de dezvoltare a locuinţelor unde chiria nu era liberalizată, Inch aplicase aceaşi tactică a constrângerii asupra chiriaşilor, forţându-i să-şi abandoneze casele. Atunci întrerupsese alimentarea cu căldură şi apă şi interzisese toate lucrările de întreţinere, astfel încât viaţa miilor de locatari ai acestor clădiri devenise extrem de inconfortabilă. Urmărindu-şi scopul, Inch „dereglase" echilibrul unor anumite zone ale suburbiilor, trimiţându-le valuri de negri care să-i determine pe rezidenţii albi să plece. Mituise administraţiile locale şi statale şi-i îmbogăţise pe legiuitorii federali. Aşa că acum vorbea în cunoştinţă de cauză: succesul se construia prin constrângere.

— Din nou omiţi esenţialul, răspunse Greenwell. Peste o oră avem o conferinţă televizată cu Bert Audick. Te rog să mă scuzi că am făcut această promisiune fără să te consult; am considerat-o atât de urgentă, încât nu suporta amânare, pentru că evenimentele se derulează extrem de rapid. De fapt, cele cincizeci de miliarde de dolari, pe cale de a fi prăpădiţi, sunt ale lui Bert Audick, care bineînţeles că este

e bil de îngrijorat. Şi e important să ne gândim la viitor, pentru că, d ă preşedintele e în stare să-i facă aşa ceva lui Audick, o să ne-o fa ă şi nouă.

— Kennedy nu e-n toate minţile, zise Mutford gânditor.

— Cred că trebuie să ajungem la un consens înainte de conferinţa c Audick, propuse Salentine.

Dar Inch, care avusese întotdeauna impresia că exista un conflict îr re interesele petroliere şi cele ale proprietăţilor imobiliare, adăugă:

— Cred că Bert suferă de o obsesie bolnăvicioasă privind p strarea resurselor de petrol.

— Îi datorăm lui Bert întreaga noastră consideraţie, i-o tăie C eenwell.

*

Cei patru bărbaţi aşteptau deja împreună la centrul de comuni- cţii al Clubului Socrate, când imaginea lui Bert Audick apăru brusc p ecranul televizorului. Îi salută pe toţi cu un zâmbet, dar faţa de pe e an avea o roşeaţă nefirească, poate din cauza unui defect la selectorul c culoare sau poate din cauza mâniei lui Audick. Vocea îi era însă c lmă.

— Mă duc în Sherhaben, zise el. S-ar putea să-mi văd pentru t tima dată cele cincizeci de miliarde de dolari.

Cei din încăpere puteau vorbi cu imaginea de pe ecran ca şi m persoana respectivă s-ar fi aflat împreună cu ei la club. Pe monitor v vedeau propria imagine, pe care şi Audick o vedea în biroul lui. T ebuiau să-şi controleze şi mimica feţelor şi glasul.

— Deci, până la urmă te duci? zise Inch.

— Da, sultanul mi-e prieten şi trecem printr-o situaţie extrem d delicată. Dacă mă duc acolo personal, pot să realizez o mulţime de c uri bune pentru ţară.

— Conform corespondenţilor de presă de pe statele mele de a tă, zise Salentine, Congresul şi Senatul încearcă să răspundă prin v to la decizia preşedintelui. E posibil?

Audick le zâmbi:

— Nu numai posibil, ci aproape sigur. Am discutat cu o parte n membrii guvernului. Propunerea lor este ca preşedintele să fie

temporar scos din funcție pe motiv că urmărește o vendetă personală, ceea ce dovedește un dezechilibru mintal. Conform unui amendament constituțional, acest lucru este perfect legal. Nu trebuie decât să obținem semnăturile membrilor guvernului și pe cea a vicepreședintelui pe o petiție care va fi ratificată de Congres. Chiar dacă suspendarea din funcție se va face pe o durată de treizeci de zile, este suficient ca să oprim distrugerea orașului Dak. Iar eu garantez că ostaticii vor fi eliberați în timpul șederii mele în Sherhaben. Prin urmare, cred că voi toți ar trebui să sprijiniți Congresul, pentru a-l suspenda din funcție pe președinte. Datorați acest lucru democrației americane, așa cum eu îl datorez acționarilor mei. Pentru că știm cu toții al dracului de bine, că dacă ar fi fost omorât oricine altcineva în afară de fiică-sa, n-ar fi adoptat niciodată acest mod de acțiune.

— Bert, noi patru am dezbătut deja acest subiect și am decis să te sprijinim pe tine și Congresul, zise Greenwell. Este de datoria noastră. O să dăm telefoanele necesare și o să ne concentrăm eforturile. Dar Lawrence Salentine are câteva observații pertinente, pe care ar vrea să ți le prezinte.

Fața lui Audick de pe ecran exprimă mânie și dezgust:

— Larry, zise el, nu e momentul acum ca mass media ta să stea atârnată de garduri. Dacă președintele îmi suflă aceste cincizeci de miliarde de dolari, s-ar putea să vină o vreme când posturile tale de televiziune se vor trezi fără licență federală și atunci o s-o iei în mână. Iar eu n-o să mișc nici un deget ca să te ajut.

Greenwell se crispă la auzul răspunsului atât de direct și vulgar. Inch și Mutford zâmbiră, dar Salentine nu păru deloc emoționat. Îi răspunse lui Audick pe un ton calm și liniștitor:

— Bert, sunt de partea ta, să nu te îndoiești de asta. Și cred că un om care decide în mod arbitrar să arunce pe apa sâmbetei cincizeci de miliarde de dolari ca să dea mai multă credibilitate unei amenințări este, fără îndoială, dezechilibrat și nepotrivit în funcția de șef al guvernului Statelor Unite. De aceea, te asigur că sunt de partea ta. Televiziunea o să introducă în programele obișnuite buletine de știri, în care se va aduce la cunoștința opiniei publice faptul că președintele Kennedy este supus unor investigații psihiatrice și că este posibil ca trauma suferită în urma morții fiicei sale să-i fi provocat tulburări

itale temporare. Această intervenție a televiziunii ar trebui să
gătească terenul pentru acțiunea Congresului. Dar după cum știi,
sta e un domeniu în care eu sunt mai priceput decât majoritatea
rlalți. Decizia președintelui va fi îmbrățișată de poporul american
— este reacția naturală a maselor la orice etalare teatrală a puterii
ionale. Dacă președintele reușește în acțiunile pe care le întreprinde
lacă obține eliberarea ostaticilor, își va asigura atât devotamentul
l, cât și voturile alegătorilor. Kennedy e energic și inteligent și,
ă pune piciorul în prag, poate să spulbere Congresul.

Salentine se opri o clipă, încercând să-și aleagă cu grijă cuvintele:

— Dar dacă amenințările lui nu-și fac efectul scontat, adică
aticii sunt uciși și criza continuă, atunci este terminat pe plan politic.

Pe ecran, imaginea lui Bert Audick tresări.

— Asta nu e o alternativă, zise el, pe un ton foarte scăzut și
v. Dacă se ajunge până acolo, ostaticii trebuie salvați, iar țara noastră
buie să învingă. În plus, cele cincizeci de miliarde de dolari vor fi
a pierdute atunci. Nici un american adevărat nu ar vrea ca misiunea
Kennedy să dea greș. Poate că nici ei nu doresc niște acțiuni represive
t de drastice. Odată declarate, trebuie să avem grijă ca ele să se
mine cu bine.

— Sunt de acord cu tine, zise Salentine, deși în realitate nu era.
nt absolut de acord. Dar vreau, de fapt, să subliniez altceva. Odată
va sesiza pericolul care vine dinspre Congres, președintele se va
resa națiunii la televizor. Și indiferent de defectele lui, Kennedy e un
gician când e vorba de așa ceva. Iar odată ce Kennedy își va prezenta
cumentele la televizor, Congresul o să aibă mari necazuri în țara
a. Ce dacă îl destituie pe Kennedy pentru treizeci de zile? Există
sibilitatea ca prognoza lui Kennedy să se adeverească și teroriștii să
arcă tot ce pot din afacerea asta, chiar dacă președintele n-o să mai
în centrul acțiunii.

Salentine se opri din nou, încercând să fie prudent, iar apoi
ntinuă:

— Atunci Kennedy devine un erou și mai mare. Așa că eu cred
scenariul nostru cel mai bun ar fi să-l lăsăm singur, să câștige sau
piardă. În felul acesta, viața politică a țării nu va suferi un prejudiciu
termen lung. Cred că aceasta este soluția cea mai bună.

— Iar în felul ăsta eu pierd cincizeci de miliarde de dolari, nu? zise Bert Audick.

Era vizibil felul cum fața de pe uriașul ecran TV se înroșise de furie și devenise limpede că selectorul de culoare funcționa perfect.

— E o sumă considerabilă, zise Mutford, dar nu e un capăt de țară.

Fața lui Bert Audick devenise uluitor de sângerie. Salentine se gândi din nou că probabil reglajul televizorului era de vină, fiindcă nu credea că vreun om putea să capete o asemenea culoare și totuși să nu crape. Dar vocea lui Audick reverberă în încăpere:

— Lua-te-ar dracu', Martin, lua-te-ar dracu'! Nu sunt numai cincizeci de miliarde. Cum e cu pierderea profitului când o să reconstruim Dak-ul? Or să-mi împrumute atunci băncile tale bani fără dobândă? Doar ai mai mulți bani lichizi decât trezoreria Statelor Unite, dar o să-mi dai cincizeci de miliarde? Pe toți dracii, n-o să-mi dai!

— Bert, Bert, noi suntem de partea ta, interveni Greenwell în grabă. Salentine a vrut doar să puncteze câteva variante la care probabil că nu te-ai gândit, sub presiunea evenimentelor. În orice caz, noi nu putem opri Congresul să acționeze, chiar dacă am încerca. Fiindcă el nu ar permite niciodată executivului să preia controlul într-o asemenea chestiune. Ei bine, și eu zic să încheiem conferința, avem cu toții de lucru.

— Bert, zise Salentine zâmbind, peste trei ore buletinele acelea despre starea mintală a președintelui or să apară la televizor. Toate celelalte rețele de televiziune ne vor urma exemplul. Sună-mă și spune-mi ce crezi, s-ar putea să-ți vină niște idei. Și încă ceva, dacă Congresul votează să-l demită pe președinte înainte ca el să ceară să apară la TV, posturile de televiziune pot să-l refuze pe motiv că a fost declarat incompetent din punct de vedere mintal și că nu mai e președinte.

— Așa să faci, zise Audick, a cărui față începea să-și recapete culoarea naturală.

Cu saluturile politicoase de rigoare, conferința luă sfârșit.

— Domnilor, zise Salentine, vă propun să plecăm cu toții la Washington cu avionul meu. Cred că ar trebui să-i facem o vizită bătrânului nostru prieten Oliver Oliphant.

— Oracolul, completă Mutford, vechiul meu mentor. El o să ne ea nişte răspunsuri.

În mai puțin de o oră erau cu toții în drum spre Washington.

*

Convocat la o întrunire cu preşedintele Kennedy, ambasadorul herhabenului, Sharif Waleeb, fu pus în fața unor casete video secrete e la C.I.A., care îl prezentau pe Yabril luând cina la palat cu sultanul. mbasadorul se arătă sincer şocat. Cum de se putuse implica sultanul ii într-o operațiune atât de periculoasă? La urma-urmei, Sherhaben ra o țară mică şi blajină, iubitoare de pace, cum de altfel era şi înțelept entru orice țară slabă din punct de vedere militar.

Întrunirea avu loc în Biroul Oval, de față fiind şi Bert Audick. 'reşedintele era însoțit de doi dintre consilierii săi, Arthur Wix, onsilierul în probleme de securitate națională, şi Eugene Dazzy, onsilierul-şef.

După ce fu prezentat, conform uzanțelor protocolare, ambasaorul Sherhabenului îi spuse lui Kennedy:

— Stimate domnule preşedinte, trebuie să mă credeți că nu veam cunoştință despre nimic din toate astea. Vă rog să primiți scuzele nele personale cele mai profunde şi umile.

Ambasadorul părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar trebuie să vă spun un lucru în care cred sincer. Sultanul -ar fi fost niciodată de acord ca biata dumneavoastră fiică să fie ătămată.

— Sper că e adevărat, zise Kennedy cu gravitate în glas, pentru ă, în cazul ăsta va fi de acord cu propunerea mea.

Teama cu care îl asculta ambasadorul era mai mult de natură ersonală decât politică. Îşi făcuse studiile la o universitate americană i era un admirator al modului de viață american. Iubea mâncarea mericană, băuturile alcoolice americane, femeile americane şi felul n care se răzvrăteau când simțeau jugul bărbatului. Îi plăceau muzica i filmele americane. Donase bani tuturor politicienilor de care ştia că ire nevoie şi-i îmbogățise pe birocrații de la Departamentul de Stat. ar pe deasupra, era un expert în petrol şi prieten cu Bert Audick.

Acum era disperat din cauza nenorocului ce se abătuse asupra

lui, dar de fapt nu-şi făcea griji nici pentru Sherhaben şi nici pentru sultanul acestuia. Ştia că cea mai rea consecinţă a crizei actuale ar putea fi sancţiunile economice. Apoi, C.I.A. ar organiza operaţiuni sub acoperire ca să-l înlăture pe sultan, ceea ce la urma-urmei ar fi putut fi chiar în avantajul lui. Aşa că fu profund şocat de de cuvântarea lui Kennedy, rostită cu atâta grijă.

— Trebuie să mă urmăriţi cu atenţie, zise Francis Kennedy. În trei ore o să fiţi în avion spre Sherhaben, ca să-i duceţi personal sultanului mesajul meu. Domnul Bert Audick, pe care îl cunoaşteţi, şi consilierul pentru securitatea naţională, Arthur Wix, vă vor însoţi. Iar mesajul este următorul: peste douăzeci şi patru de ore vom distruge oraşul Dak.

Îngrozit, şi simţind un nod în gât, ambasadorul nici nu mai putu vorbi.

— Ostaticii trebuie eliberaţi, continuă Kennedy, iar Yabril ne va fi predat viu. Dacă sultanul nu îndeplineşte aceste condiţii, însuşi statul Sherhaben va înceta să existe.

Ambasadorul păru atât de năucit, încât Kennedy se gândi că poate nu înţelesese bine ce-i spusese. Se opri un moment, după care continuă pe un ton liniştitor:

— Toate aceste lucruri vor fi specificate în documentele pe care vi le voi da ca să le prezentaţi sultanului.

— Domnule preşedinte, zise Waleeb uluit, vă rog să mă iertaţi, dar aţi spus că vreţi să distrugeţi oraşul Dak?

— Exact, răspunse Kennedy. Sultanul dumneavoastră nu va da crezare ameninţărilor mele până nu va vedea Dak-ul în ruine. Vă repet: ostaticii trebuie eliberaţi, iar Yabril predat şi păzit ca să nu-şi poată pune capăt zilelor. Nu vor mai exista alte negocieri.

— Nu puteţi ameninţa cu distrugerea o ţară liberă, chiar dacă e mică, zise neîncrezător ambasadorul. Iar dacă distrugeţi Dak-ul, distrugeţi şi o investiţie americană în valoare de miliarde de dolari.

— Poate că e aşa, o să vedem. Aveţi grijă ca sultanul să înţeleagă că sunt de neclintit în această chestiune. Acesta e rolul dumneavoastră. Dumneavoastră împreună cu domnul Audick şi cu domnul Wix veţi călători cu unul din avioanele mele. Alte două or să vă însoţească, unul ca să aducă ostaticii şi trupul fiicei mele, iar celălalt pe Yabril.

Ambasadorul nu putea vorbi şi abia dacă era în stare să acționeze. Cu siguranță că trăia un coşmar, îşi zise el. Preşedintele înnebunise. Dar când rămase singur cu Bert Audick, acesta îi zise surios:

— Ticălosul ăsta a vorbit serios, dar mai avem un atu. O să zborbim în avion.

*

În Biroul Oval, Eugene Dazzy tocmai lua notițe.

— Ai aranjat ca toate documentele să ajungă în biroul ambasadorului şi apoi în avion? întrebă Francis Kennedy.

— Le-am ajustat un pic, zise Dazzy. Să razi oraşul Dak de pe fața pământului este destul de grav, dar nu putem afirma în scris că vom distruge tot Sherhabenul. Însă mesajul tău e foarte clar. De ce-l mai trimiți pe Wix?

— Sultanul o să-şi dea seama că nu glumesc deloc când o să-l vadă pe consilierul pentru securitatea națională, răspunse Kennedy zâmbind. Iar Wix o să-i repete sultanului spusele mele.

— Crezi c-o să meargă?

— N-o să creadă până n-o să vadă Dak-ul ras. Dar după aia, dacă sultanul e întreg la minte, o să meargă totul al dracului de bine.

CAPITOLUL 11

Părea aproape imposibil ca preşedintele Statelor Unite să poată fi invalidat în numai douăzeci şi patru de ore. Şi totuşi, la numai patru ore după ultimatumul adresat de Kennedy statului Sherhaben, Congresul şi Clubul Socrate se aflau doar la un pas de această performanță incredibilă.

Reîntors de la întrunire, Christian Klee primi de la direcția de urmărire a diviziei sale speciale din F.B.I. un raport complet, întocmit pe calculator, asupra activităților liderilor Congresului şi ale membrilor Clubului Socrate. Fuseseră listate trei mii de apeluri telefonice, iar în raport erau de asemenea incluse însemnări şi dări de seamă privind întâlnirile care avuseseră loc. Dovezile erau clare şi uluitoare: în

următoarele douăzeci şi patru de ore, Camera Reprezentanţilor şi Senatul aveau să încerce să-l destituie pe preşedinte.

Furios, Christian îşi vârî rapoartele în servietă şi se repezi la Casa Albă. Însă înainte de a pleca, îi spuse lui Peter Cloot să disloce zece mii de agenţi de la posturile lor obişnuite şi să-i trimită la Washington.

Tot atunci, adică miercuri seara târziu, senatorul Thomas Lambertino, omul forte al Senatului, împreună cu consilierul său Elizabeth Stone şi congressmanul Alfred Jintz, preşedintele democrat al Camerei Reprezentanţilor, se întâlneau în biroul lui Lambertino. Mai era acolo şi Sal Troyca, în calitate de consilier-şef al congressmanului Jintz, ca să-i păzească, cum spunea el însuşi adeseori, fundul şefului său, un idiot sadea. Iar Sal Troyca era cunoscut ca un om abil, inclusiv la Capitoliu. De fapt, aici, în această crescătorie de legiuitori fricoşi ca nişte iepuri, Sal Troyca avea reputaţia unui fustangiu de primă mână, promotor gentil al relaţiilor dintre sexe. Troyca observase deja că şeful consilierilor senatorului, Elizabeth Stone, era o frumuseţe, dar mai trebuia să afle şi cât de departe mergea devotamentul ei. Numai că acum era nevoit să se concentreze asupra chestiunii presante pe care o aveau de discutat.

Începu să citească tare pasajele aferente din Amendamentul douăzeci şi cinci la Constituţia Statelor Unite, sărind pe ici, pe colo cuvinte şi chiar propoziţii întregi. Citea rar şi atent, cu o voce de tenor, superb stăpânită:

— „Atunci când vicepreşedintele şi majoritatea fie a demnitarilor principali din departamentele executive“ (îi şopti separat lui Jintz: „adică guvernul“, după care continuă cu o voce şi mai plină de emfază) „*fie a unui alt corp pe care Congresul are dreptul în temeiul legii să-l numească*, trimit Senatului şi Camerei Reprezentanţilor o declaraţie scrisă prin care arată că preşedintele este incapabil să-şi mai îndeplinească prerogativele şi obligaţiile funcţiei sale, vicepreşedintele îşi va asuma imediat aceste prerogative şi obligaţii, devenind preşedinte ad-interim.“

— Rahat! zbieră congressmanul Jintz. Nu poate fi atât de simplu să dai jos un preşedinte!

— Nici nu e, zise senatorul Lambertino, pe un ton conciliant. teşte mai departe, Sal.

Sal Troyca se gândi cu amărăciune cât de bine îl caracteriza pe ful lui faptul că nu ştia Constituţia, aşa sfântă cum era. Renunţă să ai citească. Ducă-se dracului de Constituţie, Jintz oricum n-o să ţeleagă. O să trebuiască să-i vorbească pe şleau.

— În esenţă, explică Troyca, vicepreşedintele şi guvernul trebuie semneze o declaraţie în care să se arate că preşedintele este competent. Numai aşa poate fi demis Kennedy. Apoi vicepreşedintele vine preşedinte. Şi, imediat după aceea, Kennedy înaintează o ntradeclaraţie în care spune că e bine mersi şi ne trezim că iar este eşedinte. Acum e rândul Congresului să decidă. Iar în acest timp, ennedy poate să facă ce vrea.

— Şi uite aşa se duce Dak-ul, interveni congressmanul Jintz.

— Majoritatea membrilor guvernului vor semna declaraţia, zise natorul Lambertino. Dar trebuie să aşteptăm s-o facă şi cepreşedintele — nu putem întreprinde nimic fără semnătura ei. ongresul trebuie să se reunească cel mai târziu joi la orele 22, pentru lua o decizie în timp util, spre a împiedica distrugerea oraşului Dak. r ca să câştigăm, trebuie să avem două treimi din voturile Camerei Senatului. Deci, problema e, dacă este în stare Camera de aşa ceva. u garantez pentru Senat.

— Sigur, răspunse congressmanul Jintz. Am primit un telefon e la Clubul Socrate. Au de gând să recurgă la sprijinul tuturor embrilor Camerei.

— Constituţia aminteşte, interveni Troyca respectuos, de „orice lt organism pe care Congresul îl poate numi prin lege". De ce să nu scurtircuiteze procedura, reunţându-se la semnăturile vicepreşedin- lui şi guvernului şi apelându-se direct la Congres? În cazul ăsta decizia -ar putea lua imediat.

— N-o să ţină, Sal, zise Jintz răbdător. Nu poate să semene cu vendeta. Electoratul ar fi de partea lui, iar noi va trebui să plătim ai târziu. Nu uita că Francis Kennedy este o figură populară — de apt, întotdeauna un demagog are acest avantaj faţă de legislativ.

— Şi de altfel, nici n-ar trebui să avem probleme de procedură, ise senatorul Lambertino. Ultimatumul pe care preşedintele l-a dat

Sherhabenului este o măsură mult prea dură şi denotă un dezechilibru mintal temporar, indus de tragedia personală prin care a trecut. Pentru care şi eu, ca de altfel noi toţi, sunt profund îndurerat şi îl compătimesc.

— Deputaţii din Camera Reprezentanţilor, zise congressmanul Jintz, sunt realeşi din doi în doi ani. Kennedy ar putea să-i azvârle afară pe mulţi, dacă ar fi declarat competent după cele treizeci de zile. De aceea trebuie să-l *împiedicăm* să-şi reia funcţia de preşedinte.

Senatorul Lambertino dădu aprobator din cap. Ştia că mandatul senatorial de şase ani îi iritase întotdeauna pe membrii Camerei Inferioare.

— E adevărat, răspunse el, dar nu uita că demiterea se va face în temeiul unor serioase dereglări de ordin psihologic, iar acest verdict poate fi un motiv foarte bun pentru a nu fi repus în funcţie, fiind suficient ca Partidul Democrat să-i refuze nominalizarea.

Troyca observase pe parcursul discuţiilor că Elizabeth Stone nu scosese nici un cuvânt. Stone avea însă o inteligenţă superioară şi nu trebuia să-l apere pe Lambertino de propria-i prostie.

— Dacă îmi permiteţi să trag o concluzie, zise Troyca, în cazul în care vicepreşedintele şi majoritatea membrilor guvernului votează pentru a-l contesta pe preşedinte, ei vor semna declaraţia azi după-amiază. Consilierii prezidenţiali vor refuza în mod cert să semneze. Sigur, ne-ar fi de mare ajutor dacă ar face-o, dar n-o vor face. Conform procedurii constituţionale, semnătura cea mai importantă este cea a vicepreşedintelui. Dar prin tradiţie vicepreşedintele sprijină toate demersurile diplomatice şi tactice ale preşedintelui. Şi-atunci vă întreb: suntem absolut siguri că Du Pray va semna, şi asta fără întârziere? Timpul este în momentul de faţă un element extrem de preţios.

— Ce vicepreşedinte nu-şi doreşte să fie preşedinte? replică Jintz râzând. Sunt convins că de trei ani Du Pray speră ca şeful ei să facă un atac de cord.

— Vicepreşedintele nu gândeşte deloc aşa, se auzi pentru prima dată la această întrunire glasul lui Elizabeth Stone. Du Pray este absolut loială preşedintelui, continuă Stone pe un ton glacial. Este adevărat, e aproape cert că va semna declaraţia, dar numai pe baza unor motive întemeiate.

Congressmanul Jintz făcu un gest împăciuitor, privind-o calm şi re emnat pe Elizabeth. Lambertino se încruntă, iar Troyca încercă si şi compună o mimică impasibilă, deşi în sinea lui era încântat.

— Eu rămân la părerea că ar trebui să-i şuntăm pe toţi, zise el. S lăsăm Congresul să se ocupe singur de chestiunea asta.

— Nu-ţi face griji, Sal, îi răspunse Jintz, ridicându-se din fotoliul lu confortabil. Vicepreşedintele nu poate să dea impresia că se grăbeşte p:a tare să-l debarce pe Kennedy. O să semneze, dar pur şi simplu nu o ă vrea să apară ca un uzurpator.

Jintz nu alesese deloc întâmplător acest termen. „Uzurpator" e un cuvânt des folosit în Camera Reprezentanţilor când venea vorba d spre preşedintele Kennedy.

Senatorul Lambertino îl privi pe Troyca dezgustat. Îi displăcea f niliaritatea cu care se comporta acest individ, felul în care contesta d ciziile superiorilor lui.

— Această acţiune de demitere a preşedintelui este în mod sigur l gală, chiar dacă nu are precedent, zise el. Evident, Amendamentul c uăzeci şi cinci din Constituţie nu specifică dovezile de ordin medical. Iar decizia lui Kennedy de a distruge oraşul Dak este o dovadă i contestabilă de dezechilibru mintal.

La acest punct al discuţiei, Troyca nu se mai putu abţine:

— Această acţiune va crea un precedent. De-acum înainte, cel ţin teoretic, va fi suficient votul a două treimi din membrii Congre- lui pentru a-l demite pe preşedinte.

Dădu din cap satisfăcut, constatând că, în sfârşit, reuşise să-i r agă atenţia lui Elizabeth Stone. Apoi continuă:

— O să fim o republică bananieră, pe dos, adică dictatorul va fi gislativul.

— Prin definiţie, ceea ce ce spui tu nu se poate întâmpla, îi plică senatorul Lambertino pe un ton tăios. Legislativul este ales rect de popor şi nu poate dicta ca un singur om.

„Asta dacă nu vă pun sula în coaste cei de la Clubul Socrate", zise Troyca, plin de dispreţ. Dar imediat îşi dădu seama de ce se âniase senatorul atât de tare. Lambertino se credea croit pentru eşedinţie şi nu-i convenea să audă pe cineva zicând că legislativul se tea debarasa de preşedinte după bunul lui plac.

— Hai să încheiem aici, zise Jintz. Avem al dracului de multe de făcut. Eu cred că prin acțiunea asta ne îndreptăm, de fapt, către o democrație autentică.

Troyca încă nu se acomodase cu naturalețea și francheța oamenilor mari, cum erau senatorul și președintele Camerei, și nici cu lipsa de ipocrizie cu care își apărau cele mai importante interese personale. Și, după privirea lui Elizabeth Stone, își dădu seama că și ea gândea întocmai ca el. Troyca își puse în gând să-și încerce norocul cu ea, indiferent cât l-ar fi costat. Dar acum se mulțumi să spună, cu sinceritatea și modestia care-l caracterizau:

— Există vreo posibilitate ca președintele să declare că legislativul nesocotește un ordin al executivului, cu care nu este de acord, iar apoi să desființeze votul Congresului? N-o să se adreseze națiunii în seara asta, prin intermediul televiziunii, înainte de ședința Congresului? Iar opiniei publice n-o să i se pară plauzibil faptul că președintele este perfect sănătos, din moment ce consilierii lui nu semnează declarația? S-ar crea probleme serioase, mai ales dacă ostaticii ar fi omorâți după destituirea lui Kennedy. Iar Congresul ar avea de suportat repercusiuni îngrozitoare.

Dar nici senatorul și nici congressmanul nu părură impresionați de această analiză. Jintz îl bătu pe umăr și-i zise:

— Sal, ne-am gândit la toate, ai grijă să se întocmească documentele necesare.

În acel moment sună telefonul, iar cea care răspunse fu Elizabeth Stone. Ascultă un moment, după care zise:

— Domnule senator, e vicepreședintele.

*

Vicepreședintele Helen Du Pray se hotărî să-și efectueze întâi alergarea zilnică, înainte de-a decide ce avea de făcut. Prima femeie care ajunsese vreodată vicepreședinte al Statelor Unite avea cincizeci și cinci de ani și era, după toate standardele posibile, de o extraordinară inteligență. Își păstrase încă frumusețea, poate și din cauza faptului că în tinerețe, pe când era însărcinată și ocupa funcția de procuror districtual adjunct, devenise o susținătoare fanatică a alimentației raționale. Iar în adolescență, înainte de a se căsători, se obișnuise să

ică alergări. Un iubit al ei din acea vreme o convinsese să alerge — u să facă jogging — împreună cu el, câte cinci mile pe zi. Îi eprodusese un dicton latin, *Mens sana in corpore sano*, pe care apoi l şi tradusese: „Minte sănătoasă în trup sănătos". Pentru aerul de uperioritate pe care-l afişase când îi explicase dictonul şi pentru faptul ă-i luase *ad litteram* conținutul — de câte minți strălucite nu se alesese raful tocmai din cauza unui trup prea sănătos — Helen îi dăduse apucii respectivului iubit.

La fel de important ca alergarea se dovedea a fi şi programul ei limentar, care o ajuta să-şi elimine otrăvurile din organism şi îi asigura, n acelaşi timp, o mare doză de energie. Iar aspectul ei radios era un el de premiu pentru tenacitatea cu care îşi supraveghea sănătatea.

Adversarii politici glumeau pe seama ei, susținând că n-avea apile gustative, dar nu era deloc aşa. Adevărul era că lui Helen îi ăcea plăcere să mănânce o piersică trandafirie sau o pară pârguită, la el cum îi plăcea gustul atât de specific al legumelor proaspete, iar în cele zile când sufletul îi era întunecat (şi de care avem cu toții parte câteodată), era în stare să mănânce o farfurie plină cu biscuiți cu ciocolată.

Ajunsese o susținătoare ferventă a alimentației sănătoase din pură întâmplare. La începutul carierei sale de procuror districtual, condamnase un autor de cărți de bucate pentru nişte afirmații frauduloase şi jignitoare. Pregătindu-şi cazul, făcuse cercetări asupra subiectului respectiv şi citise tot ce se scrisese în domeniul nutriției, pornind de la premisa că, pentru a depista minciuna, trebuie să cunoşti adevărul. Pe autor îl condamnase şi îl pusese să plătească o amendă enormă, dar de atunci trăise cu impresia că îi rămăsese datoare.

Chiar şi ca vicepreşedinte al Statelor Unite, Helen Du Pray mânca frugal şi alerga zilnic minimum cinci mile, iar în week-end-uri zece. Acum, în această zi care ar fi putut deveni cea mai importantă din viața ei, când era aşteptată să-şi pună semnătura pe declarația de demitere a preşedintelui, Helen Du Pray hotărâse să-şi limpezească gândurile alergând.

Cei care plăteau însă cel mai scump acest stil de viață al vicepreşedintelui erau membrii gărzilor de corp de la Serviciul Secret. La început, şeful detaşamentului de protecție crezuse că alergarea aceea

matinală va fi floare la ureche. La urma-urmei, oamenii lui erau bine antrenați. Dar Helen Du Pray nu numai că alerga dimineața devreme prin păduri, unde gărzile n-o puteau urma, dar cursa ei de zece mile de la sfârșitul săptămânii îi răzleța oamenii, care rămâneau mult în urma ei. Șeful gărzii era uimit de faptul că femeia aceea era în stare să alerge atât de repede și de mult.

Dar Helen Du Pray nu dorea să fie deranjată în timpul alergării. La urma-urmei, chestia asta era un lucru sacru în viața ei. De fapt, luase locul oricărei alte „distracții". Cu alte cuvinte, substituise bucuria pe care o ofereau mâncarea, băutura și iubirea trupească, precum și căldura și tandrețea care dispăruseră din viața ei cu șase ani în urmă, când îi murise soțul.

Așa că își prelungise cursele și renunțase să se gândească la o eventuală nouă căsătorie; urcase prea mult pe scara politică pentru a risca să rămână alături de un bărbat care se putea dovedi doar o capcană ascunsă, cu cine știe ce stavile care i-ar fi putut frâna ascensiunea. Hotărî deci că cele două fiice și viața socială extrem de activă îi erau suficiente, nemaivorbind de faptul că avea o groază de prieteni, bărbați și femei.

Helen Du Pray câștigase sprijinul grupurilor feministe din țară nu cu obișnuita vorbărie politică lingușitoare, dar lipsită de conținut, ci datorită inteligenței ei lucide și integrității consecvente. Inițiase un atac neobosit împotriva militanților antiavort și îi crucificase, în discuțiile aprinse purtate cu ei, pe acei masculi șovini care, fără să fie supuși vreunui risc personal, încercaseră să stabilească prin legi ce drepturi avea femeia asupra propriului ei corp.

Experiența ei de o viață o făcea să disprețuiască teoriile care susțineau că femeile și bărbații ar trebui să semene mai mult: Helen era dispusă să ridice paharul în cinstea deosebirilor dintre sexe. Pentru că ambele erau extrem de importante din punct de vedere moral, la fel ca diversitatea din muzică sau din religie. Și exista într-adevăr o deosebire între bărbați și femei. Din viața ei politică și din anii cât fusese procuror districtual, învățase că femeile erau mai bune decât bărbații aproape în tot ce era mai important în viață. Avea chiar și dovezi statistice ca să-și probeze această teorie. Bărbații comiteau mult mai multe crime, jefuiau mai multe bănci, se înșelau mai mult unii pe

ii, îşi trădau în măsură mai mare prietenii şi pe cei dragi. Ca demnitari ıblici, erau de departe mai corupţi, ca credincioşi în Dumnezeu erau ai cruzi, ca amanţi, mai egoişti, iar în domeniile în care îşi exercitau ıterea, mai neîndurători. Bărbaţii erau mult mai capabili să distrugă nenirea prin războaie, tocmai fiindcă se temeau cumplit de moarte, ult mai cumplit decât femeile. Dar, făcând abstracţie de toate acestea, elen nu avusese niciodată diferende cu bărbaţii.

În acea zi de miercuri, Helen Du Pray începu să alerge chiar de ngă maşina ei, parcată de şofer în pădurile de la marginea 'ashingtonului. De fapt, încerca să fugă de documentul care o aştepta birou, ca un trimis al destinului. Gărzile de la Serviciul Secret se ıprăştiară, unul înainte, unul înapoi şi câte doi lateral, toţi la distanţă cel puţin douăzeci de paşi de ea. Fusese o vreme când o încânta să-i ıdă transpirând ca să ţină pasul cu ea. La urma-urmei, ei erau ıbrăcaţi normal, pe când ea purta echipamentul de alergare, şi pe asupra mai erau şi garnisiţi cu revolvere, muniţie şi aparate de lecomunicaţii. Avuseseră mult de furcă până când, pierzându-şi ıbdarea, şeful detaşamentului de protecţie recrutase alergători ımpioni din colegiile mai mici, iar acest lucru o disciplinase întrucâtva Helen Du Pray.

Dar cu cât se înălţa mai mult pe scara politică, cu atât se trezea ıai devreme dimineaţa. Şi cea mai mare plăcere pentru ea era să lerge împreună cu una din fiicele ei. Evident, se gândea şi la efectul e care l-ar avea asupra opiniei publice apariţia în mass media a unor stfel de poze de familie. Vicepreşedintele ştia că în politică orice mănunt contează.

Helen învinsese o mulţime de obstacole ca să obţină înalta funcţie e care o presta acum. Bineînţeles, primul dintre ele fusese faptul că ra femeie, iar al doilea, mai puţin evident, acela că era frumoasă. rumuseţea atrăgea adeseori ostilitatea ambelor sexe. Dar ea reuşise i evite această antipatie prin inteligenţă, modestie şi un simţ moral ınăscut. Fără îndoială, însă, că avea doza ei de perfidie. Era un lucru rhicunoscut în politica americană faptul că electoratul preferă drept andidaţi pentru funcţii publice bărbaţi frumoşi şi femei urâte. Aşa că lelen Du Pray transformase o frumuseţe seducătoare într-o Ioana)'Arc drăguţă, dar rigidă. Îşi purta părul blond-argintiu tuns scurt,

trupul şi-l păstra suplu şi băieţesc, iar sânii şi-i camufla sub taioare. Însemnele ei personale erau un şirag de perle şi verighete de aur de pe deget, iar accesoriile feminine se reduceau la o eşarfă, o bluză cu volane sau uneori, o pereche de mănuşi.

Îşi confecţionase pentru public un soi de feminitate rigidă şi totul mergea bine până când zâmbea sau râdea, pentru că atunci senzualitatea izbucnea, strălucitoare ca o flacără. Era feminină, fără să cocheteze cu bărbaţii, şi puternică, fără vreo tentă masculină. Pe scurt, era modelul perfect al primei femei preşedinte al Statelor Unite ale Americii. Ceea ce şi urma să ajungă, dacă semna declaraţia care o aştepta pe birou.

Acum tocmai îşi încheia ultima parte a cursei, ieşind din pădure pe un drum unde o aştepta o altă maşină. Gărzile de la Serviciul Secret se apropiară şi ele, iar maşina porni spre locuinţa vicepreşedintelui. După ce-şi făcu un duş, Helen îşi puse hainele de „lucru" — o fustă cu o croială severă şi un taior — şi plecă la birou.

Ce curios, îşi zise ea. Luptase tot timpul să nu cadă în capcana unei vieţi monotone, canalizată pe o singură direcţie. Cât timp fusese un avocat strălucit, crescuse doi copii. După ce se măritase, având o viaţă conjugală fericită, se decisese să urmeze o carieră politică. Devenise apoi asociat într-o companie juridică de calibru, deputat şi mai târziu senator. În tot acest timp, rămăsese o mamă devotată şi iubitoare. Îşi dirijase impecabil propria viaţă şi pentru ce? Doar ca să sfârşească acum într-o altă postură de menajeră, adică de vicepreşedinte al Statelor Unite.

În această calitate, trebuia să facă ordine după „soţul" ei politic, preşedintele, şi să îndeplinească toate sarcinile prea mărunte pentru demnitatea unui şef de stat. Astfel, vicepreşedintele primea liderii naţiunilor mici, făcea parte din comitete lipsite de autoritate, dar cu denumiri răsunătoare, accepta din când în când să fie informat din condescendenţă şi dădea sfaturi, primite cu politeţe, dar fără să fie cu adevărat luate în considerare. În plus, mai trebuia să repete ca un papagal părerile soţului ei politic şi să-i sprijine toate iniţiativele.

Helen îl admira pe Francis Xavier Kennedy şi îi era recunoscătoare că o alesese să împartă guvernarea cu el, ca vicepreşedinte, dar asupra multor lucruri părerile lor erau diferite. Uneori o amuza faptul

i, în postura de femeie măritată, reuşise să scape de pericolul de a eveni un partener cu drepturi mai puține, iar acum, în cea mai înaltă ıncție politică la care ajunsese vreodată o femeie în Statele Unite, gile politice o făceau subordonata unui soț politic. Astăzi însă avea ınsa să rămână văduvă şi fără îndoială că nu se putea plânge de olița de asigurare care îi aducea președinția Statelor Unite ale mericii. La urma-urmei „mariajul" lor devenise nefericit cu timpul. rancis Kennedy, gândea vicepreşedintele, acționase prea repede, prea gresiv. Helen Du Pray începuse să fantazeze despre „moartea" lui, şa cum fac multe soții nefericite.

Dacă semna declarația, putea să câştige lozul cel mare. Putea ă-i ia locul. Iar o femeie mai slabă de înger s-ar fi lăsat pur şi simplu ascinată de acest gând.

Helen ştia că funcțiile creierului erau imposibil de controlat şi u se simțea vinovată de fanteziile ei, dar se simțea în culpă pentru un apt la împlinirea căruia contribuise şi ea. Când începuseră să circule vonuri că Francis Kennedy nu va mai candida pentru un al doilea nandat, Helen îşi alertase relațiile din lumea politică. Kennedy o inecuvântase atunci pentru gustul ei. Acum, toate se schimbaseră. ar ea trebuia să-şi limpezească gândurile.

Declarația, petiția, fusese deja semnată de majoritatea membrilor guvernului, secretarii de stat, miniştrii apărării, finanțelor şi alții. Lipsea C.I.A., ticălosul ăla de Tappey, şmecher şi lipsit de scrupule. Şi bineînțeles, Christian Klee, un individ pe care pur şi simplu îl detesta. Dar ea trebuia să ia această decizie după cum îi dictau judecata proprie i conştiința. Trebuia să acționeze spre binele public, nu din ambiție ersonală.

Prin urmare, putea să semneze, să comită un act de trădare şi să ıu se autodispreţuiască? Numai că în această chestiune nu era loc entru sentimente personale. Trebuiau luate în calcul doar faptele.

La fel ca şi Christian Klee şi ca şi mulți alții, Helen observase schimbarea care se petrecuse cu Kennedy după moartea soției lui, chiar înainte de a fi ales preşedinte. Parcă îşi pierduse energia. Du Pray ştia, ca de altfel toată lumea, că, pentru ca președinția să funcționeze, preşedintele trebuia să conducă doar ajungând la un consens cu latura legislativă. Trebuia să faci ochi dulci, să linguşeşti

şi chiar să mituieşti pe ici, pe colo. Trebuia să duci de nas şi să seduci birocraţia ca să te poţi strecura printre hârtii. Trebuia să ai guvernul la ordinele tale, iar consilierii personali să fie o bandă — copii ale lui Attila şi un cârd de Solomoni. Trebuia să te tocmeşti, să răsplăteşti şi din când în când să loveşti. Fiindcă trebuia să-i determini pe toţi să spună: „da, pentru binele ţării şi al meu personal".

Ca preşedinte, Kennedy greşise refuzând să facă toate astea. De altfel, era un om care-şi depăşea cu mult epoca în care trăia. Consilierii lui ar fi trebuit să se orienteze. Kennedy, cu inteligenţa lui, aşijderea. Şi totuşi, Helen percepea în mutările lui Kennedy un gen de disperare morală, un fel de a miza totul pe victoria binelui împotriva răului.

Du Pray credea şi spera, fără a cădea în sentimentalismul muieresc demodat, că moartea soţiei lui Kennedy stătea la temelia derivei în care se afla acum administraţia lui. Dar oare se puteau duce de râpă oameni extraordinari precum Kennedy doar din cauza unei tragedii personale? Da, evident că da.

Helen era făcută pentru politică, şi întotdeauna se gândise că Francis Kennedy nu avea caracterul unui politician. Era mai mult un învăţat, un om de ştiinţă, un profesor. Era prea idealist, adică naiv, deşi în cel mai bun sens al cuvântului; mai precis, era credul.

Vicepreşedintele îşi amintea cum ambele Camere ale Congresului duseseră un război încrâncenat împotriva ramurii executive, şi de obicei ieşiseră învingătoare. Ei bine, ei nu i s-ar fi întâmplat aşa ceva!

Luă declaraţia de pe birou şi o studie. Din ea reieşea că Francis Xavier Kennedy nu mai era capabil să-şi exercite îndatoririle de preşedinte din cauza unei depresiuni nervoase temporare, provocată de uciderea fiicei sale. Că această depresiune îi afecta judecata, astfel încât decizia lui de a distruge oraşul Dak şi ameninţarea de a rade de pe faţa pământului o ţară suverană reprezentau un act iraţional, exagerat până la limita unei provocări, un precedent periculos care nu ar fi făcut decât să atragă asupra Statelor Unite oprobriul opiniei publice.

Dar exista şi argumentul lui Kennedy, pe care îl prezentase la conferinţa cu membrii guvernului şi consilerii: ceea ce se petrecuse

ra o conspirație internațională, în care papa Bisericii Catolice fusese sasinat, iar fiica președintelui Statelor Unite ucisă.

Ostaticii nu fuseseră încă eliberați și conspirația putea să ontinue așa săptămâni și chiar luni de zile. Iar Statele Unite erau ortate să-l elibereze pe asasinul papei. Ce pierdere enormă de autoritate entru cea mai puternică națiune din lume, liderul democrației și evident l capitalismului democratic!

Așadar, cine putea să spună că reacția draconică propusă de reședinte nu era corectă? Evident, dacă Francis Kennedy nu punea la ale o cacealma, măsurile lui aveau să dea rezultate. Sultanul herhabenului avea să fie îngenuncheat. Dar ce se întâmplase, de fapt, âână în acel moment?

În primul rând, Kennedy hotărâse ce era de făcut fără cuvenita onsultare cu guvernul, propriii consilieri și liderii Congresului. Acest ucru era foarte grav și indica iminența unui pericol. Se purtase ca un ef de bandă care ordona o vendeta.

Știuse că vor fi cu toții împotriva lui. Dar știa totodată că avea reptate și că nu avea timp. Așa că acționase cu aceeași fermitate pe are o afișase întotdeauna, chiar înainte de-a deveni președinte.

În al doilea rând, acționase în limitele competențelor care-i eveneau ca șef al executivului. Decizia lui era legală. Iar declarația le suspendare din funcție nu fusese semnată de nici unul din consilerii ui, care, la urma-urmei, îl cunoșteau cel mai bine. Prin urmare, cuzațiile de incompatibilitate cu funcția de președinte și de instabilitate nintală erau doar o chestiune de opinie, bazată pe decizia pe care o uase Kennedy. Situație în care această declarație de contestare a reședintelui se dovedea, de fapt, o încercare ilegală de a restrânge utoritatea ramurii executive a puterii. Congresul nu era de acord cu lecizia președintelui și încerca să o invalideze, debarcându-l din funcție. eea ce era în mod clar o violare a Constituției.

Acestea erau elementele morale și legale. Acum Helen Du Pray rebuia să decidă ce variantă îi servea cel mai bine propriilor interese. Căci, pentru un politician, acest fel de a gândi nu era deloc nerezonabil.

Helen cunoștea bine angrenajul procedural. Guvernul semnase. Dacă semna și ea această declarație, ea devenea președintele Statelor Unite. Apoi Kennedy venea cu o contradeclarație, iar ea era din nou

vicepreşedinte. După aceea se întrunea Congresul şi, prin votul a două treimi din membrii lui, Kennedy putea fi destituit, iar ea urma să fie preşedinte pentru cel puţin treizeci de zile, până la dezamorsarea crizei.

Ce obţinea din toată povestea asta? Va fi prima femeie preşedinte din Statele Unite, cel puţin pentru o scurtă perioadă de timp. Poate până la sfârşitul mandatului lui Kennedy, care expira în ianuarie următor. Dar nu trebuia să-şi facă nici un fel de iluzii. Ştia că nu va obţine în nici un caz nominalizarea după încheierea mandatului actual.

Pe de altă parte, va accede la preşedinţie prin ceea ce unii ar putea numi un act de trădare şi încă din partea unei femei. Era suficient faptul că literatura consacrată civilizaţiilor prezentase întotdeauna femeile drept cauză a prăbuşirii marilor bărbaţi, era suficient că exista mitul omniprezent potrivit căruia bărbaţii nu se puteau încrede în femei. Va fi considerată „necredincioasă", marele păcat al spiţei femeieşti, pe care bărbaţii nu-l iartă niciodată. În plus, va trăda marele mit naţional al clanului Kennedy. Va fi un nou Modred.

Apoi însă veni iluminarea. Helen Du Pray zâmbi, dându-şi seama că, de fapt, nu avea nimic de pierdut, iar asta chiar prin simplul refuz de a semna declaraţia.

Congresul nu va fi obstrucţionat. Eventual chiar acţionând ilegal, fără semnătura ei, el o să-l conteste pe Kennedy, iar în acest caz Constituţia preciza că ea va succede la preşedinţie. Astfel îşi va dovedi „fidelitatea" şi, dacă Francis Kennedy va fi repus în funcţie, după treizeci de zile, ea se va bucura în continuare de sprijinul lui. Iar grupul influent al lui Kennedy o va susţine şi de-acum înainte în funcţie. Cât priveşte Congresul, rămânea duşmanul ei, indiferent ce-ar fi făcut. Şi atunci de ce să fie ea femeia ticăloasă de care să se folosească, de ce să fie Dalila lor?

Totul îi devenea din ce în ce mai clar. Dacă semna declaraţia, electoratul n-o va ierta niciodată, iar politicienii o vor disprețui. Iar apoi, când, şi dacă ajungea preşedinte, în mod cert că aveau să încerce s-o înjosească şi pe ea. Vor da vina, probabil, pe dereglările ciclului menstrual, iar remarcile lor crude, bărbăteşti vor fi sursa de inspiraţie a revistelor bulevardiere din toată ţara.

Helen Du Pray se hotărâse: nu va semna petiția. În felul ăsta s va vedea că nu era devorată de ambiție şi îşi va demonstra loialitatea.

Începu să scrie declarația pe care urma să i-o dea spre redactare a stentului ei. Scrise simplu că nu putea semna, cu conştiința împăcată, u document care ar propulsa-o în cea mai înaltă funcție în stat. Că, î această bătălie, va rămâne neutră. Dar şi această formulare putea fi p riculoasă. Mototoli hârtia. Va refuza pur şi simplu să semneze. O să s ocupe Congresul de rest. Făcu o comandă pentru o convorbire cu s natorul Lambertino. Apoi o să sune şi alți membri ai Congresului şi c să le explice poziția pe care o avea. Însă fără a lăsa nimic scris.

*

La numai două zile după ce îşi descărcase pistolul de jucărie în ț ta de carton ce reprezenta portretul lui Kennedy, David Jatney fu c t afară de la Brigham Young University. Jatney nu se întoarse acasă l părinții lui severi, enoriaşi ai bisericii mormonilor, care erau p oprietarii unui lanț de curățătorii chimice. Ştia ce-l aştepta acolo, î ndcă îşi amintea ce suportase înainte. Tatăl său credea că David t buia să înceapă de la munca de jos, aşa că îl punea să care maldăre c haine mirosind a transpirație, pantaloni, rochii şi sacouri care păreau s cântărească o tonă. I se făcea rău numai când atingea toate hainele ea de lână şi bumbac, impregnate cu căldura şi cu mirosurile atâtor t puri.

Ca mulți alți tineri, se cam săturase de părinți. Erau oameni l ni şi muncitori, care se bucurau de compania prietenilor, de afacerea : care reuşiseră s-o pună pe picioare, de solidaritatea bisericii o monilor. Dar pentru el erau cei mai plicticoşi oameni din lume.

În plus, duceau acel gen de viață fericită care pe David îl irita. â nd era mic, părinții îl iubiseră, dar pe măsură ce crescuse, devenise â t de dificil, încât maică-sa şi taică-său glumeau, spunând că li se h imbase copilul la spital. Aveau acasă filme cu David în fiecare a pă a creşterii lui: pe când era bebeluş şi se târa pe podea, apoi țânc, p ăind prin cameră de sărbători, în prima zi de şcoală, când îl lăsaseră n gur, la absolvirea claselor primare, la festivitatea la care i se c cernase un premiu pentru o compunere la engleză, pe când era în

liceu, în timpul unei partide de pescuit cu taică-său şi a uneia de vânătoare cu unchiu-său.

După ce împlinise cincisprezece ani, refuzase să se mai lase fotografiat. Era îngrozit de banalităţile vieţii sale, înregistrate pe peliculă; se simţea ca o insectă programată să trăiască o viaţă de o monotonie nesfârşită. Era hotărât să nu ajungă niciodată ca părinţii lui, fără să-şi dea seama cât de banal era chiar şi acest gând al său.

Din punct de vedere fizic, se deosebea complet de părinţi. În vreme ce ei erau înalţi şi blonzi, iar apoi, spre vârsta de mijloc, deveniseră masivi, David era subţire şi vânos, cu pielea închisă la culoare. Părinţii glumeau pe seama acestei deosebiri fizice dintre ei şi fiul lor şi ziceau că, odată cu vârsta, aceste diferenţe se vor estompa, iar el va începe să le semene mai mult. Pe David ideea asta îl oripila. Pe la cincisprezece ani începuse să manifeste faţă de ei o răceală imposibil de trecut cu vederea. Dragostea lor pentru David nu scăzuse nici un pic, dar se simţiseră uşuraţi când acesta plecase la Brigham Young.

David devenise un tânăr arătos, cu un păr strălucitor şi negru. Trăsăturile lui erau tipic americane: nasul perfect drept, gura puternică, dar nu prea generoasă, bărbia proeminentă, fără să fie însă agresivă. La început, dacă îl cunoşteai doar de puţină vreme, îţi făcea impresia unui tip plin de viaţă. Gesticula tot timpul cu mâinile când vorbea. Dar uneori cădea într-un fel de apatie care îl făcea să pară posac.

La colegiu, vivacitatea şi inteligenţa îi atrăseseră simpatia colegilor. Era însă un tip cu reacţii prea bizare şi, deşi mai tot timpul era binevoitor, uneori jignea cu brutalitate.

Adevărul era că pe David îl chinuia nerăbdarea de a deveni celebru, de a fi un erou, de a arăta lumii că era deosebit de toţi ceilalţi.

Cu femeile era timid, iar la început acest lucru le cucerea. Îl găseau interesant, aşa că avusese mici aventuri amoroase. Dar acestea nu durau niciodată. Întotdeauna se eschiva, era distant; după primele săptămâni de bună dispoziţie şi poftă de viaţă, se cufunda în sine. Chiar şi când se culca cu o femeie părea detaşat, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi piardă controlul asupra propriului corp. Cel mai mare defect al lui în plan sentimental era refuzul de a idolatriza femeia iubită, chiar şi în prima fază a relaţiei, când îi făcea curte. Când se străduia din

puteri să se îndrăgostească din tot sufletul, semăna cu un valet ce se întrecea pe sine pentru un bacşiş gras.

Dintotdeauna îl interesaseră politica şi sistemul social. Ca majoritatea tinerilor, disprețuia orice fel de formă de autoritate, iar studierea istoriei îi dezvăluise faptul că evoluția omenirii era pur şi simplu un şir nesfârşit de bătălii între elita puternică şi mulțimea nejutorată. De aceea, dorea să-şi câştige un renume, pentru a se alătura şi el celor puternici.

În mod firesc deci, fusese numit vânător-şef în jocul de-a asinatul care avea loc anual la Brigham Young. Iar victoria se datorase planului său, deosebit de iscusit. Tot el supraveghease construirea țintei de carton reprezentând chipul lui Kennedy, atât de asemănător cu modelul real.

Dar, odată cu descărcarea pistolului de jucărie în ținta aceea şi cu banchetul în cinstea victoriei, David Jatney intrase parcă într-o altă etapă din viață. Simțise un fel de repulsie pentru viața de student şi nevoia de a-şi face o carieră. De când se ştia scrisese poezie şi ținuse un jurnal în care, zicea el, putea să arate deschis cât de inteligent şi de spiritual era. Şi pentru că ştia sigur că va ajunge celebru, faptul că ținea un jurnal spre informarea posterității nu i se părea deloc ceva lipsit de modestie. Astfel, la un moment dat David îşi notase: „Plec de la colegiu, nu mai am ce învăța acolo. Mâine o iau spre California, ca să văd dacă pot reuşi în lumea filmului."

La Los Angeles, unde ajunsese în cele din urmă, David Jatney nu cunoştea pe nimeni. Dar acest lucru îi convenea de minune, senzația era nouă îi plăcea. Fără nici o responsabilitate pe cap, se putea concentra asupra gândurilor lui, încercând să înțeleagă lumea. În prima noapte dormise într-o cameră la un motel mic, iar apoi găsise o garsonieră în Santa Monica, mai ieftină decât se aşteptase. Obținuse locuința prin amabilitatea unei femei cu aspect de matroană, care era chelneriță într-o cafenea unde îşi luase primul mic dejun din California. David mâncase frugal — un pahar cu suc de portocale şi pâine prăjită şi cafea — iar femeia observase că studia anunțurile de închirieri din *Los Angeles Times*. Îl întrebase dacă era în căutarea unei locuințe, iar îi confirmase presupunerea. Femeia îi scrisese un număr de telefon pe o bucată de ziar şi îi spusese că era vorba de o garsonieră, unde

chiria era rezonabilă, pentru că locuitorii din Santa Monica purtaseră o îndelungată bătălie cu deținătorii de proprietăți imobiliare, iar acum funcționa o lege drastică de control al chiriilor. Iar Santa Monica era o localitate frumoasă, la câteva minute de mers pe jos de plaja Veneția și de faleză, unde te puteai distra grozav.

La început David fusese suspicios. De ce ar interesa-o pe străina asta fericirea lui? Avea o înfățișare maternă, ce-i drept, dar în același timp emana senzualitate. Bineînțeles că era foarte bătrână — probabil că avea cel puțin patruzeci de ani. Dar nu părea să se dea la el. Îl salutase veselă când plecase. David avea să afle că ăsta era felul de-a fi al californienilor. Soarele care strălucea tot timpul pentru ei părea să-i îmbuneze. Bunătate, asta era. N-o costa nimic să-i facă un serviciu.

David venise din Utah cu mașina pe care i-o dăduseră ai lui pentru colegiu. Avea în ea tot ce era al lui, cu excepția unei ghitare la care încercase cândva să învețe să cânte și care rămăsese în Utah. Deosebit de importantă pentru el era o mașină de scris portabilă, la care-și bătea jurnalul, poeziile, scurtele povestiri și nuvelele pe care le imagina. Acum, dat fiind că ajunsese în California, avea să încerce să scrie primul scenariu de film.

Totul se aranjase fără nici un fel de efort. Obținuse locuința, o garsonieră micuță, cu duș, dar fără baie. Arăta ca o casă de păpuși cu perdele încrețite la unica fereastră și reproduceri după tablouri celebre pe pereți. Garsoniera se afla pe o străduță cu un rând de case cu două etaje, în spatele lui Montana Avenue și putea chiar să-și parcheze mașina pe alee. Fusese foarte norocos.

David își petrecuse următoarele două săptămâni hoinărind pe plajă și faleză și făcând plimbări cu mașina până la Malibu, ca să vadă cum trăiau bogătașii și celebritățile. Se sprijinise de gardul de fier care separa colonia Malibu de plaja publică și trăsese cu ochiul în interior. Văzuse un șir lung de case de vacanță care se întindeau mult spre nord. Fiecare casă valora trei milioane de dolari și chiar mai mult. Totuși, arătau ca niște colibe obișnuite de țară. În Utah n-ar fi costat nici una mai mult de douăzeci de mii de dolari, își zisese David. Dar aici aveau nisipul, oceanul de purpură, cerul strălucitor, iar în spatele lor munții, dincolo de Pacific Coast Highway. Într-o bună zi,

își zisese el, o să stau și eu pe balconul uneia dintre casele astea, cu privirea pierdută pe întinderea Pacificului.

Noaptea, în casa lui de jucărie, se adâncea în reverii, imaginându-și ce va face când va fi bogat și celebru. Zăcea acolo treaz, până în zorii zilei, țesându-și fanteziile. Pentru el acesta era un răsfăț intim și fericit.

Își sunase părinții și le dăduse noua adresă, iar taică-său îi dăduse numărul de telefon al unui producător de film, de la unul din studiourile cinematografice. Era vorba de un prieten din copilărie, pe nume Dean Hocken. David așteptase o săptămână. În cele din urmă sunase și dăduse peste secretara lui Hocken. Îi ceruse să aștepte la telefon. După câteva momente, vocea se auzise din nou și-i spusese că domnul Hocken era plecat din studio. David știa că era o minciună și că i se dăduseră doar bucurii. Simțise un val de mânie față de taică-său, fiindcă era atât de naiv. Dar când secretara îi ceru numărul de telefon, David i-l dăduse. Ceva mai târziu, stând în pat, tocmai clocea gânduri negre de supărare, când sunase telefonul. Era secretara, care-l întrebase dacă era liber a doua zi la ora 11, ca să vină la studio și să se întâlnească cu domnul Hocken. Îi răspunsese că era, iar ea îl anunțase că va lăsa un mesaj la poartă, astfel încât să i se permită să intre cu mașina pe teritoriul studioului.

Când închisese, David se minunase de bucuria pe care o simțea în suflet. Un om pe care nu-l văzuse niciodată acționând în numele unei prietenii din copilărie. Dar apoi se rușină de propria lui recunoștință lipsitoare. Firește că tipul era un grangur, firește că timpul era prețios pentru el — dar la ora 11 dimineața? Înseamnă că n-o să-l invite la masă. O să fie doar una dintre întrevederile acelea scurte, dictate de politețe, pentru ca individul să nu se simtă vinovat, iar rudele lui din Utah să poată spune tuturor că nu și-o luase în cap de când era celebru. O politețe meschină, fără nici un fel de valoare.

Dar ziua următoare se dovedi a fi cu totul altfel decât se așteptase

Dean Hocken avea un birou impresionant, într-o clădire lungă și joasă, din cadrul studioului. Într-o sală de așteptare spațioasă, cu pereții acoperiți cu afișe ale filmelor realizate, lucra o recepționeră. Dincolo de anticameră, se mai aflau două birouri unde lucrau două

secretare, iar apoi urma un birou mai mare, de-a dreptul somptuos. Biroul era superb mobilat, cu fotolii adânci, canapele şi covoare, pe pereţi atârnau picturi originale şi existau chiar şi un bar şi un frigider imens. Într-un colţ se afla o masă de lucru, îmbrăcată în piele, iar pe peretele de deasupra ei trona o fotografie imensă, reprezentându-l pe Dean Hocken dând mâna cu preşedintele Francis Xavier Kennedy. Mai exista o măsuţă pentru cafea, ticsită cu reviste şi scenarii îndosariate.

În birou nu era nimeni. Secretara care îl condusese aici îi spusese:

— Domnul Hocken o să vină peste zece minute. Să vă aduc ceva de băut sau o cafea?

David refuză politicos. Vedea că tânăra secretară îl privea admirativ, aşa că-i vorbi pe tonul lui obişnuit, flegmatic. Ştia că făcea impresie bună. Întotdeauna la început femeile îl plăceau, abia după ce începeau să-l cunoască mai bine nu îl mai suportau, îşi zise David. Dar poate şi din cauza faptului că nici el nu le agrea când ajungea să le cunoască mai îndeaproape.

Trecu un sfert de oră până să apară Dean Hocken; intră pe o uşă din spate, aproape invizibilă. Pentru prima dată în viaţă, David fu cu adevărat impresionant. Avea în faţa lui un om care, prin simpla prezenţă, îţi spunea că reuşise să-şi câştige autoritatea printre semeni. David avu sentimentul că, în timp ce se îndrepta spre el să-i strângă mâna, Hocken radia siguranţă de sine şi amabilitate.

Hocken era înalt, iar David îşi blestemă în gând statura mică. Producătorul avea cel puţin un metru optzeci şi cinci şi arăta uimitor de tânăr, deşi trebuia să aibă aceeaşi vârstă ca tatăl lui, adică cincizeci şi cinci de ani. Purta haine obişnuite, de zi, dar David nu văzuse încă o cămaşă atât de albă ca a lui. Haina, dintr-un fel de in, îi venea minunat, iar pantalonii din acelaşi material băteau într-o nuanţă de alburiu. Faţa fără riduri părea pur şi simplu scăldată în bronz auriu.

În plus, pe cât arăta de tânăr, pe atât era de manierat. Plin de diplomaţie, spuse că-i era dor de munţii din Utah, de viaţa în spiritul preceptelor bisericii mormonilor, de tihna şi pacea existenţei rurale şi de oraşele paşnice cu tabernacolele lor. Mai spuse, de asemenea, că fusese unul dintre pretendenţii la mâna mamei lui David.

— Mama ta mi-a fost prietenă, explică Dean Hocken. Tatăl tău

m-a furat-o. Dar a fost spre binele lor, fiindcă ăştia doi chiar s-au it it şi s-au făcut fericiţi unul pe celălalt.

Da, îşi zise David, aşa era, părinţii lui se iubiseră cu adevărat, iz din cauza acestei iubiri perfecte, pe el îl lăsaseră pe dinafară. În lugile seri de iarnă, îşi căutau căldura în patul conjugal, în timp ce el suita la televizor. Dar trecuse mult timp de atunci.

Îl privi pe Hocken, în timp ce acesta vorbea şi se străduia să fie înţător, şi îi descoperi semnele vârstei sub pielea bronzată şi prea îngă să fie naturală, sub armura aceea exterioară, conservată cu g jă. Observă că n-avea nici un pic de guşă şi nici moţ ca de curcan, a cum îi crescuse lui taică-său. Se întreba de ce tipul era atât de aiabil cu el.

— Am avut patru soţii de când am plecat din Utah, zise Hocken, cr aş fi fost mult mai fericit cu mama ta.

David se aştepta să vadă unul din semnele obişnuite de egoism, izia la faptul că şi maică-sa ar fi fost mult mai fericită dacă ar fi mas cu el care reuşise atât de bine în viaţă. Dar nu văzu nimic din ate astea. Sub lustrul californian, tipul rămăsese un ţăran în toată terea cuvântului.

Jatney îl ascultă politicos şi râse la vorbele lui de duh. I se resă cu „sir", până când bărbatul îi zise „te rog, spune-mi simplu ock" . Apoi nu mai folosi nici un apelativ. Hocken vorbi preţ de o ă, după care se uită la ceas şi zise brusc:

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu cineva de-acasă, dar esupun că n-ai venit aici să auzi despre Utah. Cu ce te ocupi?

— Sunt scriitor, zise David. Traseul obişnuit, un roman pe care am aruncat şi câteva scenarii. Învăţ în continuare.

David nu scrisese niciodată un roman. Hocken dădu din cap, în mn că îi aprecia modestia.

— Trebuie să munceşti ca să ai din ce trăi. Uite ce pot să fac ntru tine în momentul de faţă. Pot să-ţi găsesc un loc la departamentul lectură al studioului. Citeşti scenarii, apoi faci un rezumat după ele -ţi spui părerea. O jumătate de pagină pentru fiecare scenariu citit. şa am început şi eu. Trebuie să cunoşti oamenii şi să înveţi lucrurile ementare ale meseriei. Ca să-ţi spun drept, nimeni n-o să prea ia în nsiderare ce scrii, dar oricum străduieşte-te. E doar un punct de

plecare. O să aranjez totul chiar acum, iar una din secretarele mele o să te sune în câteva zile. În curând o să luăm cina împreună. Transmite-le toate cele bune din partea mea părinților tăi.

Hock îl conduse pe David la ușă. Nici vorbă să ia masa împreună acum, își zise David, iar promisiunea legată de cină putea să se amâne la nesfârșit. Dar cel puțin o să aibă o slujbă, o să pună un picior în studio, iar apoi, când o să-și scrie scenariile, totul o să se schimbe.

*

Refuzul vicepreședintelui Helen Du Pray de a semna declarația se dovedi o lovitură teribilă pentru congressmanul Jintz și senatorul Lambertino. Doar o femeie putea fi atât de potrivnică și de oarbă față de cerințele politicii, atât de slabă cu duhul, încât să nu profite de șansa de a deveni președintele Statelor Unite. N-aveau ce face, trebuiau să reușească fără ea. Își trecură în revistă variantele de acțiune — trebuiau să treacă imediat la acțiune.

Sal Troyca intuise perfect: era necesar ca toate fazele preliminare să fie eliminate. Congresul trebuia să numească singur organismul care să se ocupe de toate, de la bun început. Dar Lambertino și Jintz încă încercau să găsească o altă cale de acțiune, astfel încât Congresul să-și păstreze aparența de imparțialitate. Așa că n-avuseseră timp să observe că Sal Troyca se îndrăgostise de Elizabeth Stone.

„Să nu regulezi niciodată o femeie trecută de treizeci de ani", acesta fusese dintotdeauna crezul lui Sal Troyca. Dar, pentru prima dată, acesta își zise că s-ar putea să facă o excepție pentru asistenta senatorului Lambertino. Era înaltă și mlădioasă ca trestia, avea niște ochi cenușii imenși și o față suavă când era calmă. Fără îndoială, era inteligentă, deși știa să-și țină gura. Dar ceea ce-l făcu să se îndrăgostească de ea fu faptul că, atunci când aflară despre refuzul vicepreședintelui de a semna declarația, Elizabeth îi aruncă un zâmbet prin care voia să-i spună că îi recunoaște calitățile de profet — fiindcă doar el propusese soluția corectă.

Troyca avea multe motive întemeiate pentru atitudinea pe care o adoptase. Primul era că femeilor nu le plăcea la fel de mult ca bărbaților să se reguleze, fiindcă se expuneau unor anumite riscuri. Până la treizeci de ani erau mai instinctuale și mai fraiere. După treizeci

cepeau să-şi îngusteze ochii, să facă nazuri şi să creadă că bărbaţii au favorizaţi, fiindcă li se oferea pe tavă tot ce era mai bun în viaţă. şa că nu ştiai niciodată dacă dădeai pur şi simplu peste un cur fără etenţii sau dacă nu cumva avea să ţi se ceară să-ţi pui semnătura în sul unui angajament. Numai că Elizabeth Stone, cu silueta ei subţire virginală, pe care o au unele femei, era teribil de sexy, fără ostentaţie, deţinea mai multă putere decât el. Nu trebuia să-şi facă griji că se idea la el din interes şi nu conta nici faptul că se îndrepta, probabil, re patruzeci de ani.

În timp ce plănuia cu congressmanul Jintz cum să-l debarce pe ennedy, senatorul Lambertino remarcă interesul lui Troyca faţă de sistenta sa. Faptul în sine nu îl deranja. Lambertino era unul din ongressmanii cu o viaţă personală virtuoasă. Era curat din punct de edere sexual, avea o soţie de treizeci de ani şi patru copii mari. Era epătat şi din punct de vedere financiar, căci făcuse avere cinstit. Iar n punct de vedere politic era atât de neatins pe cât putea fi un politician America, numai că în plus se gândea sincer la interesele oamenilor ale ţării. Ce-i drept, avea ambiţie, dar în fond aceasta era esenţa ieţii politice. Iar virtutea lui nu-l făcea orb la maşinaţiunile lumii în are trăia. Refuzul vicepreşedintelui de a semna declaraţia îl şocase pe ongressmanul Jintz, dar senatorul nu se lăsă atât de uşor surprins. O onsiderase întotdeauna pe Helen Du Pray o femeie inteligentă. ambertino îi dorea tot binele, mai ales fiindcă era convins că nici o emeie nu avea nici nişte relaţii politice atât de trainice şi nici susţinători nanciari atât de bogaţi, încât să poată câştiga cursa pentru preşedinţie. Helen Du Pray ar fi fost un adversar extrem de vulnerabil în lupta entru următoarea candidatură.

— Trebuie să ne mişcăm repede, zise senatorul Lambertino. Congresul trebuie ori să numească un organism, ori să-l declare el însuşi incompetent pe preşedinte.

— Ce zici de zece senatori pe un afiş cu o dungă albastră în olţ? întrebă congressmanul Jintz cu un rânjet parşiv.

— Dar tu, izbucni iritat senatorul Lambertino, ce zici de vreo incizeci de membri ai Camerei Reprezentanţilor în rahat până în gât?

— Am o surpriză pentru tine, ceva care s-ar putea să ne fie de

folos, răspunse Jintz împăciuitor. Cred că pot să-l conving pe unul dintre consilierii președintelui să semneze declarația de invalidare.

Șmecheria asta ar fi salvatoare, își spuse Troyca. Dar care din ei ar putea fi? Klee, în nici un caz, și nici Dazzy. Trebuia să fie ori Oddblood Gray ori tipul de la Agenția pentru Securitate Națională, Wix. Ba nu, se corectă el, Wix era în Sherhaben.

— Azi avem de îndeplinit o datorie foarte dureroasă, zise Lambertino cu asprime în glas. O datorie istorică. Ar trebui să-i dăm drumul.

Troyca fu surprins că Lambertino nu întrebă numele consilierului prezidențial dispus să semneze declarația, însă pe urmă înțelese că senatorul nu voia să știe.

— Batem palma, zise Jintz și întinse brațul pentru celebra strângere de mână, care simboliza de fapt un legământ de nezdruncinat.

*

Albert Jintz își câștigase rangul de președinte al Camerei Reprezentanților datorită faptului că era un om de cuvânt. Ziarele publicau adeseori articole în acest sens. O strângere de mână a lui Jintz era mai sigură decât un document legal, atunci când era vorba să înfunde pe cineva. Și, deși arăta ca un personaj din desenele animate, ca un delapidator de bănci, alcoolic, mic și rotund, cu nasul roșu ca cireașa și un cap de pe care firele de păr cărunte îi curgeau întruna ca de pe un pom de Crăciun, Jintz era considerat, din punct de vedere politic, cel mai onorabil om din tot Congresul.

Când promitea o halcă grasă din sacul fără fund al bugetului, halca era livrată prompt. Când un coleg din Cameră dorea să blocheze un proiect de lege, iar Jintz avea o datorie politică față de el, proiectul era blocat. Iar când un congressman dorea să se aprobe un proiect de lege și își argumenta intențiile, târgul era ca și făcut. Ce-i drept, lăsa să transpire chestiuni importante în presă, dar acesta era și motivul pentru care se publicau atâtea articole despre impecabila lui strângere de mână.

Iar acum, în această după-amiază, Jintz trebuia să se asigure că membrii Camerei Reprezentanților vor vota pentru invalidarea președintelui. Trebuia să dea sute de telefoane și să facă zeci de

pomisiuni pentru a-şi asigura majoritatea de două treimi. Şi asta nu fiindcă Congresul n-ar fi vrut s-o facă, ci pentru că orice lucru are un preţ. Şi totul trebuia făcut în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

*

Sal Troyca străbătu birourile şefului său, ordonându-şi în minte toate telefoanele pe care trebuia să le dea şi toate documentele pe care le avea de întocmit. Ştia că lua parte la unul din acele momente măreţe ale istoriei şi mai ştia că toată cariera lui se putea duce pe apa sâmbetei dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură nedorită. De aceea era uimit că oameni ca Jintz şi Lambertino, faţă de care nutrea un oarecare dispreţ, se dovedeau atât de curajoşi, încât să ia poziţii în prima linie de atac. Ceea ce făceau era extrem de primejdios. Dând o interpretare mai multă decât liberă Consituţiei, cei doi se pregăteau să transforme Congresul într-un organism capabil să-l invalideze pe preşedintele Statelor Unite.

Se duse spre jucăuşele luminiţe verzi ale celor douăsprezece computere la care lucrau angajaţii biroului. Slavă Domnului că aveau computere, oare cum dracu' se lucra înainte? Trecând pe lângă o operatoare, Troyca o atinse pe umăr într-un fel pur camaraderesc, care nu putea fi interpretat drept hărţuială sexuală, şi-i zise:

— Nu-ţi programa nici o întâlnire, o să stăm aici până dimineaţa.

The New York Times Magazine publicase de curând un articol despre moravurile sexuale de la Capitoliu, unde-şi aveau sediul atât Senatul şi Camera Reprezentanţilor, cât şi personalul auxiliar. Ziaristul preciza că, pe lângă cei o sută de senatori şi patru sute treizeci şi cinci de congressmeni, aici mai lucrau câteva mii de persoane, dintre care mai mult de jumătate erau femei.

În articol se sugerase că aceşti cetăţeni duceau o activitate sexuală intensă. De asemenea, se mai spunea că, din cauza orelor de lucru prelungite şi a tensiunii în care se lucra, datorită termenelor strânse de predare a lucrărilor, cerute de viaţa parlamentară, personalul nu prea avea timp pentru viaţa personală, iar angajaţii erau obligaţi să-şi caute metode de recreere în timpul serviciului. Se scrisese, de asemenea, că birourile congressmenilor şi ale senatorilor erau prevăzute cu canapele. Se mai povestea că, în departamentul guvernamental,

existau clinici medicale şi doctori care aveau datoria să trateze cu discreţie infecţiile venerice. Fişele medicale erau, evident, confidenţiale, dar jurnalistul pretindea că i se promisese accesul la ele şi că procentajul celor infectaţi era mai mare decât media naţională. Ziaristul atribuise acest lucru nu atât promiscuităţii, cât mai ales mediului social. Reporterul se întrebase apoi dacă această cotaială afecta în vreun fel calitatea actului legislativ de la Capitoliu, instituţie pe care în articolul său o denumise „Cresctoria de iepuri".

Sal Troyca se regăsise perfect în acest articol. Lucra în medie şaisprezece ore zilnic, şase zile pe săptămână, iar duminica putea să fie chemat la serviciu la orice oră. Nu avea şi el dreptul la o viaţă sexuală normală, ca orice alt cetăţean? La dracu', n-avea timp să se ducă la petreceri, să le facă curte femeilor sau să se angajeze într-o relaţie stabilă. Trebuia ca totul să se întâmple aici, în nenumăratele încăperi şi pe nesfârşitele coridoare, în lumina verde, ceţoasă, a computerelor şi în jărâitul milităresc al telefoanelor. Trebuia să o faci în câteva minute, în care mai arunci un zâmbet cu subînţelesuri, câteva vorbe de duh, tot tacâmul. Ticălosul ăla de reporter de la *Times* se ducea la toate petrecerile din breasla lui, invita femei la dejunuri prelungite, flecărea pe îndelete cu colegele de la ziar sau se ducea la curve, fără teama că vreun ziar o să publice cine ştie ce amănunte neplăcute despre el.

Troyca intră în biroul lui, iar apoi în baie şi oftă uşurat când se aşeză pe closet, cu un stilou în mână. Cât timp stătu acolo, mâzgăli câteva notiţe în legătură cu toate lucrurile pe care le avea de făcut. Se spălă pe mâini, jonglând cu topul de hârtie şi cu stiloul care aveau imprimate pe ele emblema Congresului, cu litere aurii, iar apoi, simţindu-se mult mai bine (emoţia de a invalida un preşedinte îi înnodase stomacul), se duse la dulapul mobil care-i servea drept bar şi luă nişte gheaţă din frigider, ca să-şi prepare un păhărel de gin cu apă tonică. Se gândea la Elizabeth Stone. Era sigur că nu exista nimic între ea şi şeful ei, senatorul Lambertino. În plus, era deşteaptă, mai deşteaptă decât el, fiindcă îşi ţinuse gura.

Uşa de la birou se deschise şi în cadrul ei apăru fata pe care o bătuse pe umăr. Avea un braţ plin de foi de imprimantă, iar Sal se aşeză la birou ca să le citească. Fata stătea lângă el. Îi simţea căldura

upului, căldura generată de lungile ore cât stătuse la calculator. Când i făcuse cererea de angajare aici, o intervievase chiar Troyca. De tfel, el zicea adeseori că, dacă fetele care lucrau în aceste birouri ar continuat să arate la fel de bine ca în ziua interviului, le-ar fi putut imite pe toate la *Playboy*. Şi dacă ar fi rămas la fel de dulci şi ioase, s-ar fi însurat cu toate. Pe fată o chema Janet Wyngale şi era e-a dreptul frumoasă. În prima zi când o văzuse, îi fulgerase prin inte un vers din Dante: „Iată zeiţa care mă va subjuga". Bineînţeles ă n-ar permite să i se întâmple o astfel de nenorocire. Dar era atât e frumoasă în acea primă zi! Niciodată nu mai fusese la fel. Părul îi ra tot blond, dar nu auriu. Ochii îi erau tot atât de albaştri, dar purta chelari şi era chiar urâţică fără machiajul acela perfect. Nici buzele u-i mai erau cireşii. Corpul nu-i mai era la fel de voluptuos ca în rima zi, ceea ce era şi firesc, pentru că lucra din greu şi era îmbrăcată ı haine confortabile, ca să fie cât mai eficientă. Dar una peste alta, Troyca simţea că hotărârea lui fusese bună; la urma-urmei încă nu ra saşie.

Janet Wyngale, ce nume grozav! Fata se aplecase peste umărul ui, ca să-i arate nişte date de pe imprimantă. Era conştient că îşi chimbase poziţia picioarelor, aşa că acum stătea mai degrabă alături, lecât în spatele lui. Sal simţea pe obraji mângâierea părului auriu, nătăsos şi cald, mirosind a flori strivite.

— Ai un parfum nemaipomenit, zise Troyca, aproape tremurând ând se simţi învăluit de căldura trupului ei.

Janet rămase nemişcată, fără să scoată un sunet. Dar părul care se răsfira peste obrajii lui Sal înregistră ca un contor Geiger dorinţa e radia din trupul bărbatului. Se doreau şi în acelaşi timp se simţeau rieteni, ca doi oameni prinşi în aceeaşi cursă. Toată noaptea vor citi mprimante, vor răspunde la telefon (ce invenţie diavolească!), vor convoca şedinţe urgente. Vor lupta împreună, cot la cot.

Ţinând încă foile de imprimantă în mâna stângă, Troyca îşi âră mâna dreaptă sub fusta fetei şi şi-o lipi de dosul pulpei. Janet nu e mişcă. Rămăseseră amândoi cu privirile ţintă la foile de imprimantă. Sal îşi ţinea mâna perfect nemişcată, lăsând-o să ardă pe pielea nătăsoasă, până ce-şi simţi tot corpul electrizat. Nici nu-şi dădu seama că foile căzuseră pe birou. Apoi părul ei cu miros de flori îi inundă

fața, iar Sal se răsuci și-și strecură ambele mâini sub fusta fetei, căutând, pipăind cu degetele grăbite pielea mătăsoasă de sub nylonul chiloților, părul pubian și, în sfârșit, dulceața umedă și chinuită de dorință a cărnii de dedesubt.

Troyca țâșni de pe scaun și i se păru că plutește nemișcat în aer, iar trupul lui se arcui, luând forma unui cuib de vultur. Cu o fâlfâire de aripi, Janet Wyngale se avântă spre el și i se cuibări în poală. Ca prin minune, fata se așezase chiar pe penisul lui, care, nu se știe cum, țâșnise afară, iar Sal și Janet se treziră față-n față, sărutându-se. El, înecat în parfumul de flori strivite și gemând de plăcere, ea, repetându-i la nesfârșit un refren dezmierdător și înfocat, pe care în cele din urmă Troyca reuși să-l descifreze. „Închide ușa", îi spunea Janet. Sal își eliberă mâna stângă și, așa umedă cum era, apăsă pe butonul electronic care-i izolă de lume în scurtul lor răgaz al plăcerii. Se lăsară să alunece în jos, iar ea își încolăci picioarele lungi după gâtul lui. Îi văzu coapsele albe ca laptele și apoi ajunseră amândoi la orgasm, într-o perfectă armonie, în timp ce Troyca șoptea extaziat: „Ah, cerule, cerule!"

Pe urmă, tot ca prin minune, se treziră amândoi în picioare, îmbujorați, cu ochii scânteind de încântare. Se simțeau revigorați, triumfători, gata să înfrunte împreună lungile ore extenuante de lucru. Galant, Troyca îi dădu ginul cu apă tonică, în clinchetul vesel al cuburilor de gheață. Grațioasă și plină de recunoștință, Janet își umezi buzele înfierbântate. Cu sinceritate și plin de gratitudine, Troyca îi spuse:

— A fost minunat!

Janet îl bătu afectuos pe umăr și îl sărută:

— A fost grozav!

Câteva minute mai târziu, erau din nou la birou, de data asta studiind efectiv datele de pe imprimantă, concentrați asupra textului și cifrelor. Janet era un operator extraordinar, își zise Sal. Cuprins de o enormă recunoștință, îi murmură plin de sinceră curtoazie:

— Janet, sunt pur și simplu nebun după tine. După ce trece criza asta trebuie să ne vedem o dată, bine?

— Îhî, îi răspunse Janet cu un zâmbet cald și prietenos. Îmi place să lucrez cu tine.

CAPITOLUL 12

Televiziunea nu cunoscuse niciodată o săptămână atât de orioasă. Duminică, ştirea privind asasinarea papei fusese repetată e nenumărate ori pe toate reţelele de televiziune şi canalele prin cablu, reportaje speciale de la *PBS*. Marţi, uciderea Theresei Kennedy ısese şi mai mult mediatizată, ştirea purtată pe unde făcând la nesfârşit colul lumii.

Faţa lui Yabril, ca un şoim al deşertului, rotindu-se deasupra staticilor, pătrunsese în fiecare casă din America. Yabril ajunsese în urând un fel de monstru din poveste care-şi făcea apariţia în emisiunile e ştiri transmise seara târziu, ca un coşmar repetat la nesfârşit, întuind visele Americii.

Milioane de mesaje de compasiune invadaseră Casa Albă. În oate oraşele mari ale Americii, cetăţenii ieşiseră pe străzi cu banderolă eagră la braţ. Astfel că miercuri, când posturile de televiziune ezvăluiseră faptul că preşedintele Kennedy adresase un ultimatum ultanului Sherhabenului, peste tot în statele Unite mulţimi imense de ameni îşi manifestaseră frenetic bucuria. Era evident că sprijineau lecizia preşedintelui. Şi într-adevăr, corespondenţii TV care luau nterviuri cetăţenilor de pe străzi fuseseră îngroziţi de ferocitatea omentariilor. Strigătul cel mai des auzit era: „Bombardaţi-i pe icăloşi!". În cele din urmă, şefii departamentelor de ştiri ale reţelelor le televiziune ordonaseră să se pună capăt interviurilor şi să nu se mai rezinte la televizor imagini de pe stradă. La originea acestor ordine e afla, de fapt, Lawrence Salentine, care alcătuise un consiliu împreună u ceilalţi proprietari de mass media.

În acest timp, la Casa Albă preşedintele Francis Kennedy nu ıvu nici măcar răgazul să-şi jelească fiica. Purtă nenumărate convorbiri lirecte cu alţi şefi de state, pentru a-i asigura că nu intenţiona să înceapă ın război de acaparare de teritorii în Orientul Mijlociu, dar în acelaşi imp pledă pentru cooperare, făcându-i să înţeleagă că poziţia lui era revocabilă: preşedintele Statelor Unite nu făcea ameninţări gratuite, oraşul Dak va fi distrus şi, în cazul în care nu se îndeplineau condiţiile stipulate în ultimatum, Sherhabenul va fi ras de pe suprafaţa pământ-ului.

Arthur Wix şi Bert Audick, însoţiţi de ambasadorul Waleeb, erau deja în drum spre sultanat, la bordul unui avion de pasageri, care nu se folosea încă pe scară industrială în aviaţia civilă. Oddblood Gray încercase înnebunit să atragă Congresul de partea preşedintelui, dar spre seară îşi dădu seama că toate strădaniile sale fuseseră în van. Cu *walkman*-ul pe urechi, ca să evite conversaţiile cu personalul, Eugene Dazzy studia calm notele primite de la membrii guvernului şi Ministerul Apărării. Iar Christian Klee apărea şi dispărea în tot felul de misiuni misterioase.

Toată ziua de miercuri, senatorul Thomas Lambertino şi congressmanul Alfred Jintz ţinură în permanenţă şedinţe cu colegii lor din Camera Reprezentanţilor şi Senat, având ca subiect acţiunea de invalidare a lui Kennedy. Membrii Clubului Socrate îşi chemaseră între timp la ordine pilele din Congres. Într-adevăr, trebuia admis faptul că era cam trasă de păr interpretarea dată Constituţiei privind dreptul Congresului de a se autodeclara organism decizional, dar situaţia de faţă justifica această măsură drastică — pentru că ultimutamul dat de Kennedy Sherhabenului se datora în mod clar tragediei personale prin care trecuse preşedintele şi nu unor raţiuni de stat.

Miercuri seara, coaliţia era deja creată. Ambele Camere, având asigurate numai două treimi din voturi, urmau să se întrunească joi seara, doar cu câteva ore înaintea termenului limită stabilit de Kennedy pentru distrugerea oraşului Dak. Lambertino şi Jintz îl puseră la curent pe Oddblood Gray cu absolut toate demersurile Congresului, în speranţa că acesta l-ar putea convinge pe Kennedy să-şi revoce ultimatumul. Oddblood le spuse că preşedintele nu va face acest lucru, după care îl informă pe Francis Kennedy despre desfăşurarea ostilităţilor.

— Otto, cred că tu, Chris şi Dazzy, zise Kennedy, ar trebui să luaţi masa diseară cu mine. Cam pe la unsprezece. Şi nu vă programaţi să vă duceţi acasă imediat după aceea.

Cinară în Salonul Galben, încăperea preferată a lui Kennedy, deşi personalul de la bucătărie şi ospătarii aveau mai mult de lucru când se servea masa aici. Ca de obicei, cina lui Kennedy fu foarte simplă: un grătar şi o farfurie cu roşii tăiate în felii subţiri, apoi cafea

e tarte cu fructe şi frişcă. Lui Christian şi celorlalţi li se oferi peşte. Ir abia dacă se atinseră de mâncare.

Kennedy părea perfect în largul lui, însă ceilalţi se simţeau s njeniţi. Purtau banderole negre la braţ, la fel ca preşedintele. De ft, toţi cei de la Casa Albă, inclusiv personalul de serviciu, purtau b nderole identice, oarecum depăşite, după părerea lui Christian. A esta ştia însă că Eugene Dazzy întocmise nota prin care ordonase a est doliu general.

— Christian, zise Kennedy, cred că e timpul să discutăm despre p oblema asta. Dar rămâne între noi. Şi fără nici un fel de însemnări.

— E grav, răspunse Christian.

Le prezentă în linii mari datele legate de ameninţarea cu bomba. Îmai informă că, la sfatul avocatului lor, cei doi tineri refuzaseră să rbească.

— Un dispozitiv nuclear plantat în centrul New York-ului? zise ldblood. Nu cred. Nu se pot întâmpla atâtea rahaturi deodată!

— Eşti sigur că bomba chiar există? întrebă Dazzy.

— Cred că există o probabilitate de doar zece la sută în acest ns, răspunse Christian.

De fapt, Klee credea că probabilitatea era de peste nouăzeci la tă, dar nu voia să le spună acest lucru.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Dazzy.

— Echipele de depistare sunt pe teren. Dar timpul e foarte scurt. ai am nevoie de semnătura ta ca să dau drumul testului PET şi să egătesc echipa de medici pentru interogatoriu, zise Christian, lresându-i-se direct lui Kennedy şi explicându-i apoi secţiunea IX n Legea privind Controlul asupra Armelor Atomice.

— Nu, spuse Kennedy.

Rămaseră cu toţii uluiţi de răspunsul preşedintelui.

— Nu putem risca, replică Dazzy. Semnează ordinul.

— Agresarea creierului unui individ de către guvernanţi este o ţiune periculoasă, răspunse Kennedy zâmbind.

Se opri un moment, iar apoi continuă:

— Nu putem sacrifica drepturile cuiva pe baza unor supoziţii. lai ales că e vorba de doi tineri care s-ar putea dovedi foarte preţioşi. hris, când o să ai mai multe dovezi despre vinovăţia lor, abordează-mă

din nou. Otto, îi spuse apoi lui Oddblood Gray, informează-i pe Christian şi Dazzy în legătură cu Congresul.

— Iată care e planul lor de bătaie. Ştiu acum că vicepreşedintele nu va semna declaraţia de invalidare a ta, conform Amendamentului 25 din Constituţie. Dar au semnat destui membri ai guvernului ca să poată acţiona. Aşa că vor desemna Congresul drept celălalt organism apt să stabilească dacă mai eşti sau nu competent să fii preşedinte. Congresul se va întruni joi seara şi va vota pentru demiterea ta. Scopul lor este să te excludă din negocierile pentru eliberarea ostaticilor, argumentând că eşti mult prea stresat de moartea fiicei tale. După demitere, ministrul apărării va contramanda ordinul de bombardare a oraşului Dak. Congresul contează pe Bert Audick ca să-l convingă pe sultan să elibereze ostaticii în perioada aceea de treizeci de zile şi e aproape sigur că sultanul se va conforma.

Kennedy se întoarse spre Dazzy:

— Emite o directivă. Nici un membru al acestui guvern nu va lua legătura cu Sherhabenul. Orice acţiune în acest sens va fi considerată un act de trădare.

— Ţinând cont că majoritatea membrilor cabinetului sunt împotriva ta, zise Dazzy calm, nu ai nici o şansă ca ordinele să-ţi fie îndeplinite. În momentul de faţă nu mai ai nici un fel de putere.

— Chris, zise Kennedy, întorcându-se spre Christian Klee. Au nevoie de două treimi din voturi ca să mă destituie din funcţie, aşa-i?

— Da, dar fără semnătura vicepreşedintelui ceea ce fac ei este în principiu ilegal.

— Şi nu poţi face nimic? îl întrebă Kennedy, privindu-l ţintă.

În acel moment, Christian Klee începu să priceapă că Francis credea că putea face ceva. Dar ce anume? Tatonă terenul:

— Am putea să apelăm la Curtea Supremă şi să spunem că, prin acţiunea Congresului, este încălcată Constituţia. Formularea Amendamentului 25 e vagă, iar noi putem argumenta că de fapt Congresul acţionează contrar spiritului Amendamentului, substituindu-se în parte instigatoare, după refuzul vicepreşedintelui de a semna. Aş putea lua legătura cu Curtea, astfel încât să dea sentinţa imediat după ce votează Congresul.

Văzu lucirea de dezamăgire din ochii lui Kennedy şi-şi frământă c ierul furios. Simţea că-i scapă ceva.

— Congresul are de gând să-ţi conteste facultăţile mintale, zise C dblood Gray, cu îngrijorare în glas. Tot fac referire la săptămâna a :ea când ai dispărut. Chiar înainte de instalarea la Casa Albă.

— Asta mă priveşte personal, zise Kennedy.

Christian îşi dădu seama că ceilalţi îl aşteptau să vorbească. Ş au cu toţii că fusese alături de preşedinte în acea săptămână n sterioasă.

— Ceea ce s-a întâmplat atunci nu ne poate pricinui nici un r 1, zise Klee.

— Eugene, interveni Francis Kennedy, pregăteşte documentele d demitere a întregului cabinet, cu excepţia lui Theodore Tappey. I -le cât poţi mai repede şi o să le semnez pe loc. Şi anunţă-l pe s cretarul de presă să informeze mass media despre destituirea g vernului înainte de întrunirea Congresului.

Eugene Dazzy îşi notă, iar apoi întrebă:

— Cum rămâne cu şeful Statului-Major? Îl demitem şi pe el?

— Nu, răspunse Kennedy. În principiu, e cu noi. Ceilalţi au c cis contrar voinţei lui. Congresul n-ar putea să facă aşa ceva, dacă ar fi ticăloşii ăia de la Clubul Socrate.

— M-am ocupat personal de interogatoriul celor doi puşti, zise h ristian. Preferă să nu vorbească. Şi dacă avocatului lor îi iese s sienţa, mâine o să fie eliberaţi pe cauţiune.

— Există o secţiune în Legea pentru Securitatea Atomică, care-ţi i dreptul să-i reţii, zise Dazzy cu asprime în glas. Se suspendă dreptul *habeas corpus*, libertăţile civile. Ar trebui să ştii asta, Christian.

— În primul rând, replică Christian, ce sens are să-i reţin dacă r ancis refuză să semneze ordinul pentru interogatoriul medical? v vocatul lor face cerere de cauţiune şi dacă îi refuzăm, tot trebuie să v em semnătura preşedintelui ca să suspendăm *habeas corpus* în cazul s ta. Francis, semnezi un ordin pentru suspendarea dreptului la *habeas c rpus*?

— Nu, îi răspunse Kennedy zâmbind. Congresul o să se p losească de chestia asta împotriva mea.

Christian prinse curaj. Totuşi, timp de o clipă îl năpădi o senzaţie

de greață și simți în gură un gust amar de fiere. Dar răul trecu, iar Klee înțelese acum ce voia Kennedy și știu ce avea de făcut.

Kennedy își sorbi cafeaua. Terminaseră cu toții de luat masa, mai ales că abia se atinseseră de mâncare.

— Hai să vorbim despre adevărata criză, zise Kennedy. O să mai fiu președinte în următoarele patruzeci și opt de ore?

Îi răspunse Oddblood Gray:

— Revocă ordinul de a bombarda Dak-ul, lasă negocierile pe seama echipei speciale și Congresul n-o să mai ia nici un fel de măsură de destituire.

— Cine ți-a propus târgul ăsta? zise Kennedy.

— Senatorul Lambertino și congressmanul Jintz. Lambertino este realmente un tip de treabă, iar Jintz are simțul responsabilității într-o astfel de chestiune politică. N-or să ne păcălească.

— Bine, zise Kennedy, asta ar fi o a doua soluție. Asta și să mergem la Curtea Supremă. Altceva?

— Să apari la televizor mâine, înainte de întrunirea Congresului și să adresezi un apel națiunii, răspunse Dazzy. Oamenii or să fie de partea ta, iar asta s-ar putea să-i sperie pe cei din Congres.

— În regulă. Euge, aranjează cu cei de la televiziune să apar pe toate posturile. Nu-mi trebuie decât un sfert de oră.

— Francis, interveni Dazzy cu blândețe, ne angajăm într-un demers al dracului de riscant. Președintele și Congresul, într-o confruntare directă, iar apoi apelul la mase, pentru a putea trece la acțiune? S-ar putea lăsa cu bucluc mare.

— Tipul ăla, Yabril, replică Gray, ar putea să ne joace săptămâni de zile de-acum încolo, până când țara asta o să pară o grămadă mare de rahat.

— Circulă zvonuri, spuse Christian, că unul dintre cei care suntem acum aici sau Arthur Wix intenționează să semneze declarația de destituire a președintelui. Indiferent cine e, ar trebui să vorbească acum.

— Zvonul ăla e o tâmpenie, zise Kennedy iritat. Dacă vreunul dintre voi ar fi intenționat să facă așa ceva, și-ar fi dat demisia înainte. Vă cunosc pe toți suficient de bine — nici unul din voi nu m-ar trăda.

*

După cină se mutară din Salonul Galben, în mica sală de roiecție din cealaltă latură a Casei Albe. Kennedy îi spusese lui Dazzy ă voia să vadă cu toții secvențele televizate ale uciderii fiicei sale.

În întunericul sălii se auzi vocea neliniştită a lui Eugene Dazzy:

— Începe acum.

Timp de câteva secunde, ecranul cinematografic fu străbătut le câteva dungi negre care păreau să fugă de sus în jos, după care se umină în culori strălucitoare. Se vedeau camerele TV îndreptate spre vionul imens, ancorat în nisipul deşertului. Apoi imaginea se fixă supra lui Yabril, care o prezenta mulțimii pe Theresa Kennedy, aflată n pragul uşii avionului.

Kennedy revăzu surâsul fiicei sale, fluturarea mâinii înspre parat. Exista în gestul acela ceva ciudat, ceva care parcă voia să inişteasc㠄, dar şi să spună că era prinsă în capcană. Yabril era lângă a, poate puțin în spatele ei. Apoi urmă mişcarea aceea a brațului frept şi detunătura surdă a împuşcăturii. Valul oribil de bură sângerie i căderea Theresei. Kennedy auzi urletul mulțimii şi îşi dădu seama că exprima indignare, nu triumf. După aceea figura lui Yabril apăru n cadrul uşii. Îşi ținea pistolul în sus, cu mâna ridicată — o țeavă de netal strălucind de ulei. Îl ținea aşa cum un gladiator ține sabia, dar imeni nu îl aclama.

Filmul se termină. Eugene Dazzy tăiase multe secvențe din el. Se aprinseră luminile, dar Kennedy rămase în continuare nemişcat. Îl cuprinsese iar slăbiciunea aceea care-i era deja atât de familiară. Nu-şi putea mişca nici picioarele, nici torsul, dar mintea îi era clară, netulburată şi nezdruncinată. Nu se simțea neajutorat, aşa cum se simt de obicei victimele unei tragedii. Pentru că nu trebuia să lupte împotriva sorții sau a lui Dumnezeu. Trebuia să lupte doar împotriva duşmanilor din lumea asta şi era hotărât să-i învingă.

N-avea de gând să lase nişte oameni obişnuiți să-l înfrângă. Când îi murise soția nu putuse face nimic împotriva voinței lui Dumnezeu şi a greşelilor naturii. Se supusese şi acceptase. Dar moartea fiicei sale, pusă la cale de un om din pură răutate, ei bine, asta o putea pedepsi. Nedreptatea asta putea fi reparată. De data asta nu-şi va pleca

grumazul. Va fi vai şi amar de lumea asta, de duşmanii lui, de toată ticăloşia din jur!

Când în cele din urmă fu în stare să se ridice, le zâmbi încurajator asistenţilor. Îşi atinsese scopul. Îi făcuse pe cei mai apropiaţi şi influenţi prieteni ai lui părtaşi la durerea pe care o încerca. Nu le va veni uşor să se opună măsurilor pe care avea de gând să le ia.

Kennedy ieşi din încăpere şi toţi ceilalţi rămaseră tăcuţi. Li se părea că puterea aceea diavolească, aducătoare de moarte, intoxicase aerul cu mirosul ei de pucioasă, că grozăvenia aceea ce ţâşnise din deşertul Sherhabenului invadase camera, înfricoşându-i.

Şi totuşi, ceva rămăsese nespus: faptul că acum erau probabil mai îngrijoraţi în legătură cu Francis Kennedy decât cu Yabril. În cele din urmă, Oddblood Gray rupse tăcerea:

— Nu credeţi că preşedintele a cam luat-o razna? întrebă el.

— Nu contează, zise Eugene Dazzy, clătinând din cap. Poate că toţi am cam luat-o razna. Acum trebuie să-l susţinem şi să câştigăm.

*

Doctorul Zed Annaccone era unul dintre acei bărbaţi scunzi şi slabi, cu piept masiv. Părea extraordinar de sprinten, iar expresia de infatuare care-i stăruia pe figură nu traducea de fapt decât siguranţa de sine a unui om care credea că ştie mai multe despre lucrurile importante din lume decât toţi ceilalţi. Lucru perfect adevărat.

Doctorul Annaccone era consilierul în ştiinţe medicale al preşedintelui Statelor Unite. Era, de asemenea, directorul Institutului Naţional pentru Cercetări pe Creier şi directorul executiv al Consiliului de Consultanţă Medicală al Comisiei pentru Securitate Atomică. Odată, la o serată de la Casa Albă, Klee îl auzise spunând că creierul este un organ atât de sofisticat încât poate produce orice fel de chimicale de care are nevoie organismul. Klee se întrebase în gând: şi ce dacă? Dar parcă citindu-i gândurile, doctorul îl bătu pe umăr şi-i zisese:

— Acest lucru este mai important pentru civilizaţie decât tot ce faceţi voi la Casa Albă. N-avem nevoie decât de un miliard de dolari ca să v-o dovedim. Cam cât dracu' înseamnă asta, cât un portavion, nu?

Îi zâmbise apoi lui Klee, ca să-i arate că nu dorise să jignească pe nimeni.

Zâmbi şi acum, când Klee intră în biroul lui.

— Deci, zise doctorul Annaccone, iată că, în cele din urmă, ›ână şi avocaţii vin la mine. Îţi dai seama că filozofiile noastre sunt :omplet opuse?

Klee ştia că doctorul Annaccone era pe punctul de a face o glumă pe seama profesiunii de avocat şi era uşor iritat. De ce or face nereu oamenii tot felul de remarci la adresa avocaţilor?

— Adevărul e lucrul care ne desparte, continuă doctorul Annaccone. Avocaţii caută în permanenţă să-l ascundă, pe când noi, oamenii de ştiinţă, încercăm să-l scoatem la iveală.

Zâmbi din nou.

— Nu, nu, zise Klee, zâmbind şi el, ca să-i arate doctorului că avea simţul umorului. Sunt aici pentru nişte informaţii. Avem o situaţie în care e nevoie de testul acela special, PET, prevăzut în Legea pentru Controlul Armelor Atomice.

— Ştii că pentru asta trebuie să obţii semnătura preşedintelui, zise doctorul Annaccone. Eu personal aş aplica această procedură într-o mulţime de alte situaţii, dar cei care luptă pentru drepturile omului mi-ar trage şuturi în fund.

— Ştiu, zise Christian.

Îi explică apoi situaţia legată de ameninţarea cu bomba nucleară şi capturarea lui Gresse şi Tibbot.

— Numai, nu crede că bomba asta există în realitate, dar dacă totuşi există, timpul este decisiv. Şi preşedintele refuză să semneze ordinul.

— De ce? întrebă doctorul Annaccone.

— Din cauză că intervenţia ar putea duce la vătămarea creierului, răspunse Klee.

Annaccone păru surprins.

— Riscul unei vătămări a creierului este foarte mic, răspunse el, după un scurt răgaz de gândire. Poate de zece la sută. Pericolul mai mare constă în posibilitatea producerii unui stop cardiac şi, şi mai rar, într-o pierdere totală şi completă a memoriei. Amnezie totală. Dar nici măcar asta n-ar trebui să-l reţină în acest caz. I-am trimis preşedintelui nişte note pe marginea acestui subiect. Sper să le citească.

— Citeşte tot, dar mă tem că n-o să se răzgândească.

— Păcat că n-avem mai mult timp. Am creat un detector de minciuni infailibil, bazat pe măsurătorile computerizate ale modificărilor chimice din creier, şi suntem aproape gata cu probele. Noul test aduce mult cu PET, dar elimină procentul de risc de zece la sută, aşa că va fi complet inofensiv. Din păcate însă, nu-l putem folosi acum; trebuie să mai compilăm nişte date, ca să obţinem parametrii legali optimi, iar până atunci aparatul prezintă un procent de eroare.

— Un detector de minciuni infailibil şi inofensiv, ale cărui indicaţii să fie acceptate ca mărturii la tribunal? întrebă Christian captivat.

— În ceea ce priveşte recunoaşterea detectorului de către tribunal, nu ştiu, zise doctorul Annaccone. Din punct de vedere ştiinţific, după ce rezultatul probelor noastre va fi minuţios analizat şi compilat de computere, noul test cu detectorul de minciuni va fi la fel de sigur ca ADN-ul sau amprentele digitale. Însă asta e una. Iar să-l poţi folosi la tribunal, ca să scoţi adevărul de la cineva, e cu totul alta. Toate grupările care militează pentru drepturile omului or să lupte orbeşte împotriva acestei idei. Sunt convinşi cu toţii că un om nu poate fi obligat să depună mărturie contra lui însuşi. Şi cum crezi că le-ar plăcea congressmenilor ideea că ar putea fi obligaţi, în temeiul dreptului penal, să se supună unui astfel de test?

— Mie unul nu mi-ar plăcea, zise Klee.

Annaccone râse:

— Congresul şi-ar semna cu mâna lui mandatul de condamnare la moartea politică. Şi totuşi, unde-i logica? Legile noastre au fost astfel făcute, încât să împiedice obţinerea de mărturii cu mijloace necinstite. Cu toate acestea, ce facem noi aici este ştiinţă.

Se opri un moment, după care continuă:

— Gândeşte-te la oamenii de afaceri şi chiar la soţii şi soţiile adulterine.

— Da, te cam ia cu fiori, admise Klee.

— Dar cum rămâne atunci, zise Annaccone, cu toate chestiile alea, de genul „Eşti cu adevărat liber doar atunci când spui adevărul", „Adevărul este virtutea supremă", „Adevărul este chiar esenţa vieţii" sau „Să lupţi pentru descoperirea adevărului este cel mai înălţător ideal al omului"? Pariez că, după ce terminăm testele astea, o să mi se

ci pârțească bugetul alocat institutului, conchise doctorul Annaccone, rî ând.

— Asta ține de sfera mea de competență, i-o întoarse Christian. Ni facem legile şi putem să specificăm că testul tău poate fi folosit dar în cazuri penale importante. Noi îi limităm dreptul de a fi utilizat dar de către stat. Chestia asta ar avea acelaşi statut ca şi fabricarea şi control sever a armamentului sau a substanțelor narcotice. Prin urmare, dacă poți dovedi valabilitatea științifică a testului, eu pot să obțin legea. Dar de fapt, cum dracu' funcționează aparatul ăsta?

— Noul PET? zise doctorul Annaccone. E foarte simplu. Nu provoacă nici un fel de vătămare fizică. Nu e vorba de vreun chirurg cu bisturiul în mână. Nu lasă cicatrice de durată. E vorba doar de o mică injecție în venă, cu o substanță chimică al cărei conținut ajunge la creier prin vasele sanguine. Mai precis, e vorba de un act de autoîmpiedicare a funcționării normale a creierului pe cale chimică, cu produse farmaceutice folosite în psihiatrie.

— Mie mi se pare o chestie diavolească. Ar trebui să fii şi tu la închisoare, la un loc cu psihopații ăia doi.

— N-au nimic de-a face una cu alta, răspunse doctorul Annaccone râzând. Tipii ăia se străduiesc să arunce lumea în aer. Eu încerc ca să ajung la adevărurile esențiale — cum gândeşte un om, ce simte de fapt.

Însă chiar şi doctorul Annaccone ştia că un test cu detectorul de minciuni ar fi creat probleme pe plan legal.

— Aceasta va fi probabil cea mai importantă descoperire din istoria medicală a epocii noastre, zise Annaccone. Imaginează-ți cum ar fi dacă am putea citi pe un creier. Voi, avocații, ați rămâne fără slujbe.

— Chiar crezi că s-ar putea descoperi cum funcționează creierul? întrebă Christian.

— Nu, zise doctorul, ridicând din umeri. Dacă creierul nostru ar fi atât de simplu, am fi prea uşor de descifrat.

Râse din nou, de data asta forțat.

— E un permanent joc de-a prinselea. Creierul nostru n-o să fie niciodată în stare să „prindă din urmă" creierul. Din cauza asta, orice

s-ar întâmpla, omul nu poate fi mai mult decât o formă animalică superioară.

Pe Annaccone acest fapt păru să-l incite. Preț de un scurt răgaz, rămase dus pe gânduri.

— Știi ce-a zis Koestler: „deus ex machina". De fapt omul are două creiere, cel primordial al speciei, învelit într-un alt creier, pe care s-au grefat toate datele civilizației. N-ai observat că există în ființele omenești o anumită răutate inexplicabilă? O răutate gratuită?

— Sună-l pe președinte în legătură cu testul PET, zise Christian, și încearcă să-l convingi.

— O să-l sun, răspunse doctorul Annaccone. Prea e fricos. Testul ăsta n-o să-i afecteze deloc pe puștii ăia.

*

Zvonul că unul din consilierii lui Kennedy intenționa să semneze petiția de demitere a președintelui îl puse în alertă pe Christian Klee.

Îl găsi pe Eugene Dazzy la birou, cu căștile *walkman*-ului pe urechi, dar cu aparatul închis, trasând sarcini personalului. Trei secretare își luau de zor notițe. Își înălță capul spre musafirul nepoftit și zise:

— Chris, ți-ai ales momentul cel mai nepotrivit ca să dai târcoale pe aici.

— Eugene, nu mă lua peste picior. Cum se face că nimeni nu e curios să afle cine e trădătorul despre care umblă vorba? Înseamnă că toți știu, numai eu nu. Și tocmai *eu* sunt ăla care ar trebui să știe.

Dazzy le făcu semn secretarelor să iasă. Rămași singuri în birou, îi zâmbi lui Christian.

— Nu mi-a trecut deloc prin cap că nu știi. Tu, care de obicei nu scapi nimic, cu F.B.I.-ul tău și Serviciul Secret, cu spionii și cu toate aparatele alea de ascultare. Plus toate miile alea de agenți pe care-i plătești și despre care Congresul habar n-are. Cum se face că ești așa de neștiutor?

— Știu, zise Christian cu răceală, că de două ori pe săptămână te duci să regulezi o dansatoare dintr-unul din apartamentele de la restaurantul lui Jeralyn.

— Așa e, oftă Dazzy. Ei bine, și *lobbyist*-ul care-mi împrumută

partamentul a venit să mă vadă. Mi-a cerut să semnez declarația de mitere a președintelui. N-a fost dur, nu m-a amenințat direct, dar uziile erau clare. Ori semnez, ori micile mele păcate or să umple arele și televiziunea. Nu-mi venea să cred, zise Dazzy râzând. Cum u putut fi atât de tâmpiți?

— Și ce i-ai răspuns? întrebă Christian.

— I-am tăiat numele de pe lista „prietenilor", replică Dazzy mbind. Și i-am zis că o să-i dau numele amicului meu Christian lee și o să-i spun că este un potențial pericol pentru securitatea reședintelui. După asta i-am spus și lui Francis, iar el mi-a zis să las altă toată chestia.

— Cine l-a trimis pe tip? mai întrebă Christian.

— Singurul tip care ar fi îndrăznit este unul din membrii lubului Socrate. Adică vechiul nostru amic Martin Mutford Secretosul".

— Nu e chiar atât de prost.

— Sigur că nu e, zise Dazzy înfuriat. Nimeni nu e, până când junge la disperare. Refuzul vicepreședintelui de a semna declarația a adus într-o asemenea stare. În plus, n-ai de unde să știi când te duci a fund.

Christian încă mai simțea că ceva nu era în regulă.

— Bine, dar ăia te cunosc. Știu că, indiferent de slăbiciunile ale, ești un tip tare. Eu te-am văzut la lucru. Ai condus una dintre cele nai mari companii din Statele Unite și nu mai departe de acum cinci ni le-ai mai făcut o gaură celor de la *IBM*. Cum să creadă că te duci a fund?

Dazzy ridică din umeri.

— Fiecare se crede mai tare decât ceilalți. Și tu crezi, deși nu-ți aci reclamă, adăugase el, după o scurtă pauză. Și eu. Wix și Gray la el. Francis nu crede. El chiar este mai tare. Iar noi trebuie să avem grijă de Francis. Trebuie să avem grijă să nu ajungă prea tare.

*

Christian Klee îi făcu o vizită lui Jeralyn Albanese, proprietara celui mai cunoscut restaurant din Washington D.C., numit, evident, „La Jera". Localul avea trei săli de mese enorme, separate printr-un

bar şi un hol foarte bine mobilat. Într-una din săli mâncau republicanii, într-alta democraţii, iar în a treia, membrii executivului şi personalul de la Casa Albă. Singurul lucru asupra căruia căzuseră de acord cu toţii era faptul că mâncarea era delicioasă, serviciul superb, iar gazda — una dintre cele mai fermecătoare femei din lume.

Cu douăzeci de ani în urmă, Jeralyn, pe atunci în vârstă de treizeci de ani, fusese angajată de un *lobbyist* care făcea trafic de influenţă în favoarea tranzacţiilor bancare. El i-o prezentase lui Martin Mutford, a cărui reputaţie era în ascensiune, dar care nu-şi câştigase încă pe deplin porecla „Secretosul". Martin Mutford fusese fermecat de isteţimea, insolenţa şi spiritul ei de aventură. Timp de cinci ani avuseseră o legătură amoroasă, fără nici o ingerinţă în viaţa lor publică. Jeralyn Albanese îşi continuase cariera de *lobbyist*, mult mai complicată şi mai rafinată decât s-ar crede în general, întrucât cere talent de cercetător şi geniu administrativ. În mod ciudat, unul dintre atuurile importante ale lui Jeralyn era faptul că în colegiu fusese campioană la tenis.

În calitatea ei de asistentă a *lobbyistului* şef pentru tranzacţiile bancare, Jeralyn îşi ocupa o bună parte din săptămână cu strângerea unor date financiare, de care avea nevoie pentru a-i convinge pe experţii din comisiile de finanţe ale Congresului să adopte legi favorabile afacerilor bancare. Pe lângă această activitate, Jeralyn era de multe ori gazda unor dineuri de lucru la care participau senatori şi congressmeni. Şi nu înceta să se minuneze de apetitul sexual al acestor legiuitori blajini. În intimitate, se purtau ca nişte salahori gălăgioşi, beau până nu mai puteau, cântau obscenităţi şi o apucau de fund, după vechile obiceiuri americane din popor. Era uimită şi încântată de poftele lor trupeşti. În consecinţă, făcuse voiajuri în Bahamas şi Las Vegas, cu congressmenii mai tineri şi mai chipeşi, întotdeauna sub pretextul vreunei conferinţe, şi fusese o dată şi la Londra, la un congres mondial al consilierilor economici. Nu pentru a influenţa votarea unui proiect de lege şi nici pentru a ajuta la comiterea vreunei escrocherii. Însă când votul era pe muchie de cuţit, dacă din întâmplare o fată drăguţă ca Jeralyn Albanese prezenta obişnuitele maldăre, groase de o jumătate de metru, de studii estimative scrise de economişti eminenţi, existau toate şansele să se obţină votul acela hotărâtor. Fiindcă, după

cu spusese chiar Martin Mutford, „Cinstit vorbind, e greu să votezi co tra uneia care ți-a supt-o cu o noapte în urmă".

De fapt, Mutford o învățase să aprecieze lucrurile rafinate. O pl abase prin muzeele din New York, o dusese la Hampton, ca să se fa iliarizeze cu cei avuți și cu artiștii, cu vechii bogătași și cu noii în ogățiți, cu ziariștii celebri și cu adevărații stâlpi ai televiziunii, cu sc itorii de romane serioase și cu autorii unor importante scenarii pe tru filme monumentale.

Deși nu putea stârni mare vâlvă numai fiindcă era drăguță, fa tul că era o bună jucătoare de tenis îi crease un ascendent. Astfel că bărbații se îndrăgostiseră de ea mai mult fiindcă juca tenis decât fi dcă era frumoasă. Era neîndoios însă faptul că acestor salahori cu tă năcopul, cum erau de fapt politicienii și artiștii, le plăcea să joace te is cu femei frumoase, iar în dublurile mixte Jeralyn stabilea cu p tenerii o relație sportivă, mișcându-și picioarele și brațele în lupta p tru victorie.

Venise însă vremea când Jeralyn trebuise să se gândească la v tor. La patruzeci de ani era tot necăsătorită, iar congressmenii pe c e trebuia să-i influențeze în deciziile lor erau niște bătrâni de șaizeci s i șaptezeci de ani, complet neatrăgători.

Martin Mutford era dornic să o promoveze în sferele înalte ale a ıcerilor bancare, dar după trepidația Washingtonului, tranzacțiile f anciare nu puteau părea decât plicticoase. Iar legiuitorii americani e u extrem de fascinanți, cu revoltătoarea lor ipocrizie în treburile p blice și cu inocența încântătoare din relațiile sexuale. Așa că Mutford s sise soluția. Evident, nici el nu voia s-o piardă pe Jeralyn, îngropând-o î r-un munte de hârțoage. Și cum în Washington, Mutford încerca să e de responsabilități refugiindu-se în apartamentul ei splendid o bilat, îi venise ideea că Jeralyn ar putea avea un restaurant, care să : de fapt un fel de centru politic.

Fondurile fuseseră furnizate de American Sterling Trustees, un up de presiune de pe lângă Congres, în domeniul intereselor bancare, b forma unui împrumut de cinci milioane de dolari. Restaurantul sese construit după instrucțiunile lui Jeralyn. În viziunea ei, localul ma să fie un club exclusivist, un fel de al doilea cămin al clasei litice din Washington. În timpul sesiunilor parlamentare, mulți

congressmeni trăiau departe de familie, aşa că acum îşi puteau petrece serile la Jeralyn. Pe lângă cele trei săli de mese, hol şi bar, exista o sală unde se putea privi la televizor, o sală de lectură, unde se găseau cele mai importante reviste publicate în Statele Unite şi Anglia, şi o sală unde se juca şah, table sau cărţi. Dar cea mai mare atracţie a localului o constituiau cele douăzeci de apartamente, dispuse pe trei etaje deasupra restaurantului. Apartamentele erau închiriate de *lobbyişti*, care le împrumutau congresmenilor şi funcţionarilor importanţi pentru legăturile lor secrete. Jera ţinea cheile de la apartamente şi se ştia că era discreţia în persoană în astfel de probleme.

Pe Jera o uimea faptul că aceşti bărbaţi care munceau din greu aveau atâta timp pentru distracţii. Erau pur şi simplu neobosiţi. Şi exact cei mai bătrâni, cu familie, iar unii chiar cu nepoţi, erau mai activi. Jerei îi plăcea să-i vadă la televizor pe aceiaşi congressmeni şi senatori, de data asta atât de liniştiţi şi distinşi, ţinând prelegeri de morală, deplângând folosirea drogurilor şi traiul destrăbălat şi aducând elogii vechilor valori morale. Dar niciodată nu i se păruse că ar fi cu adevărat ipocriţi. La urma-urmei, nişte oameni care-şi dedicaseră ţării atât de mult din viaţa, timpul şi energia lor meritau să fie judecaţi după alte criterii de valoare.

Lui Jeralyn îi displăceau aroganţa şi suficienţa mieroasă şi plină de siguranţă de sine a congressmenilor mai tineri. Dar îi iubea pe bătrânei, ca de pildă pe senatorul acela furios, cu o figură severă, care nu zâmbea niciodată în public, dar care, de cel puţin două ori pe săptămână, zburda în fundul gol cu „manechine" tinere, precum congressmanul Jintz, cu trupul ca un zeppelin plin de cicatrice şi o faţă atât de urâtă, încât ţara credea că era cinstit. Toţi arătau absolut îngrozitor în intimitate, goi puşcă. Dar o fermecau.

Femeile din Congres veneau rareori la restaurant şi niciodată nu urcau în apartamente. Emanciparea feminină nu ajunsese atât de departe. Dar în compensaţie, Jeralyn organiza la restaurant mici festinuri pentru prietenele ei din domeniul artei: actriţe, cântăreţe şi dansatoare drăguţe. Şi evident că nu era treaba ei dacă aceste femei tinere şi încântătoare legau prietenii cu înalţii slujitori ai poporului. Dar fusese surprinsă când Eugene Dazzy, libidinosul şi masivul consilier-şef al preşedintelui Statelor Unite, agăţase o tânără dansatoare

categoria speranțe și aranjase ca Jeralyn să-i strecoare cheia de ul din apartamentele de la etaj. Fusese și mai uimită când legătura ansformase într-o „relație", iar asta nu pentru că Dazzy și-ar fi ecut prea mult timp cu ea. Nu stătea niciodată cu dansatoarea mai t de câteva ore, după prânz. Iar Jeralyn nu-și făcea nici o iluzie în ința beneficiului pe care *lobbyistul* care plătea chiria tamentului îl putea obține din această afacere. Dazzy nu putea fi nici o formă influențat în deciziile lui, dar cel puțin, din când în , accepta să vorbească la telefon cu *lobbyistul* când acesta suna asa Albă, pentru a-și impresiona clienții cu relațiile lui sus-puse.

La un moment dat, când bârfiseră împreună, Jeralyn îi pasase e aceste informații lui Martin Mutford. Era de la sine înțeles că le acestea, pe care le cunoșteau amândoi, nu trebuiau folosite în un fel, cu atât mai puțin pentru a șantaja pe cineva. Acest lucru ar utut provoca un dezastru și ar fi subminat scopul în sine al aurantului, și anume consolidarea atmosferei de colegialitate și igarea unei atitudini înțelegătoare din partea congressmenilor față *obbyiștii* care sprijineau anumite proiecte de lege. Nemaipunând ocoteală faptul că restaurantul era singura sursă de venituri a lui alyn pe care aceasta n-avea de gând să și-o primejduiască.

Prin urmare Jeralyn fu extrem de surprinsă când se trezi cu ristian Klee la restaurant, la o oră când localul era aproape gol, e prânz și cină. Îl primi în biroul ei. Îi plăcea de Klee, deși mânca rte rar la ea și nu folosise niciodată vreunul din apartamentele de la j. Dar nu se temea deloc. Știa că Klee n-avea ce să-i reproșeze. iar dacă se cocea vreun scandal, indiferent ce-ar fi inventat reporterii la ziare sau ce-ar fi zis vreuna dintre fete, ea era curată ca lacrima.

Jeralyn își murmură în câteva cuvinte compătimirea pentru ioada grea prin care trecea Klee și îl întrebă ce mai era nou în ătură cu asasinatul și răpirea, având grijă să nu pară că vânează ormații confidențiale. Klee îi mulțumi, iar apoi îi spuse:

— Jeralyn, ne cunoaștem de multă vreme și vreau să te pun în dă, pentru binele tău. Știu că ceea ce-ți voi spune o să te șocheze, la cum mi s-a întâmplat și mie.

Drace! își zise Jeralyn. Cineva încearcă să-mi pună bețe în roate.

— Un *lobbyist* care susține interesele financiare, deși este prieten

bun cu Eugene Dazzy, a încercat să-l bage în rahat. L-a îndemnat pe Dazzy să semneze o hârtie care i-ar provoca un mare rău preşedintelui Kennedy. Şi l-a avertizat că, în caz contrar, îi va distruge cariera şi viaţa de familie, făcând public faptul că foloseşte unul din apartamentele tale. Doamne, zise Klee râzând, cine ar fi crezut vreodată că Eugene Dazzy e în stare de aşa ceva? Dar la dracu', la urma-urmei suntem cu toţii oameni!

Jeralyn nu se lăsă deloc păcălită de buna dispoziţie a lui Klee. Ştia că trebuia să fie foarte atentă, altfel toată viaţa ei s-ar fi putut duce de râpă. Klee era ministrul de justiţie al Statelor Unite şi îşi câştigase o reputaţie de om foarte periculos. Ar fi putut să-i dea multă bătaie de cap, deşi asul ei din mânecă era Martin Mutford.

— N-am avut nimic de-a face cu chestia asta, îi zise ea. Sigur, i-am dat lui Dazzy cheia de la unul din apartamentele de la etaj. Dar ce dracu', asta a fost din ospitalitate. Nu există nici un fel de dovezi şi nimeni n-ar putea să ne acuze de nimic, nici pe mine şi nici pe Dazzy.

— Evident, ştiu asta. Dar, nu vezi? *Lobbyistul* cu pricina n-ar îndrăzni niciodată să facă porcăriile astea de unul singur. Cineva de mai sus i-a spus ce să facă.

— Christian, zise Jeralyn stânjenită, jur că n-am trăncănit niciodată cu nimeni. Nu mi-aş pune sub nici o formă în pericol restaurantul. Nu sunt atât de idioată.

— Ştiu, ştiu, zise Christian, pe un ton liniştitor. Dar tu şi Martin sunteţi prieteni foarte buni de multă vreme. E posibil să-i fi spus lui, doar aşa, ca bârfă.

Jeralyn deveni de-a dreptul îngrozită. Se trezise dintr-o dată la mijloc, între doi bărbaţi puternici, pe cale de a se război şi tot ce-şi dorea în clipa aceea era să iasă din arenă. În acelaşi timp, îşi dădu seama că cel mai rău lucru pe care-l putea face era să mintă.

— Martin n-ar încerca niciodată să facă o tâmpenie ca asta, zise ea. Un asemenea şantaj ar fi o prostie.

Ştia că, răspunzând astfel admitea că îi spusese lui Martin, dar totuşi, dacă era nevoie, putea să nege că făcuse o mărturisire explicită.

Christian era în continuare calm. Văzu că Jeralyn nu ghicise scopul real al vizitei lui.

— Eugene Dazzy, spuse el, l-a băgat în mă-sa pe *lobbyist*. După

ai mi-a spus povestea mie, iar eu i-am zis că o să rezolv. Ştiu, firește, c n-au cum să-l dea în gât pe Dazzy. Unul dintre motive ar fi că m-aș rpezi atât de tare în tine și în localul ăsta, încât ai avea senzația că t-a lovit tancul și ai fi obligată să-i deconspiri pe toți membrii congresului care au folosit apartamentele. Ar ieși un scandal monstru. Prietenul tău speră ca Dazzy să se piardă cu firea. Dar Eugene l-a ajucit.

Lui Jeralyn încă nu-i venea să creadă.

— Martin n-ar pune la cale ceva atât de periculos. Doar e luncher.

Îi zâmbi lui Christian, iar acesta oftă și hotărî că venise vremea acționeze mai dur.

— Ascultă, Jeralyn, trebuie să-ți amintesc că Martin „Secretosul" nu a fost întotdeauna bancherul conservator, drăguț și acid pe care-l cunoști tu. A avut niște belele în viață. Și nu și-a făcut milioanele jucând cinstit. Pe vremuri, a împins lucrurile puțin cam departe. Acum, zise el după un moment, s-a băgat în ceva foarte periculos și pentru tine și pentru el.

Jeralyn dădu disprețuitor din mână:

— Ziceai că știi că n-am nici o legătură cu ce-nvârte el.

— Da, știu. Dar acum trebuie să-l supraveghez pe Martin. Și vreau să mă ajuți în acest sens.

Jeralyn se ținu tare:

— N-o să te ajut deloc! Martin m-a tratat întotdeauna umsecade. E un adevărat prieten.

— Nu vreau să fii spioană, îi zise Christian. Nu vreau informații despre afacerile lui sau despre viața lui personală. Tot ce îți cer este a, dacă știi ceva sau descoperi vreo mișcare a lui împotriva reședintelui, să-mi dai de știre.

— Ah, lua-te-ar naiba! zise Jeralyn. Pleacă dracului de-aici, trebuie să mă pregătesc pentru cină.

— Sigur, zise Christian amabil. Plec. Dar nu uita, *eu* sunt ministrul de justiție al Statelor Unite. Trăim timpuri grele și nu-ți face tu să mă ai ca prieten. Folosește-ți discernământul la momentul potrivit. Nimeni n-o să știe dacă-mi strecori un semnal de alarmă. Folosește-ți bunul simț.

Pe urmă Klee plecă. Își atinsese scopul. Era posibil ca Jeralyn să-i spună lui Martin Mutford de discuția lor, ceea ce era perfect, fiindcă l-ar fi făcut pe Mutford mai prudent. Sau era posibil să nu-i spună și, la momentul potrivit, să-l toarne. Christian Klee știa că, în ambele variante, avea doar de câștigat.

*

Șoferul întrerupse sirena, iar mașina intră încet pe porțile deschise și pătrunse pe domeniul Oracolului. Pe aleea circulară care ducea la castel, Christian observă că erau staționate trei limuzine. I se păru curios faptul că șoferii erau în mașină, la volan, și nu afară, la o țigară. Lângă fiecare mașină stătea proțăpit un tip înalt și bine îmbrăcat. Christian îi ghici dintr-o privire: gărzi de corp. Oracolul avea vizitatori de seamă. Probabil că acesta era motivul pentru care bătrânul îl convocase de urgență.

Christian fu salutat de majordom și condus într-o sufragerie mobilată ca o sală de conferință. Oracolul îl aștepta într-un scaun cu rotile. La masă luaseră loc patru dintre membrii Clubului Socrate. Christian fu surprins de prezența lor acolo. Din ultimul raport pe care-l primise despre ei, reieșea că erau cu toții în California.

Oracolul își dirijă scaunul cu rotile spre capul mesei.

— Trebuie să mă ierți, Christian, pentru această mică înșelătorie, zise Oracolul. Mi s-a părut important să te întâlnești cu prietenii mei în aceste momente grele. Toți ard de nerăbdare să stea de vorbă cu tine.

Musafirilor le fuseseră deja aduse cafele și sandvișuri. Oracolul își chemă servitorii, apelând la o sonerie fixată sub masă, la îndemâna lui, iar aceștia serviră mai multe băuturi.

Cei patru membri ai Clubului Socrate se bucuraseră deja de tratație. Martin Mutford își aprinsese un trabuc și se descheiase la guler, lărgindu-și nodul cravatei. Avea o figură ușor încruntată, dar Christian știa că, de multe ori, această expresie era doar urmarea contractării mușchilor în încercarea de a-și ascunde frica.

— Martin, zise el, Eugen Dazzy mi-a spus că unul din *lobbyiștii* tăi i-a dat niște sfaturi proaste astăzi. Sper că n-ai nimic de-a face cu chestia asta.

— Dazzy poate să discearnă binele de rău, îi replică Mutford. Altfel n-ar fi consilierul-şef al preşedintelui.

— Sigur că poate, răspunse Christian. Şi n-are nevoie să-l sfătuiesc eu cum să facă zob pe cineva. Dar pot să-i dau o mână de ajutor.

Christian observă că Oracolul şi George Greenwell nu ştiau despre ce era vorba. Dar Lawrence Salentine şi Louis Inch surâdeau.

— Chestia asta e lipsită de importanţă, zise Inch nerăbdător. Nare legătură cu întâlnirea noastră.

— Dar care dracu' e scopul întâlnirii? întrebă Christian.

Îi răspunse Salentine, pe un ton moale şi pacificator, obişnuit să facă faţă confruntărilor.

— E o perioadă foarte dificilă, zise el. Ba aş spune chiar periculoasă. Toţi indivizii responsabili trebuie să conlucreze pentru găsirea unei soluţii. Iar noi, cei de aici, suntem pentru destituirea preşedintelui pe o perioadă de treizeci de zile. Mâine seară, Congresul se întruneşte în sesiune extraordinară ca să voteze. E adevărat că refuzul vicepreşedintelui Du Pray de a semna a complicat lucrurile, dar nu le-a făcut imposibile. Ne-ar fi însă de foarte mare ajutor dacă tu, în calitatea ta de consilier al preşedintelui, ai semna. Iată ce-ţi cerem să faci.

Christian fu atât de uimit, încât nu putu să răspundă.

— Sunt de acord cu ei, interveni Oracolul. E mai bine pentru Kennedy să nu se ocupe de această chestiune. Acţiunea lui de astăzi a fost complet iraţională şi izvorăşte din dorinţa de răzbunare. Ar putea avea consecinţe cumplite, Christian. Te implor să-i asculţi pe oamenii tăi.

— Mutaţi-vă gândul, zise Christian cu sânge rece. Cum ai putut să te bagi în chestia asta? întrebă apoi, adresându-i-se direct Oracolului. Cum poţi tocmai tu să fii contra mea?

Oracolul clătină din cap.

— Nu sunt contra ta, zise el.

— Nu poate pierde cincizeci de miliarde de dolari din cauza tragediei personale prin care a trecut, interveni Salentine. Nu asta înseamnă democraţia.

Christian îşi recâştigase stăpânirea de sine.

— Nu e adevărat, replică el, pe un ton moderat. Francis Kennedy a chibzuit adânc. Pur şi simplu nu vrea ca teroriştii să ne tragă pe sfoară săptămâni de-a rândul şi să pună Statele Unite într-o poziţie ridicolă, care, graţie reţelelor dumneavoastră de televiziune, ar fi cunoscută de toată lumea. Pentru Dumnezeu, l-au omorât pe papa bisericii catolice şi pe fiica preşedintelui Statelor Unite! Vreţi să negociaţi cu ei acum? Vreţi să-l eliberaţi pe asasinul papei? Şi vă numiţi patrioţi? Aveţi obrazul să declaraţi că vă faceţi griji pentru ţara asta? Nu sunteţi decât o mână de ipocriţi!

Pentru prima oară, George Greenwell se amestecă în discuţie.

— Şi cu ceilalţi ostatici cum rămâne? Eşti dispus să-i sacrifici?

— Da, rosti Christian fără să se gândească. Dar cred că soluţia propusă de preşedinte este cea mai bună modalitate posibilă de a-i scoate de acolo vii, adăugă el, după o scurtă pauză.

— După cum ştii, Bert Audick se află chiar acum în Sherhaben, zise Greenwell. Ne-a asigurat că îi poate convinge pe teroriştii şi pe sultan să elibereze restul ostaticilor.

— Şi eu l-am auzit, îi răspunse Christian cu dispreţ, cum îl asigura pe preşedintele Statelor Unite că Theresa Kennedy nu va păţi nimic. Iar acum e moartă.

— Domnule Klee, zise Salentine, asupra acestor chestiuni ne-am putea certa până la Judecata de Apoi. Dar n-avem timp. Am sperat doar că o să vă solidarizaţi cu noi şi o să simplificaţi astfel lucrurile. Ceea ce trebuie făcut se va face, indiferent dacă sunteţi sau nu de acord. Puteţi fi sigur de asta. Dar de ce să fim atât de divizaţi în lupta asta? De ce să nu-l serviţi pe preşedinte lucrând cu noi?

— Terminaţi cu prostiile, i-o întoarse Christian cu răceală. Vă previn, ştiu că sunteţi oameni cu greutate în ţara asta şi că vă folosiţi de poziţiile voastre în scopuri anticonstituţionale. Biroul meu o să vă investigheze pe toţi, imediat după terminarea crizei.

Greenwell oftă. La vârsta şi la experienţa lui, violenţa şi mânia iraţională a celor tineri i se păreau plictisitoare.

— Domnule Klee, îi spuse el lui Christian, vă mulţumim cu toţii pentru că aţi venit şi sper să nu ne purtaţi duşmănie. Nu vrem decât să ne ajutăm ţara.

— Ba vreți să-i salvați lui Audick cele cincizeci de miliarde, is Christian.

Deodată, Klee intui adevărul. Oamenii aceştia nu sperau, de ap, să-l atragă de partea lor. Nu voiau decât să-l intimideze, pentru a ventual să rămână neutru. Apoi îşi dădu seama că se temeau. Se eau de el, pentru că era un om al puterii şi, lucru mult mai important, ru că avea voință. Iar singurul care ar fi putut să-i prevină în eg tură cu el era Oracolul.

În încăpere se lăsase tăcerea. Apoi Oracolul spuse:

— Poți să pleci, ştiu că trebuie să te întorci la Casa Albă. u ă-mă şi spune-mi ce se petrece. Ține-mă la curent.

— Ai fi putut să mă previi, zise Christian, rănit de trădarea Or colului.

— N-ai fi venit, îi răspunse Oracolul, clătinând din cap. Şi nu iam putut convinge prietenii că n-o să semnezi. Trebuia să-i las să ă singuri. Te conduc, îi mai zise el lui Christian, după un moment e auză.

Şi părăsi încăperea, în scaunul lui cu rotile, urmat de Christian. ine de-a ieşi din cameră, Klee se întoarse şi le spuse membrilor bului Socrate:

— Domnilor, vă implor, nu lăsați Congresul să-l destituie pe nedy.

Se uită la ei cu o privire atât de amenințătoare, încât nimeni nu ase o vorbă.

Când fură singuri, la capătul scării care ducea spre foişorul de ntrare, Oracolul îşi opri scaunul, îşi înălță capul pistruiat de petele atice ale bătrâneții, şi-i zise lui Christian:

— Eşti finul şi moştenitorul meu. Tot ceea ce se întâmplă acum mi schimbă cu nimic dragostea pentru tine. Dar te previn. Țin la a mea şi, în viziunea mea, Francis Kennedy ăsta al tău e un mare icol.

Pentru prima oară, Christian se simți pornit împotriva acestui rân pe care îl iubise întotdeauna.

— Tu şi Clubul Socrate l-ați încolțit pe Francis. Voi sunteți vărata primejdie.

Oracolul îl studie atent.

— Dar nu prea pari îngrijorat. Christian, te implor, nu te pripi. Nu face un lucru irevocabil. Ştiu că dispui de foarte multă putere şi că eşti foarte iscusit. Eşti un tip dotat, ştiu. Dar nu încerca să depăşeşti istoria.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi ripostă Klee.

Se grăbea deja. Mai avea ceva de făcut, înainte de a se întoarce la Casa Albă.

Oracolul oftă.

— Ţine minte, te bucuri de toată dragostea mea, indiferent ce se întâmplă. Tu eşti singurul om pe care îl iubesc. Şi, în măsura în care o să-mi stea în putere, o să am grijă să nu ţi se întâmple nimic. Sună-mă, ţine-mă la curent.

Cu toată mânia pe care o simţea, Christian îşi dădu seama că ţinea la Oracol.

— La dracu'! De fapt, nu e decât o dispută politică, ca atâtea altele de până acum, zise el, ridicând din umeri. Nu-ţi face griji, o să te sun.

Oracolul îi zâmbi strâmb:

— Şi nu uita de aniversarea mea, când se termină povestea asta. Şi dacă vom fi amândoi în viaţă.

Christian văzu cu uimire că obrajii scofâlciţi de bătrâneţe ai naşului său erau brăzdaţi de lacrimi. Se aplecă să sărute faţa aceea pergamentoasă, rece ca gheaţa.

*

Christian Klee ajunse târziu la Casa Albă. După vizita la Oracol se opri să-i interogheze în secret pe Gresse şi Tibbot.

Se duse direct în biroul lui Oddblood Gray, dar secretara îi spuse că Gray purta o discuţie cu congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino. Părea speriată. Îi ajunseseră la ureche nişte zvonuri potrivit cărora Congresul încerca să-l destituie din funcţie pe preşedintele Kennedy.

— Sună-l, îi zise Klee fetei, spune-i că-i urgent. Am nevoie de biroul şi telefonul tău. Du-te la toaletă.

— Sper că e ceva important, răspunse Gray, ridicând receptorul, convins că vorbea cu secretara.

— Otto, sunt eu, Chris. Ascultă, nişte tipi de la Clubul Socrate

tocmai mi-au cerut să semnez declarația de invalidare a lui Kennedy. I-a cerut-o și lui Dazzy, încercând să-l șantajeze cu legătura lui cu dușmănoasa. Wix e în drum spre Sherhaben, deci iese din discuție. Tu semnezi?

— Ciudat, zise Oddblood pe un ton insinuant. Doi domni care se află în biroul meu tocmai mi-au cerut și mie să semnez. Le-am spus deja că n-o voi face. Și le-am mai spus că nici unul dintre consilierii președintelui n-o va face. N-a fost nevoie să te întreb și pe tine, încheie el sarcastic.

— Știam că n-o să semnezi, Otto, îi răspunse Christian grăbit. Însă trebuia să te întreb. Fii atent, bagă-le o strâmbă tipilor ălora. Spune-le că ministrul de justiție a demarat o investigație în legătură cu șantajarea lui Dazzy. Mai spune-le că am o grămadă de informații care-i privesc pe unii dintre congressmenii și senatorii aceia, care n-ar arăta bine în ziare, și că am de gând să le dezvălui. În special legăturile lor de afaceri cu membrii Clubului Socrate. N-avem timp acum pentru mondenitățile tale elegante de la Oxford.

— Mersi pentru sfat, amice, zise Gray mieros. Dar ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta și eu să-mi văd de-a mea? Nu le mai cere altora să-ți scoată sabia din teacă, scoate-ți-o singur.

Între Oddblood Gray și Christian Klee existase întotdeauna o adversitate subtilă. Pe plan pur personal, se plăceau și se respectau reciproc. Amândoi produceau impresie prin fizicul lor. Gray manifesta un soi de bravură socială și tot ce obținuse în viață fusese realizat pe cont propriu. Christian Klee se născuse bogat, dar refuzase să trăiască după standardele clasei sale. Își câștigaseră amândoi respectul semenilor pentru că îi erau devotați lui Francis Kennedy. În plus, ambii erau avocați de nădejde.

Cu toate acestea, se aflau tot timpul pe picior de război. Gray credea neabătut în progresul societății pe baza respectării legilor, motiv pentru care era de neprețuit ca mediator între președinte și Congres. Privise întotdeauna cu suspiciune cumulul de funcții și de putere al lui Christian Klee. I se părea exagerat ca într-o țară ca Statele Unite cineva să fie director al F.B.I.-ului, șef al Serviciului Secret și ministru de justiție. E adevărat, Francis Kennedy dăduse o explicație pentru această concentrare de putere — necesitatea protejării președintelui împotriva

pericolului unei tentative de asasinat. Şi totuşi, lui Gray situaţia respectivă nu-i plăcea.

Pe Klee îl iritase întotdeauna atenţia scrupuloasă pe care o acorda Gray fiecărei litere de lege. Gray îşi putea permite să facă pe omul de stat pedant, avea de-a face cu politicieni şi probleme politice. Dar el, Christian Klee, trebuia să curețe zilnic lumea de tâlhari. Alegerea lui Francis Kennedy scosese parcă la iveală toată drojdia societăţii americane. Numai Klee ştia de miile de ameninţări cu moartea pe care le primise preşedintele şi doar el era în stare să-i strivească pe paraziţi. Iar în exerciţiul funcţiunii n-avea cum să respecte întotdeauna finețurile legii. Sau cel puţin aşa credea.

Acum aveau de-a face cu un astfel de caz. Klee voia să folosească forţa, iar Gray mănuşa de catifea.

— Bine, zise Christian, o să fac ceea ce trebuie.

— Excelent, replică Gray. Acum putem să mergem împreună să ne întâlnim cu preşedintele. Ne aşteaptă în sala de consiliu imediat după ce termin aici.

Gray fusese în mod deliberat indiscret în convorbirea telefonică pe care o avusese cu Klee. Se întoarse spre congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino şi le zâmbi îndurerat:

— Regret că a trebuit să fiţi martori la discuţia asta. Lui Christian nu-i place chestia asta cu destituirea, dar prea o tratează ca pe o problemă personală, când de fapt e vorba de binele ţării.

— I-am avertizat şi pe ceilalţi să nu încerce să-l abordeze pe Klee, zise senatorul Lambertino. Dar credem că avem noroc cu tine, Otto. Când Kennedy te-a numit mediator între preşedinţie şi Congres, am fost convins că face o prostie, ţinând cont de colegii noştri sudişti, încă incomplet reconvertiţi. Dar trebuie să-ţi spun că i-ai câştigat pe toţi în aceşti trei ani care au trecut. Dacă preşedintele te-ar fi ascultat, o mulţime din programele lui n-ar fi fost respinse de Congres.

Gray încercă să rămână impasibil.

— Îmi pare rău că aţi venit la mine, le zise el, pe acelaşi ton mieros. Dar cred că Congresul face o mare greşeală cu demersurile astea de invalidare. Vicepreşedintele nu a semnat. Sigur, au semnat aproape toţi miniştrii, dar nici unul din consilierii lui Kennedy. Deci, Congresul va trebui să voteze ca să se autoconstituie în organism abilitat

să destituie pe preşedinte. Ceea ce înseamnă că tocmai Congresul poate călca în picioare votul direct al oamenilor din ţara asta.

Gray se ridică şi începu să măsoare camera cu pasul. De obicei, nu făcea acest lucru când negocia, pentru că era conştient de impresia pe care o crea. Avea un fizic impresionant, iar atitudinea lui ar fi fost interpretată ca un gest de dominare ofensator. Avea aproape un metru nouăzeci înălţime şi semăna cu un atlet olimpic. Hainele îi veneau ca turnate şi avea un aer uşor englezesc. Arăta exact ca guvernanţii aceia puternici, din reclamele de la televizor, numai că pielea lui nu era albă, ci ciocolatie. De data asta însă, chiar voia să intimideze.

— Sunteţi doi dintre membrii Congresului pe care eu îi admir, zise el. Ne-am înţeles întotdeauna. Ştiţi că l-am sfătuit pe Kennedy să nu meargă mai departe cu programele lui sociale până nu reuşeşte să le creeze o bază de pornire. Şi ştiu că toţi trei pricepem foarte bine un lucru, şi anume că nu există o premisă mai bună pentru o tragedie decât folosirea stupidă a puterii. Este una dintre cele mai curente erori în politică. Este exact ceea ce face Congresul când încearcă să-l destituie pe Kennedy. Dacă reuşiţi, creaţi un precedent extrem de periculos în sistemul nostru de guvernare, care poate avea repercursiuni fatale în cazul în care vreun preşedinte ar obţine în viitor puteri nemăsurate. Ar putea ca primul ţel al unui astfel de preşedinte să fie debilitarea Congresului. Iar ceea ce obţineţi e pe termen scurt. Sigur, preveniţi distrugerea Dak-ului şi pierderea celor cincizeci de miliarde de dolari investiţi de Bert Audick. Dar oamenii or să vă disprețuiască pentru că, să vă fie clar, poporul sprijină acţiunea lui Kennedy. Poate din nişte motive aiurea — ştim cu toţii că electoratul se lasă prea uşor dus de sentimente pe care noi, guvernanţii, trebuie să ni le controlăm şi să le supraveghem. Kennedy ar putea chiar acum să ordone bombardarea atomică a Sherhabenului, iar oamenii l-ar aproba. E idiot, de acord cu toţi. Dar astea sunt masele. O ştiţi foarte bine. Deci, dacă Congresul ar fi isteţ, ar sta deoparte să vadă dacă Kennedy reuşeşte, prin ceea ce întreprinde, să obţină eliberarea ostaticilor şi întoarcerea teroriştilor în închisorile noastre. În cazul ăsta, toată lumea ar fi fericită. Dacă strategia lui eşuează, dacă teroriştii îi ucid pe ostatici, abia atunci puteţi să-l destituiţi pe Kennedy şi să apăreţi ca nişte eroi.

Gray îşi jucase cartea cea mare, dar ştia că n-avea nici o şansă

să câştige. Experienţa sa îndelungată îl învăţase că, odată ce-şi puseseră ceva în cap, chiar şi oamenii cei mai înţelepţi vor face tot posibilul să-şi transpună gândul în practică. Nici o metodă de convingere nu i-ar fi putut face să se răzgândească.

Congressmanul Jintz îi confirmă teoria:

— Argumentele tale contravin voinţei Congresului, Otto.

— Zău aşa, Otto, zise şi senatorul Lambertino, lupţi pentru o cauză pierdută. Ştiu cât îi eşti de loial preşedintelui. Ştiu că, dacă totul ar fi mers bine, preşedintele te-ar fi făcut ministru. Şi dă-mi voie să-ţi spun, că Senatul ar fi fost de acord. Acest lucru e încă posibil, dar nu sub preşedinţia lui Kennedy.

Gray le mulţumi, înclinându-şi capul.

— Vă sunt recunoscător, domnule senator. Dar nu mă pot conforma cerinţelor dumneavoastră. Cred că acţiunea preşedintelui este justificată şi va fi eficientă. Cred că ostaticii vor fi eliberaţi, iar criminalii vor fi trecuţi în custodia noastră.

— Nu ăsta e esenţialul, zise Jintz tăios şi cu brutalitate. Nu-l putem lăsa să distrugă Dak-ul.

— Nu e vorba numai de bani, interveni calm senatorul Lambertino. Un act atât de barbar ne-ar deteriora relaţiile cu toate ţările lumii. Cred că ţi-ai dat seama, Otto.

— Daţi-mi voie să vă spun ceva, zise Gray. În cazul în care Congresul nu-şi contramandează sesiunea extraordinară de mâine şi dacă nu-şi retrage moţiunea de invalidare, preşedintele se va adresa direct prin televiziune poporului american. Vă rog să aduceţi acest lucru la cunoştinţa colegilor dumneavoastră.

Gray se abţinu să spună: „şi a Clubului Socrate".

Se despărţiră cu acele declaraţii solemne de simpatie şi urări de bine care intraseră în codul bunelor maniere ale politicienilor, cu mult înainte de uciderea lui Iulius Caesar. Apoi Gray ieşi din încăpere, ca să-l ia pe Klee la întâlnirea cu preşedintele.

Dar ultimele lui cuvinte îl zguduiseră pe congressmanul Jintz. Acesta făcuse o avere considerabilă în lunga perioadă cât fusese membru al Congresului. Soţia lui era partener sau acţionar la companiile TV prin cablu din statul lui natal, iar firma juridică a fiului său era una dintre cele mai mari din Sud. Nu avea nici un fel de

obleme materiale. Dar îi plăcea viața de congressman. Îi adusese o ie de plăceri pe care banii nu le puteau cumpăra. Iar cel mai minunat ru pe care-l obținuse ca politician de succes era faptul că bătrânețea tea fi la fel de frumoasă ca tinerețea. Chiar și atunci când ajungeai moșneag ramolit, cu creierul înecat într-o mare de celule senile, nea încă te respecta, te asculta și te pupa în fund. Îți rămâneau misiile și subcomisiile parlamentare, te puteai bălăci în aceste cocini porci. Stăteai în continuare la cârma celei mai mari țări din lume. și corpul lui era bătrân și neputincios, bărbații tineri și virili tremurau fața lui. La un moment dat, Jintz își dăduse seama că apetitul pentru âncare, băutură și femei se va duce, dar că, în cazul în care în creierul i mai rămânea o singură celulă vie, se putea bucura de plăcerea terii. Și atunci cum să te temi de apropierea morții, când semenii că ți se supun?

Așa că Jintz era îngrijorat. Era posibil oare ca, prin cine știe ce norocire, să-și piardă scaunul din Congres? Nu exista nici un fel de șire. Însăși viața lui depindea de destituirea din funcție a președintelui rancis Kennedy.

— Nu-l putem lăsa pe președinte să apară la televizor mâine, îi puse el senatorului Lambertino.

CAPITOLUL 13

David Jatney își petrecu o lună citind scenarii care i se păreau umplit de neizbutite. Făcu rezumate pe mai puțin de jumătate de agină și tot acolo își scrise și părerile. Deși trebuia să-și spună opinia numai câteva propoziții, de obicei umplea și jumătatea cealaltă a ârtiei.

La sfârșitul lunii, șeful de birou veni la el și-i spuse:

— David, nu ne interesează cât de deștept ești. Două propoziții care-ți spui părerea sunt de ajuns. Și nu-i mai disprețui atât pe amenii ăștia, că doar nu se pișă pe biroul tău, ci încearcă să scrie cenarii de filme.

— Dar sunt îngrozitoare, îi răspunse Jatney.

— Sigur că sunt, i-o întoarse șeful, crezi că ți le-am dat să le iteși pe alea bune? Pentru asta avem oameni cu mai multă experiență lecât tine. În plus, fiecare din scenariile astea despre care tu zici că

sunt îngrozitoare a fost propus de un agent cinematografic. Iar un agent speră să scoată bani din ele. În consecință, au fost supuse unei examinări foarte severe. Noi nu acceptăm scenarii pe sub mână, din cauza proceselor civile, nu suntem ca editorii de cărți. Deci, indiferent cât sunt de proaste, când un agent de film ni le propune, noi trebuie să le citim. Dacă nu citim scenariile proaste, nu ni le trimit nici pe cele bune.

— Aș putea să scriu scenarii mai bune, zise David.

— Toți am putea, îi replică șeful. După ce scrii unul, dă-mi-l să-l citesc, continuă el după un moment.

Peste o lună, David veni cu scenariul. Șeful îl citi în biroul personal. Fu foarte amabil și-i spuse cu blândețe:

— David, nu merge. Asta nu înseamnă că nu știi să scrii. Dar nu înțelegi cum e cu filmele. Se vede în rezumatele și cronicile tale, așa cum se vede și în scenarii. Ascultă, încerc să te ajut. Zău dacă nu. Deci, începând de săptămâna viitoare, citești romanele care au fost publicate și care sunt considerate potențial bune pentru film.

David îi mulțumi politicos, dar îl cuprinse din nou furia aceea bine cunoscută, Iar se lovea de glasul celor mai în vârstă și presupus mai deștepți, al celor care dețineau puterea.

Abia trecuseră câteva zile de la această întâmplare, când primi un telefon de la secretara lui Dean Hocken, care-l întrebă dacă era liber în acea seară ca să ia masa cu domnul Hocken. Fu atât de surprins, încât îi trebuiră câteva clipe până să spună da. Secretara îi spuse că întâlnirea urma să aibă loc la restaurantul *Michael's*, din Santa Monica, la ora opt seara. Începu să-i explice cum să ajungă la restaurant, dar el îi spuse că locuiește în Santa Monica și știa unde este localul, ceea ce nu era chiar adevărat.

Însă auzise de el. David Jatney citea toate ziarele și revistele și trăgea cu urechea la bârfele de la birou. Localul era frecventat de oamenii din lumea filmului și a muzicii, care locuiau în colonia Malibu.

După discuția telefonică își întrebă șeful dacă știa exact unde era restaurantul, spunându-i în treacăt că va lua masa de seară acolo. Văzu că șeful se arătase impresionat și își dădu seama că ar fi trebuit să aibă răbdare și să-i dea scenariul după această invitație. Era convins că altfel ar fi fost citit atunci.

În seara aceea, când intră în restaurant, fu surprins să vadă că nu nai partea din față a localului era o încăpere propriu-zisă, restul fiind, de fapt, o grădină cu flori superbe și imense umbrele albe, care alătuiau un adăpost sigur împotriva ploii. Totul scânteia de lumină. Era minunată acea seară, cu aerul de aprilie înmiresmat de parfumul florilor și luna aurie de deasupra. Ce deosebire față de iarna din Utah! În acel moment, David Jatney se hotărî să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Își spuse numele plasatorului și se miră când fu condus direct la una dintre mesele din grădină. David își imaginase că va sosi el înaintea lui Hocken. Își știa rolul și avea de gând să-l joace bine. O să fie foarte respectuos și o să aștepte în restaurant să apară bunul și bătrânul Hock, în semn de recunoaștere a autorității lui. Încă nu se dumirise în privința lui Hocken. Era într-adevăr bun sau era doar unul din prefăcuții de la Hollywood, care se purta condescendent cu fiul unei femei care cândva îl refuzase și căreia în mod sigur că acum îi prea rău?

Îl văzu pe Dean Hocken, însoțit de un bărbat și o femeie la masa spre care era condus. Brusc își dădu seama că Hocken îi spusese în mod deliberat să vină mai târziu, astfel încât să nu fie obligat să aștepte — o dovadă de bunătate care îl emoționă pe David aproape până la lacrimi. Pentru că paranoia de care suferea îl făcea să le atribuie celorlalți atât motivații comportamentale malefice și misterioase, cât și intenții exagerat de binevoitoare.

Hocken se ridică de la masă și îl îmbrățișă prietenește, după care îl prezentă însoțitorilor lui. David îl recunoscu imediat pe Gibson Grange, unul dintre cei mai renumiți actori de la Hollywood. Pe femeie o chema Rosemary Belair, iar David fu surprins că numele nu-i suna familiar, fiindcă era destul de frumoasă ca să fie actriță de film. Părul lung, negru și strălucitor încadra un chip de o armonie perfectă. Era machiată cu rafinament și purta o rochie de seară elegantă, peste care își pusese o jachetă scurtă.

Cei trei beau vin. Hocken luă sticla din frapiera de argint și îi umplu paharul lui David. Mâncarea era delicioasă, aerul înmiresmat, iar în grădină era atâta tihnă, încât David avea impresia că grijile lumii nu puteau răzbate până acolo. Bărbații și femeile de la mesele

din preajma lor degajau o mare siguranță de sine; aceştia erau, de fapt, oamenii care țineau în mână frâiele vieții. David îşi promise că într-o zi va fi asemenea lor.

Vorbi puțin în timpul mesei, ascultându-i pe ceilalți. Îşi studie comesenii. Ajunse la concluzia că Dean Hocken era sincer, iar amabilitatea lui nu era deloc simulată. Ceea ce, îşi zise el, nu însemna neapărat că ar fi fost un om bun. Începu să-şi dea seama că, deşi în aparență era vorba de o întâlnire amicală, Rosemary şi Hock încercau să-l convingă pe Gibson Grange să facă un film împreună cu ei. Se părea că Rosemary Belair era producător de filme, de fapt cea mai bună producătoare de la Hollywood.

David ascultă şi privi, fără să ia parte la discuții. Cât timp stătea nemişcat arăta la fel de bine ca în poze. Comesenii săi remarcaseră şi ei acest fapt, dar David era conştient că persoana lui nu îi interesa. În clipa de față chiar îi convenea. Dat fiind că era nebăgat în seamă, avea prilejul să studieze această lume puternică, pe care spera să o cucerească. Se convinse din nou că Hocken aranjase întâlnirea pentru a-i da prietenei sale Rosemary posibilitatea de a-l face pe Gibson Grange să turneze un film cu ea. Dar de ce? Hocken şi Rosemary se purtau cu prea multă naturalețe unul cu celălalt. Era clar că odată, cândva, fuseseră amanți. Acest lucru se vedea şi din felul în care Hocken încercase s-o tempereze pe Rosemary când aceasta se înfierbântase prea tare, în efortul de a-l convinge pe Grange. La un moment dat, Rosemary îi spusese lui Gibson:

— E mult mai distractiv să faci un film cu mine decât cu Hock.

Hocken râsese şi adăugase:

— Da, am trăit momente bune împreună, nu-i aşa, Gib?

— Ei, era vorba doar de afaceri, îi răspunsese actorul, fără urmă de zâmbet.

În industria filmului, Gibson Grange era „momeala". Cu alte cuvinte, dacă el consimțea să turneze un film, filmul respectiv era imediat finanțat de orice studio. Acesta era şi motivul pentru care Rosemary dorea atât de mult să-l convingă. Pe deasupra, arăta exact cum trebuia, un Gary Cooper în vechiul stil american, uscățiv şi cu trăsături deschise, ca Lincoln, însă mult mai arătos. Avea un zâmbet prietenos şi asculta pe toată lumea cu atenție când vorbea. Spuse câteva

bancuri amuzante şi pline de umor despre sine însuşi, ceea ce îl făcu să pară şi mai simpatic. În plus, se îmbrăca într-un stil mai degrabă neglijent decât *a la Hollywood*, cu pantaloni necălcaţi, ca nişte burlane, şi cu un pulovăr jalnic (deşi se vedea că era scump) sau un sacou vechi, peste o cămaşă simplă de lână. Cu toate acestea, atrăgea privirile tuturor celor din grădină. Oare fiindcă faţa lui fusese văzută de atâtea milioane de oameni şi prezentată atât de aproape de aparatele de filmare? Poate că existau nişte pânze de aer misterioase în care faţa lui rămăsese imprimată pe vecie? Sau era vreun fenomen fizic pe care ştiinţa nu-l putuse încă explica? David îşi dădea seama că tipul era inteligent. O asculta pe Rosemary, privind-o amuzat, dar nu condescendent, şi deşi lăsa impresia că era de acord cu tot ce spunea, nu se angaja faţă de ea cu nimic. Da, un astfel de bărbat visa să ajungă şi David.

Îşi savurară vinul pe îndelete, iar Hocken comandă desertul, sub forma unor minunate produse de patiserie franţuzeşti. David se gândi că nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun, dar Gibson Grange şi Rosemary Belair refuzară să se atingă de ele. Rosemary cu un fior de oroare, Grange cu un zâmbet abia schiţat. În mod sigur însă, Rosemary va ceda tentaţiei pe viitor, pe când Grange era invulnerabil, îi zise David. Grange nu se va mai atinge de desert în viaţa lui, dar judecata lui Rosemary era previzibilă.

La îndemnul lui Hocken, David mâncă şi celelalte pateuri, după care continuară să-şi soarbă vinul şi să discute. Hocken comandă încă o sticlă, din care băură doar el şi Rosemary, iar apoi, dintr-o dată, David sesiză că discuţia luase un alt curs şi că Rosemary încerca să-l răjească pe Gibson Grange.

Rosemary nu vorbise aproape deloc cu David toată seara, iar acum îl ignora atât de limpede, încât fu obligat să pălăvrăgească cu Hocken despre vremurile de odinioară din Utah. Însă în cele din urmă erau atât de captivaţi de discuţia dintre Rosemary şi Gibson, încât nu mai scoaseră o vorbă.

Pe măsură ce timpul trecea şi se bea tot mai mult vin, Rosemary începuse să desfăşoare, cu o ardoare alarmantă şi o fascinantă etalare de voinţă, un adevărat arsenal de seducţie. Femeia se apucase să-şi dezvăluie calităţile. Chipul îi deveni extrem de mobil, ca şi trupul, de

altfel — nu se ştie cum, dar decolteul rochiei îi alunecase în jos, dezvelindu-i şi mai mult sânii. Se aşeză picior peste picior, schimbându-şi mereu poziţia, până când rochia i se ridică suficient de mult ca să i se vadă coapsa. Îşi mişcă tot timpul mâinile, mângâindu-l pe Gibson pe faţă, în timp ce, chipurile, era transportată de ceea ce spunea. Îşi etală inteligenţa, debită anecdote una după alta şi-şi puse în evidenţă sensibilitatea. Chipul ei frumos îşi schimba necontenit expresia, pentru a-i reda sentimentele, simpatia faţă de oamenii cu care lucra, grija pentru familie, preocuparea pentru succesul prietenilor. Îşi mărturisi profunda afecţiune faţă de Dean Hocken însuşi, care o ajutase atât de mult în carieră şi o răsplătise, dându-i sfaturi şi oferindu-i protecţie. Aici bunul ei amic Hock o întrerupse, spunându-i că meritase cu prisosinţă ajutorul lui, ca recompensă pentru cât muncise la filmele lui şi pentru loialitatea pe care i-o arătase. Rosemary îl ascultă, mulţumindu-i din priviri, plină de recunoştinţă.

În acest moment, David se arătă complet fermecat şi spuse că, probabil, fusese o experienţă extraordinară pentru amândoi. Dar Rosemary, nerăbdătoare să-şi reia asaltul asupra lui Gibson, îl întrerupse în mijlocul propoziţiei.

David fu uşor şocat de brutalitatea ei, dar în mod surprinzător, nu îi purtă pică. Era atât de frumoasă, atât de hotărâtă să obţină ceea ce dorea! Iar ceea ce dorea devenea tot mai clar: trebuia neapărat să-l aibă în pat pe Gibson Grange în seara aceea. Era ca un copil care-şi preciza cu francheţe şi nevinovăţie dorinţele şi, din această cauză, grosolănia ei aproape să stârnea simpatie. Mai presus de orice însă, David admira comportamentul lui Gibson Grange. Actorul era perfect conştient de ceea ce se petrecea. Remarcă impoliteţea lui Rosemary faţă de David şi încercă să salveze situaţia zicând:

— David, într-o bună zi o să ai şi tu ocazia să vorbeşti.

Spusese aceste cuvinte ca şi cum s-ar fi scuzat pentru egocentrismul celor celebri, pe care nu-i interesau decât cei la fel de renumiţi ca ei. Dar Rosemary îl întrerupse şi pe el, iar Gibson o asculta politicos. Atitudinea lui exprima însă ceva mai mult decât politeţe. O asculta pe Rosemary cu un interes sincer, iar întreaga lui fiinţă degaja un farmec înnăscut. Ochii îi scânteiau şi nu-şi lua nici o clipă privirile din ochii ei. Când mâinile ei îl atingeau, el îi răspundea. Nu încerca să

fă pe nebunul, chiar o plăcea. Iar gura întredeschisă într-un zâmbet îi scotea în evidență bunătatea naturală, care îi îndulcea trăsăturile dre ale feței, dându-i o expresie mucalită.

Dar în mod evident, felul în care reacționa nu era pe placul lui Rosemary. Parcă bătea într-o nicovală care nu scotea scântei. Așa că nui bău niște vin și-și jucă ultima carte. Începu să-și pună pe tapet sentimentele cele mai intime. I se adresă direct lui Gibson, ignorându-i pe ceilalți doi de la masă, și reuși să-și aranjeze atât de bine poziția trupului, încât ea și cu Gibson erau foarte aproape unul de celălalt și izolați complet de David și Hocken.

Nimeni nu se putea îndoi de sinceritatea încărcată de pasiune cu care vorbea. Avea până și lacrimi în ochi. Rosemary își deschidea sufletul în fața lui Gibson.

— Vreau să fiu un om adevărat, zise ea. Mi-ar plăcea să renunț la rahatul ăsta și la toată industria cinematografică. Nu mă mulțumește. Vreau să plec de-aici și să contribui și eu la progresul omenirii. Ca Maica Teresa sau Martin Luther King. Nu fac nimic pentru propășirea lumii. Aș putea să fiu soră, medic sau asistent social. Detest viața asta, petrecerile, veșnicele călătorii cu avionul ca să mă întâlnesc cu tot felul de persoane importante și să iau decizii în legătură cu niște prostii de filme care n-ajută în nici un fel omenirea. Vreau să fac ceva adevărat.

În acel moment, îl prinse strâns de mână pe Gibson.

David avea în fața lui dovada vie a felului în care Gibson reușise să ajungă o stea atât de mare în industria cinematografică, și să domine lumele în care juca. Înțelegea totul, văzându-l cum, deși își ținea mâna pe mâna lui Rosemary, reușise să-și mute scaunul ceva mai departe de ea și să se plaseze favorabil în centrul acestui tablou. Rosemary încă îl țintuia cu o privire înflăcărată, așteptând să vadă cum va reacționa. Gibson îi zâmbi călduros, iar apoi își înclină capul și se uită într-o parte, adresându-se lui David și lui Hocken.

— E al naibii de șmecheră, recunoscu el pe un ton afectuos.

Dean Hocken izbucni în râs, în timp ce David nu-și putu reprima un zâmbet. Rosemary rămase mai întâi perplexă, după care spuse pe un ton de dojană șăgalnică:

— Gib, niciodată nu iei nimic în serios în afara filmelor tale afurisite.

Şi, ca să arate că nu se simţea jignită, îi întinse mâna lui Gibson, iar el i-o sărută cu tandreţe.

Pe David aceşti oameni îl uimeau. Erau atât de sofisticaţi, atât de subtili. Dar cel mai mult îl admira pe Gibson Grange. Îi inspira o reală veneraţie faptul că actorul refuzase dispreţuitor o femeie atât de frumoasă ca Rosemary Belair. Îl considera de-a dreptul divin pentru că reuşise, şi încă fără nici un efort, să fie mai deştept decât ea.

Rosemary îl ignorase pe David toată seara, dar el îi recunoştea dreptul la un astfel de comportament. În fond, era femeia cea mai puternică din cea mai fascinantă industrie a ţării. Avea acces la bărbaţi cu mult mai importanţi decât el. Şi avea toate motivele să fie insolentă. David recunoştea că Rosemary nu se purtase aşa din răutate. Pur şi simplu, pentru ea el nici măcar nu exista.

Fură surprinşi să constate că se făcuse aproape miezul nopţii. Rămaseseră singuri în restaurant. Hocken se ridică, iar Gibson Grange o ajută pe Rosemary, care era cam beată şi nu se prea putea ţine pe picioare, să-şi pună jacheta pe care şi-o scosese în timpul discursului ei pasionat.

— Oh, Doamne, zise Rosemary, nu îndrăznesc să conduc singură, poliţiştii din oraşul ăsta sunt îngrozitori. Gib, eşti drăguţ să mă duci la hotel?

— Hotelul e în Beverly Hills, îi răspunse Gibson zâmbind. Eu şi cu Hocken ne ducem la mine, în Malibu. O să te conducă David acasă, nu-i aşa, David?

— Sigur, interveni şi Dean Hocken. Nu te superi, David, nu?

— Sigur că nu, zise David Jatney.

Dar gândurile nu-i dădeau pace. Cum dracu' de se întâmplase aşa? Hock părea stânjenit. Era clar că Gibson Grange minţise. Nu voise s-o ducă pe Rosemary acasă fiindcă n-avea chef să fie din nou obligat s-o refuze. Iar Hock era stânjenit fiindcă trebuia să fie părtaş la această minciună. Altfel s-ar fi pus rău cu marele star de cinema şi toţi producătorii de filme evitau cu orice preţ o astfel de situaţie. Apoi David observă că Gibson îi zâmbea şi brusc îi ghici gândurile. Bineînţeles, asta era. David ştia acum în ce consta talentul lui Gibson,

ce ajunsese un actor atât de mare. Tipul era în stare să-şi transmită ndurile publicului printr-o simplă încruntare a sprâncenelor, o tinare a capului sau un zâmbet cuceritor. Şi acum, cu zâmbetul lui mecător, lipsit de răutate şi radiind o minunată bună dispoziţie, bson îi spuse lui David: „Cățeaua te-a ignorat toată seara, s-a purtat tine al dracului de urât, iar acum am făcut-o să-ți fie datoare". vid îi aruncă o privire lui Hocken şi constată că zâmbea şi nu mai rea deloc jenat. De fapt, arăta chiar mulțumit, ca şi cum îi citise şi gândurile lui Gibson.

— O să conduc singură, zise repezit Rosemary, fără să se uite David.

— Nu pot admite aşa ceva, Rosemary, interveni Hocken cu hul blândeții. Eşti invitata mea şi ți-am dat să bei prea mult vin. ică îți displace ideea de a te conduce David, atunci bineînțeles că să te duc eu la hotel şi o să iau pe urmă un taxi pâna la Malibu.

David pricepu că totul fusese extraordinar de bine gândit. Pentru ima oară simțea din vocea lui Hocken că acesta mințea. Bineînțeles Rosemary nu putea accepta oferta lui Hocken. Ar fi însemnat să-l gnească crunt pe tânărul prieten al mentorului ei şi i-ar fi pus pe ocken şi pe Gibson într-o situație extrem de penibilă. În plus, tot nu -ar fi atins scopul de a-l face pe Gibson să o conducă acasă. Rosemary a prinsă în capcana unei situații fără ieşire.

Apoi Gibson Grange îi dădu lovitura finală:

— La dracu', zise el, o să merg cu tine, Hock. O să trag un pui somn pe scaunul din spate ca să-ți țin de urât până la Malibu.

Rosemary îi arunca lui David un zâmbet strălucitor.

— Sper că nu te deranjez prea mult, îi zise ea.

— Nu, deloc, răspunse David.

Hocken îl bătu pe umăr, Gibson Grange îi zâmbi fermecător -i făcu cu ochiul. Iar David descoperi şi mesajul gesturilor curajatoare ale actorului: Hock şi Gibson îi țineau parte din spirit de olidaritate între bărbați. Pentru că o femeie puternică şi singură îl icuse de ruşine pe David, bărbat ca şi ei, şi hotărâseră s-o pedepsească. plus, se dăduse prea tare la Gibson şi nici o femeie nu trebuia să ică aşa ceva, mai ales cu un bărbat mai puternic decât ea. Aşa că îi dministraseră o lovitură de grație, ca s-o facă să-şi cunoască lungul

Paginile 226 si 227 din scan
AU FOST TRADUSE direct din
versiunea engleza.
Scanul original in romana nu
continea aceste 2 pagini.

să strângă totul de pe jos, după care luă poşeta plină şi i-o dădu lui Rosemary. Observă cât era de umilită şi se miră. Rosemary îşi şterse lacrimile şi-i spuse:

— Urcă la mine să bem ceva până-ţi vine limuzina. N-am avut cum să vorbesc cu tine toată seara.

David zâmbi. Îşi aminti ce spusese Gibson Grange despre ea: „E al naibii de şmecheră!" Dar era curios să vadă cum arăta hotelul Beverly Hills şi îşi dorea să stea în preajma lui Rosemary.

Îi trecu prin cap că era ciudat ca un hotel de lux ca Beverly Hills să aibă pereţii zugrăviţi în verde şi oarecum soioşi. Dar când intrară în apartamentul imens, fu de-a dreptul impresionat. Era superb, tapetat şi avea o terasă spaţioasă — de fapt, un balcon. Rosemary se duse la barul amenajat într-un colţ al camerei şi îşi pregăti o băutură, iar apoi după ce-l întrebă ce vrea, îi pregăti şi lui una. David îi ceruse un whisky simplu. Nu bea decât rareori, acum însă era puţin neliniştit. Rosemary împinse uşile glisante de sticlă şi îl conduse pe terasa unde se afla o măsuţă albă cu partea de deasupra tot din sticlă şi cu patru scaune albe.

— Rămâi aici până vin eu de la baie. După aia stăm la o şuetă, zise ea şi dispăru înăuntru.

David se aşeză şi-şi sorbi băutura. Sub balcon se întindeau grădinile interioare ale hotelului. Avea în faţa ochilor piscina şi terenurile de tenis, aleile care duceau la bungalovuri. Se vedeau copacii şi peluzele, iarba, mai verde la lumina lunii, iar lumina care ricoşa de pe pereţii hotelului dădea întregului tablou o strălucire suprarealistă.

Nu trecură mai mult de zece minute şi Rosemary reapăru. Se aşeză şi-şi sorbi băutura. De data asta purta nişte pantaloni marinăreşti albi şi un pulovăr alb din caşmir, cu mânecile ridicate până deasupra coatelor. Îi adresă musafirului ei un zâmbet fermecător. Se demachiase, iar lui David îi plăcea mai mult aşa. Buzele ei îşi pierduseră voluptatea, ochii nu mai erau atât de poruncitori. Arăta mai tânără şi mai vulnerabilă, iar vocea îi suna mai blândă, mai degajată şi mai puţin autoritară.

— Hock mi-a spus că eşti scenarist, zise ea. Ai vreun scenariu pe care ai vrea să mi-l arăţi? Poţi să mi-l trimiţi la birou.

— Nu chiar, zise David şi-i întoarse zâmbetul, zicându-şi că n- să accepte niciodată să fie refuzat de ea.

— Dar Hock mi-a zis că ai terminat unul. Eu sunt mereu în căutare de scriitori noi. E atât de greu să găseşti ceva cumsecade.

— Nu, răspunse David. Am scris vreo patru, dar au fost atât de înfrozitoare încât le-am rupt.

Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Pentru David era mai simplu au, îi venea mai uşor să tacă decât să vorbească. În cele din urmă, Rosemary rupse tăcerea:

— Câți ani ai?

— Douăzeci şi şase, minți David.

— Doamne, îi zâmbi Rosemary, ce-aş vrea să mai am vârsta ta Ştii, când am venit aici aveam optsprezece ani. Voiam să fiu actriță şchiar am fost. Una de mâna a şaptea. Ai văzut la televizor rolurile ale de o singură replică? Vânzătoarea de la care cumpără ceva eroina filmului? Ei bine, după aceea l-am cunoscut pe Hock, iar el m-a făcut asistentul lui executiv şi m-a învățat tot ce ştiu. M-a ajutat să-mi montez primul film şi a fost alături de mine în toți anii aceştia. Îl iubesc pe Hock, îl voi iubi întotdeauna. Dar e foarte dur. Ca astă-seară, de pildă. S-a coalizat cu Gibson împotriva mea.

Rosemary clătină din cap, după care continuă:

— Întotdeauna am vrut să fiu dură, ca Hock. M-am modelat după el.

— Cred că e un tip foarte bun şi generos, spuse David.

— Să ştii că ține la tine, îi răspunse Rosemary. Vorbesc serios, ți-a spus chiar el. Mi-a spus că semeni leit cu mama ta şi că te şi porți cu ea. Spune că eşti într-adevăr un tip onest, nu un profitor. De fapt, mi dau şi eu seama de asta, zise ea după o mică pauză. Nu-ți poți imagina ce umilită m-am simțit când tot ce aveam în poşetă s-a împrăştiat pe jos. Iar pe urmă te-am văzut cum strângeai totul, fără să-mi arunci măcar o privire. Ai fost într-adevăr foarte drăguț.

Se aplecă şi îl sărută pe obraz, iar David simți că trupul ei degaja un alt parfum, ceva mai dulce.

Brusc, Rosemary se ridică şi intră în apartament, iar el o urmă. Ea închise uşa de sticlă de la terasă, o încuie şi zise:

— Sun după limuzină.

Ridică receptorul, dar în loc să apese pe butoane, stătu acolo cu el în mână, uitându-se la David. El stătea nemişcat şi destul de departe, ca să nu o incomodeze.

— David, îi spuse Rosemary, vreau să te întreb ceva ce ţi s-ar putea părea ciudat. Vrei să rămâi cu mine în noaptea asta? Mă simt îngrozitor şi am nevoie să fiu cu cineva, dar vreau să-mi promiţi că n-o să încerci să faci nimic. Crezi că am putea dormi împreună, aşa, ca nişte prieteni?

David era uluit. Nici prin vis nu-i trecuse vreodată că această femeie frumoasă ar putea dori un bărbat ca el. Era pur şi simplu ameţit de acest noroc.

— Vorbesc serios, continuă Rosemary pe un ton ferm. Tot ce vreau este să fiu în noaptea asta cu cineva drăguţ, aşa ca tine. Trebuie să-mi promiţi că n-o să faci nimic. Fiindcă, dacă o să încerci, o să mă supăr foarte tare.

David era atât de buimăcit, încât zâmbi şi-i răspunse, ca şi cum i-ar fi înţeles bine cuvintele:

— O să stau pe terasă sau o să dorm pe canapea, aici, în camera de zi.

— Nu, vreau pur şi simplu să mă ţină cineva în braţe şi să dormim împreună. De fapt, nu vreau să fiu singură. Promiţi?

— N-am ce să pun pe mine, se trezi David zicând. Adică n-am pijama.

— Faci un duş şi dormi gol, zise Rosemary veselă. Nu mă deranjează.

Din camera de zi se ajungea în dormitor printr-un foaier. În acest foaier exista o baie unde Rosemary îl trimisese pe David ca să facă duş. Nu voia să folosească baia ei. David se spălă cu săpun şi-şi frecă dinţii, folosind în loc de perie nişte şerveţele. Îşi puse apoi halatul de baie care atârna pe uşă şi avea monograma cusută cu albastru a hotelului Beverly Hills. Intră în dormitor şi constată că Rosemary era încă în baie. Rămase acolo stânjenit, nedorind să se bage în patul pregătit deja de camerista din schimbul de noapte. În cele din urmă Rosemary ieşi din baie, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanelă, atât de elegant croită şi de frumos imprimată, încât arăta ca o păpuşă dintr-un magazin de jucării.

— Hai, intră în pat, îi zise. Ai nevoie de o pastilă de Valium sau de un somnifer?

David își dădu seama că ea luase deja unul. Se așezase pe marginea patului și într-un târziu se urcă în pat, iar David o urmă, însă fără să-și scoată halatul de baie. Stăteau acolo, unul lângă altul, iar Rosemary stinse veioza de pe noptiera ei, făcând ca încăperea să se scufunde în întuneric.

— Ia-mă în brațe, îi zise ea.

Se îmbrățișară îndelung, după care Rosemary se retrase în partea ei de pat și-i spuse pe un ton degajat:

— Vise plăcute.

Întins pe spate, David fixă tavanul cu ochii. Nu îndrăznea să-și scoată halatul, nu voia ca ea să creadă că își dorea să se culce gol în patul ei. Se întrebă dacă n-ar trebui să-i povestească lui Hock toate astea, când se vor întâlni data viitoare, dar își dădu seama că s-ar fi făcut pe seama lui dacă s-ar fi știut că dormise cu o femeie atât de frumoasă fără să-i facă nimic. Și poate că Hock ar fi crezut că minte. Își dorea să fi luat somniferul pe care i-l oferise Rosemary. Ea dormea deja, David o auzea chiar sforăind ușurel, abia perceptibil.

Se hotărî să se ducă înapoi în camera de zi și se dădu jos din pat. Rosemary se trezi și zise somnoroasă:

— Vrei să-mi aduci un pahar cu Evian?

David se duse în camera de zi și pregăti două pahare cu apă și câteva cuburi de gheață. Sorbi din paharul lui și și-l umplu din nou, apoi se întoarse în dormitor. La lumina care venea din foaier o văzu pe Rosemary stând în capul oaselor, cu cearșafurile strânse în jurul ei. David îi oferi paharul, iar ea își întinse brațul gol după el. Pe întuneric, înainte de a-i pune paharul în mână, David îi atinse umărul și își dădu seama că era goală. Și în timp ce ea își sorbea băutura, David se băgă în pat, dar își scoase halatul și-l lăsă să alunece pe jos.

O auzi punând paharul pe noptieră. Întinse mâna și-i atinse trupul, spatele gol și fesele catifelate. Ea se răsuci și i se aruncă în brațe, lipindu-și sânii de pieptul lui. Îl încolăci cu brațele și, în înfierbântarea trupurilor, dădură la o parte cuvertura. Se sărutară îndelung, iar David îi simți limba dezmierdându-i gura. Apoi nu se mai putu abține și se trezi deasupra ei, iar mâna lui Rosemary, moale

ca mătasea şi blândă ca o încuviinţare, îi arătă drumul în trupul ei. Făcură dragoste aproape pe tăcute, ca şi cum ar fi fost spionaţi, până ce trupurile lor se arcuiră împreună în zborul spre orgasm. Apoi se treziră iarăşi întinşi pe spate, unul lângă celălalt.

— Acum culcă-te, îi şopti ea într-un târziu şi-l sărută tandru în colţul gurii.

— Vreau să te văd, îi zise el.

— Nu, murmură Rosemary.

David se întinse peste pat şi aprinse veioza de pe noptiera ei. Rosemary închise ochii. Era tot frumoasă. Chiar şi acum, cu dorinţa împlinită, chiar despuiată de toate tertipurile frumuseţii, de accesoriile meşteşugite ale eleganţei, lipsită de efectele magice ale luminii artificiale. Dar era un alt fel de frumuseţe.

David făcuse dragoste dintr-o nevoie animalică şi din cauza intimităţii în care se trezise cu această femeie frumoasă. Fusese exprimarea fizică, naturală, a corpului său. Rosemary făcuse dragoste din nevoia de apropiere după care-i tânjea sufletul sau dintr-un gen de nevoie cerebrală. Iar acum, la lumina veiozei, trupul ei gol nu mai era formidabil. Avea sâni mici cu sfârcuri minuscule, şi parcă tot trupul îi era mai mic, picioarele mai scurte, şoldurile mai înguste şi coapsele mai subţiri. Rosemary îşi deschise ochii şi îl privi fix.

— Eşti atât de frumoasă, îi zise el, sărutându-i sânii.

Rosemary se întinse şi stinse lumina. Făcură din nou dragoste şi pe urmă adormiră.

Când se trezi şi întinse mâna după ea în pat, David constată că Rosemary plecase. Îşi aruncă hainele pe el şi îşi puse ceasul. Era şapte dimineaţa. O găsi pe terasă, într-un echipament roşu de jogging. În contrast cu el, părul îi părea şi mai negru. Pe o măsuţă cu rotile li se adusese deja micul dejun: o cafetieră din argint, o cană mare cu lapte şi o mulţime de farfurii cu capace metalice, pentru ca mâncarea să se păstreze caldă.

— Ţi-am comandat micul dejun, îi spuse Rosemary zâmbindu-i. Tocmai voiam să te trezesc. Trebuie să-mi fac alergarea înainte de-a mă apuca de lucru.

David se aşeză la masă, iar ea îi turnă cafea şi luă capacul de pe

furie cu ouă şi fructe tăiate felii. Apoi îşi bău sucul de portocale şi s ridică.

— Nu te grăbi, îi zise. Şi îţi mulţumesc pentru că ai rămas azi noapte.

David ar fi dorit ca Rosemary să ia micul dejun cu el, să-i arate că fectiv îl place. Ar fi vrut să poată sta de vorbă, să-i povestească via a lui sau să-i spună ceva ca să-i trezească interesul faţă de el. Dar ea ocmai îşi trecea o banderolă albă peste păr şi îşi lega şireturile pa tofilor de sport. Apoi se ridică în picioare.

— Când te mai văd? o întrebă David, fără să ştie că faţa îi era co vulsionată de emoţie. Nici nu rostise bine cuvintele şi îşi dădu se na ce greşeală enormă făcuse. Rosemary, care tocmai se ducea sp uşă, se opri:

— O să fiu îngrozitor de ocupată în următoarele câteva să tămâni. Trebuie să mă duc la New York. Te sun când mă întorc.

Dar nu-i ceru numărul de telefon. Apoi îşi aduse aminte de ea. Ridică receptorul şi comandă o limuzină pentru David, ca să se în arcă la Santa Monica.

— O să trec cursa în contul meu, îi zise ea lui David. Ai nevoie d bani de bacşiş pentru şofer?

David stătu nemişcat şi se uită la ea îndelung. Rosemary îşi luă p şeta, o deschise şi îl întrebă din nou:

— Cât îţi trebuie pentru bacşiş?

David nu se putu abţine. Nu ştia că faţa îi era desfigurată de o e presie înspăimântătoare, de răutate şi ură.

— Ar trebui să ştii mai bine decât mine, zise el, pe un ton insolent.

Rosemary îşi închise poşeta cu zgomot şi ieşi din apartament.

David nu mai primi niciodată vreun semn de la ea. Aşteptă ouă luni, iar apoi o văzu în studio, ieşind din biroul lui Hocken î preună cu Gibson Grange şi cu Dean. Aşteptă lângă locul de parcare lui Hocken, astfel încât să-i oblige să-l salute. Dean îl îmbrăţişă urt, îi spuse că trebuia neapărat să ia masa împreună şi îl întrebă m mergea slujba. Gibson Grange îi strânse mâna şi-i zâmbi iechereşte, dar amical, faţa lui frumoasă radiind de bună dispoziţie. osemary îl privi fără urmă de zâmbet. Dar cel mai tare îl duru faptul , preţ de o clipă, i se păruse că îl uitase complet.

CAPITOLUL 14

Joi
Washington

Matthew Gladyce, secretarul de presă al preşedintelui, ştia că în următoarele douăzeci şi patru de ore urma să ia cea mai importantă decizie din carieră. Avea datoria de a ţine sub control ecourile stârnite în mass media de evenimentele tragice din ultimele trei zile, care stupefiaseră lumea. Trebuia de asemenea, nu doar să le spună cetăţenilor Statelor Unite ce anume făcea preşedintele lor pentru a depăşi aceste evenimente, ci şi să găsească justificări pentru acţiunile lui Kennedy. Gladyce trebuia să fie extrem de prudent.

În acea dimineaţă de joi, după Paşte, aflându-se în centrul acestei crize explozive, Matthew Gladyce îşi întrerupse contactul direct cu mass media. Conferinţele de presă de la Casa Albă le ţineau asistenţii lui mai tineri, care fuseseră instruiţi să se rezume la comunicate de presă prudent redactate şi să evite întrebările incomode.

Matthew nu răspundea la nici unul din telefoanele care sunau neîntrerupt în biroul lui. Mesajele erau preluate de secretare, care îi refuzau categoric pe reporterii insistenţi şi pe comentatorii TV omnipotenţi, ce se străduiau să obţină de la secretarul de presă vreun pont, drept plată pentru o datorie mai veche. Matthew Gladyce trebuia să-l protejeze pe preşedintele Statelor Unite.

Din lunga lui experienţă de ziarist, ştia că nici o uzanţă nu era mai venerată în America decât tradiţionala insolenţă a presei scrise şi a televiziunii faţă de membrii marcanţi ai puterii. Stele de vârf ale televiziunii le închideau gura atât de amabililor membri ai guvernului, îl provocau pe însuşi preşedintele Statelor Unite şi îi supuneau unui interogatoriu sever pe candidaţii la funcţii înalte, cu ferocitatea unor procurori ai acuzării.

În numele libertăţii de exprimare, ziarele publicau articole calomniatoare. Cândva făcuse şi el parte din lumea aceasta a ziaristicii şi chiar o admirase. Îi făcuse plăcere ura inevitabilă pe care demnitarii publici o nutreau faţă de reprezentanţii mijloacelor de informare în

ni. Dar cei trei ani de când era secretar de presă al președinției îi
cnbaseră complet această viziune. Ca toți ceilalți membri ai
idministrației — de fapt, ca toate personalitățile politice, de-a lungul
stației — ajunsese să se îndoiască și să nu mai pună mare preț pe
ică măreață doctrină a democrației denumită „libera exprimare". Ca
oț reprezentanții puterii, ajunsese și el s-o considere un act de violență
și să vadă în slujitorii mass media niște criminali consacrați, care jefuiau
ns tuțiile și cetățenii particulari de bunul lor renume. Și asta doar ca
să-i vândă ziarele și reclamele pentru trei sute de milioane de oameni.

De data asta, Matthew Gladyce era decis să nu le sufle ticăloșilor
ăl a nici măcar un cuvințel. Avea de gând să-i fenteze și să le tragă
cl pa.

Se întoarse cu gândul la ultimele patru zile și la toate întrebările
p care i le puseseră presa și cei din mass media, la care se eschivase
să lea un răspuns. Luni, fusese întrebat: „De ce n-au formulat teroriștii
ni un fel de cereri? Există vreo legătură între răpirea fiicei președin-
te ii și uciderea papei?" Slavă Domnului, în cele din urmă răspunsul
la ceste întrebări venise de la sine. Fusese deja stabilită legătura dintre
ce două evenimente. Iar teroriștii își făcuseră cunoscute condițiile.

Comunicatul de presă emis de Gladyce fusese avizat personal
d președinte. Aceste evenimente reprezentau un atac concertat la adresa
p stigiului și autorității Statelor Unite pe plan mondial. Apoi ziariștii
t cuseră la uciderea fiicei președintelui și puseseră blestematele alea
d întrebări tâmpite: „Cum a reacționat președintele când a aflat despre
a asinat?" Gladyce își ieșise din fire. „Dar voi, ce dracu' credeți c-a
nțit, idioților?" i-o întorsese el reporterului. I se mai pusese o întrebare
ipidă: „Crima aceasta îi amintește lui Kennedy de asasinarea unchilor
i?" Gladyce nu mai rezistase și hotărâse să lase conferințele de presă
seama subalternilor lui.

Dar acum trebuia să iasă pe scenă. Trebuia să justifice și să
edeze în favoarea ultimatumului adresat de Kennedy sultanului
ierhabenului. N-o să pomenească nimic despre amenințarea de a se
struge sultanatul. Va spune că, dacă ostaticii erau eliberați și Yabril
temnițat, orașul Dak nu va fi distrus. O să folosească un limbaj care
-i lase o ieșire în cazul în care Dak-ul era distrus. Dar mai important

decât orice era faptul că președintele urma să apară la televizor în acea seară, cu un mesaj de maximă însemnătate pentru națiune.

Gladyce își aruncă privirea pe fereastra biroului său. Casa Albă era înconjurată de care TV și corespondenți de presă din lumea întreagă. Ei bine, ducă-se dracului, își zise el. Tot n-or să afle decât ce-o să vrea el.

Joi

Sherhaben

Trimișii Statelor Unite ajunseră în Sherhaben. Avionul lor aterizâ la mare distanță de avionul cu ostatici, aflat sub comanda lui Yabril și înconjurat încă de trupele din Sherhaben. În spatele trupelor se afla mulțimea de care TV și de corespondenți de presă din toată lumea, acum o gloată imensă de spectatori veniți din orașul Dak.

Ambasadorul Sherhabenului, Sharif Waleeb, luase somnifere, ca să doarmă aproape tot timpul drumului. Bert Audick și Arthur Wix stătuseră de vorbă. Audick încercase să-l convingă pe Wix să modifice condițiile puse de președinte, astfel încât să poată obține eliberarea ostaticilor, fără aplicarea unor măsuri drastice.

În cele din urmă, Wix îi spuse lui Audick:

— Nu am nici o cădere să negociez. Președintele mi-a dat o însărcinare precisă — s-au distrat, acum trebuie să plătească.

— Ești consilierul în probleme de securitate națională, îi replică Audick înfuriat. Păi, pentru Dumnezeu, atunci vino cu un sfat!

— Nu încape loc de sfaturi, președintele a luat deja o hotărâre.

Odată ajunși la palatul sultanului, Wix și Audick fură conduși în apartamentele princiare păzite de gărzi înarmate.

Palatul părea realmente invadat de formațiuni militare. Ambasadorul Waleeb fu poftit în camera sultanului, căruia îi prezentă oficial documentele privind ultimatumul.

Sultanul nu dădu crezare amenințării, gândindu-se că oricine îl putea înspăimânta pe acest omuleț.

— Și când ți-a spus toate astea, îl întrebă el pe Waleeb, ce impresie ți-a făcut Kennedy? E genul de om care lansează astfel de amenințări barbare doar ca să înfricoșeze? Guvernul lui chiar va susține

fel de acțiune? Își joacă întreaga carieră politică făcând această ure? Nu e mai degrabă o tentativă de negociere deghizată?

Waleeb se ridică de pe scaunul îmbrăcat în brocart auriu pe stătuse. Brusc, silueta lui minusculă, de marionetă, căpătă tanță. Sultanul observă că avea un glas impunător.

— Înălțimea Voastră, începu Waleeb, Kennedy știe cu precizie, int cu cuvânt, ce veți spune. Dacă nu vă veți conforma condițiilor de el, la douăzeci și patru de ore după distrugerea orașului Dak eni rândul întregului Sherhaben. De aceea Dak-ul nu poate fi at. Este singura cale de a vă convinge de seriozitatea intențiilor A mai spus că doar după ce o să vedeți Dak-ul în ruine, și nu nte, veți fi de acord să-i îndepliniți cererile. A fost calm, a zâmbit. mai e omul de altădată. Kennedy e întruparea lui Azazel.

*

Ceva mai târziu, cei doi trimiși ai președintelui Statelor Unite i conduși într-o superbă sală de recepție, cu piscină și terase văzute cu aer condiționat. Servitori îmbrăcați în veșminte arabe le seră mâncare și băuturi nealcoolice. Înconjurat de consilieri și gărzi orp, sultanul le ură bun-venit.

Ambasadorul Waleeb făcu prezentările. Maurobi îl cunoștea Bert Audick, cu care colaborase strâns la încheierea unor tranzacții roliere. Iar Audick îi fusese gazdă în desele lui vizite în America; o dă discretă și atentă. Sultanul îi făcu lui Audick o primire căldu- să.

Pentru Maurobi, surprinzătoare era prezența celui de-al doilea nis. Inima îi zvâcni, simțind primejdia, și începu să creadă că ame- țarea lui Kennedy nu era deloc o glumă. Pentru că al doilea tribun, pă cum îi considera Maurobi, era chiar Arthur Wix, consilierul în bleme de securitate națională al președintelui Kennedy și pe asupra evreu. Avea reputația celei mai importante personalități litare din Statele Unite și era dușmanul de moarte al statelor arabe lupta lor împotriva Israelului. Sultanului nu-i scăpă faptul că Wix se oferise să dea mâna cu el, înclinându-se politicos, dar glacial.

Pe Maurobi îl fulgeră însă un gând: dacă amenințarea prețelui era reală, de ce își expusese pericolului un înalt demnitar.

trimițându-l în Sherhaben? Dacă i-ar fi luat ostatici pe acești tribuni, n-ar fi pierit și ei în urma atacului asupra țării lui? Și oare chiar ar fi venit Bert Audick aici, ca să-și rişte viața? Din câte îl cunoștea, în mod cert n-ar fi făcut-o. Asta însemna că mai era loc pentru negocieri și că amenințarea președintelui era o cacealma. În caz contrar, Kennedy era un descreierat căruia nu-i păsa ce se întâmplă cu trimişii lui şi care își va pune oricum în practică intențiile.

Sultanul își plimbă privirea prin sala de recepții, care îi servea drept cabinet de lucru. Era incomparabil mai luxoasă decât tot ce exista la Casa Albă. Pereții — zugrăviți în aur, covoarele — cele mai scumpe din lume, cu modele sofisticate, care nu puteau fi nicicând reproduse, marmura — cea mai pură și mai migălos sculptată. Cum să fie distruse toate astea?

— Ambasadorul meu mi-a transmis mesajul președintelui dumneavoastră, zise sultanul, cu un aer de demnitate netulburată. Îmi vine foarte greu să cred că liderul lumii libere îndrăznește să formuleze o asemenea amenințare și cu atât mai mult să o pună în practică. Mă aflu într-o încurcătură. Ce influență aș putea avea eu asupra acestui bandit de Yabril? Președintele dumneavoastră este un al doilea Attila? Sau își imaginează că guvernează Roma antică și nu America?

— Sultan Maurobi, zise Audick, vorbind primul, am venit aici ca prieten al dumneavoastră și ca să vă ajut, atât pe dumneavoastră personal, cât și Sherhabenul. Președintele este decis să-și pună în practică amenințările. Se pare că nu aveți altă soluție și că trebuie să-l predați pe acest Yabril.

Sultanul rămase tăcut o vreme, după care se întoarse spre Arthur Wix:

— Și dumneavoastră ce faceți aici? zise el ironic. America se poate dispensa de un om atât de important, în cazul în care refuz să mă conformez cerințelor președintelui dumneavoastră?

— Posibilitatea de-a ne lua ostatici dacă refuzați aceste condiții, a fost minuțios examinată, zise Arthur Wix, impasibil și nelăsând să se vadă nimic din mânia și ura pe care le nutrea față de sultan. Ca șef al unei țări independente, mânia și faptul că, la rândul dumneavoastră, ne amenințați, sunt perfect justificate. Acesta este însă și motivul pentru care mă aflu aici. Să vă asigur că au fost deja date toate ordinele

mi:are care se impun. Stă în puterea preşedintelui să facă acest lucu, în calitatea sa de comandant suprem al forţelor armate am ricane. În acest timp, oraşul Dak nu va mai exista. La douăzeci şi pa u de ore după nimicirea oraşului, dacă nu veţi respecta condiţiile im use de preşedintele Kennedy, va fi distrus întregul Sherhaben. Ni ic din toate astea nu va mai exista, zise Wix, descriind cu o fluturare a mâinii încăperea, iar dumneavoastră veţi trăi din mila conducătorilor ţă lor vecine. Veţi rămâne sultan, dar fără sultanat.

Maurobi nu îşi exterioriză furia.

— Mai aveţi ceva de adăugat? zise el, întorcându-se spre celălalt am rican.

— E mai presus de orice îndoială faptul că preşedintele Kennedy in nţionează să-şi pună în aplicare ameninţarea, zise Bert Audick, ap oape cu viclenie. Dar o parte din membrii guvernului nostru nu su t de acord cu deciziile lui. Această acţiune l-ar putea costa p şedinţia. Cred că trebuie să spunem lucrurilor pe nume, adăugă el, a esându-i-se lui Arthur Wix, aproape ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

Wix îl privi înverşunat. Se temuse de această eventualitate. Din p nct de vedere strategic, exista întotdeauna riscul ca Audick să încerce s obţină ceva. Ticălosul avea de gând să submineze întreaga afacere ş sta doar ca să-şi salveze blestemaţii ăia de dolari. Arthur se uită î veninat la Audick şi îi spuse sultanului:

— Nu vor avea loc nici un fel de negocieri.

Audick îi aruncă lui Wix o privire provocatoare, iar apoi i se resă din nou lui Maurobi:

— Mi se pare corect, dată fiind îndelungata noastră cooperare, vă spun că ar mai exista o speranţă. Şi am sentimentul că trebuie să c acest lucru acum, de faţă cu compatriotul meu, şi nu în cadrul ei audienţe particulare, cum de altfel mi-ar fi stat în putere. Congresul atelor Unite se întruneşte într-o sesiune extraordinară, ca să-l valideze pe preşedintele Kennedy. Dacă am face cunoscut faptul că eliberaţi pe ostatici, sunt convins că oraşul Dak n-ar mai fi distrus.

— Şi nu va trebui să-l predau pe Yabril? zise sultanul.

— Nu, răspunse Audick. Dar nu trebuie să insistaţi ca asasinul pei să fie eliberat.

Cu toate bunele lui maniere, Maurobi nu-şi putu reprima total nota de bucurie din glas când îi spuse lui Wix:

— Domnule Wix, nu credeţi că aceasta este o soluţie mai rezonabilă?

— Ca domnul preşedinte să fie destituit pentru că un terorist i-a ucis fiica? Şi ca asasinul să fie lăsat în libertate? Nu, nu cred, zise Wix.

— O să-l putem prinde pe tip mai târziu, interveni Audick.

Wix îi aruncă o privire atât de plină de dispreţ şi de ură, încât Bert Audick îşi dădu seama că omul acela avea să-i fie duşman pe viaţă.

— Peste două ore, zise sultanul, o să ne întâlnim cu prietenul meu Yabril. O să luăm masa împreună şi o să ajungem la o înţelegere. O să-l conving, cu binele sau cu forţa. Dar ostaticii vor fi eliberaţi numai după ce ni se va confirma faptul că oraşul Dak e în siguranţă. Vă promit acest lucru, domnilor, în calitate de musulman şi de conducător al Sherhabenului.

Apoi Maurobi dădu centrului personal de comunicaţii ordinul de a-i aduce la cunoştinţă votul Congresului american, imediat ce se va cunoaşte. Porunci ca trimişii americani să fie escortaţi la camerele lor, pentru a face baie şi a-şi schimba hainele.

*

Sultanul dăduse ordin ca Yabril să fie luat pe ascuns din avion şi adus la palat. Lăsat să aştepte în imensa sală de recepţii, Yabril observă că aceasta era înţesată de gărzile sultanului. Acest lucru şi alte câteva indicii pe care le remarcase îl făcură să priceapă că palatul se afla în alertă, iar el în pericol. Însă nu putea să facă nimic.

Când fu condus în camera de primire a sultanului, Maurobi îl îmbrăţişă, iar Yabril răsuflă uşurat. Pe urmă sultanul îl informă pe scurt despre discuţia avută cu trimişii americani.

— Le-am promis că vei elibera ostaticii fără nici un fel de alte negocieri. Acum aşteptăm hotărârea Congresului american.

— Dar asta înseamnă că îl las de izbelişte pe prietenul meu Romeo, zise Yabril. Va fi o pată neagră pe reputaţia mea.

— Gândeşte-te la cauza ta. Ce reclamă îi va face Romeo când

va judecat pentru asasinarea papei? Pe când faptul că eşti lăsat în ibe tate după lovitura aia şi după uciderea fiicei preşedintelui Statelor Un — asta da, glorie! Dar ce surpriză urâtă mi-ai făcut la sfârşit. Să cizi o fată tânără cu atâta sânge rece. Chestia asta nu mi-a plăcut şi na fost deloc înţeleaptă.

— Totuşi, n-a fost lipsită de sens, zise Yabril. N-am avut nici o cli intenţia s-o las să scape vie din avionul ăla.

— Trebuie să fii mulţumit acum, continuă sultanul. De fapt, ai ob nut ceea ce nici măcar în visurile tale cele mai nebuneşti nu ai sp at: l-ai răsturnat pe preşedintele Statelor Unite. Du-te la ap tamentul domnului Audick, îi porunci sultanul unuia dintre me brii suitei sale, şi adu-l aici.

Când intră în încăpere, Bert Audick nu se oferi să dea mâna cu Ya ril şi nu făcu nici un gest prietenos, mulţumindu-se să-l fixeze cu pr irea. Yabril îşi înclină capul şi zâmbi. Îi cunoştea bine pe aceşti in vizi, pe vampirii care îi deposedau pe arabi de esenţa lor vitală, ca făceau contracte cu sultanii şi cu regii ca să îmbogăţească America şi te state străine.

— Domnule Audick, zise sultanul, te rog explică-i prietenului m felul în care Congresul dumneavoastră se va debarasa de pr şedinte.

Audick îi explică, într-un mod efectiv convingător. Yabril îl cr zu, dar întrebă:

— Ce se întâmplă dacă ceva dă greş şi nu obţineţi cele două tr mi din voturi necesare?

— Înseamnă că tu, eu şi sultanul suntem al dracului de g nionişti, îi răspunse Audick cu asprime în glas.

*

Preşedintele Francis Kennedy se uită peste documentele pe care dăduse Matthew Gladyce, iar apoi îşi puse semnătura pe ele. R marcă expresia de satisfacţie de pe figura lui Gladyce şi ştiu exact c voia să însemne. Împreună încercau să tragă pe sfoară publicul a erican. În alte împrejurări ar fi desfiinţat mutra aceea îngâmfată, d Francis Kennedy îşi dădu seama că trecea prin momentul cel mai

primejdios din întreaga lui carieră politică şi că trebuia să folosească orice armă care-i stătea la îndemână.

În seara aceea, Congresul va încerca să-l invalideze. În demersul lor, membrii lui se vor folosi de formularea vagă a Amendamentului 25 din Constituție. Poate că, pe termen lung, va reuşi să câştige bătălia, dar atunci va fi prea târziu. Bert Audick va aranja ca ostaticii să fie eliberați, în schimbul libertății lui Yabril. Moartea fiicei lui va rămâne nepedepsită, iar asasinul papei va fi eliberat. Kennedy îşi punea însă nădejdea în apelul televizat către națiune, pentru a stârni un val de telefoane de protest care să zdruncine hotărârea Congresului. Ştia că oamenii îi vor sprijini acțiunile. Fuseseră revoltați de asasinarea papei şi a fiicei preşedintelui. Îi înțelegeau durerea. Şi în acel moment trăi un sentiment de comuniune pătimaşă cu oamenii de rând. Ei erau aliații lui împotriva Congresului corupt, împotriva oamenilor de afaceri pragmatici şi neîndurători ca Bert Audick.

Toată viața privise cu milă tragediile celor nenorociți, ale maselor care se zbăteau de-a lungul întregii lor existențe. Îşi jurase, la începutul carierei, că nu se va lăsa niciodată corupt de dragostea aceea pentru bani care părea să stea la baza realizărilor celor hărăziți. Ajunsese să disprețuiască puterea celor bogați şi banii aceia mânuiți ca o sabie. Dar îşi dădea seama că întotdeauna se simțise ca un fel de campion, invulnerabil şi situat mai presus de nenorocirile semenilor. Niciodată până acum nu percepuse ura pe care probabil că o nutreau clasele defavorizate. Dar o percepea acum. În zilele acestea, când bogații şi puternicii o să vrea să scape de el, trebuia să câştige, dacă voia să rămână în funcție.

Însă Kennedy refuza să se lase scos din minți de ură. Trebuia să rămână lucid, ca să facă față crizei. Chiar dacă va fi invalidat, trebuia să se asigure că va reveni la putere. Iar apoi o să aibă grijă ca toate proiectele lui să fie cu bătaie lungă. Era posibil ca oamenii bogați şi Congresul să câştige această bătălie, dar ştia clar că trebuiau să piardă războiul. Poporul american nu va suporta bucuros o umilire, iar în noiembrie urmau să aibă loc alegeri. Chiar dacă pierdea, criza asta nu se putea sfârşi decât în favoarea lui, iar tragedia personală va fi una dintre armele cele mai puternice. Dar trebuia să fie prudent şi să-şi ascundă aceste planuri pe termen lung chiar şi de propriii consilieri.

Kennedy îşi dădu seama că se pregătea să ajungă la ultima formă a puterii: puterea absolută. Dar alternativa era să accepte înfrângerea şi suferinţa care ar fi urmat. Iar asta i se părea de nesuportat.

*

Joi după-amiază, cu nouă ore înainte de sesiunea extraordinară a Congresului, Francis Kennedy se întâlni cu consilierii, înalţii demnitari şi cu vicepreşedintele Helen Du Pray. Era ultima şedinţă strategică înainte de întrunirea Congresului şi ştiau cu toţii că duşmanul avea asigurate cele două treimi din voturi necesare. Kennedy observă imediat moralul scăzut al celor din sală şi expresia de înfrângere de pe chipurile lor.

Le zâmbi vesel şi deschise şedinţa mulţumindu-i şefului C.I.A., Theodore Tappey, pentru că nu semnase propunerea de invalidare. Se întoarse apoi spre vicepreşedintele Helen Du Pray şi, râzând din toată inima, îi spuse:

— Helen, n-aş vrea pentru nimic în lume să fiu în locul tău. Îţi dai seama câţi duşmani ţi-ai făcut refuzând să semnezi documentele de destituire? Ai fi putut fi prima femeie preşedinte a Statelor Unite. Congresul te urăşte fiindcă, fără semnătura ta, nu se pot descurca. Bărbaţii te vor urî pentru că eşti atât de generoasă. Femeile te vor privi ca pe o trădătoare. Isuse, cum de tocmai tu, o profesionistă veche, ai dat de o belea ca asta? Oricum, vreau să-ţi mulţumesc pentru loialitate.

— Congresul se înşeală, domnule preşedinte, zise Du Pray, şi greşeşte persistând în decizia pe care a luat-o. Avem vreo şansă să negociem cu ei?

— Eu nu pot negocia, îi răspunse Kennedy. Iar ei nu vor. Aţi executat ordinele mele? îl întrebă apoi pe Dazzy. Flota aeriană a plecat spre Dak?

— Da, domnule preşedinte, răspunse Dazzy, foindu-se stingherit pe scaun. Dar şefii Statului Major n-au dat încă undă verde. Au hotărât să aştepte votul Congresului din seara asta. Dacă încercarea de invalidare reuşeşte, or să trimită avioanele acasă. Asta nu înseamnă că nu v-au dat ascultate, adăugă Dazzy după o scurtă pauză. V-au

urmat ordinele, dar se gândesc că pot contramanda întreaga operațiune dacă pierdeți diseară.

Kennedy se întoarse spre Helen Du Pray, cu o expresie gravă pe chip.

— Dacă acțiunea de invalidare reuşeşte, o să fii preşedinte, îi zise el. Şi poți ordona şefilor Statului Major să înceapă distrugerea Dak-ului. O vei face?

— Nu, răspunse ea.

În încăpere se lăsă o liniște stânjenitoare. Du Pray îşi păstră calmul şi i se adresă direct lui Kennedy:

— Mi-am dovedit loialitatea față de dumneavoastră, îi spuse ea. Ca vicepreşedinte v-am sprijinit decizia pe care ați luat-o privind orașul Dak; era de datoria mea. N-am dat curs cererii de a semna declarația de invalidare. Dar dacă voi ajunge preşedinte, deşi sper din tot sufletul să nu ajung, va trebui să acționez după propria conştiință şi să iau hotărâri în numele meu.

Kennedy dădu aprobator din cap şi îi zâmbi, iar Helen simți că zâmbetul acela blând îi frânge inima.

— Ai perfectă dreptate, îi zise el. Te-am întrebat doar aşa, nu vreau să te conving de nimic. Bun. Cel mai important lucru este să facem o schiță pentru discursul meu televizat, zise el, adresându-se celorlalți oameni din încăpere. Eugene, ai aranjat cu ei? Au transmis ştirea că voi vorbi mâine seară?

— E ceva dubios la mijloc, îi răspunse Dazzy prudent. Lawrence Salentine e aici. A venit să discute cu dumneavoastră despre asta. E în biroul meu. Vreți să-l chem?

— N-or să îndrăznească, zise Kennedy cu glas scăzut. N-or să îndrăznească să se opună pe față. Cheamă-l aici, ordonă el, după un lung răgaz de gândire.

În aşteptarea lui Salentine, vorbiră despre cât ar fi trebuit să țină discursul.

— Maximum o jumătate de oră, spuse Kennedy. Îmi este suficient ca să obțin ce vreau.

Ştiau cu toții la ce se referea. În aparițiile televizate, cu vocea lui fascinantă, încărcată de muzicalitatea graiului irlandez, care dăduse atâția mari poeți, Kennedy era în stare să cucerească orice fel de

au toriu. Nimic nu-i putea pune în umbră această muzicalitate, nici mă ar faptul că gândirea şi argumentaţia discursului erau întotdeauna de logică perfectă.

Când Lawrence Salentine fu introdus în prezenţa preşedintelui, K nedy intră direct în subiect, fără ca măcar să îl salute:

— Sper că n-aveţi de gând să-mi spuneţi ceea ce bănuiesc.

— Nu am cum să ştiu la ce vă gândiţi, îi răspunse Salentine cu ră eală. Am fost ales de celelalte reţele de televiziune ca să vă anunţ d izia noastră de a nu vă da timp de emisie în această seară. În c cepţia noastră, dacă am proceda astfel ar însemna să ne amestecăm în rocesul de invalidare.

Kennedy îi replică zâmbind:

— Domnule Salentine, destituirea mea, chiar dacă se va produce, v dura doar treizeci de zile. Şi după aceea?

Nu era stilul lui Kennedy să ameninţe. Salentine îşi dădu seama c el şi şefii celorlalte reţele de televiziune intraseră într-un joc extrem d periculos. La urma-urmei, guvernul federal avea competenţa de a e ite şi revizui licenţele de funcţionare a staţiilor TV şi, deşi această p cedură nu mai era aplicată cu prea multă rigoare, un preşedinte c r ar fi putut să-i întărească autoritatea. Salentine ştia că trebuia să f foarte prudent.

— Domnule preşedinte, zise el, suntem nevoiţi să vă refuzăm r rerea de a apărea la televizor, tocmai deoarece considerăm că avem r sponsabilitate enormă. Spre regretul meu şi spre durerea tuturor m ericanilor, Congresul va vota diseară dacă veţi mai fi sau nu p şedinte. Este o situaţie tragică şi aveţi toată compasiunea mea. Dar n decis că apariţia dumneavoastră la televizor nu ar fi nici spre binele t tereselor naţiunii şi nici al procesului nostru democratic. Însă, o tinuă el după o scurtă pauză, după ce Congresul votează, indiferent c că pierdeţi sau câştigaţi, vă vom da timp de emisie.

— Poţi să pleci, îi răspunse Kennedy, râzând amar.

Lawrence Salentine fu escortat de unul din agenţii de pază de la S rviciul Secret.

Pe faţa preşedintelui nu se văzu nici urmă de zâmbet, iar albastrul o minos al ochilor lui se întunecase, căpătând nuanţa ardeziei. Kennedy se adresă demnitarilor prezenţi:

— Domnilor, luați aminte la ce vă spun. Aceşti indivizi au mers prea departe. Au violat însuşi spiritul Constituției.

*

Pe o distanță de câteva mile de jur-împrejurul Casei Albe, traficul era complet blocat, cu excepția unor culoare înguste de trecere pentru maşinile oficiale. Întreaga zonă se afla sub controlul echipelor de reporteri de televiziune, veniți cu dubițele speciale în care îşi cărau aparatele de filmare şi restul echipamentelor necesare. Ziariştii îi agățau fără jenă pe congressmenii care se îndreptau spre Capitol Hill şi le puneau întrebări în legătură cu sesiunea extraordinară din acea seară. În cele din urmă, pe toate posturile de televiziune fu transmis un buletin oficial care anunță că la orele douăzeci şi trei Congresul urma să se întrunească ca să voteze acțiunea de destituire a preşedintelui Kennedy.

La Casa Albă, Kennedy şi consilierii lui făcuseră deja tot ce le stătuse în putință ca să împiedice acest demers. Oddblood Gray discutase la telefon cu o mulțime de senatori şi congressmeni, stăruind pe lângă ei să renunțe la moțiune. Eugene Dazzy dăduse zeci de telefoane la diferiți membri ai Clubului Socrate, încercând să câştige sprijinul unor segmente din lumea marilor afaceri. Christian Klee le trimisese liderilor Congresului scurte argumentații juridice, în care subliniase faptul că, fără semnătura vicepreşedintelui, destituirea nu avea temei legal.

Puțin înainte de ora unsprezece, Kennedy şi consilierii lui se adunară în Salonul Galben, unde fusese adus un televizor cu diagonală mare. Deşi sesiunea Congresului nu avea să fie difuzată în direct pe posturile de televiziune comerciale, ea era înregistrată şi transmisă la Casa Albă printr-un cablu special.

Congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino îşi făcuseră bine treaba, coordonând perfect întreaga operațiune. Fuseseră întocmite toate documentele necesare răsturnării preşedintelui, iar Sal Troyca şi Elizabeth Stone lucraseră cot la cot ca să pună la punct toate detaliile de ordin administrativ.

În Salonul Galben, Francis Kennedy urmărea dezbaterile de la Capitoliu împreună cu consilierii. Congresului îi va trebui ceva timp ca să parcurgă toate formalitățile obişnuite — discursurile de rigoare,

su nerea la vot — dar ştiau cu toţii care va fi rezultatul. Congresul şi Cl bul Socrate funcţionaseră ca un adevărat tăvălug ca să-şi atingă ţel l, iar acum se îndreptau spre victorie.

— Otto, ai făcu tot ce ai putut, îi spuse el lui Oddblood Gray.

În acel moment, unul din ofiţerii de serviciu de la Casa Albă in ă în încăpere şi-i înmână lui Dazzy o hârtie. Consilierul-şef al pr şedintelui o citi şi răsciti. Se vedea clar pe faţa lui că era şocat. Îi în nse hârtia lui Kennedy.

La televizor tocmai se vedea cum, cu o majoritate de voturi d ăşind cu mult cele două treimi necesare, Congresul aprobase d tituirea din funcţie a preşedintelui Francis Xavier Kennedy.

Vineri, 6 a.m.
Sherhaben

În timp ce la Washington era joi şi se făcuse unsprezece noaptea, î Sherhaben era vineri, ora şase dimineaţa, iar sultanul îi convocă pe t i în sala de recepţie cu terasă, la un mic dejun matinal. Americanii I rt Audick şi Arthur Wix sosiră imediat, iar Yabril fu escortat în î căpere chiar de sultan. Îi aştepta o masă uriaşă, încărcată cu fel de l de fructe şi băuturi, calde şi reci.

Maurobi le zâmbi larg. Nu-l prezentă pe Yabril americanilor şi meni nu simulă nici un gest de curtoazie.

Sultanul le spuse:

— Sunt extrem de fericit, îmi saltă inima în piept de bucurie să anunţ că prietenul meu Yabril a fost de acord să-i elibereze pe staticii dumneavoastră. Nu vor mai exista nici un fel de condiţii din artea lui şi sper că nici din partea ţării dumneavoastră.

— Nu pot nici să negociez şi nici să modific în vreun fel condiţiile abilite de preşedintele meu, răspunse Arthur Wix, a cărui faţă era lină de broboane de transpiraţie. Trebuie să-l predaţi pe asasin.

— Nu mai este preşedintele dumneavoastră, îi răspunse sultanul âmbind. Congresul american a votat pentru demiterea lui. Sunt nformat că au fost deja revocate ordinele de bombardare a oraşului)ak. Ostaticii vor fi eliberaţi, deci veţi obţine ceea ce aţi dorit. Nu mai uteţi cere nimic altceva.

Yabril îşi simţi trupul străbătut de un enorm val de energie — *el*

era autorul moral al destituirii preşedintelui Statelor Unite! Se uită fix în ochii lui Wix şi citi în ei ură. Wix deţinea cea mai înaltă demnitate în cea mai puternică armată din lume, iar el, Yabril, îl învinsese! Pentru un moment se revăzu în gând apropiind pistolul de părul mătăsos al Theresei Kennedy. Retrăi regretul şi senzaţia că pierduse acel lucru pe care îl simţise când apăsase pe trăgaci, iar apoi durerea scurtă, ca o arsură, la vederea trupului ce se rostogolise prin aerul deşertic. Îşi înclină capul în faţa lui Wix şi a celorlalţi bărbaţi din încăpere.

Sultanul Maurobi le făcu semn servitorilor săi să le aducă oaspeţilor platouri cu fructe şi băuturi. Arthur Wix îşi puse paharul pe masă şi întrebă:

— Sunteţi sigur că informaţia privind destituirea preşedintelui este absolut corectă?

— O să aranjez să vorbiţi direct cu biroul dumneavoastră din Statele Unite, îi răspunse sultanul, continuând după o scurtă pauză: Dar mai întâi daţi-mi voie să-mi fac datoria de gazdă.

Maurobi decretă că trebuia să ia o ultimă masă împreună şi insistă ca detaliile finale privind eliberarea ostaticilor să fie discutate atunci. Tocmai se aşezaseră pe divanele plasate de-a lungul mesei joase — Yabril în dreapta sultanului, Arthur Wix la stânga — când primul ministru al lui Maurobi dădu buzna în încăpere şi îl rugă pe sultan să îl urmeze pentru câteva minute în camera alăturată. Sultanul se arătă iritat, până când premierul îi şopti ceva la ureche. Ridicându-şi sprâncenele în semn de surpriză, le spuse musafirilor săi:

— S-a întâmplat ceva neprevăzut. Toate comunicaţiile cu Statele Unite au fost tăiate, nu numai cu noi, ci în toată lumea. Vă rog să vă continuaţi micul dejun cât timp discut cu consilierii mei.

După plecarea sultanului, nimeni de la masă nu scoase o vorbă. Doar Yabril se servi cu mâncare. Americanii se ridicară şi ieşiră pe terasă. Servitorii le aduseră băuturi răcoritoare, în timp ce Yabril continua să mănânce.

— Sper că preşedintele Kennedy n-a făcut vreo prostie, îi spuse Bert Audick lui Wix. Sper că n-a încercat să se opună Constituţiei.

— Doamne, întâi şi-a pierdut fiica şi acum ţara. Şi toate din cauza jigodiei ăsteia, care bagă pe sub nas ca un cerşetor nenorocit.

— E îngrozitor, îi răspunse Audick, după care intră şi i se adresă

lu Yabril: Mănâncă bine. Sper că ai un loc sigur unde să te ascunzi de acum încolo. O mulțime de oameni or să fie pe urmele tale.

Yabril râse. Terminase de mâncat şi tocmai îşi aprindea o țigară.

— A, da! zise el. O să cerşesc în Ierusalim.

În acel moment sultanul reveni în încăpere. Era urmat de cel puțin cincizeci de oameni înarmați, care luară poziții ca să supravegheze camera. Patru dintre ei se postară în spatele lui Yabril. Alți patru se aşezară în spatele americanilor aflați pe terasă. După expresia feței, sultanul părea surprins şi contrariat. Pielea îi căpătase o nuanță gălbuie, iar ochii îi erau cumplit de măriți, de parcă nu mai aveau pleoape deloc.

— Domnilor, zise el ezitant, stimați oaspeți, ceea ce vă voi spune vă se va părea tot atât de incredibil cum mi s-a părut şi mie. Congresul a anulat votul de invalidare a preşedintelui, iar Kennedy a decretat starea de asediu.

Se opri şi îşi puse mâna pe umărul lui Yabril.

— Şi în acest moment, domnilor, continuă el, avioane din flota aşasea americană distrug oraşul Dak.

— Bombardează Dak-ul? întrebă Arthur Wix, aproape jubilând.

— Da, răspunse sultanul. E un act barbar, dar convingător.

Îşi îndreptară cu toții privirile spre Yabril, care era flancat de patru soldați înarmați.

— În sfârşit, o să văd America, zise Yabril prudent. E visul meu dintotdeauna.

Se uita la americani, dar de fapt i se adresa sultanului.

— Cred că aş fi avut un succes nebun în America, adăugă el.

— Nu mă îndoiesc, îi răspunse Maurobi. Una dintre condiții este să te predau viu. Mă tem că va trebui să iau măsurile necesare ca să nu-ți poți face vreun rău singur.

— America este o țară civilizată, replică Yabril. O să mi se intenteze un proces care va fi lung şi care se va prelungi pentru că voi avea cei mai buni avocați. De ce să-mi fac singur rău? Va fi o experiență nouă şi cine ştie ce se mai poate întâmpla. Lumea este în continuă schimbare. America e prea civilizată ca să folosească tortura şi, în plus, am îndurat torturi de la israelieni, aşa că nimic nu mă poate surprinde, zise el, zâmbindu-i lui Wix.

— După cum ai remarcat deja, îi răspunse Wix încet, lumea nu stă pe loc. N-ai reuşit. Nu vei fi chiar un erou.

Yabril râse încântat şi-şi ridică braţele într-un gest de exaltare:

— Am reuşit! spuse el aproape ţipând. V-am zgâlţâit din ţâţâni lumea aia a voastră! Crezi că va mai lua cineva în seamă idealismul vostru dulceag după ce avioanele americane vor distruge Dak-ul? Şi crezi că am să ies din scenă tocmai acum, când urmează partea cea mai interesantă?

Sultanul bătu din palme şi le dădu un ordin soldaţilor. Aceştia îl înşfăcară pe Yabril, îi puseră cătuşe la mâini şi o funie pe după gât.

— Uşurel, zise sultanul.

După ce Yabril fu bine legat, Maurobi îl mângâie blând pe frunte:

— Îţi cer iertare, îi spuse el, dar n-am de ales. Trebuie să-mi vând petrolul şi să reconstruiesc Dak-ul. Îţi doresc numai bine, bătrânul meu prieten. Succes în America.

Joi noaptea
New York City

În timp ce la Washington Congresul vota pentru demiterea din funcţie a preşedintelui Francis Xavier Kennedy, iar lumea întreagă aştepta rezolvarea crizei teroriste, în New York sute de mii de oameni nu dădeau nici o ceapă degerată pe aceste evenimente. Erau preocupaţi de propriile lor vieţi şi probleme. În acea noapte blândă de primăvară, mii de oameni erau atraşi de Times Square, zona aceea din centrul New York-ului care fusese cândva inima celui mai drag oraş din lume, acolo unde odată *The Great White Way*, adică Broadway, ajungea din Central Park în Times Square.

Oamenii aceştia erau mânaţi de interese variate. Bărbaţii din pătura mijlocie, care locuiau în suburbiile oraşului, intrau în librăriile cu cărţi pornografice, în căutare de plăceri. Cinefilii înghiţeau kilometri întregi de peliculă cu bărbaţi şi femei în pielea goală, dedându-se celor mai intime practici sexuale cu tot felul de animale în rolul de „cel mai bun prieten al omului". Bande de adolescenţi mânaţi de entuziasmul tinereţii şi purtând în buzunare şurubelniţe — lucru perfect legal, dar adeseori mortal! — se distrau, năpustindu-se vitejeşte, precum cavalerii din vechime, ca să-i măcelărească pe balaurii-bogătaşi. Cum se lăsa

în inericul o sumedenie de peşti, curve, tâlhari şi criminali îşi făceau mseria la lumina neoanelor de pe ce mai rămăsese din *The Great Wite Way* şi nu-i punea să plătească nimeni. Turiştii veneau să viziteze Times Square, pentru că aici se sărbătorea în noaptea de revelion sosirea unui alt nou an fericit. Pe majoritatea clădirilor din zonă şi pe străzile murdare care duceau spre ea se puteau vedea afişe reprezentând o uriaşă inimă roşie, în interiorul căreia stăteau scrise cuvintele: IUBESC NEW YORK-ul. Ca un gest de ospitalitate din partea lui Louis Inch.

În acea zi de joi, pe la miezul nopții, Blade Booker îşi făcea vacul prin barul şi clubul cinematografic din Times Square, în căutarea unui client. Era un negru tânăr, cunoscut pentru capacitatea de-a acționa rapid şi eficient. Booker îți făcea rost de cocainã, heroinã şi tot felul de gloanțe şi bombițe. Mai găseai la el şi câte o armă, dar nu din cele rari: pistoale, revolvere de calibrul 22. Dar se lăsase de chestia asta după ce-şi procurase şi el una. Deşi nu era peşte, se purta frumos cu femeile. Stătea de vorbă cu ele despre toate fleacurile, dovedindu-se un foarte bun ascultător. Îşi petrecuse multe nopți cu câte o fată, ascultându-i fanteziile. Căci până şi curva de cea mai joasă speță, care făcea cu bărbații nişte chestii de simțea că i se taie respirația, până şi ea avea visurile ei, pe care voia să le împărtăşească cuiva. Booker asculta fiindcă îi făcea plăcere şi se simțea bine când femeile îi spuneau la ce visau. Îi plăceau toate prostiile pe care şi le imaginau, despre cum vor câştiga la loterie, despre cum citiseră în zodiac că la anul un bărbat avea să se îndrăgostească de ele, se vor mărita şi vor avea copii, că fiii şi fiicele lor vor deveni medici, avocați sau profesori universitari şi vor apărea la televizor, că vor cânta şi dansa, că vor fi actori la fel de celebri ca Richard Pryor sau poate chiar că vor ajunge la fel de mari ca Eddie Murphy.

Acum Blade Booker aştepta ca Swedish Cinema Palace să se golească după terminarea filmului de duzină care rula acolo. Mulți iubitori de film obişnuiau să se oprească la bar la o băutură sau un hamburger, în speranța de a agăța vreo puicuță. Întotdeauna se abăteau înăuntru stingheri, dar îi recunoşteai după privirea pierdută, ca şi cum i-ar fi frământat creierii cu o problemă ştiințifică de nerezolvat. Mai toți purtau pe chip o expresie melancolică, specifică oamenilor însinguraţi.

Localul era înțesat de curve, iar Booker şi-o plasase pe a lui într-un colț bine ales. Stătea la o măsuță pe care geanta o acoperea aproape complet şi unde toți bărbații de la bar o puteau vedea. Era o fată blondă din Duluth, Minnesota, cu oase mari şi ochi albaştri, sticloşi, din cauza consumului de heroină. Booker o salvase de la o soartă mai rea decât moartea, adică de viața la o fermă unde iernile friguroase i-ar fi înghețat sfârcurile sânilor tari ca piatra. Dar era întotdeauna atent cu ea. Tipa avea o reputație proastă, iar el era unul dintre puținii dispuşi să lucreze cu ea.

O chema Kimberly Ansley şi, cu doar şase ani în urmă, îl ciopârțise pe peştele ei cu o bardă, în timp ce dormea. Feriți-vă de fetele pe care le cheamă Kimberly şi Tiffany, obişnuia să spună Booker. Fusese arestată, acuzată, judecată şi condamnată, dar numai pentru omor în legitimă apărare, dat fiind că avusese o groază de vânătăi şi pentru că „nu era responsabilă", din cauza dependenței de heroină. Fusese internată într-o instituție de corecție, tratată, declarată sănătoasă din punct de vedere mintal şi aruncată înapoi pe străzile New York-ului. Se stabilise într-o mahala de pe lângă Greenwich Village, într-unul din acele apartamente construite de municipalitate de care fugeau până şi săracii.

Blade Booker şi Kimberly erau parteneri. El era pe jumătate peşte, pe jumătate tâlhar şi se mândrea cu reputația asta. Kimberly obişnuia să agațe câte un amator de cinema în barul din Times Square şi să-l ducă apoi în holul unui bordel de lângă Ninth Avenue. În timp ce ea se pregătea să-i ofere clientului un act sexual la mare repezeală, Blade ieşea din întuneric şi îl pocnea drept în moalele capului, cu un baston din acelea cum au polițiştii din New York. Apoi Booker şi Kimberly împărțeau banii din portofelul individului, dar întotdeauna cărțile de credit şi bijuteriile le lua Blade. Nu din lăcomie, ci pur şi simplu fiindcă n-avea încredere în discernământul lui Kimberly.

Partea drăguță a chestiei consta însă în faptul că, de obicei, bărbatul era un soț aventuros, care nu se ducea să raporteze incidentul la poliție, fiindcă n-avea nici un chef să le răspundă ce făcea într-un gang întunecos de pe Ninth Avenue, când nevastă-sa îl aştepta în Merrick, Long Island, Trenton sau New Jersey. Dar din motive de siguranță, Blade şi Kim obişnuiau să evite timp de vreo săptămână

baul din Times Square şi zona de lângă Ninth Avenue. Se mutau pe Second Avenue. Într-un oraş ca New York, era ca şi cum te-ai fi pierdut într-o altă gaură neagră din univers. De aceea îi plăcea lui Blade Booker New York-ul. Aici era de negăsit, ca Omul Invizibil sau ca Omul cu o mie de feţe. Se simţea exact ca insectele şi păsările pe care le vedea el la emisiunile de la televizor, care îşi schimbau culoarea ca să se confunde cu mediul şi care se ascundeau în pământ ca să scape de ucigătorii. Pe scurt, spre deosebire de majoritatea oamenilor, Blade Booker se simţea în siguranţă în New York.

În noaptea aceea de joi nu prea aveau noroc la agăţat. Dar Kimberly era frumoasă în lumina barului, cu părul blond, scânteind ca un halo, cu sânii albi şi pudraţi, rotunzi ca luna plină, ivindu-se provocatori din decolteul adânc al rochiei verzi. Un domn simpatic şi fermecător de timid, uşor surescitat de dorinţa sexuală, îşi luă băutura şi veni la masa ei, întrebând-o politicos dacă îi putea ţine companie. Blade îl privi şi se minună de felul în care soarta îşi bătea joc de unii oameni. Uite-l pe bărbatul ăsta, de pildă, bine îmbrăcat, fără îndoială e o persoană importantă, avocat, profesor sau, cine ştie, vreun politician de rang mai mic, consilier municipal sau senator al unui stat, cum stătea la masă cu o ucigaşă, urmând să capete ca desert un pumnal în cap. Şi toate numai din cauza sulii. Vezi, ăsta era baiul, îşi spuse Booker. Bărbaţii îşi pierdeau minţile din cauza daravelei. Mare păcat! Poate că, înainte să-l pocnească pe tipul ăsta, o să-l lase să şi-o bage în Kimberly, ca să se uşureze, şi abia pe urmă o să-l mardească. Fată de treabă şi chiar se purta ca un domn. Îi aprinsese lui Kimberly ţigara, îi comandase de băut şi n-o zorea, deşi se vedea clar că murea de nerăbdare să o scoată de-acolo.

Kim îi dădu semnalul, iar Blade îşi termină băutura. O văzu pe fată ridicându-se şi făcându-şi de lucru cu geanta roşie, în care scormonea după Dumnezeu ştie ce. Blade ieşi din bar. Era o noapte senină de primăvară timpurie, iar mirosul de hot dog şi hamburger cu ceapă, fripţi pe grătare la standurile cu mâncare de pe stradă, îi făcu foame, dar se gândi că mai putea rezista până îşi termina treaba. Porni pe Forty-Second Street, care era încă aglomerată, deşi se făcuse miezul nopţii. Pe feţele oamenilor îşi răsfrângeau culorile nenumăratele neoane de la cinematografele dispuse în şir şi de la imensele panouri publicitare,

precum şi conurile de lumină scânteietoare ale reflectoarelor de la hoteluri. Îi plăcea să bată pe jos drumul dintre Seventh şi Ninth Avenue. Intră în hol şi se ascunse în casa scărilor — de acolo putea să iasă uşor în momentul în care Kimberly se pregătea să-şi îmbrăţişeze clientul. Îşi aprinse o ţigară şi-şi scoase bastonul de sub jachetă.

Auzi cum intră în vestibul, apoi uşa închisă cu zgomot şi zornăitul genţii lui Kimberly. Imediat după aceea Kim îi dădu parola:

— Sunt doar câteva trepte.

Aşteptă câteva minute, înainte să iasă din ascunzătoare, iar apoi ezită, văzând privelişte încântătoare din faţa ochilor. Kim stătea pe prima treaptă, cu picioarele desfăcute, cu pulpele aţâţătoare, albe şi groase, dezgolite, iar bărbatul acela de treabă, bine îmbrăcat, tocmai îşi scosese mădularul şi şi-l vâra în ea. Kim păru să se ridice în aer o clipă, iar pe urmă Blade văzu cu groază cum se înălţa tot mai sus, iar scările se înălţau odată cu ea şi imediat văzu cerul albastru deasupra capului ei, ca şi cum toată partea de sus a clădirii ar fi fost smulsă din loc. Îşi ridică bastonul de parcă ar fi vrut să implore, să se roage, să strige la ceruri că viaţa lui nu se putea sfârşi aşa. Toate se petrecură într-o fracţiune de secundă.

*

Cecil Clarkson şi Isabel Domaine tocmai ieşiseră dintr-un teatru de pe Broadway, unde văzuseră un spectacol de music-hall încântător, şi se îndreptau spre Forty-Second şi Times Square. Erau amândoi de culoare, ca majoritatea oamenilor din zona aceea, dar nu-i semănau câtuşi de puţin lui Blade Booker. Cecil Clarkson avea nouăsprezece ani şi urma cursuri de compunere la Noua Şcoală pentru Cercetări Sociale. Isabel avea optsprezece ani şi se ducea la toate piesele de pe Broadway sau de oriunde altundeva, pentru că îi plăcea teatrul şi spera să ajungă actriţă. Erau îndrăgostiţi, aşa cum numai adolescenţii pot fi, absolut convinşi că toată lumea era a lor. În timp ce se îndreptau de pe Seventh spre Eighth Avenue, reclamele orbitoare de neon îi scăldau într-o lumină generoasă, iar frumuseţea lor crea în jur o aură care îi proteja de cerşetori, de drogaţii descreieraţi, de bişniţari, de proxeneţi şi de tâlhari. Cecil era un bărbat masiv şi puternic, dând impresia că era gata să ucidă pe oricine ar fi îndrăznit să se atingă de Isabel.

Se opriră la un chioşc imens, unde se serveau cârnaţi de porc şi hamburgeri şi mâncară la tejghea; nu se încumetară să intre, din cauza şervetelelor de hârtie murdare şi a farfuriilor de carton care zăceau împrăştiate pretutindeni. Cât timp îşi mâncară cârnaţii, Cecil bău o bere, iar Isabel un pepsi. Urmăreau cu privirea talazul acela de oameni care umpleau trotuarele, chiar şi la ora aceea târzie. Se uitau impasibili la valul de epave umane, de lepădături care treceau pe lângă ei, fără să le treacă prin cap ideea vreunui pericol. Le era milă de oamenii aceştia care n-aveau speranţele, viitorul şi prezentul lor, fericirea lor nesfârşită. Când valul se retrase, ieşiră din nou pe stradă, continuându-şi plimbarea între Seventh şi Eighth Avenue. Isabel îşi simţea faţa mângâiată de aerul de primăvară şi-şi îngropă capul în umărul lui Cecil, cu o mână pe pieptul lui şi cu cealaltă mângâindu-l pe gât. Cecil simţi cum îl inundă tandreţea. Împărtăşeau amândoi un sentiment de fericire supremă, îndrăgostiţi ca atâtea alte miliarde de fiinţe umane înaintea lor, trăind unul dintre puţinele momente perfecte din viaţă. Şi apoi, într-o dată, spre uimirea lui Cecil, toate luminile acelea roşii şi verzi dispărură şi nu se mai văzu decât bolta cerului. Cei doi surprinşi în clipa lor de fericire absolută, se spulberară în neant.

*

Opt turişti, veniţi să viziteze New York-ul în vacanţa de Paşte, se plimbau venind dinspre Catedrala Sf. Patrick pe Fifth Avenue, o cotiră apoi pe Forty-Second Street şi se îndreptară agale către o mare de oameni care parcă îi chema. Când ajunseră în Times Square, fură dezamăgiţi. Văzuseră această piaţă la televizor, în ajunul Anului Nou, când sute de mii de oameni se înghesuiau ca să fie prinşi de camerele de luat vederi şi să salute noul an.

Acum piaţa era îngrozitor de murdară, iar străzile erau acoperite de un covor de gunoi. Li se părea ameninţătoare mulţimea aceea formată din beţivi, drogaţi sau fiinţe pur şi simplu înnebunite de claustrarea trăită între imensele turnuri de oţel printre care trebuiau să se mişte. Femeile erau îmbrăcate strident, aidoma celor din fotografiile aflate în vitrinele cinematografelor cu filme porno. Păreau că se mişcă pe diferite trepte ale infernului, sub un cer arid şi fără stele, prin şuvoiul galben de lumină al lămpilor de pe stradă.

Turiştii alcătuiau, de fapt, patru familii dintr-un orăşel din Ohio.

După ce își văzuseră copiii mari, se hotărâseră să facă o excursie la New York, ca un fel de sărbătorire. Își încheiaseră o anume etapă din viață, își împliniseră un destin necesar. Se căsătoriseră, își crescuseră copiii, iar din punct de vedere profesional făceau parte din categoria celor care obținuseră un succes moderat. Erau pregătiți pentru un nou început, pentru un alt fel de viață. Bătălia principală fusese câștigată.

Filmele porcoase nu-i interesau. Aveau și în Ohio destule. Ceea ce îi interesa, dar îi și înspăimânta, era Times Square. Era atât de urâtă, iar oamenii de pe străzi păreau atât de răi! Turiștii purtau la butonieră mari buline roșii cu inscripția „Îmi place New York-ul", pe care le cumpăraseră în prima lor zi în marea metropolă. Acum una dintre femei își scoase bulina și o aruncă în canal.

— Hai să plecăm de-aici, zise ea.

Grupul se întoarse și porni spre Sixth Avenue, în direcția opusă imensului șirag de neoane. Aproape că dăduseră colțul când auziră o bubuitură la mare distanță și simțiră un freamăt slab de vânt. Apoi, pe porțiunea întinsă între Sixth și Ninth Avenue se năpusti o tornadă de aer care luă cu ea cutii de apă gazoasă, coșuri de gunoi și câteva mașini care păreau să plutească. Dintr-un instinct animalic, grupul dădu colțul pe Sixth Avenue, retrăgându-se din calea rafalelor de vânt. Însă fură smulși de la pământ de un talaz de aer. De departe răzbătură până la ei scrâșnetul clădirilor ce se prăbușeau și țipetele miilor de oameni în pragul morții. Rămaseră ghemuiți la pământ, la adăpostul colțului de stradă, neștiind ce se întâmpla.

Încă nu-și dădeau seama că se retrăseseră din raza de distrugere provocată de explozia bombei nucleare. Erau opt supraviețuitori ai celei mai mari calamități care se abătuse vreodată asupra Statelor Unite pe timp de pace.

Unul dintre bărbați se opinti să se ridice în picioare și îi ajută și pe ceilalți.

— Blestematul ăsta de New York! Sper că au fost omorâți toți șoferii de taxi.

*

Mașina de patrulare a poliției se mișca încet printre coloana de

ut vehicule în mers, între Seventh şi Eighth Avenue. Echipajul era
on at din doi poliţişti tineri, unul italian şi celălalt negru.

Nu-i deranja faptul că erau prinşi în mijlocul traficului, pentru
că a, de fapt, locul cel mai sigur de pe raza secţiei de poliţie. Ştiau
că e străzile laterale mai întunecoase i-ar fi putut goni pe hoţii care
fur u radiouri de maşini, pe proxeneţii mărunţi şi tâlharii care îi
am ninţau pe trecătorii paşnici ai New York-ului, dar nu voiau să se
am lice în aceste infracţiuni, mai ales că Departamentul Poliţiei din
New York adoptase strategia de a tolera aceste delicte mărunte. În
ori chiar începuse să circule un fel de licenţă prin care li se dădea
dre tul cetăţenilor nefavorizaţi de a se da la cei prosperi şi paşnici. La
urm a-urmei, era oare drept să existe bărbaţi şi femei care-şi puteau
per nite maşini de cincizeci de mii de dolari, cu radiouri şi casetofoane
în aloare de o mie de dolari, în timp ce existau mii de oameni fără un
acoperiş deasupra capului şi care n-aveau bani nici să-şi plătească o
mân ă sau un ac steril pentru o injecţie? Era normal ca aceşti bogătaşi
pli izi, cu minţile îngropate în grăsime, care aveau obrăznicia să circule
pe străzile New York-ului fără o armă sau măcar o şurubelniţă în
buzunar, să aibă sentimentul că se puteau bucura de privelиştile
fabuloase ale celei mai măreţe metropole din lume fără să plătească
nimic? La urma-urmei, încă exista în America o scânteie din străvechiul
spirit revoluţionar, care nu putea rezista anumitor tentaţii. Iar
tribunalele, eşaloanele superioare ale poliţiei, editorialele celor mai
respectabile ziare aprobau pe ascuns spiritul republican al hoţiei,
tâlhăriei, spargerilor, violurilor şi chiar crimelor făptuite pe străzile
New York-ului. Sărăcii oraşului nu aveau altă soluţie; sărăcia, viaţa
de familie banalizată, până şi arhitectura oraşului le distruseseră vieţile.
Pe bună dreptate, un publicist scrisese că toate aceste infracţiuni i-ar
fi trebuit lăsate în prag lui Louis Inch, magnatul în domeniul imobiliar
care restructurase oraşul, construind kilometri întregi de clădiri pe
verticală, care ascundeau soarele cu panourile lor de oţel.

Cei doi ofiţeri de poliţie îl văzură pe Blade Booker ieşind din
barul din Times Square. Îl cunoşteau bine.

— Îl urmărim? întrebă unul din ofiţeri.

— Ar fi o pierdere de timp. Chiar dacă l-am prinde în flagrant,
tot ar scăpa.

O văzură ieşind pe blonda planturoasă, împreună cu un tip, alături de care se îndreptă spre Ninth Avenue.

— Săracu', zise unul din ofiţeri. Crede că se duce să se reguleze şi de fapt o s-o ia pe cocoaşă.

— O să ia un baston în cap cât o daravelă sculată, îi răspunse celălalt şi râseră amândoi.

În timp ce maşina rula lent, poliţiştii urmăreau ce se petrecea pe stradă. Era miezul nopţii, tura lor era pe sfârşite şi nu voiau să dea peste vreun bucluc care să-i ţină pe străzi toată noaptea. Urmăriră din maşină puzderia de prostituate care aţineau calea trecătorilor, traficanţii negri de droguri, prezentându-şi marfa cu îndrăzneala unor vânzători ambulanţi, tâlharii şi hoţii de buzunare care se dădeau la eventualele victime şi încercau să intre în vorbă cu turiştii. Stând acolo în întunericul maşinii de poliţie şi uitându-se la străzile scâteietoare în lumina neoanelor, poliţiştii aveau în faţa ochilor toate acele epave umane care se târau fiecare spre propriul infern.

Copoii erau tot timpul cu ochii în patru, de teamă ca nu cumva vreun maniac să scoată un pistol pe geamul maşinii şi să înceapă să tragă. Văzură cum doi traficanţi de droguri îl încadrară pe un bărbat bine îmbrăcat, mergând în pas cu el. Omul încercă s-o ia înainte, dar cei doi puseră mâna pe el. Şoferul maşinii de poliţie apăsă pe pedală şi opri în dreptul lor. Cei doi îi dădură drumul tipului, care zâmbi uşurat. Chiar în clipa aceea, ambele laturi ale străzii se surpară şi îngropară Forty-Second Street între Ninth şi Seventh Avenue.

*
* *

Toate neoanele de pe *The Great White Way* — fabulosul Broadway — erau stinse. Întunericul era luminat de incendii, clădiri care ardeau, trupuri în flăcări. Maşini din care ţâşneau văpăi se deplasau ca nişte torţe în noapte. Peste tot se auzeau dangătele clopotelor şi şuieratul strident al maşinilor pompierilor, ambulanţelor şi maşinilor de poliţie care se îndreptau spre inima zdrobită a New York-ului.

Zece mii de oameni fuseseră omorâţi şi douăzeci de mii răniţi în deflagraţia produsă de bomba amplasată de Gresse şi Tibbot în sediul Căpităniei Portului, la intersecţia dintre Eighth Avenue şi Forty-Second Street.

Explozia produsese un zgomot infernal, iar suflul ei stârnise ra lele unui vânt lugubru. Deflagrația își făcuse efectul distrugător cu precizie matematică. Toată zona cuprinsă între Seventh Avenue și uviul Hudson, precum și dintre Forty-Second și Forty-Fifth Street, fu ese rasă de pe suprafața pământului. În comparație cu ce se petrecuse ac lo, în afara zonei afectate distrugerile fuseseră minime. Din mila lu Gresse și Tibbot și grație iscusinței lor, radiațiile fuseseră mortale dur în acea zonă.

De la un capăt la celălalt al cartierului Manhattan ferestrele fuseseră făcute zob, iar mașinile de pe străzi strivite sub moloz. În mai puțin de o oră de la explozie, podurile din Manhattan fuseseră lute cu asalt de vehicule care fugeau din oraș spre New Jersey și Long Island.

Dintre morți, șaptezeci la sută fuseseră negri sau de origine spaniolă. Ceilalți treizeci la sută fuseseră locuitori albi ai New York-ului și turiști străini. Pe Ninth și Tenth Avenue, transformate în camping pentru cei rămași fără adăpost, și chiar la sediul Căpităniei Portului, unde obișnuiau să doarmă o mulțime de oameni aflați în tranzit, din trupurile celor morți nu mai rămăseseră decât niște cioturi carbonizate.

CAPITOLUL 15

Știrea despre explozia bombei din centrul New York-ului ajunse la Centrul de Comunicații al Casei Albe la exact șase minute după miezul nopții, iar ofițerul de serviciu îl informă imediat pe președinte. Douăzeci de minute mai târziu, Francis Kennedy se adresă Congresului, asistat de vicepreședintele Du Pray, Oddblood Gray și Christian Klee.

Kennedy fu deosebit de grav. În acest moment crucial al vieții lui, n-avea timp pentru discursuri oratorice, ci doar pentru un dialog extrem de deschis. Oficial, Kennedy nu mai era președintele Statelor Unite. Dar vorbi ca și cum ar fi avut autoritate deplină ca șef se stat.

— Vin la dumneavoastră în această seară fără nici un fel de anchiună, le zise el. Această tragedie imensă, această lovitură grea la adresa națiunii noastre trebuie să ne unească. Acum cred că v-ați dat seama că am acționat corect. Pentru că aceasta este ultima lovitură

din planul teroristului Yabril, cea care, în concepția lui, va îngenunchea Statele Unite și le va face să capituleze în fața cererilor lui. Trebuie să admitem, deci, că există o conspirație cu bătaie lungă împotriva Statelor Unite. Suntem siliți să ne adunăm forțele și să acționăm împreună. E momentul să acționăm cu toții la unison. De aceea vă cer să anulați hotărârea de a mă demite din funcția de președinte. Și, ca să fiu sincer, chiar dacă n-o veți face, eu tot trebuie să încerc să salvez această țară. O să resping actul de invalidare, o să-l declar ilegal și o să decretez starea de asediu pentru a împiedica orice alte acțiuni teroriste distructive. Vă mai informez că acest Congres, acest organism admirabil care a apărat dintotdeauna libertatea Americii, este protejat acum de șase divizii ale Serviciului Secret și de un regiment al Forțelor Armate Speciale. După încheierea crizei, puteți vota din nou pentru destituire, dar nu înainte. Țara asta trece prin cel mai mare pericol din câte a cunoscut vreodată și nu pot să nu iau atitudine. De aceea, vă implor să nu acceptați ca această țară măreață să fie divizată din cauza unor diferende de ordin politic. Nu lăsați ca țara noastră să cadă pradă unui război civil provocat de dușmanii noștri. Haideți să ne unim împotriva lor! Anulați votul de destituire.

În sală se înălță un murmur de voci. Membrii Congresului înțeleseseră că președintele le spusese nu numai că erau în siguranță, ci și că se aflau la mâna lui.

Primul care vorbi după Kennedy fu senatorul Lambertino. Acesta propuse ca votul să fie anulat și ca ambele Camere ale Congresului să-l sprijine total pe președintele Statelor Unite, Francis Xavier Kennedy.

Congressmanul Jintz se ridică pentru a-i sprijini propunerea. El declară că evenimentele dovediseră că președintele avusese dreptate și că dezacordul dintre el și Congres izvorâse din motive obiective. Jintz afirmă că președintele și Congresul vor acționa împreună pentru a apăra America de dușmani. Și, ca să-și întărească spusele, își dădu cuvântul.

Se trecu la votare. Votul anterior de invalidare a președintelui fu anulat în unanimitate.

Christian-Klee se minună de prestația genială a lui Kennedy. Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Dar pentru prima oară în

toți acești ani, Christian îl prinsese pe Kennedy mințind cu bună știință. Președintele declarase în fața Congresului Statelor Unite că Yabril era implicat în afacerea cu bomba atomică. Iar Christian Klee știa că nu existau nici un fel de dovezi în acest sens. Kennedy știa și el că ceea ce spusese nu era adevărat.

Deci avusese dreptate, își zise Christian, intuise exact ceea ce așteptase Francis de la el.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 16

Sigur de funcția și puterea lui, în condițiile în care își învinsese dușmanii din interior, președintele Francis Kennedy chibzuia asupra propriului destin. Mai avea de făcut un demers final, de luat o ultimă hotărâre. Își pierduse soția și fiica și, odată cu ele, viața lui își pierduse sensul. Îi mai rămăsese însă o viață: cea îngemănată cu poporul Statelor Unite. Dar în ce măsură era dispus să se implice?

Își anunță intenția de a candida în noiembrie pentru un al doilea mandat la președinție și își organiză campania electorală. Christian Klee primi însărcinarea de a face presiuni de natură juridică asupra tuturor marilor întreprinderi, în special asupra companiilor care dețineau mijloacele de informare în masă, pentru a le împiedica să se amestece în procesul electoral. Vicepreședintele Helen Du Pray le mobiliză pe americance. Iar Arthur Wix, care era o forță în cercurile liberale estice, și Eugene Dazzy, care era cu ochii pe liderii marilor afaceri, asigurară fondurile necesare.

Dar Francis Kennedy știa că, la o analiză mai profundă, acestea aveau o importanță secundară. Totul depindea de el și de măsura în care aveau să-l urmeze oamenii. Dar exista un punct crucial: de data asta, oamenii trebuiau să aleagă un Congres care să ofere un sprijin solid președintelui Statelor Unite. Ceea ce dorea Kennedy era un Congres care să facă exact ceea ce i-ar fi spus el. Așa că trebuia să intuiască sentimentele cele mai ascunse ale Americii. La urma-urmei, poporul era încă într-o stare de șoc.

Kennedy se duse la New York, însoțit de Oddblood Gray, care îi sugerase de fapt această călătorie. Merseră pe Fifth Avenue, conducând o procesiune comemorativă în fața marelui crater făcut de explozia bombei atomice. Făcură acest lucru ca să arate națiunii că pericolul radiațiilor dispăruse, la fel ca și pericolul unei alte bombe atomice. Kennedy își interpretă rolul în ceremonia destinată comemo-

rău celor morți și decretă că, pe locul unde se produsese deflagrația, va i construit un parc, pentru ca toată lumea să-și aducă aminte de tragedia petrecută. În discursul lui, Kennedy vorbi despre pericolele libertății individuale nelimitate, în această epocă tehnocratică primejdioasă. Își exprimă credința că libertatea individuală trebuia subordonată necesității de promovare a pactului social și că fiecare cetățean avea datoria să contribuie la îmbunătățirea vieții maselor largi. Dacă și se referi la aceste lucruri în treacăt, opiniile lui fură îndelung comentate de mass media.

Oddblood Gray se simți copleșit de o senzație de silă amestecată cu ironie la auzul ovațiilor asurzitoare ale mulțimii. Era oare cu putință ca un act distrugător atât de cumplit să-i poarte cuiva atâta noroc?

Dar după ce șocul și oroarea se spulberară, locuitorii din orașele mai mici și din zonele rurale încercară un sentiment de satisfacție sinistră. În sfârșit, New York-ul primise ceea ce merita. Ba chiar era păcat că bomba nu fusese mai mare și nu aruncase în aer întregul oraș cu bogătașii lui hedoniști, cu semiții toleranți și cu delincvenții de culoare. Până la urmă tot exista un Dumnezeu al dreptății în ceruri, care își alesese locul potrivit pentru această pedeapsă cumplită. Dar în același timp, oamenii erau înspăimântați de faptul că soarta, viața lor, lumea și chiar viitorul lor se aflau la discreția unor semeni lipsiți de rațiune. Iar Kennedy își dădea perfect de bine seama de toate acestea.

În fiecare vineri seara, Kennedy se adresă națiunii prin intermediul televiziunii. Informările sale erau, de fapt, discursuri electorale destul de transparente, dar acum nu mai întâmpină nici un fel de dificultăți în a obține timp de emisie. Își presără discursurile cu sloganuri și mici alocuțiuni care merseră direct la inima telespectatorilor.

— Vom declara război tragediilor de zi cu zi ale existenței umane și nu altor națiunii declară el.

Apoi repetă celebra întrebare pe care o pusese în prima campanie electorală:

— Cum se face că, la sfârșitul fiecărui mare război, după ce se cheltuiesc și se aruncă miliarde de dolari în slujba morții, în lume există totuși prosperitate? Dar dacă toți acești bani ar fi fost cheltuiți pentru mai binele omenirii?

Mai zise apoi, în glumă, că din banii folosiți pentru producerea unui submarin nuclear administrația ar fi putut finanța construirea a o mie de case pentru săraci, iar din banii investiți într-o flotilă de bombardiere Stealth se puteau ridica un milion de case.

— O să ne prefacem că le-am pierdut în timpul unor manevre, zise el. La dracu', s-a mai întâmplat așa ceva și chiar cu pierderi umane importante. O să ne prefacem și gata.

Când criticii ripostară că ar avea de suferit sistemul de apărare al Statelor Unite, Kennedy le răspunse că rapoartele statistice de la Ministerul Apărării erau strict secrete și că nimeni nu va ști nimic despre reducerea cheltuielilor alocate apărării.

Kennedy mai anunță că, în timpul celui cel de-al doilea mandat, va fi și mai dur în privința infracționalității. Se va lupta din nou pentru ca fiecare american să-și poată cumpăra o casă nouă și să-și acopere cheltuielile de sănătate. Promise că va avea grijă să poată avea cu toții acces la o educație superioară. Dar accentuă faptul că ceea ce intenționa să facă n-avea nici o legătură cu socialismul. Pentru că aceste programe vor fi plătite cu banii obținuți de la corporațiile bogate ale Americii. Kennedy declară că nu făcea apologia socialismului, ci că voia doar să-i protejeze pe americani de bogătașii de talie „regală", lucru repetat de nenumărate ori.

Pentru Congres și pentru membrii Clubului Socrate, afirmațiile președintelui Statelor Unite erau echivalente cu o declarație de război.

*

Clubul Socrate se hotărî să țină un seminar în California, pentru a găsi o modalitate de a-l învinge pe Kennedy la alegerile din noiembrie.

Lawrence Salentine era foarte îngrijorat. Știa că ministrul de justiție pregătea serioase acte de acuzare pentru activitățile lui Bert Audick și intenționa să deschidă o anchetă privind tranzacțiile financiare ale lui Martin Mutford. Salentine nu-și făcea probleme pentru Greenwell, care era prea curat ca să dea de vreun bucluc, dar știa că propriul lui imperiu mediatic era extrem de vulnerabil. Scăpaseră basma curată atâția amar de ani, încât deveniseră neglijenți. Editura, cărțile și revistele nu erau în pericol. Nimeni nu-și putea permite să se atingă de mijloacele scrise, deoarece protecția constituțională era prea

ternică. Singurul neajuns care s-ar fi putut întâmpla era ca un afurisit d genul lui Klee să dispună mărirea taxelor poştale. Pe Salentine îl p:ocupa însă imperiul lui, format din companii TV. La urma-urmei, fi:cvenţele de emisie erau distribuite de guvern. Iar posturile TV fi:cţionau pe bază de licenţă. Pe Salentine îl uimise întotdeauna faptul c guvernul le dădea voie proprietarilor de posturi TV să scoată atâţia b ni fără să perceapă impozite corespunzătoare. Se înfioră la gândul c preşedintele Kennedy ar fi putut numi un împuternicit federal în c municaţii care să-şi exercite funcţia cu autoritate. Ştia că acesta ar putut însemna sfârşitul companiilor de televiziune, inclusiv prin cablu, forma în care existau ele la ora actuală.

*

Louis Inch, marele patriot, nutrea un fel de admiraţie ascunsă :ntru preşedintele Kennedy. Deşi era încă cel mai urât om din New ork, se oferi să restaureze zona devastată de bombă a oraşului. În nintirea dezastrului, în faţa blocurilor avariate urmau să fie construite onumente din marmură, amplasate în mijlocul unei zone verzi. Inch i luă angajamentul să realizeze acest lucru în şase luni şi asta la reţul de cost, deci fără să urmărească nici un profit. Slavă Domnului radiaţiile fuseseră minime!

Toată lumea ştia că Inch se pricepea să facă lucrurile mult mai ine decât orice agenţie guvernamentală. Bineînţeles, Inch ştia că şi şa va scoate o grămadă de bani prin intermediul companiilor subsidiare e construcţii, al comisiilor de planificare şi al comitetelor de onsultanţă. Iar reclama va fi inestimabilă.

Inch era unul dintre cei mai bogaţi oameni din America. Tatăl ui fusese prototipul proprietarului de imobile din marile oraşe, cu asul pe sus, zgârcit cu încălzirea apartamentelor şi cu serviciile oferite etăţenilor şi chiar forţându-i pe chiriaşi să se mute, pentru ca să poată onstrui apartamente mai scumpe. De la tatăl lui învăţase Louis Inch neşteşugul de a-i mitui pe inspectorii în construcţii, iar mai târziu, narmat cu o diplomă universitară în management şi drept, cumpărase onsilieri municipali, preşedinţi comunali cu tot cu personalul auxiliar i chiar primari.

Tot Louis Inch luptase împotriva legilor care impuneau controlul

chiriilor în New York şi se asociase cu ceilalţi întreprinzători în domeniul imobiliar, ca să construiască zgârie-nori lângă Central Park. Aşa că parcul era acum împrejmuit de monstruoase edificii din oţel, în care locuiau agenţi de bursă de pe Wall Street, profesori universitari, scriitori celebri, artişti la modă şi directori de restaurante de lux.

Activiştii pe tărâm obştesc îl acuzau pe Inch că era responsabil de mahalalele oribile din Upper West Side şi din Bronx, Harlem şi din Coney Island, care ajunseseră aşa din cauza nenumăratelor case bune de locuit pe care Inch le dărâmase în opera lui de reconstrucţie a New York-ului. Îl mai acuzau şi de faptul că împiedica reabilitarea zonei Times Square, în vreme ce pe ascuns cumpăra clădiri şi blocuri. Acestor acuzaţii Inch le răspunsese zicând că aceşti scandalagii erau genul de oameni care, şi dacă ai avea o pungă plină cu rahat, tot ţi-ar cere jumătate.

O altă strategie a lui Inch era aceea de a susţine legile municipalităţii, care îi obligau pe proprietarii de imobile să închirieze spaţiile de locuit oricărei persoane, indiferent de rasă, culoare sau religie. Ţinuse chiar discursuri în care îşi exprimase sprijinul faţă de aceste legi, dar asta numai pentru că legile respective îi scoteau de pe piaţă pe micii proprietari de imobile. Un cetăţean care avea de închiriat doar etajul şi/sau subsolul casei era descurajat de faptul că trebuia să primească în locuinţa lui beţivi, schizofrenici, traficanţi de droguri, violatori şi artişti pretenţioşi, aşa că în cele din urmă, îşi vindea casa şi se muta la mahala.

Pentru Inch însă toate acestea rămăseseră undeva, în urmă. Acum se pregătea să urce în ierarhia socială. Milionari erau cu duiumul, dar Louis Inch era unul din cei aproximativ o sută de miliardari din America. Deţinea sisteme de transporturi în comun, hoteluri şi o linie aeriană. Era, de asemenea, proprietarul unui imens cazinou cu hotel în Atlantic City şi al unor clădiri de locuit din Santa Monica, în California. De fapt, chiar proprietăţile din Santa Monica îi dădeau cele mai multe dureri de cap.

Louis Inch se înscrisese în Clubul Socrate crezând că membrii influenţi ai acestui club îl puteau ajuta să-şi rezolve problemele pe care i le creau proprietăţile imobiliare din Santa Monica. Buna dispoziţie pe care o crea, forma fizică excelentă şi golful erau modalităţi

ideale pentru a încheia acorduri şi pentru a pune la cale conspiraţii. Ce putea fi mai inocent decât o partidă de golf? Nici cei mai turbaţi investigatori din comisiile Congresului sau jurnaliştii puşi pe tăierea capetelor nu-i puteau acuza pe jucătorii de golf de intenţii criminale.

Iar Clubul Socrate îi depăşise aşteptările lui Louis Inch. Acesta se împrieteni cu cei aproximativ o sută de indivizi care controlau aparatul economic şi angrenajul politic al ţării. Aici, la Clubul Socrate, Louis Inch devenise membru al asociaţiei Money Guild, care putea cumpăra dintr-un singur foc întreaga delegaţie congresională a unui stat. Bineînţeles că nu îi puteai cumpăra trup şi suflet, nu era vorba de noţiuni abstracte, cum sunt Diavolul şi Dumnezeu, binele şi răul, virtutea şi păcatul. Nu, era vorba de politică. De ceea ce era sau nu posibil. Existau momente când un congressman trebuia să ţi se opună ca să fie din nou ales. E adevărat că nouăzeci şi opt la sută din congressmeni erau întotdeauna realeşi, dar existau permanent acei doi la sută care trebuiau să ţină cont de părerile alegătorilor lor.

Însă Louis Inch avea un vis de-a dreptul nebunesc. Nu, nu să fie preşedintele Statelor Unite, ştia că n-ar fi putut nicicând scăpa de formaţia sa de întreprinzător imobiliar. Faptul că strica imaginea New York-ului era o crimă din punct de vedere arhitectural. Iar în New York, Chicago şi mai ales Santa Monica existau cam un milion de cuitori ai mahalalelor care ar fi ieşit în stradă, gata să-i pună capul i Inch pe butuc. Nu, visul lui era să fie primul trilionar din lumea vilizată modernă. Un trilionar plebeu, care îşi câştigase averea făcând ătături la mâini.

Inch trăia cu gândul la ziua când îi va putea spune lui Audick: „Am o mie de unităţi". Îl iritase întotdeauna faptul că petroliştii texani orbeau în „unităţi" — o „unitate" în Texas însemna o sută de milioane e dolari. Referindu-se la distrugerea oraşului Dak, Audick spusese: „Isuse, am pierdut cinci sute de unităţi!" Inch se jurase ca într-o zi să-i pună lui Audick: „Ce naiba, am cam o mie de unităţi în proprietăţi nobiliare". Audick avea să fluiere şi să zică: „O sută de miliarde de olari!" Iar el, Inch, avea să-i spună atunci: „A, nu, un trilion de dolari. ici, în New York, o unitate valorează un miliard de dolari." Asta vea să pună capăt o dată pentru totdeauna tâmpeniilor ălora texane, şi zisese Inch.

Ca să-şi împlinească visul, Louis Inch se concentrase asupra spaţiului aerian. Cu alte cuvinte, se gândea să cumpere spaţiul aerian de deasupra clădirilor deja existente în oraşe mari şi să construiască deasupra lor. Spaţiul aerian putea fi cumpărat pe o nimica toată, era un concept nou, aşa cum fuseseră terenurile mlăştinoase pe vremea când le cumpărase bunicul lui, ştiind că tehnologia va rezolva problema drenării acelor mlaştini, transformându-le astfel în zone de construit profitabile. Problema era cum să-i împiedice oamenii şi pe legiuitori să-i stea în cale. Proiectul necesita foarte mulţi bani şi mult timp, dar Inch era sigur că ideea lui se putea transforma în realitate. E adevărat, oraşe ca Chicago, New York, Dallas şi Miami aveau să fie nişte gigantice închisori de oţel şi beton, dar nu era nevoie ca oamenii să locuiască acolo, exceptând elita, care iubea muzeele, cinematografele, teatrul şi muzica. Evident, pentru artişti urmau să existe o mulţime de căsuţe în apropiere.

Bineînţeles că Inch era convins că, după ce-şi va duce la îndeplinire planul, în New York nu vor mai exista mahalale. Iar asta pentru simplul motiv că delincvenţii mărunţi şi clasa muncitoare nu-şi vor mai permite chiriile din New York. Vor veni din suburbii cu trenuri şi autobuze speciale şi vor pleca seara. Iar indivizii care vor închiria apartamente de la corporaţia Inch se vor putea duce la teatru, discotecă sau restaurante de lux fără să le pese de străzile întunecoase. Or să poată să hoinărească pe bulevarde şi chiar să se aventureze pe străzi lăturalnice sau să se plimbe prin parcuri, bucurându-se de mult mai multă siguranţă decât acum. Ce trebuiau să plătească pentru un asemenea paradis? Un munte de bani!

*

Convocat la întrunirea Clubului Socrate din California, Louis Inch făcu o călătorie prin Statele Unite pentru a conferi cu reprezentanţii celor mai importante corporaţii imobiliare din marile oraşe ale ţării. Obţinu promisiunea de a contribui cu bani la înfrângerea lui Kennedy. Sosind la Los Angeles câteva zile mai târziu, se hotărî să treacă prin Santa Monica înainte de-a se duce să ia parte la seminar.

Santa Monica este unul dintre cele mai frumoase oraşe din America, mai ales datorită faptului că cetăţenii săi se opuseseră cu succes eforturilor corporaţiilor imobiliare de a construi zgârie-nori.

U apartament bun, de pe Ocean Avenue, cu vedere spre Pacific, e:ta doar o şesime din venitul mediu al unui cetăţean. De douăzeci d ani această situaţie îl scotea din minţi pe Inch.

Inch vedea în Santa Monica un ultragiu, o insultă la adresa s ritului american al liberei iniţiative. În condiţiile actuale, casele a:ea puteau fi închiriate la un preţ de zece ori mai mare. Erau, de f)t, nişte încântătoare complexe în stil spaniol, care făceau risipă de sa:iu cu grădinile şi curţile interioare, fiind scandalos de scunde şi â:nd două etaje. Potrivit legii, Inch n-avea voie să ridice chiriile în :est paradis. Ah, şi când se gândea că spaţiul aerian din Santa Monica ı lora miliarde de dolari, iar panorama spre Oceanul Pacific şi mai ult! Uneori lui Inch îi trecea prin cap ideea nebunească de a înălţa nstrucţii chiar pe ocean. Viziunea asta îi dădea ameţeli.

Bineînţeles că nu încercase să-i mituiască direct pe cei trei nsilieri municipali pe care îi invitase la Michael's, dar le vorbise :spre planurile lui şi le arătase cum puteau deveni cu toţii milionari ıcă s-ar fi schimbat nişte legi. Fusese consternat când constatase că ı-i interesau deloc propunerile lui. Lucrurile merseseră chiar mai :parte. Când se urcase în limuzina personală, se produsese o explozie guduitoare. Bucăţi de geam zburaseră prin maşină, geamul din spate ısese spulberat, iar în parbriz apăruse brusc o gaură imensă, în jurul ireia sticla incasabilă crease imaginea unei pânze de păianjen.

Poliţia care sosise la faţa locului îi spusese lui Inch că ricăciunile fuseseră produse de un glonţ. Dar când îl întrebase dacă vea vreun duşman, Inch răspunsese cu toată sinceritatea că nu.

*

Seminarul special de la Clubul Socrate consacrat „Demagogiei ı democraţie" începu în ziua următoare.

Erau prezenţi Bert Audick, aflat acum sub o acuzaţie formulată ı baza legii RICO, George Greenwell, care arăta ca grâul vechi epozitat în silozul lui uriaş din Midwest, Louis Inch, cu faţa lui rumoasă şi bosumflată, lividă acum de pe urma şocului prin care recuse cu o zi în urmă, când văzuse moartea cu ochii, Martin Mutford, „Secretosul", îmbrăcat într-un costum Armani care nu-i putea ascunde endinţa de a se îngrăşa şi Lawrence Salentine.

Bert Audick luă cuvântul primul:

— Vrea să-mi explice cineva prin ce anume Kennedy nu e comunist? Vrea să etatizeze medicina şi construcţiile de locuinţe. Pe mine m-a pus sub acuzaţie în temeiul legii RICO şi nici măcar nu sunt italian.

Nimeni nu râse de gluma lui, aşa că vorbi mai departe.

— Putem să zicem ce vrem, dar trebuie să admitem un lucru esenţial. Kennedy este un pericol imens pentru tot ceea ce reprezentăm noi, cei din camera asta. Trebuie să luăm măsuri drastice.

— Te poate acuza, dar nu te poate condamna, zise George Greenwell încet. În ţara asta încă mai există justiţie. Ştiu că ai avut multe de îndurat. Dar dacă aud aici vreo discuţie primejdioasă, mă retrag. Nu voi asculta nimic care ar putea suna a trădare sau răzvrătire.

Audick se simţi ofensat.

— Îmi iubesc ţara mai mult decât oricare altul din camera asta, zise el. Asta mă irită. În actul de acuzare se spune că am comis un act de trădare. Eu? Strămoşii mei erau aici când blestemaţii ăia de Kennedy mâncau cartofi în Irlanda. Eu eram bogat când ei făceau contrabandă cu alcool în Boston. Sigur că tunarii ăia au tras în avioanele americane care survolau Dak-ul, dar nu din ordinul meu. Sigur că am negociat cu sultanul Sherhabenului, dar am acţionat în interesul Statelor Unite.

— Ştim că problema e Kennedy, zise Salentine pe un ton sec. Şi suntem aici ca să ajungem la o soluţie. Este dreptul şi în acelaşi timp obligaţia noastră.

— Ceea ce declară Kennedy în faţa naţiunii e o tâmpenie, zise Mutford. De unde or să vină banii pentru susţinerea acestor programe? Vorbeşte, de fapt, despre o altă formă de comunism. Dacă am putea face presa să înţeleagă acest lucru, oamenii i-ar întoarce spatele lui Kennedy. Fiecare om din ţara asta, bărbat sau femeie, se gândeşte că într-o zi o să fie milionar şi e deja îngrijorat de creşterea impozitelor.

— Atunci cum se face că toate sondajele de opinie arată că Francis Kennedy va câştiga în noiembrie? întrebă Salentine iritat.

Ca de atâtea alte ori, Salentine era uşor uimit de obtuzitatea oamenilor influenţi. Păreau cu toţii să nu-şi dea seama de formidabilul farmec personal al lui Kennedy, de atracţia pe care acesta o exercita

upra maselor. Iar asta pur şi simplu din cauza faptului că ei înşişi au insensibili la acel farmec.

Se lăsă un moment de linişte, după care vorbi Martin Mutford:

— M-am uitat puțin prin proiectele de lege aflate în pregătire ntru exercitarea unui control asupra bursei de valori şi a băncilor. acă Kennedy îşi bagă nasul aici, câştigurile vor fi extrem de mici. Şi ıcă agenția lui de control începe să se ocupe de treaba asta, închisorile să geamă de oameni foarte bogați.

— O să-i aştept, zise Audick cu un rictus.

Dintr-un motiv oarecare, părea să fie foarte bine dispus, în pofida cțiunii penale care-i fusese intentată.

— Până atunci o să fiu unul din oamenii de bază din închisoare o să am grijă să aveți fiecare flori în celulă, adăugă el.

— O să stai într-una din închisorile alea prăpădite şi-o să te joci u computerele care-ți țin socoteala petrolierelor, interveni Inch enervat.

Audick nu-l plăcuse niciodată pe Louis Inch. Îi era antipatic cest tip care îi înghesuia pe oameni unul deasupra altuia, din subsol până la cer, şi lua un milion de dolari chirie pentru nişte apartamente nici cât o scuipătoare.

— Sunt convins că celula mea o să fie mai mare decât apartamentele tale de lux. Şi n-ar trebui să fii atât de sigur că o să mai primeşti petrol ca să-ți încălzeşti zgârie-norii când eu o să fiu la închisoare. Şi încă ceva. O să mă distrez mai bine jucând jocuri de noroc la pârnaie decât în cazinourile tale din Atlantic City.

Greenwell, care era cel mai în vârstă dintre ei şi avusese de-a face mai mult cu guvernul, simți că trebuia să-şi asume coordonarea discuțiilor.

— Cred că ar trebui, prin companiile noastre şi prin alți reprezentanți, să pompăm o grămadă de bani în campania electorală a adversarului lui Kennedy. Martin, cred că ar trebui să te oferi voluntar ca director de campanie.

— Întâi hai să vedem despre câți bani vorbim şi cine cât va da, zise Martin Mutford.

— Ce ziceți de o sumă rotundă, de cinci sute de milioane de dolari? întrebă Greenwell.

— Stai puțin, interveni Audick, cu abia am pierdut cincizeci de miliarde și vreți să vă mai dau încă o unitate?

— Ce înseamnă o unitate, Bert? îi replică Inch malițios. Chiar cei din industria petrolieră ne lasă cu ochii în soare? Voi, texanii, nu vă puteți permite să cheltuiți o amărâtă de sută de milioane?

— Timpul de reclamă televizată costă o groază de bani, interveni Salentine. Dacă vreți să-i facem publicitate non-stop, de acum până în noiembrie, asta înseamnă cinci luni. O să coste enorm.

— Iar rețeaua ta de televiziune ia o halcă babană din toată treaba asta, i-o întoarse Inch agresiv, mândru de reputația lui de negociator dur. Voi, tipii din televiziune, vă scoateți partea de bani dintr-un buzunar și, ca prin minune, vă apare la loc în celelalte. Eu cred că trebuie să existe un criteriu după care stabilim cu cât contribuie fiecare.

— Uite ce-i, zise Mutford, revoltându-i pe ceilalți, eu zic că spunem tâmpenii.

Mutford „Secretosul" era celebru pentru maniera cavalerească în care trata problema banilor. Pentru el nu era vorba decât de un telex care transporta un fel de materie spirituală dintr-un corp eteric într-altul. Banii n-aveau nici o realitate materială. Mutford obișnuia să le dăruiască prietenilor de ocazie Mercedesuri nou-nouțe, o excentritate pe care o învățase de la texanii bogați. Dacă avea o amantă timp de un an, îi cumpăra un apartament, ca să-i asigure bătrânețea. O altă amantă avea o casă în Malibu, un castel în Italia sau un apartament în Roma. Unui fiu nelegitim îi cumpărase un cazinou în Anglia. Nu-l costase nimic, decât că semnase niște hârtii. Și avea întotdeauna unde să stea când călătorea. Jeralyn Albanese își obținuse renumitul ei restaurant și clădirea în același fel. Și mai erau și altele. Banii nu însemnau nimic pentru Mutford „Secretosul".

— Eu mi-am plătit partea cu Dak-ul, zise Audick agresiv.

— Bert, replică Mutford, aici nu ești în fața comisiilor Congresului, discutând despre sumele alocate pentru petrol.

— N-ai de ales, îi zise Inch lui Audick. Dacă Francis Kennedy e reales și numește un Congres care să-l sprijine, ajungi la închisoare.

George Greenwell se întrebă din nou dacă n-ar fi trebuit să se disocieze oficial de oamenii ăștia. La urma-urmei, era prea bătrân

pentru astfel de aventuri. Imperiul lui agricol era mai puțin amenințat decât afacerile celorlalți. Pentru că industria petrolieră prea șantajase până față guvernul pentru a obține profituri scandaloase. Afacerile lui cu grâne nu stârniseră atâta vâlvă; în general, lumea nu știa că doar cinci sau șase companii particulare controlau pâinea omenirii. Lui Greenwell îi era teamă că un om necugetat și războinic, cum era Bert Audick, i-ar fi putut băga pe toți în bucluc. Cu toate acestea, îi plăcea viața la Clubul Socrate, seminariile ce țineau câte o săptămână și tatau despre problemele omenirii, partidele de table sau de bridge. Ur își pierduse dorința aceea cruntă de a-și pune la pământ adversarii.

— Hai, Bert, zise Inch, ce dracu' înseamnă o unitate afurisită industria petrolieră? De o sută de ani voi, petroliștii, radeți tot cu smele care vi se alocă pentru petrol.

— Terminați cu tâmpeniile, zise Martin Mutford râzând. Suntem toții băgați în chestia asta. Și o să atârnăm cu toții în streang în zul în care Kennedy câștigă. Nu vă mai gândiți la bani și hai să ecem la treabă. Să ne gândim cum să-l atacăm pe Kennedy în această mpanie. Ce ziceți de faptul că n-a luat măsuri din timp pentru ca mba aia să nu explodeze? Dar despre faptul că n-a mai apărut nici femeie în viața lui de la moartea soției? Sau despre faptul că, probabil, gulează curve la Casa Albă cum făcea și unchiu-său Jack? Ce ziceți toate astea și de altele? Despre consilierii lui? Eu zic că avem o roază de treabă.

Intervenția lui Mutford schimbă făgașul discuțiilor. Audick rosti un ton gânditor:

— Kennedy n-are relații cu nici o femeie. Am verificat deja. oate că e homosexual.

— Și ce dacă? i-o întoarse Salentine.

Câteva din starurile de primă mărime din rețeaua lui de leviziune erau homosexuali, iar Salentine era foarte sensibil când enea vorba despre chestia asta. Limbajul lui Audick îl ofensa. Dar ouis Inch preluă pe neașteptate ideea lui Audick.

— Ei hai, îi zise el lui Salentine, pe oameni nu-i deranjează aptul că unul din actorii tăi tâmpiți e homosexual, dar președintele Statelor Unite e cu totul altceva, nu?

— O să vină și vremea aia, replică Salentine.

— N-avem timp de aşteptat, zise Mutford. În plus, preşedintele nu este homosexual, e doar într-un fel de hibernare sexuală. Cred că cel mai bine ar fi să-l atacăm prin consilieri, adăugă el meditativ.

Stătu o clipă pe gânduri, după care continuă:

— Ministrul de justiţie, Christian Klee. Am pus nişte indivizi să facă investigaţii în legătură cu el. Ştiţi că, pentru o personalitate publică, e un tip oarecum misterios. E foarte bogat, mult mai bogat decât se crede. Mi-am aruncat o privire, neoficial, bineînţeles, prin conturile lui bancare. Nu face cheltuieli mari, nu întreţine femei şi n-are treabă cu drogurile, toate astea s-ar fi văzut în fluctuaţiile conturilor bancare. E un avocat strălucit, căruia nu-i pasă, totuşi, prea mult de lege. Ştim că îi este devotat lui Kennedy şi că protecţia pe care i-o asigură preşedintelui este extrem de eficientă. Dar această eficienţă o să-l încurce pe Kennedy în campania electorală, pentru că Christian Klee n-o să-l lase să-şi asume nici un fel de riscuri. Deci, ţinând cont de toate aceste argumente, eu m-aş concentra asupra lui Christian Klee.

— Klee a fost angajat al C.I.A., cu grad mare la secţia operativă, zise Audick. Am auzit nişte chestii ciudate despre el.

— Chestiile alea ar putea fi arma noastră, răspunse Mutford.

— Sunt numai poveşti, zise Audick, şi n-o să aflaţi nimic din dosarele C.I.A., atâta timp cât agenţia e condusă de Tappey.

— Întâmplător, am nişte informaţii că şeful consilierilor prezidenţiali, Dazzy, are o viaţă personală cam dezordonată, interveni Greenwell calm. El şi cu nevastă-sa se ceartă mereu, iar Dazzy frecventează o tinerică.

Drace, îşi zise Mutford, trebuie să-i abat de la chestia asta. Jeralyn Albanese îi povestise despre ameninţarea lui Christian Klee.

— E ceva prea mărunt, zise el. Ce câştigăm, chiar dacă-l scoatem pe Dazzy din joc? Opinia publică nu se va întoarce niciodată împotriva preşedintelui pentru că unul din consilierii lui se regulează cu o tipă, dacă nu e vorba de viol sau hărţuire sexuală.

— Păi atunci o abordăm pe faţă, îi dăm un milion de dolari şi o punem să ţipe că a fost violată, zise Audick.

— Da, îi replică Mutford, dar ar trebui să ţipe pentru trei ani de regulat cu Dazzy şi gândeşte-te cât ne-ar costa. Nu ţine.

Până la urmă George Greenwell fu cel care veni cu ideea cea mai bună:

— Ar fi cazul să ne concentrăm asupra exploziei bombei nucleare din New York. Cred că senatorul Lambertino şi congressmanul Jiz ar trebui să formeze comisii de investigare în Senat şi în Camera Reprezentanţilor şi să-i citeze pe toţi demnitarii guvernamentali. Chiar dacă nu descoperă nimic concret, or să fie suficiente coincidenţe ca să dea de lucru mijloacelor de informare în masă. Acolo trebuie să-ţi foloseşti toată influenţa, îi spuse el lui Salentine. În asta stă marea noastră speranţă. Iar acum vă sugerez să ne-apucăm de lucru. Înfiinţează comitetele pentru campania electorală, îl îndemnă Greenwell pe Mutford. Îţi garantez partea mea de o sută de milioane. E o investiţie care merită prudentă.

Când întrunirea luă sfârşit, doar Audick se mai gândea la măsuri mai radicale.

*

Imediat după întrunire, Lawrence Salentine fu convocat de preşedintele Francis Kennedy. Când intră în Biroul Oval, Salentine văzu că de faţă era şi ministrul de justiţie Christian Klee, ceea ce îl făcu şi mai circumspect. Nu avu loc nici un schimb de amabilităţi. Salentine simţi că nu-l avea în faţă pe Kennedy cel atât de fermecător de obicei, ci pe un om care căuta răzbunare.

— Domnule Salentine, începu Kennedy, nu vreau să o iau pe ocolite. Am să fiu franc. Ministrul meu de justiţie, domnul Klee, şi cu mine am pus în discuţie punerea sub acuzaţie penală pe baza legii RICO a reţelei dumneavoastră de televiziune, ca şi a celorlalte. Domnul Klee a încercat să ne convingă că aceasta ar fi o pedeapsă prea aspră. Este vorba de faptul că dumneavoastră şi ceilalţi magnaţi ai mass media aţi pus la cale o conspiraţie pentru a mă destitui din funcţia de preşedinte. V-aţi dat sprijinul Congresului în încercarea acestuia de a mă demite.

— Obligaţia noastră, ca organizaţii mass media, a fost aceea de a informa asupra situaţiei politice, zise Salentine.

— Lasă tâmpeniile, Lawrence, i-o tăie Klee cu răceală, v-aţi complăitat împotriva noastră.

— Asta a trecut, zise Kennedy. Să mergem mai departe. Voi, companiile mediatice, o țineți într-o sărbătoare de ani de zile, de zeci de ani. N-am de gând să permit unei corporații uriașe să domine mass media din țara asta. Proprietarii de posturi TV se vor limita la televiziune. Nu au dreptul să dețină edituri. Nu au dreptul să dețină reviste. Nu au dreptul să dețină ziare, studiouri cinematografice, televiziune prin cablu. E o concentrare de putere prea mare. Faceți mult prea multă publicitate. Veți avea și aici restricții. Vă rog să le transmiteți mesajul meu prietenilor dumneavoastră. În timpul procesului de invalidare, i-ați interzis în mod ilegal președintelui Statelor Unite accesul la exprimarea prin intermediul televiziunii. Acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

Salentine îi spuse președintelui că nu credea că membrii Congresului aveau să-l lase să-și ducă la îndeplinire planurile. Kennedy îi răspunse cu un zâmbet malițios:

— Congresul ăsta nu, dar avem alegeri în noiembrie. Am de gând să candidez pentru un al doilea mandat. Și mai am de gând să organizez o companie pentru formarea unui Congres care să îmi sprijine punctele de vedere.

Cu această veste proastă, Salentine se întoarse la colegii săi, proprietari, ca și el, de posturi de televiziune.

— Avem două variante, zise el. Ori începem să-l ajutăm pe președinte, fiind de partea lui când relatăm despre acțiuni și strategii, ori rămânem liberi și independenți și ne opunem atunci când considerăm necesar.

Se opri pentru un moment, iar apoi continuă:

— Trecem printr-o perioadă extrem de periculoasă pentru noi. Nu e vorba numai de pierderea profiturilor sau de restricții; în cazul în care Kennedy e dispus să meargă mai departe, ne-am putea pierde chiar licențele de emisie.

Era prea mult. Era de neconceput că și-ar fi putut pierde licențele de emisie. Era ca pe vremea coloniștilor, de la începuturile Americii, când guvernul le lua oamenilor pământurile. Acordarea licențelor de emisie TV, accesul liber la timpul de emisie fuseseră întotdeauna privilegiile unor oameni ca Salentine. Ajunseseră să îl considere un drept natural. Prin urmare, proprietarii de posturi TV luară hotărârea

să u se ploconească în fața președintelui Statelor Unite, să-și păstreze lib rtatea și independența și să-l demaște pe Kennedy ca reprezentând, în nod cert, o amenințare periculoasă la adresa capitalismului de nocratic american. Salentine urma să le transmită și membrilor C bului Socrate această decizie importantă.

Salentine își frământă mintea câteva zile în șir gândindu-se cum să aranjeze o campanie TV împotriva președintelui Statelor Unite; ca e însă să nu fie prea evidentă; la urma-urmei, opinia publică a ericană credea în fair-play și nu ar fi acceptat o lovitură pe la spate. A ericanii aveau încredere în justiție, deși în Statele Unite rata d incvenței era cea mai ridicată din lume.

Salentine acționă cu prudență. În primul rând, trebuia să o atragă î combinație pe Cassandra Chutt, care făcea cele mai bune programe d știri. Bineînțeles, nu putea să acționeze prea direct. Starurile de la t eviziune se fereau cu grijă de orice fel de ingerință fățișă. Pe de altă p rte însă, era clar că trebuiseră să cocheteze cu vârfurile administrației c să ajungă la pozițiile înalte pe care le ocupau în prezent. Iar C ssandra Chutt știa să cocheteze.

Salentine îi urmărise ascensiunea în ultimii douăzeci de ani. O noscuse pe vremea când făcea programe matinale, după care trecuse programele de știri de seară. Fusese întotdeauna lipsită de scrupule lupta pentru avansare. Se știa despre ea că se agățase pur și simplu gâtul unui secretar de stat și izbucnise în lacrimi, țipând că o să-și ardă slujba dacă nu obține de la el un interviu de două minute.

Cassandra Chutt îi dusese pe mulți cu zăhărelul, flatase și ntajase personalități ale momentului, ca să apară în interviurile ei, pă care îi sfâșiase pur și simplu, punându-le întrebări vulgare și estionându-i în legătură cu viața lor personală. După Salentine, assandra Chutt era persoana cea mai insolentă din mass media pe re îi fusese dat să o cunoască. Așa că o invită să ia masa împreună el acasă. Îi făcea plăcere compania oamenilor insolenți.

În seara următoare, când sosi Cassandra, Salentine tocmai relucra un film de pe o casetă video. O invită în atelierul lui de lucru, chipat cu cele mai moderne aparate video și televizoare, monitoare echipamente de montaj, toate asistate de calculatoare miniaturale. assandra se așeză pe un scaun și zise:

— Ce dracu', Lawrence, iar trebuie să văd cum montezi „Pe aripile vântului"?

Drept răspuns, Salentine îi aduse un pahar cu băutură de la micul bar amenajat într-un colț al camerei. Avea un hobby original. Obișnuia să preia un film de pe o bandă video (avea o colecție de vreo sută de filme, considerate de el a fi cele mai bune din toate câte se făcuseră vreodată) și-i refăcea montajul ca să-l perfecționeze. Chiar și în filmele preferate găsea câte o scenă sau un dialog care i se părea fie prost făcut, fie inutil, iar atunci îl tăia, refăcând montajul filmului. În biblioteca din sufragerie stăteau aliniate o sută de videocasete cu cele mai bune filme artistice, care, grație lui Salentine, se scurtaseră întrucâtva, dar atinseseră perfecțiunea. Existau chiar și câteva filme din care tăiase sfârșitul, pentru că i se păruse nemulțumitor.

În timpul mesei, vorbiră despre programele viitoare ale Cassandrei. Subiectul acesta o binedispunea întotdeauna. Ea îi povesti lui Salentine despre planurile de a-i vizita pe conducătorii țărilor arabe și de-a face un program în care să fie puși față în față cu președintele Israelului. Se gândea apoi la un interviu cu trei prim-miniștri europeni. Era foarte încântată de intenția de-a vizita Japonia, ca să-i ia un interviu împăratului. Salentine o asculta răbdător. Cassandra Chutt avea ce-i drept mania grandorii, dar din când în când, emisiunile ei aduceau și câte o bombă. În cele din urmă o întrerupse și-i zise pe un ton glumeț:

— De ce nu faci un program cu președintele Kennedy?

Cassandra Chutt își pierdu buna dispoziție:

— N-o să mă mai lase, după tot ce i-am făcut.

— N-a ieșit prea bine, admise Salentine, dar dacă nu-l poți convinge pe Kennedy, de ce nu încerci în tabăra cealaltă? De ce nu le ceri congressmanului Jintz și senatorului Lambertino să-ți spună versiunea lor?

Cassandra Chutt îi zâmbi:

— Ești un ticălos prefăcut. Ăștia au pierdut. Au pierdut, iar Kennedy o să-i măcelărească în alegeri. De ce să fac o emisiune cu ei? Cine dracu' vrea să vadă la televizor niște tipi învinși?

— Jintz mi-a spus că au niște informații extrem de importante despre explozia bombei atomice și că e posibil ca administrația să fi acționat prea lent în această chestiune. Că echipele de depistare n-au

fst utilizate corespunzător, astfel încât să găsească bomba înainte
-a exploda. Şi mi-a promis că vor spune toate astea în emisiunea ta.
să-ţi facă reclamă în mass media din lumea întreagă.

Cassandra Chutt era uluită. Începu să râdă.

— Dumnezeule! zise ea. E formidabil, dar imediat după ce ai
rminat, prima întrebare pe care m-am gândit să le-o pun celor doi a
st: „Chiar credeţi că preşedintele Statelor Unite este vinovat de
oartea celor zece mii de oameni ucişi de explozia bombei nucleare
n New York?"

— E o întrebare foarte bună, zise Salentine.

*

În cursul lunii iunie, Bert Audick se sui în avionul personal şi se
eplasă în Sherhaben, ca să discute cu Sultanul despre reconstruirea
raşului Dak. Sultanul îl tratä împărăteşte. Îi puse la dispoziţie
ansatoare, mâncare bună şi un consorţiu financiar internaţional,
nteresat să investească în noul Dak. Audick petrecu o săptămână
minunată, muncind din greu ca să ciupească o sută de milioane de
olari de la un investitor, o „unitate" de la altul, dar adevăraţii bani
rmau să vină de la propria lui companie petrolieră şi de la sultanul
Maurobi.

Audick îşi petrecu ultima seară a şederii în Sherhaben singur
u sultanul, la palatul acestuia. La sfârşitul mesei, Maurobi le ordonă
ervitorilor şi gărzilor de corp să părăsească încăperea. Apoi îi zâmbi
ui Audick şi îi zise:

— Cred că acum ar trebui să trecem la adevărata problemă.
Mi-aţi adus ce am cerut? întrebă el, după un moment de tăcere.

— Vreau să înţelegeţi un lucru, îi zise Bert Audick. Eu nu
acţionez împotriva ţării mele. Numai că trebuie să scap de ticălosul
ăla de Kennedy, fiindcă altfel sfârşesc în închisoare. Pentru că are de
gând să ne verifice de-a-fir-a-păr toate afacerile din ultimii zece ani.
În consecinţă, ceea ce fac este, într-o mare măsură, şi în interesul
dumneavoastră.

— Înţeleg, zise sultanul pe un ton blând. Nimeni n-o să-şi dea
seama că există o legătură între noi şi evenimentele care vor urma. Aţi

avut grijă ca documentele astea să nu poată conduce în nici un fel la descoperirea implicării dumneavoastră în această chestiune?

— Evident.

Şi Audick îi întinse sultanului servieta de piele de lângă el. Maurobi o luă şi scoase din ea un dosar plin cu fotografii şi schiţe. Se uită la ele. Erau fotografii ale interiorului Casei Albe, iar schiţele indicau posturile de control amplasate în diferite puncte ale clădirii.

— Sunt la zi? întrebă sultanul.

— Nu, răspunse Bert Audick. După ce Kennedy a preluat preşedinţia, cu trei ani în urmă, Christian Klee, şeful F.B.I.-ului şi al Serviciului Secret, a făcut o serie întreagă de modificări la Casa Albă. A mai construit un etaj, unde se află apartamentele prezidenţiale. Ştiu că acest al patrulea etaj e ca o cutie de oţel. Nimeni nu ştie cum arată. Nu s-a publicat nimic despre chestia asta şi nimeni nu are acces la informaţii în acest sens. Este secret pentru toată lumea, cu excepţia consilierilor prezidenţiali şi a prietenilor cei mai apropiaţi ai preşedintelui.

— Asta ne-ar putea fi de ajutor.

— Pot să contribui cu bani, zise Audick ridicând din umeri. Trebuie să acţionăm rapid, preferabil înainte ca Francis Kennedy să fie reales.

— Suta are nevoie oricând de bani, îi răspunse Maurobi. O să am grijă să le parvină. Dar trebuie să înţelegeţi că oamenii aceştia acţionează în virtutea propriilor convingeri. Nu sunt ucigaşi plătiţi. Deci, va trebui ca ei să creadă că banii vin de la mine, adică de la şeful unei ţărişoare oprimate. După distrugerea Dak-ului, cred că această descriere ni se potriveşte, adăugă sultanul zâmbind.

— Mai e o problemă pe care am venit să o discutăm, spuse Audick. Compania mea a pierdut cincizeci de miliarde de dolari când a fost distrus Dak-ul. Cred că ar trebui să aducem unele modificări tranzacţiei pe care am încheiat-o în legătură cu petrolul dumneavoastră. Aţi fost cam dur data trecută.

Sultanul râse prietenesţe.

— Domnule Audick, de peste cincizeci de ani companiile petroliere americane şi engleze răpesc ţărilor arabe petrolul. Le-aţi plătit o nimica toată şeicilor nepricepuţi, în timp ce dumneavoastră

șteați miliarde. A fost de-a dreptul rușinos. Iar acum conaționalii dmneavoastră sunt indignați că vrem să ne plătiți petrolul cu exact ct face. Ca și cum noi am avea ceva de zis despre prețul cu care ne ndeți echipamentele grele și asistența tehnică. Dar acum este rândul dmneavoastră să plătiți corect, ba chiar este rândul dumneavoastră fiți exploatați, dacă aveți astfel de pretenții. Vă rog să nu o luați ca o ofensă, dar mă gândeam chiar să îndulcim puțin termenii afacerii astre.

Audick și Maurobi recunoșteau fiecare în celălalt un spirit rudit: nici unul din ei n-ar fi pierdut șansa de a negocia pentru a ține un avantaj. Își zâmbiră prietenește.

— Cred că americanii vor fi obligați să suporte scumpirea din auza președintelui tembel pe care și l-au ales, zise Audick. Nu-mi lace deloc că trebuie să le iau banii.

— Dar o s-o faceți, zise Sultanul. La urma-urmei sunteți om de faceri, nu politician.

— Pe cale de-a deveni deținut pe termen lung, replică Audick âzând. Asta dacă n-am norocul să scap de Kennedy. Nu vreau să mă nțelegeți greșit. Aș face orice pentru țara mea, dar în nici un caz n-o ă-i las pe politicieni să-și bată joc de mine.

— Cum nici eu nu mi-aș lăsa parlamentul, replică sultanul, zâmbind aprobator.

Bătu din palme ca să-și cheme servitorii, iar apoi îi spuse lui Audick:

— Acum cred că e timpul să ne distrăm. Destul cu mizeriile astea legate de putere și guvernare. Hai să ne bucurăm de viață cât încă trăim.

Nu peste mult timp stăteau împreună la masă, savurând tot felul de mâncăruri sofisticate. Lui Audick îi plăcea mâncarea arăbească, nu era mofturos ca alți americani; îi plăceau capetele și ochii de oaie, ca și cum ar fi fost învățat de când lumea cu genul ăsta de alimente. În timpul mesei, Audick îi spuse sultanului:

— Dacă aveți nevoie de bani pentru vreo cauză care să merite, pot să aranjez să fie transferați dintr-o sursă sigură, fără riscuri din punctul meu de vedere. Este foarte important pentru mine să facem ceva în privința lui Kennedy.

— Am înțeles perfect, îi răspunse sultanul. Dar hai să nu mai vorbim despre afaceri. Am o datorie de gazdă față de dumneavoastră.

*

Annee, care se ascunsese împreună cu familia în Sicilia, fu surprinsă când primi convocarea la o întrunire cu alți membri ai Sutei.

Se întâlni cu ei la Palermo. Erau doi tineri pe care îi cunoscuse pe vremea când fuseseră cu toții studenți la Roma. De cel mai în vârstă dintre ei, care avea acum vreo treizeci de ani, îi plăcuse întotdeauna foarte mult. Era înalt, dar adus de spate, şi purta ochelari cu rame de aur. Fusese un student strălucit, făcut pentru o carieră remarcabilă de profesor în studii etrusce. În relațiile personale era blând şi prietenos, iar violența lui politică își avea originea în faptul că detesta lipsa de logică şi cruzimea unei societăți capitaliste. Îl chema Giancarlo.

Despre celălalt membru la Primei Sute, Annee ştia că fusese instigatorul partidelor de stânga din universitate. Era un tip zgomotos, dar un orator strălucit, căruia îi făcea plăcere să incite masele la violență, deşi personal era incapabil de acțiune. Se schimbase radical după ce fusese arestat de forțele speciale de poliție antiteroriste şi supus unui interogatoriu sever. Cu alte cuvinte, își aminti Annee, îl bătuseră de scoseseră untul din el şi-l băgaseră o lună în spital. După această experiență, Sallu, fiindcă așa îl chema, începuse să tacă şi să facă. În cele din urmă fusese recunoscut ca unul din Arhanghelii Violenței şi unul din membrii Primei Sute.

Giancarlo şi Sallu își duceau acum viața pe ascuns, de teama poliției antiteroriste, şi aranjaseră cu prudență această întâlnire. Annee fusese convocată la Palermo şi primise instrucțiuni să se plimbe şi să facă un tur al oraşului până va fi contactată. În a doua zi a şederii ei la Palermo, Annee cunoscu într-o prăvălioară o femeie pe nume Livia, care o luă la o întrunire într-un mic restaurant. Erau singure în local. Restaurantul fusese închis publicului. Proprietarii şi singurul chelner făceau, fără îndoială, parte din organizația conspirativă. Apoi din bucătărie apărură Giancarlo şi Sallu. Giancarlo făcea pe chelnerul, iar ochii îi scânteiau de încântare. Avea în mână un bol uriaş cu spaghete, înnegrite de zeama scursă dintr-un calmar. În spatele lui,

Sallu venea cu un coş din nuiele, plin cu pâine aurie cu susan şi cu o sticlă cu vin.

Cei patru — Annee, Livia, Giancarlo şi Sallu — se aşezară la masă. Giancarlo îi servi cu spaghete, iar chelnerul le aduse salata, o farfurie cu şuncă rozalie şi brânză.

— Fiindcă luptăm pentru o viaţă mai bună nu înseamnă că trebuie să murim de foame, zise Giancarlo, care zâmbea şi părea complet relaxat.

— Şi nici de sete, adăugă Sallu, turnând vin, deşi se vedea că era neliniştit.

Femeile aşteptară să fie servite. Făcea parte din protocolul evoluţionar ca ele să nu-şi asume atribuţiile stereotipe ale propriului sex. Dar li se părea amuzant că veniseră să primească ordine de la bărbaţi. În timpul mesei, Giancarlo deschise discuţia:

— Voi două aţi fost foarte isteţe, zise el. Se pare că nu sunteţi suspectate de participare la operaţiunea de la Paşte. Aşa că s-a stabilit că vă putem folosi în această nouă misiune. Sunteţi amândouă extrem de competente. Aveţi experienţă, dar, ceea ce e mult mai important, aveţi voinţă. Aţi fost convocate, dar trebuie să vă avertizez. Acţiunea asta e mult mai periculoasă decât cea de la Paşte.

— Trebuie să ne oferim serviciile înainte de a ni se spune detaliile? întrebă Livia.

— Da, se auzi răspunsul prompt al lui Sallu.

— Întotdeauna pui întrebarea asta de rutină, dacă ne oferim să luăm parte la misiune, zise Annee nerăbdătoare. Crezi că am venit aici pentru spaghetele astea amărâte? Dacă am venit înseamnă că suntem gata să acţionăm. S-auzim.

Giancarlo dădu din cap; o găsea amuzantă pe Annee.

— Sigur, sigur, îi răspunse el.

Dar nu se grăbi. Continuă să mănânce şi spuse gânditor:

— Spaghetele astea nu-s deloc rele.

Râseră cu toţii, iar în clipa aceea Giancarlo îşi începu explicaţiile:

— Operaţiunea este îndreptată împotriva preşedintelui Statelor Unite. Acesta trebuie lichidat. Domnul Kennedy a declarat că bomba nucleară care a explodat la New York a fost operaţiunea organizaţiei noastre. Guvernul lui intenţionează să creeze echipaje operative care

să ne vâneze prin toată lumea. Vin de la o întrunire unde prietenii noştri de pretutindeni au decis să coopereze cu noi în această misiune.

— În America n-avem nici o şansă, zise Livia. De unde facem rost de bani, linii de comunicaţii, case conspirative, cum recrutăm personal? Şi mai presus de toate, informaţiile necesare? N-avem nici o bază în America.

— Banii nu reprezintă o problemă, îi răspunse Sallu. Suntem finanţaţi. O să avem oameni infiltraţi peste tot, care or să cunoască din această operaţiune numai strictul necesar.

— Livia, tu o să pleci prima, interveni Giancarlo. Suntem puternic susţinuţi în America, de către oameni extrem de influenţi. Ei or să ne ajute să facem rost de case conspirative şi de linii de comunicaţii. O să ai la dispoziţie fonduri în anumite bănci. Annee, tu vei pleca mai târziu, ca şef al acestei operaţiuni. Vei avea rolul cel mai delicat.

Annee fu străbătută de un fior de încântare. În sfârşit, va conduce o operaţiune! Va fi asemenea lui Romeo şi Yabril. Gândurile îi fură întrerupte de vocea Liviei:

— Ce şanse avem? întrebă ea.

— Tu n-o să ai probleme, zise Sallu, încercând să o liniştească. Dacă ne descoperă, pe tine or să te lase liberă, ca să ne poată sălta pe toţi. Până când intră Annee în acţiune, tu o să fii în Italia.

— Aşa e, îi zise Giancarlo lui Annee. Tu vei risca cel mai mult.

— Înţeleg, zise Annee.

— Şi eu, zise Livia. Voiam să întreb, de fapt, care sunt şansele de reuşită?

— Foarte mici, zise Giancarlo. Dar chiar dacă dăm greş, tot câştigăm. O să declarăm că suntem nevinovaţi.

Îşi petrecură restul după-amiezei parcurgând planurile de acţiune, codurile pe care urmau să le utilizeze, proiectele pentru crearea reţelelor de lucru speciale. Se întunecase deja când terminară, iar Annee puse întrebarea care fusese ocolită toată după-amiaza.

— Spune-mi, în cel mai rău caz ar putea fi vorba de o misiune sinucigaşă?

Sallu îşi plecă ochii. Giancarlo îşi aţinti privirea blândă asupra lui Annee şi încuviinţă din cap.

— S-ar putea. Dar asta veți hotărî voi, nu noi. Romeo și Yabril unt încă în viață și sperăm să le putem obține eliberarea. Vă promit celași lucru în cazul în care veți fi prinse.

CAPITOLUL 17

Divizia specială a lui Christian Klee din cadrul F.B.I.-ului se cupa de supravegherea pe calculator a membrilor Clubului Socrate i a celor din Congres. Primul lucru pe care-l făcea Klee în fiecare limineață era să parcurgă rapoartele întocmite de agenți. Lucra ersonal pe propriul calculator de birou și își codificase toate rogramele, ca să-și asigure exclusivitatea accesului la informațiile e care le deținea.

În dimineața aceea parcurse datele referitoare la David Jatney și Cryder Cole. Klee punea mare preț pe presimțirile lui, iar de data asta intuiția îi spunea că Jatney reprezenta un pericol. Nu mai trebuia să-și facă griji din pricina lui Cole. Tipul ajunsese un motociclist entuziast și își zdrobise capul de o stâncă în Provo, Utah. Studie imaginea de pe monitor, fața plină de sensibilitate, ochii întunecați, adânciți în orbite, felul în care chipul acela își pierdea frumusețea din momentele de seninătate, căpătând o intensitate înspăimântătoare în clipele de emoție. Sentimentele în sine erau urâte sau doar fizionomia care le exprima?

Jatney era supravegheat, dar nu îndeaproape, fiind vorba doar de o idee a lui Klee. Dar când citi rapoartele de pe computer, Christian trăi un sentiment de satisfacție. Larva aceea îngrozitoare care era David Jatney încerca să spargă coaja oului și să iasă la lumină.

*

David Jatney trăsese în Louis Inch din cauza unei tinere femei pe care o chema Irene Fletcher. Irene era încântată că cineva încercase să-l omoare pe Inch, dar nu aflase niciodată că cel care trăsese era iubitul ei. Și asta în ciuda faptului că îl implora în fiecare zi să-i dezvăluie gândurile cele mai intime.

Se cunoscuseră pe Montana Avenue. Irene era vânzătoare la o

brutărie renumită, Fioma Bake Shop, care vindea cele mai bune sortimente de pâine din America. David obişnuia să cumpere de acolo biscuiți şi cornuri şi sporovăia cu fata până când îl servea. Într-o zi, Irene îi spusese:

— Vrei să ieşim împreună diseară? Plătim nemțeşte.

David îi zâmbise. Irene nu semăna deloc cu blondele ei compatrioate din California. Fața rotundă şi drăguță, puțin durdulie, exprima hotărâre, iar fata arăta ceva mai în vârstă decât el. Avea douăzeci şi cinci de ani, dar ochii cenuşii îi scânteiau de viață şi în conversațiile pe care le avuseseră se dovedise inteligentă. Aşa că acceptase. La drept vorbind, era singur.

Începuseră o legătură amoroasă, amicală şi degajată. Irene Fletcher n-avea nici timp şi nici înclinații către o relație mai serioasă. Avea un fiu de cinci ani şi locuia în casa mamei sale. Era foarte activă în politica locală şi interesată profund de religiile orientale, ceea ce nu era deloc obişnuit la tinerii din California de Sud. Pentru Jatney, legătura lor era o experiență reconfortantă.

Irene venea adeseori la întruniri cu fiul ei Campbell şi când discuțiile se prelungeau până noaptea târziu, îşi învelea pur şi simplu băiețelul într-o pătură indiană şi-l punea să doarmă pe podea, în timp ce ea scotea în evidență cu ardoare meritele vreunui candidat la o funcție politică sau ale vreunui proroc la modă din Extremul Orient. Uneori David se culca şi el împreună cu puştiul.

Lui Jatney relația asta îi convenea de minune — cei doi n-aveau nimic în comun. El ura religia şi disprețuia politica. Irene detesa filmele şi o interesau doar cărțile despre religiile exotice şi studiile sociale de stânga. Dar îşi țineau de urât şi fiecare umplea un gol din existența celuilalt. Când făceau dragoste erau amândoi puțin detaşați, dar întotdeauna prietenoşi. Uneori, în timp ce se îmbrățişau, Irene se lăsa pradă unor efuziuni de tandrețe, dar îşi revenea imediat la normal.

Era bine că Irenei îi plăcea să vorbească şi lui David să asculte. Obişnuiau să stea în pat, ea vorbea ore în şir, iar el juca rolul auditoriului. Uneori era interesant ce spunea, alteori nu. Lui David i se părea interesantă lupta dintre deținătorii de proprietăți imobiliare şi micii proprietari din Santa Monica. Jatney le ținea partea celor din urmă. Îi plăcea Santa Monica; îi plăceau casele joase cu două etaje şi

magazinele cu un singur cat, vilele în stil spaniol, atmosfera plină de sănătate şi lipsa totală a edificiilor religioase, înghiţite de genul tabernacolelor mormone din statul lui natal, Utah. Îi plăcea întinderea imensă a Pacificului, a cărui vedere nu era obstrucţionată de zgârie-nori de sticlă şi beton. Şi o considera pe Irene o eroină pentru că se lupta cu căpcăunii din domeniul imobiliar ca să păstreze această frumuseţe.

Irene vorbea despre preoţii hinduşi şi le asculta prelegerile înregistrate pe bandă. Aceşti guru i se păreau lui David mult mai drăgăstori şi mai plini de umor decât preoţii bisericii mormone pe care-i ascultase de atâtea ori în copilărie, iar crezurile lor erau mai poetice, minunile lor mai pure şi mai spirituale, mai eterice decât tăbliţele din aur şi îngerul, fastuoasele simboluri ale bisericii mormone. Şi, ar până la urmă erau la fel de plictisitori, pentru că şi ei condamnau lucrările lumeşti şi goana după succes pe pământ, adică exact ceea ce Jatney dorea cu atâta disperare.

Iar Irene nu se mai oprea din vorbit. Trăia un fel de extaz, chiar şi atunci când vorbea despre lucruri absolut banale. Spre deosebire de Jatney, Irene considera că viaţa ei, deşi obişnuită, era plină de miez. Şi uneori, când era transportată şi-şi diseca emoţiile timp de o oră fără încetare, David avea impresia că Irene era o stea din ceruri, care se făcea din ce în ce mai mare şi mai strălucitoare în timp ce el cădea într-o gaură neagră fără fund, prăvălindu-se fără ca ea să observe.

Lui David îi plăcea şi faptul că Irene era generoasă cu lucrurile materiale, dar zgârcită cu propriile emoţii. Nu ajungea niciodată la anhanghie, nu se prăbuşea nicicând în întunericul acela absolut. Steaua ei creştea mereu şi nu-şi pierdea niciodată strălucirea. Iar el îi era recunoscător că se întâmpla aşa. Nu-şi dorea să trăiască împreună cu ea o viaţă întunecată.

Într-o seară făcuseră o plimbare pe plajă, până aproape de colonia Malibu. Lui David Jatney i se părea ciudat să vadă de-o parte imensitatea oceanului, apoi un şir de case, iar pe partea cealaltă munţii, aproape mărginind oceanul. Irene adusese cu ea pături, o pernă şi pe Campbell. Se aşezaseră pe plajă, iar băieţelul, învelit în pleduri, adormise.

Stăteau pe pătură, copleşiţi de frumuseţea nopţii. În clipa aceea

erau îndrăgostiți unul de altul. Priveau oceanul, negru-vinețiu în lumina lunii și păsările fusiforme care țopăiau pe creasta valurilor.

— David, spuse Irene, nu mi-ai spus niciodată nimic despre tine. Vreau să te iubesc, dar tu nu mă lași să te cunosc.

David fu emoționat. Râse oarecum neliniștit și-i răspunse:

— Primul lucru pe care ar trebui să-l știi despre mine este că sunt un mormon cu rază lungă de acțiune.

— N-am știut, răspunse Irene.

— Când ești crescut în spiritul mormonilor ești învățat că n-ai voie să bei, să fumezi sau să comiți adulter. Când faci așa ceva, trebuie să fii la cel puțin zece mile depărtare de orice loc unde te-ar putea cunoaște cineva.

Apoi îi povesti despre copilăria lui și despre cât de mult ura biserica mormonilor.

— Te învață că e în regulă să minți, dacă în felul acesta ajuți biserica. Ticăloșii ăștia ipocriți îți servesc fel de fel de rahaturi cu îngerul Moroni și nu știu ce tăblițe de aur. Și poartă veșminte de înger. Deși trebuie să admit că părinții mei n-au crezut niciodată în povestea asta, le atârnau pe sârmele de rufe. E cel mai caraghios lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Ce sunt veșmintele de înger? îl întrebă Irene, ținându-l de mână, ca să-l încurajeze să vorbească.

— E un fel de robă pe care o poartă, astfel încât să-i incomodeze când se regulează. Și sunt atât de ignoranți, încât nici măcar nu știu că în secolul al șaisprezecelea catolicii purtau și ei același gen de îmbrăcăminte, o cămașă care îți acoperea tot trupul și în care se practica o gaură, prin care te puteai regula, însă fără să-ți facă plăcere, ziceau ei. Pe când eram copil, vedeam veșminte de înger pe sârmele de rufe. Cât despre părinții mei, ei nu credeau în tâmpenia asta, dar pentru că taică-meu avea o anumită funcție în biserica mormonilor, trebuiau să etaleze veșmintele de înger.

David râse și adăugă:

— Dumnezeule, ce mai religie!

— E fascinant, dar atât de primitiv, răspunse Irene.

Iar David își zise: și ce dracu' o fi atât de civilizat la afurisiții ăia de guru care-ți spun că vacile sunt sacre, că fiecare din noi este

ncarnarea altcuiva, că viața nu înseamnă nimic şi-ți toarnă toate
rcăriile alea vrăjitoreşti despre karma?

Irene îi simți încordarea şi vru să-l facă să vorbească în
ntinuare. Îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui şi-i simți inima bătând
furie.

— I-ai urât? îl întrebă.

— Nu mi-am urât niciodată părinții. Au fost întotdeauna buni
mine.

— Mă refeream la cei din biserica mormonilor, zise Irene.

— Am urât biserica de când mă ştiu. Am urât-o încă de pe
remea când eram copil, îi uram pe preoți şi felul în care părinții mei
pupau în fund. Le uram ipocrizia. Te-ar putea omorî pentru că nu
şti de acord cu preceptele bisericii. Este de fapt o afacere, nu o credință,
sunt cu toții solidari. Aşa s-a îmbogățit taică-meu. Dar o să-ți spun
e m-a dezgustat cel mai mult. Au nişte uleiuri speciale, oficialii de
rim rang ai bisericii se miruiesc în secret, ca să ajungă în rai înaintea
ltora. Ca şi cum cineva ți-ar lua-o înainte la coadă, când aştepți un
axi sau o masă într-un birt.

— Majoritatea religiilor sunt aşa, cu excepția celor indiene.
Trebuie doar să fii atent la karma.

Se opri un moment, apoi continuă:

— De aceea încerc să rămân curată, să nu fiu lacomă de bani.
De aceea nu pot să lupt împotriva semenilor mei pentru comorile din
lumea asta. Trebuie să-mi păstrez puritatea spiritului. Avem întruniri
speciale. Santa Monica trece printr-o criză teribilă la ora actuală. Dacă
nu suntem atenți, marii proprietari de imobile vor distruge tot ceea ce
apărăm noi acum, iar oraşul va fi plin de zgârie-nori. Or să mărească
atât de mult chiriile, încât oamenii ca tine şi ca mine or să fie obligați
să-şi părăsească apartamentele.

O ținu aşa la nesfârşit, iar David o ascultă, cuprins de un
sentiment de pace. Ar fi putut zăcea pe plaja aceea o veşnicie, pierdut
în timp, în frumusețea locului şi în inocența acestei fete căreia nu-i era
frică de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla pe lumea asta. Irene îi povesti
despre un tip, Louis Inch, care încerca să-i mituiască pe consilierii
municipali ca să schimbe legile privind construcțiile civile şi chiriile.
Părea să ştie o mulțime de lucruri despre tipul ăsta, făcuse investigații.

Era posibil ca tipul să fie vreun demnitar al bisericii mormonilor. În cele din urmă, Irene zise:

— Dacă nu mi-aş periclita karma, l-aş omorî pe ticălosul ăsta.

— Eu l-am omorât cândva pe preşedinte, îi zise David râzând.

Şi-i povesti despre jocul de-a asasinatul, despre vânătoare, când timp de o zi fusese eroul universităţii.

— Iar oficialii bisericii mormonilor care conduceau instituţia m-au dat afară, mai zise el.

Dar Irene era ocupată cu băieţelul ei, care avusese un coşmar şi se trezise plângând. Linişti copilul şi îi spuse lui David:

— Mâine seară tipul ăsta, Inch, ia masa cu câţiva dintre consilierii municipali. Îi duce la Michael's şi ştii ce înseamnă asta. O să încerce să-i mituiască. Tare mi-ar plăcea să-l împuşc pe ticălos.

— Eu nu-mi fac griji în legătură cu karma mea, zise David. O să-l împuşc în locul tău.

Râseră amândoi. Dar în seara următoare David îşi curăţă puşca de vânătoare pe care o adusese din Utah şi trase în limuzina lui Louis Inch. De fapt, nu intenţionase să ţintească pe nimeni, iar glonţul nimerise mult mai aproape de victimă decât voise el. Fusese doar curios să vadă dacă era în stare s-o facă.

CAPITOLUL 18

Ideea de a-l prinde în cursă pe Christian Klee îi aparţinuse lui Sal Troyca. Parcurgând declaraţiile pe care guvernanţii fuseseră obligaţi să le dea comisiilor congresionale de investigare a exploziei nucleare din New York, Troyca remarcase afirmaţia lui Klee, cum că preocuparea lui principală fusese cumplita criză internaţională legată de deturnarea avionului. Observase, de asemenea, că în declaraţii Klee nu vorbea despre o anumită perioadă de timp când dispăruse de pe scena Casei Albe. Unde fusese atunci?

Era sigur că n-aveau să afle nimic de la Klee. Dar în mod cert, numai ceva extrem de important l-ar fi putut face să se evapore în timpul crizei. Dacă tocmai atunci se dusese să-i interogheze pe Gresse şi Tibbot?

Troyca nu se consultă cu şeful său, congressmanul Jintz. O sună pe Elizabeth Stone, consilierul administrativ al senatorului Lambertino, şi aranjă să ia masa împreună într-un restaurant obscur. În una care trecuse de la explozia bombei nucleare cei doi deveniseră o chipă, atât pe plan profesional, cât şi particular.

La prima lor întâlnire, din iniţiativa lui Troyca, ajunseseră la o înţelegere. Sub frumuseţea impersonală şi rece a lui Elizabeth Stone se ascundea de fapt un temperament focos şi plin de senzualitate, deşi femeia avea o minte lucidă şi ascuţită brici.

— Şefii noştri îşi pierd posturile în noiembrie, fusese primul lucru pe care i-l spusese ea lui Troyca. Cred că ar trebui să ne gândim la viitor.

Aceste cuvinte îl uluiseră pe Sal Troyca. Era bine cunoscut faptul că Elizabeth Stone era o persoană loială, mâna dreaptă a şefului ei.

— Lupta nu s-a sfârşit încă, zisese el.

— Ba da, îi răspunsese Elizabeth Stone. Şefii noştri au încercat să-l dea jos pe preşedinte. Acum Kennedy este cel mai mare erou al acestei ţări, de la Washington încoace. Şi-o să le dea un şut în fund.

Loialitatea lui Troyca faţă de şeful lui îi era dictată de instinct. Nu dintr-un simţ al onoarei, ci pentru că era unul din participanţii la acest joc nu voia să accepte că făcea parte din tabăra învinşilor.

— A, o s-o scoatem noi la capăt, rostise Elizabeth Stone. Dar nu vreau să lăsăm impresia că suntem din cei care fug când nava se duce la fund. O să acţionăm elegant. Dar pot să fac rost pentru amândoi de o slujbă mai bună.

Îi zâmbise strengăreşte, iar Troyca se îndrăgostise de surâsul acela. Era un zâmbet ispititor, plin de o viclenie conştientă, un zâmbet care voia să spună că dacă el nu era încântat de ea, era un ticălos. Sal îi întorsese zâmbetul.

Troyca avea, chiar şi după propriul lui mod de-a gândi, un gen de farmec porcesc, libidinos, care cucerea numai un anumit tip de femei, spre surprinderea lui personală şi a altor bărbaţi. Bărbaţii îl respectau pentru iscusinţă, pentru spiritul energic şi pentru capacitatea de-a fi un bun executant. Faptul că, în chip atât de misterios, reuşea să le farmece pe femei, le stârnea o admiraţie neprefăcută.

— Şi dacă vom fi parteneri, îi spusese el lui Elizabeth Stone, înseamnă că o să pot să te şi regulez?

— Doar dacă eşti dispus să te angajezi în această relaţie, îi răspunsese Elizabeth.

Două cuvinte ura Troyca cel mai mult în limba engleză: „angajament" şi „relaţie".

— Vrei să spui o relaţie adevărată, adică să avem nişte obligaţii unul faţă de celălalt, ca în dragoste? întrebase el. Aşa cum se angajau servitorii negri faţă de stăpâni în Sudul tău drăguţ?

Elizabeth oftase.

— Tâmpeniile astea ale tale ne-ar putea crea necazuri, zisese ea. Pot să aranjez ceva pentru noi. I-am fost de mare ajutor lui Helen Du Pray în cariera politică. Mi-e datoare. Şi trebuie să fim realişti. Jintz şi Lambertino or să fie desfiinţaţi în alegerile din noiembrie. Helen Du Pray îşi restructurează personalul, iar eu o să fiu unul din consilierii ei. Am un loc pentru tine ca adjunct al meu.

— Pentru mine e o retrogradare, zisese Sal zâmbind. Dar dacă eşti bună la pat pe cât cred eu, atunci mă mai gândesc.

— N-o să fie o retrogradare, fiindcă atunci n-o să mai ai slujbă, i-o întorsese Elizabeth Stone iritată. Şi o să avansezi odată cu mine. Până la urmă o să ajungi consilier al vicepreşedintelui şi o să ai propriul tău serviciu de care o să răspunzi.

Se oprise un moment, iar apoi continuase:

— Ascultă, ne-am simţit atraşi unul de celălalt încă de atunci, de când ne-am întâlnit în biroul senatorului. Poate n-a fost dragoste, dar a fost în mod sigur dorinţă la prima vedere. Am auzit că te regulezi cu subalternele. Dar te înţeleg. Lucrăm amândoi din greu, n-avem timp nici pentru viaţa socială şi nici pentru dragoste. Am obosit şi eu să mă regulez de câteva ori pe lună cu diverşi tipi doar pentru că sunt singură. Vreau o legătură adevărată.

— Prea te grăbeşti, îi zise Troyca. Ei, dar dacă e vorba de consilier prezidenţial...

Dăduse din umeri şi zâmbise larg, semn că glumise. Elizabeth Stone îi zâmbise la rândul ei. Era un zâmbet neînduplecat, dar Troyca îl găsea fermecător.

— Cei din familia Kennedy n-au avut niciodată noroc, rostise

S-ar putea ca vicepreşedintele să ajungă preşedinte. Dar te rog fi serios. De ce n-am putea forma o echipă, dacă preferi să-i spui aşa? Nici unul din noi nu vrea să se căsătorească. Nici tu şi nici eu nu vrem copii. De ce să nu ne împărţim viaţa, păstrându-ne fiecare locuinţa lui, evident, dar trăind cumva împreună? N-am mai fi singuri, am face dragoste şi am putea lucra împreună ca o echipă. Ne-am satisface nevoile umane şi am munci cu maximă eficienţă. Dacă ar merge, ar fi un aranjament formidabil. Dacă nu, nici unul n-ar avea nimic de pierdut. Avem timp până în noiembrie.

În seara aceea făcuseră dragoste, iar Elizabeth Stone fusese o revelaţie pentru Troyca. Ca mulţi oameni timizi şi rezervaţi, femei sau bărbaţi, Elizabeth era plină de pasiune şi tandreţe în pat. Iar faptul că totul se întâmplase în casa lui Elizabeth fusese de bun augur. Troyca nu ştiuse că era bogată şi se gândise că îi ascunsese acest lucru, ca un adevărat WASP (White Anglo-Saxon Protestant = Alb Protestant Anglo-Saxon — n.tr.), în timp ce el într-o situaţie similară şi-ar fi dat ghiere. Troyca pricepuse imediat că acolo ar fi putut trăi foarte bine amândoi, mult mai bine decât în apartamentul lui. Acolo, împreună cu Elizabeth Stone, şi-ar fi putut face un birou. Casa din oraş era îngrijită de trei servitori şi n-ar mai fi trebuit să piardă timp şi să-şi bată capul cu detalii neplăcute, ca de exemplu să-şi ducă hainele la curăţat sau să-şi cumpere mâncare şi băutură. Iar Elizabeth Stone, deşi feministă cum era, se comporta în pat ca o curtezană din poveşti. Era sclava plăcerilor lui. Poate că femeile erau aşa doar prima dată, îşi spusese Troyca. Exact ca atunci când veneau la un interviu în vederea obţinerii unei slujbe, după care nu mai arătau niciodată la fel de bine. Dar în luna care urmase, Elizabeth îi dovedise că se înşela. Astfel că relaţia lor progresase până ajunsese aproape perfectă. Era minunat pentru amândoi ca, după lungile ore petrecute cu Jintz şi Lambertino, să vină acasă, să iasă în oraş pentru o cină târzie şi apoi să doarmă împreună şi să facă dragoste. Dimineaţa plecau tot împreună la serviciu. Pentru prima dată în viaţă, Troyca se gândise la căsătorie. Dar ştia din instinct că Elizabeth nu ar vrea aşa ceva. Duceau o viaţă cumpătată, împărţindu-şi munca, singurătatea şi iubirea, pentru că ajunseseră să se iubească. Dar cea mai mare plăcere a lor era să comploteze cum să schimbe lumea.

Căzuseră de acord amândoi că Francis Kennedy avea să fie reales în noiembrie. Elizabeth era convinsă că toată campania montată de Congres şi de Clubul Socrate împotriva preşedintelui era sortită eşecului. Troyca nu era la fel de sigur. Mai erau o mulţime de cărţi în joc.

Elizabeth îl ura pe Kennedy. Nu era o ură de natură personală. Era vorba doar de o poziţie de nezdruncinat împotriva unui om pe care îl considera un tiran.

— Cel mai important lucru, zicea ea, este ca Francis Kennedy să nu fie lăsat să aibă un Congres al lui în noul mandat. Acolo trebuie să se dea bătălia. Este clar, din declaraţiile pe care le-a făcut în campania electorală, că va modifica structura democraţiei americane. Iar acest lucru va crea o situaţie istorică foarte periculoasă.

— Dacă eşti atât de tare contra lui, cum poţi să accepţi un post de consilier al vicepreşedintelui, după alegeri? o întrebase Sal.

— Noi nu facem politică, îi răspunsese Elizabeth. Noi suntem administratori. Putem lucra pentru oricine.

*

În consecinţă, după o lună de intimitate, Elizabeth fu surprinsă când Sal îi ceru să se întâlnească, dar nu în casa confortabilă pe care o împărţeau, ci într-un restaurant.

— De ce nu putem discuta acasă?

— Ştii, rosti Sal precaut, am studiat o grămadă de documente care privesc o perioadă lungă de timp. Ministrul nostru de justiţie, Christian Klee, e un tip periculos.

— Şi? zise Elizabeth.

— S-ar putea să-ţi fi pus microfoane în casă.

— Eşti paranoic, îi răspunse Elizabeth râzând.

— Mda. Ei bine, ce zici de asta? Christian Klee i-a avut pe puştii ăia, Gresse şi Tibbot, în arest şi nu i-a interogat imediat. Există o perioadă de timp pe care Klee n-a justificat-o. Puştii au fost mituiţi şi li s-a spus să-şi ţină gura până ce familiile lor le angajează avocat. În ceea ce-l priveşte pe Yabril, Klee îl ţine ascuns şi nimeni nu are acces la el, nici ca să-l vadă şi nici ca să stea de vorbă cu el. Klee

ționează obstrucționist, iar Kennedy îl sprijină. Îl cred pe Klee în are de orice.

— I-ai putea sugera lui Jintz să-l citeze în fața unei comisii a ongresului, I-aș putea cere și eu același lucru senatorului Lambertino. n felul ăsta îl dăm deoparte pe Klee.

— Kennedy va invoca imunitatea executivului și îi va interzice á depună mărturie, zise Sal. Ne putem șterge la fund cu citațiile alea.

Pe Elizabeth felul lui vulgar de a vorbi o amuza, mai ales în at, dar de data asta nu se arătă deloc amuzată.

— Dacă face chestia asta, Kennedy își bate cuie în talpă. Ziarele i televiziunea o să-l crucifice.

— Bine, putem încerca, zise Sal. Dar ce-ai zice dacă am merge umai noi doi la Oddblood Gray și-am încerca să-l punem la colț? Nu-l putem obliga să vorbească, dar poate că o s-o facă. E un tip dealist și poate că, în forul lui interior, este oripilat de modul lamentabil în care a tratat Klee problema bombei nucleare. Poate chiar știe ceva concret.

*

Norocul le surâsese când îl aleseseră tocmai pe Oddblood Gray. Lui Gray nu-i făcea plăcere să se vadă cu ei, dar elementul decisiv în favoarea lor fu prietenia lui Elizabeth cu vicepreședintele Helen Du Pray. Gray nutrea pentru Du Pray un respect enorm.

Sal Troyca deschise discuția.

— Nu e ciudat că ministrul de justiție Christian Klee i-a avut în arest pe tinerii aceia înainte ca bomba să explodeze și n-a reușit să scoată nici o informație de la ei?

— Și-au exercitat drepturile constituționale, zise Gray prudent.

— Klee are reputația de a fi un bărbat eficient și descurcăreț. Puteau Gresse și Tibbot să-i stea împotrivă?

— Nu poți ști niciodată la ce să te aștepți de la Klee, răspunse Gray, dând din umeri.

— Domnule Gray, îl întrebă Elizabeth Stone direct, știți cumva sau aveți vreun motiv să credeți că ministrul justiției i-a interogat în secret pe cei doi?

Gray simți un val de mânie la auzul acestei întrebări. Dar ia

stai, îşi zise el, de ce să-l protejeze pe Christian Klee? La urma-urmei, majoritatea celor ucişi în New York fuseseră de culoare.

— Este o informaţie secretă, iar sub jurământ am să neg că v-am dat-o. Klee i-a interogat în secret pe cei doi, fără să facă însă nici o înregistrare pe aparatele de ascultare. Nu există nici o dovadă, deci vă puteţi gândi la ce e mai rău. Dar dacă o faceţi, trebuie să credeţi că preşedintele n-are nici un amestec în toată povestea.

CAPITOLUL 19

În zorii acelei dimineţi de început de mai, înainte de a se întâlni cu preşedintele, Helen Du Pray îşi făcu alergarea de cinci mile, ca să-şi limpezească gândurile. Ştia că nu numai administraţia, ci şi ea însăşi se afla la o răscruce periculoasă.

Îi făcea plăcere faptul că pentru Kennedy şi consilierii lui ea era o eroină, fiindcă refuzase să semneze petiţia de destituire a preşedintelui — deşi sentimentul acela izvora din ideea lor de onoare masculină, pe care Helen o disprețuia.

Acum trebuiau să se confrunte cu o mulţime de probleme pline de primejdii. Ce făcuse de fapt Klee? Ar fi putut să împiedice explozia bombei atomice? Oare lăsase bomba să explodeze pentru că ştia că îl va salva pe preşedinte? Pe Klee îl credea în stare de aşa ceva, dar pe Kennedy nu. Şi bineînţeles că acest lucru se putea face doar cu acordul preşedintelui.

Şi totuşi, mai era ceva.

Helen intuia acum în Kennedy un pericol potenţial. Era clar că va încerca să obţină un Congres obedient, care să-i facă pe plac. Oare ce-i va cere Kennedy Congresului? Era clar că va cere ca, în conformitate cu legea RICO, membrii Clubului Socrate să fie puşi sub acuzaţie. Iar acesta era un mod extrem de periculos de a utiliza puterea. Se va debarasa oare de toate principiile democratice şi etice pentru a-şi pune în aplicare ideile de construire a unei Americi mai bune? Kennedy încerca să-l protejeze pe Klee, iar Oddblood se răzvrătea împotriva acestui lucru. Lui Helen Du Pray îi era teamă de astfel de disensiuni. Menirea consilierilor prezidenţiali era aceea de a-l sluji pe

reşedinte. Vicepreşedintele trebuie să-l urmeze. Era obligat s-o facă. Sau să demisioneze. Ce lovitură teribilă ar fi reprezentat acest lucru pentru Kennedy! Nemaivorbind de faptul că asta ar fi însemnat sfârşitul carierei ei politice. Deci, ea va fi ultima capabilă să trădeze. Bietul Francis, cum o să procedeze cu Yabril?

Helen recunoştea că Francis Kennedy putea deveni la fel de neîndurător ca şi adversarii lui, Congresul, Clubul Socrate şi Yabril. Sigur, Francis putea să-i distrugă pe toţi — tragediile vieţii îi marcaseră ireversibil creierul.

Îşi simţi spatele şiroind de sudoare, muşchii coapselor o dureau şi îşi dori să alerge aşa la nesfârşit şi să nu se mai întoarcă niciodată la Casa Albă.

*

Doctorului Zed Annaccone îi era teamă de întâlnirea cu preşedintele şi consilierii lui. Îi făcea oarecum rău să discute despre ştiinţă atunci când ştiinţa era amestecată în planurile politice şi sociale. N-ar fi acceptat niciodată să fie consilierul în ştiinţe medicale al preşedintelui, dacă n-ar fi fost singura modalitate de a-şi asigura bugetul necesar mult îndrăgitului său Institut de Cercetări în Domeniul Creierului.

Când trata direct cu Francis Kennedy nu era chiar atât de rău. Tipul era extrem de inteligent şi avea înclinaţie spre ştiinţă, deşi articolele din ziare care pretindeau că preşedintele ar fi putut ajunge un mare savant, erau de-a dreptul absurde. Dar Kennedy înţelegea cu siguranţă valoarea subtilă a cercetării şi faptul că până şi teoriile ştiinţifice fantasmagorice puteau duce la rezultate miraculoase. Deci, nu Kennedy era problema, ci consilierii, Congresul şi toţi balaurii ăia birocratici. Plus C.I.A. şi F.B.I., care îl şicanau tot timpul.

Înainte de-a lucra la Washington, doctorul Annaccone nu-şi dăduse seama cu adevărat de prăpastia enormă dintre ştiinţă şi societate. Era scandalos că, în timp ce ştiinţa avansase atât de mult în domeniul cercetărilor creierului, disciplinele sociologice şi politice aproape că rămăseseră pe loc. Lui Annaccone i se părea incredibil că omenirea mai purta încă războaie, extrem de costisitoare şi în avantajul nimănui. I se părea incredibil că bărbaţii şi femeile încă se ucideau între ei,

când existau tratamente care puteau distruge tendințele criminale ale firii omenești. I se părea demn de dispreț faptul că genetica era atacată de politicieni și de mijloacele de informare în masă, ca și cum corectarea biologicului ar fi dus la distrugerea vreunui duh sfânt. Mai ales când era limpede că rasa umană, așa cum era constituită genetic, era condamnată.

Doctorul Annaccone fusese pus la curent cu subiectul întrunirii. Încă existau îndoieli dacă explozia bombei atomice făcuse sau nu parte din planul terorist de subminare a influenței Americii în lume — adică dacă exista vreo legătură între cei doi tineri profesori de fizică, Gresse și Tibbot, și liderul teroriștilor, Yabril. Annaccone urma să fie întrebat dacă era cazul să se folosească testul PET pentru a-i interoga pe prizonieri și pentru a stabili astfel adevărul.

Toate astea îl enervaseră. De ce nu-i ceruseră să facă testul PET *înainte* ca bomba să explodeze? Christian Klee afirmase că fusese prins de criza pe care o reprezentase deturnarea avionului și că amenințarea cu bomba nucleară nu i se păruse atât de gravă. Ceea ce era un raționament absolut idiot. Iar președintele Kennedy răspunsese negativ, din motive umanitare, la cererea lui Klee de aprobare a efectuării testului PET. Dacă cei doi tineri ar fi fost nevinovați, iar testul le-ar fi vătămat creierul, s-ar fi comis un act inuman. Dar Annaccone știa că acesta era doar argumentul unui politician care încerca să-și construiască o acoperire.

Îi explicase minuțios lui Kennedy în ce consta testul, iar Kennedy înțelesese că această procedură era aproape sută la sută sigură, determinând subiectul să spună adevărul. Ar fi putut să localizeze bomba și s-o dezamorseze. Avuseseră timp suficient. Era regretabil, ca să nu spună mai mult, că atâția oameni fuseseră omorâți sau răniți. Dar Annaccone simțea și un fel de admirație ascunsă față de cei doi tineri oameni de știință. Ar fi vrut să aibă curajul lor, pentru că demonstraseră într-adevăr ceva. Evident, într-un mod cu totul nebunesc, dar o făcuseră. Demonstraseră că, pe măsură ce omul câștiga în cunoaștere, creștea probabilitatea declanșării unui dezastru atomic, provocat de indivizi izolați. Dar tot așa de adevărat era și faptul că lăcomia întreprinzătorilor particulari sau megalomania unui lider politic ar fi putut provoca același lucru. Numai că acești tinerei se gândiseră,

cu siguranță, la avantajele sociologice, nu la cele științifice. Se gândiseră să reprime știința, să-i frâneze mersul înainte. Bineînțeles însă, adevăratul răspuns stătea, de fapt, în schimbarea structurii genetice a omului, astfel încât violența să devină un act imposibil. Să pui frâne în gene și în creier la fel cum le pui la o locomotivă. Simplu ca bună ziua.

În timp ce-l aștepta pe președinte în sala de consiliu, Annaccone se izolă de ceilalți oameni din încăpere, adâncindu-se în lectura maldărului de însemnări și articole pe care le adusese cu el. Întotdeauna se simțise animat de aversiune față de consilierii prezidențiali. Christian Klee nu scăpa din ochi Institutul Național pentru Cercetări în Domeniul Creierului și uneori decreta că anumite cercetări ale doctorului aveau caracter secret. Lui Annaccone acest lucru îi displăcea și, ori de câte ori putea, folosea tactici diversioniste. Adeseori îl surprinsese faptul că Klee se dovedea mai deștept decât el în astfel de probleme. Ceilalți consilieri, Eugene Dazzy, Oddblood Gray și Arthur Wix, erau niște primitivi, lipsiți de orice fel de înțelegere a științei, adânciți în probleme de sociologie și ocârmuire, mult mai puțin importante.

Annaccone observă că erau prezenți atât vicepreședintele Helen Du Pray, cât și șeful C.I.A., Theodore Tappey. Nu contenea să se mire că o femeie era vicepreședinte al Statelor Unite. Avea sentimentul că știința se opunea unei asemenea chestii. În cercetările lui asupra creierului, simțise întotdeauna că într-o zi va da peste o deosebire fundamentală între creierul bărbătesc și cel femeiesc și îl amuza faptul că acest lucru nu se întâmpla. Îl amuza pentru că, dacă ar fi găsit o astfel de discrepanță, s-ar fi iscat un tămbălău pe cinste.

Pe Theodore Tappey, Annaccone îl considerase întotdeauna un primitiv. Tipul era angajat în mașinațiuni inutile, împotriva semenilor din rasa umană, doar pentru niște mici avantaje în politica externă. O străduință atât de inutilă pe termen lung.

Doctorul Annaccone își scoase niște hârtii din servietă. Avea la îndemână un articol interesant despre presupusa particulă denumită tahion. Se gândi că nimeni din încăpere nu auzise încă de ea. Pentru că, deși era specialist în domeniul creierului, doctorul Annaccone avea vaste cunoștințe în toate ramurile științifice.

Așa că în prezent studia articolele despre tahioni. Oare chiar

existau? De douăzeci de ani, fizicienii nu încetau să se certe pe această temă. Fiindcă, dacă existau, tahionii ar fi bulversat teoriile lui Einstein; se părea că aceste particule se deplasau cu o viteză mult superioară celei a luminii, lucru pe care Einstein îl considerase imposibil. Evident, exista şi teza că tahionii se deplasaseră dintotdeauna mai repede decât lumina, dar ce naiba putea să însemne asta? Iar masa tahionilor avea un număr negativ. Ceea ce, din punct de vedere teoretic, era imposibil. Dar ceea ce era imposibil în viaţa reală putea fi posibil în lumea supranaturală a matematicilor. Iar apoi ce s-ar fi întâmplat? Cine ştie? Cui îi păsa? În mod sigur că nimănui din acea încăpere, unde erau adunaţi câţiva dintre cei mai puternici oameni de pe planetă. O ironie în sine. Tahionii puteau schimba viaţa oamenilor mai mult decât orice invenţie a acestora.

În cele din urmă îşi făcu apariţia preşedintele, iar toţi cei din încăpere se ridicară în picioare. Doctorul Annaccone îşi puse deoparte hârtiile. Simţea că întâlnirea asta putea fi amuzantă dacă reuşea să numere de câte ori clipeau cei din sală. Cercetările arătaseră că puteai depista dacă o persoană minte sau nu după cât de des clipea. Doctorul Annaccone era convins că o să aibă ce număra.

*

Francis Kennedy veni la întrunire îmbrăcat lejer, în pantaloni de sport şi o cămaşă albă peste care-şi pusese o vestă albastră din caşmir. Avea o bună dispoziţie extraordinară pentru un om copleşit de atâtea probleme.

După ce îi salută le spuse:

— Îl avem astăzi printre noi pe doctorul Annaccone, ca să putem stabili dacă între teroristul Yabril şi explozia bombei nucleare a fost sau nu vreo legătură şi ca să răspundă acuzaţiilor aduse de presă şi televiziune, potrivit cărora noi, cei din administraţie, am fi putut găsi bomba înainte de a exploda.

— Domnule preşedinte, zise Helen Du Pray, simţind că trebuia să pună această întrebare, în discursul pe care l-aţi ţinut în faţa Congresului aţi spus că Yabril a fost părtaş la operaţiunea de plasare a bombei nucleare. Aţi fost chiar categoric. Afirmaţiile dumneavoastră se bazau pe dovezi practice?

— Am crezut că e adevărat şi mai cred şi acum, îi răspunse Kennedy calm şi precis, pregătit pentru această întrebare.

— Dar despre ce dovezi e vorba? insistă Oddblood Gray.

Ochii lui Kennedy îi întâlniră pentru o clipă pe cei ai lui Klee, înainte să se întoarcă spre Annaccone cu un zâmbet forțat.

— De asta suntem aici. Ca să aflăm. Domnule doctor Annaccone, ce părere aveți despre chestiunea aceasta? Poate că ne dați o mână de ajutor. Vreți să-mi faceți o favoare? Nu mai descâlciți secretele universului pe hârtiuțele alea. Ați descoperit deja destule ca să ne băgați în bucluc.

Doctorul Annaccone mâzgălise câteva ecuații matematice pe foile de hârtie din dreptul lui. Înțelese că observația lui Kennedy fusese, de fapt, un reproş deghizat într-un compliment.

— Tot nu înțeleg, zise el, de ce n-ați semnat ordinul pentru testul PET înainte ca bomba să explodeze. Cei doi tineri erau deja arestați. Şi aveați autoritatea necesară, conform prevederilor Legii privind Controlul asupra Armelor Atomice.

— Dacă-ți amintești, tocmai treceam printr-o criză pe care o credeam cu mult mai periculoasă, zise Christian repezit. Gresse şi Tibbot pretindeau că sunt inocenți şi am avut dovezi doar cât să punem mâna pe ei, dar nu suficiente ca să-i acuzăm. După aceea tatăl lui Tibbot a fost avertizat şi ne-am trezit cu o grămadă de avocați foarte bine plătiți, care amenințau să ne facă o groază de probleme. Aşa că ne-am gândit să aşteptăm până se termină cealaltă criză, poate că o să avem şi mai multe dovezi.

— Christian, ai idee cum a fost avertizat tatăl lui Tibbot? întrebă vicepreşedintele Du Pray.

— Tocmai verificăm toate înregistrările telefonice din Boston ca să vedem de la cine a primit domnul Tibbot telefoanele. Până acum însă n-am descoperit nimic.

— Cu echipamentul tău ultrasofisticat ar fi trebuit să afli, zise şeful C.I.A., Theodore Tappey.

— Helen, asta e o pistă falsă, zise Kennedy. Hai să nu ne îndepărtăm de subiect. Domnule doctor Annaccone, dați-mi voie să vă răspund eu la întrebare. Christian încearcă să-mi preia o parte din responsabilități şi chiar aceasta este menirea consilierilor prezidențiali.

Am luat decizia de a nu autoriza testul PET. După câte se ştie, există un oarecare risc de vătămare a creierului şi nu am vrut să mi-l asum. Cei doi tineri au negat totul şi nu aveam nici o dovadă că bomba chiar exista, cu excepţia scrisorii de avertizare. Ne confruntam, de fapt, cu un atac grosolan din partea mass media, sprijinită de membrii Congresului. Vreau să pun o întrebare precisă. Aţi putea constata o eventuală legătură între Yabril şi profesorii Tibbot şi Gresse, dacă i-aţi supune pe toţi testului PET? S-ar rezolva astfel problema?

— Da, răspunse crispat doctorul Annaccone. Dar acum e vorba de un alt context. Folosiţi Legea privind Controlul asupra Armelor Nucleare ca să adunaţi dovezi pentru un proces penal, nu ca să descoperiţi unde se află bomba nucleară. Iar legea nu autorizează folosirea testului PET în acest scop.

— În plus, zise Dazzy, cu apărarea pe care şi-au construit-o puştii ăia, n-am reuşi să-i abordăm.

Preşedintele Kennedy îi zâmbi cu răceală lui Dazzy.

— Domnule doctor, zise el, încă îl avem pe Yabril. Vreau ca acesta să fie supus testului PET. Iar întrebarea pe care i-o veţi pune va fi aceasta: a existat o conspiraţie? Explozia bombei nucleare a făcut parte din planul lui? Dacă răspunsul este pozitiv, implicaţiile sunt enorme. Conspiraţia poate continua. Şi se poate extinde dincolo de New York City. Pentru că alţi membri ai Primei Sute ar putea plasa şi alte dispozitive nucleare. Acum înţelegeţi?

— Domnule preşedinte, zise Annaccone, chiar credeţi că e posibil aşa ceva?

— Trebuie să îndepărtăm orice îndoială, îi răspunse Kennedy. Voi declara oficial că această investigare medicală a creierului este justificată, în temeiul prevederilor Legii privind Controlul Armelor Nucleare.

— O să iasă un scandal enorm, zise Arthur Wix. Or să spună că facem lobotomie.

— Şi nu asta facem? întrebă sec Dazzy.

Dintr-o dată, doctorul Annaccone fu cuprins de furie, atât cât i se putea îngădui cuiva în faţa preşedintelui Statelor Unite.

— Nu este lobotomie, zise el. Este o analiză a creierului cu mijloace chimice. Pacientul este acelaşi după interogatoriu.

— Dacă nu se întâmplă vreun pocinog, zise Dazzy.

Secretarul de presă Matthew Gladyce interveni în discuție:

— Domnule președinte, rezultatul testului va decide natura declarației pe care o vom face. Va trebui să fim foarte atenți. Dacă testul va dovedi că a existat o conspirație pusă la cale de Yabril, Gresse și Tibbot, totul se va lămuri. Dacă se va dovedi că între cei trei nu a existat nici o legătură, va trebui să dați o mulțime de explicații.

— Să trecem mai departe, zise scurt Kennedy.

— Congresul vrea să-l târască pe Christian în fața unei comisii de investigare. Senatorul Lambertino și congressmanul Jintz au de gând să-l supună unui atac concertat. Ei pretind, și au răspândit această idee în toată mass media, că ministrul de justiție Christian Klee este cheia pentru a afla ce s-a întâmplat de fapt atunci.

— Invocați imunitatea executivului, zise Kennedy. Ca președinte îi ordon să nu apară în fața nici unei comisii a Congresului.

— Christian, de ce nu te oferi voluntar pentru testul PET? zise glumeț doctorul Annaccone, plictisit de toate aceste discuții politice. Ai putea să-ți dovedești fără echivoc nevinovăția. Și să garantezi pentru moralitatea testului.

— Domnule doctor, nu mă interesează să-mi stabilesc nevinovăția, cum spui tu, zise Christian. Nevinovăția este o chestie pe care știința ta nu va fi niciodată în stare s-o dovedească. Și nici nu mă interesează moralitatea unei analize pe creier prin care se stabilește dacă un om minte sau spune adevărul. Aici nu discutăm despre nevinovăție sau morală. Discutăm despre folosirea puterii în scopul de a face societatea să meargă mai departe. Este un alt domeniu în care știința ta nu ne e de nici un ajutor. Deci, așa cum mi-ai spus și tu mie de multe ori, nu-ți băga nasul într-o chestie la care nu te pricepi deloc. Și mai du-te-n mă-ta!

Rareori la aceste întruniri ale președintelui cu consilierii erau permise astfel de ieșiri. Și mai rar se întâmpla să se vorbească vulgar atunci când la întruniri lua parte și vicepreședintele Helen Du Pray, iar asta nu fiindcă vicepreședintele ar fi fost pudibond. Așa că toți cei prezenți în sala de consiliu fură surprinși de ieșirea lui Christian Klee.

Doctorul Annaccone fu de-a dreptul năucit. Glumise doar. Îi plăcea de Klee, la fel ca majorității celorlalți. Tipul era cultivat, civilizat

şi părea mai inteligent decât cei mai mulţi dintre avocaţi. Doctorul Annaccone, ca renumit om de ştiinţă, se mândrea că era capabil să înţeleagă practic totul. Acum însă era supus şi el acelei meschine şi regretabile slăbiciuni umane de a se simţi rănit în propriile sentimente. Astfel că, fără să se gândească, zise:

— Aţi lucrat la C.I.A., domnule Klee. Pe clădirea Agenţiei se află o plăcuţă de marmură pe care scrie: „Află adevărul şi adevărul te va elibera".

— N-am scris-o eu, zise Klee, care-şi redobândise buna dispoziţie. Şi mă îndoiesc că ar fi aşa.

Doctorul Annaccone îşi revenise la rându-i şi începu să-şi pună întrebări. De ce gluma lui îi stârnise lui Klee o reacţie atât de violentă? Oare ministrul de justiţie, primul om din ţară în materie de drept, chiar avea ceva de ascuns? Tare i-ar mai fi plăcut să-l supună testului PET.

Francis Kennedy urmărise acest episod cu o expresie serioasă, dar în acelaşi timp amuzată.

— Zed, zise el, pe un ton prietenos, după ce pui la punct detectorul ăsta de minciuni şi te asiguri că poţi face testul fără nici un fel de efecte secundare, va trebui să-ţi îngropi aparatul. Nici un politician din ţara asta nu l-ar suporta.

— Toate aceste precauţii sunt inutile, îl întrerupse doctorul Annaccone. Metoda a fost descoperită, iar ştiinţa şi-a început procesul de explorare a creierului uman. Odată început, acest proces nu mai poate fi stopat. Au dovedit-o spărgătorii de maşini când au încercat să oprească revoluţia industrială. Nu poţi scoate în afara legii utilizarea prafului de puşcă, aşa cum au aflat şi japonezii când, după ce interziseseră sute de ani armele de foc, au fost copleşiţi de lumea occidentală. Odată ce atomul a fost descoperit, nu mai poţi opri bomba. Aşa că vă asigur pe toţi că detectorul de minciuni are viitorul asigurat.

— Violează Constituţia, zise Klee.

— S-ar putea să trebuiască să schimbăm Constituţia, interveni prompt Kennedy.

— Dacă mediile de informare ar auzi această conversaţie, rosti Matthew Gladyce cu o expresie de groază pe faţă, ne-ar alunga din oraş.

— E treaba ta să informezi opinia publică despre ce-am vorbit, dar folosind limbajul adecvat şi la momentul potrivit, îi răspunse Kennedy. Şi nu uitaţi că decizia o va lua poporul american, în temeiul Constituţiei. Deci, cred că răspunsul la toate problemele noastre este să pregătim un contraatac. Christian, grăbeşte punerea sub acuzare a lui Bert Audick în baza legii RICO. Compania lui va fi acuzată de a fi organizat împreună cu sultanul Sherhabenului o conspiraţie prin care poporul american a fost escrocat, prin înscenarea ilegală a unei crize a petrolului în scopul creşterii preţurilor. Asta-i una la mână.

Se întoarse spre Oddblood Gray şi continuă:

— Congressmenilor bagă-le sub nas ştirea că noua Comisie Federală pentru Comunicaţii nu le va mai acorda licenţe de emisie principalelor reţele de televiziune atunci când vor solicita reînnoirea lor. Iar noile legi vor prelua sub control toate afacerile măsluite de pe Wall Street şi din interiorul marilor bănci. O să le dăm un motiv de îngrijorare, Otto.

Helen Du Pray ştia că avea pe deplin dreptul să-şi exprime dezaprobarea la întrunirile de acest gen, deşi, ca vicepreşedinte, era obligată să-l susţină public pe preşedinte. Cu toate acestea ezită înainte de a spune cu prudenţă:

— Nu crezi că ne facem prea mulţi duşmani deodată? N-ar fi mai bine să aşteptăm până ce vom fi aleşi pentru al doilea mandat? Dacă vom obţine într-adevăr un Congres care să ne susţină strategiile, la ce bun să ne luptăm cu Congresul actual? De ce să ne asmuţim împotriva noastră toată lumea afacerilor, când suntem şi aşa destul de vulnerabili?

— Nu putem aştepta, îi răspunse Kennedy. Or să ne atace, indiferent ce facem. Or să încerce în continuare să împiedice realegerea mea şi a Congresului meu, indiferent cât de conciliaţi am fi. Atacându-i, îi facem să se mai gândească înainte de-a acţiona. Nu-i putem lăsa să continue aşa, ca şi cum n-ar avea nici o grijă pe lumea asta.

Rămaseră cu toţii tăcuţi. Apoi Kennedy se ridică şi le spuse consilierilor:

— Puteţi să puneţi la punct detaliile şi să întocmiţi notele necesare.

Arthur Wix se referi la campania de presă pusă la cale de Congres, în scopul de a-l ataca pe Kennedy şi care făcea referire la numărul de persoane şi la sumele de bani antrenate pentru protecţia preşedintelui.

— Ţinta acestei campanii, zise Wix, este să te prezinte ca pe un fel de Cezar, iar Serviciul tău Secret ca pe un fel de gardă pretoriană. Americanilor zece mii de oameni şi o sută de milioane de dolari pentru paza unui singur om li se pare prea mult, chiar dacă acel om e preşedintele Statelor Unite. Aşa că această campanie de presă ne creează o imagine publică execrabilă.

Tăcură cu toţii. Amintirea asasinării celorlalţi Kennedy făcea din acest subiect o chestiune deosebit de delicată. De asemenea, erau conştienţi cu toţii, fiindu-i atât de apropiaţi, că preşedintele era stăpânit de un gen de teamă fizică. Aşa că fură surprinşi când Kennedy se întoarse spre ministrul justiţiei şi îi spuse:

— Cred că în cazul ăsta criticile care ni se aduc sunt îndreptăţite. Christian, ştiu că ţi-am dat dreptul de veto în problemele de securitate, dar ce-ai zice dacă am face o declaraţie că reducem la jumătate trupele de pază de la Casa Albă? La fel şi bugetul alocat protecţiei mele. Christian, aş vrea ca de data asta să nu-ţi foloseşti dreptul de veto.

— Poate că am exagerat puţin, domnule preşedinte, îi răspunse Christian zâmbind. N-o să-mi folosesc dreptul de veto pe care mi-l puteţi oricând anula prin dreptul *dumneavoastră* de veto.

Toată lumea râse. Dar pe Gladyce această victorie aparent uşoară îl îngrijora oarecum.

— Domnule ministru de justiţie, zise el, nu puteţi pur şi simplu să spuneţi că o faceţi şi apoi să n-o faceţi? Congresul o să fie cu ochii pe buget şi pe fondurile alocate.

— Bine, răspunse Christian. Dar când faci comunicatul de presă, ai grijă să subliniezi că aceste măsuri se iau în ciuda faptului că eu mă opun vehement. Şi vezi să reiasă că preşedintele se înclină în faţa presiunilor exercitate de Congres.

— Vă mulţumesc tuturor, le zise Kennedy. Întrunirea a luat sfârşit.

*

Directorul Comandamentului Militar de pe lângă Casa Albă, colonelul Henry Canoo (ofițer în retragere), era omul cel mai vesel şi mai gentil din toată administrația. Era vesel, pentru că, după părerea lui, avea slujba cea mai bună din țară. Nu dădea socoteală decât preşedintelui Statelor Unite şi controla fondurile secrete, alocate de preşedinție Pentagonului şi verificate doar de el şi de preşedinte. Pe deasupra funcția lui era pur administrativă; nu lua hotărâri în problemele politice şi nu trebuia nici măcar să dea sfaturi. El era cel care se ocupa de avioanele, elicopterele şi limuzinele preşedintelui şi ale consilierilor lui. Scotea din pungă banii pentru construirea şi întreținerea clădirilor secrete folosite de Casa Albă. Se ocupa de aşa-numita „minge de fotbal", adică de ofițerul inferior şi de servieta diplomatică în care se aflau codurile pentru lansarea arsenalului nuclear american. Şi, ori de câte ori preşedintele voia să facă ceva care costa şi nu dorea ca mass media sau Congresul să afle, Henry Canoo scotea bani din fondul secret şi punea pe chitanțe ştampila cu cel mai înalt secret de stat.

Prin urmare, în după-amiaza aceea târzie de mai, când ministrul de justiție intră în biroul lui Canoo, acesta îl întâmpină cu căldură. Cândva făcuseră afaceri împreună şi, la începutul mandatului său, preşedintele îi dăduse lui Canoo instrucțiuni, spunându-i că ministrul de justiție putea să ia oricât voia din fondul secret. Primele câteva dăți el şi preşedintele îl verificaseră pe Klee, dar de atunci acest lucru nu se mai întâmplase deloc.

— Christian, zise Canoo jovial, umbli după informații sau după bani?

— Şi una şi alta. Întâi banii. Intenționăm să facem publică promisiunea de a reduce la jumătate personalul şi bugetul alocat protecției preşedintelui. Trebuie să întocmesc o comunicare scrisă, prin care să fac cunoscută propunerea. De fapt, va fi un transfer pe hârtie, fiindcă nu se va schimba nimic. Dar nu vreau să adulmece Congresul ceva şi să ia urma banilor. Aşa că aş vrea ca serviciul tău să scoată bani din bugetul Pentagonului. Iar pe urmă să trânteşti ştampila cu strict secret de stat.

— Isuse, zise Henry Canoo, e vorba de o groază de bani! Po s-o fac, dar nu pentru mult timp.

— Până la alegerile din noiembrie. Atunci ori o să primim u şut în fund, ori o să fim prea puternici şi Congresul n-o să mai fac valuri. Dar acum trebuie să ne prezentăm bine.

— S-a făcut, zise Canoo.

— Şi acum informaţiile. În ultima vreme şi-a băgat nasul pe-aic vreuna din Comisiile Congresului?

— A, bineînţeles. Mai mult decât de obicei. Încearcă să afl câte elicoptere are preşedintele, câte limuzine şi avioane, rahaturi di astea. Vor să afle ce face ramura executivă. Dacă ar şti câte avem d fapt, ar face pe ei.

— Cine anume dintre congressmeni?

— Jintz. Îl are pe asistentul ăla administrativ, Sal Troyca, u ticălos şmecher. Zice că vrea să ştie câte elicoptere avem, iar eu spun că trei. El zice „am auzit că aveţi cincisprezece". Eu: „Ce dracu ar face Casa Albă cu cin'şpe?" Oricum, a fost destul de aproap Avem şai'şpe.

— Şi ce dracu' facem cu şai'şpe? întrebă Klee suprins.

— Elicopterele astea se strică mereu, zise Canoo. Dac preşedintele îmi cere unul, eu ce să-i spun, că e la reparat? În plu mai mereu câte unul din consilieri îmi cere un elicopter. Tu nu pre Christian. Dar Tappey de la C.I.A. şi Wix le folosesc tot timpul. Ca Dazzy, nu ştiu de ce.

— Nici nu trebuie să ştii, completă Christian. Vreau să-n raportezi de câte ori vreun spion de la Congres încearcă să afle cu c logistică sprijinim misiunea prezidenţială. Chestia asta are legătu cu securitatea. Rapoartele mi le trimiţi direct. Vor fi strict secrete.

— În regulă, zise Canoo bine dispus. Şi oricând ai nevoie c diverse lucrări la locuinţa ta personală, putem face rost de bani pentru asta.

— Mersi, zise Christian. Am banii mei.

*

Târziu, în seara aceleiaşi zile, preşedintele Kennedy şedea Biroul Oval şi-şi fuma havana obişnuită. Recapitula în min evenimentele zilei. Totul decursese conform planului.

Fusese autoritar exact atât cât să câştige sprijinul consilierilor personali. Klee reacționase bine, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Canoo îl informase deja. Annaccone era maleabil. Helen Du Pray putea să-i dea ceva bătaie de cap, dacă nu era atent, dar avea nevoie de inteligența ei şi de suportul politic al organizațiilor de femei.

Francis Kennedy se mira cât de bine se simțea. Nu mai era deprimat şi avea mai multă energie decât oricând de la moartea soției încoace. Oare din cauza faptului că, în sfârşit, obținuse controlul asupra uriaşei şi complexei maşinării politice a Americii?

CAPITOLUL 20

Preşedintele Kennedy îl invită pe Christian Klee să ia micul dejun împreună în apartamentul lui de la Casa Albă. Se întâmpla foarte rar să țină întruniri în apartamentele sale personale.

Jefferson, majordomul preşedintelui şi garda lui personală de la Serviciul Secret, le servi un mic dejun bogat şi se retrase discret în oficiu, ca să poată reveni imediat, în caz că va fi sunat.

— Ştiai că Jefferson a fost un student eminent şi un mare atlet? întrebă Kennedy pe un ton degajat. N-a acceptat niciodată nimic de la nimeni.

Se opri, iar apoi se interesă:

— Cum a ajuns majordom, Christian?

Christian pricepu că trebuia să-i spună adevărul.

— Este şi cel mai bun agent din Serviciul Secret. L-am recrutat personal, special pentru această misiune.

— Întrebarea rămâne valabilă, îi răspunse Kennedy. De ce dracu' să accepte o slujbă la Serviciul Secret? Şi încă de majordom?

— Ocupa o funcție foarte importantă în Serviciul Secret, zise Christian.

— Mda. Oricum, e ciudat.

— I-am selectat cu foarte multă grijă pentru funcțiile astea. Jefferson s-a dovedit a fi cel mai bun şi de fapt este şeful echipei de la Casa Albă.

— Şi totuşi, insistă Kennedy.

— I-am promis că înainte să plece de la Casa Albă o să-i obțin o slujbă în Departamentul pentru sănătate, învățământ şi asistență socială. O slujbă cu răspundere.

— Deşteaptă treabă, zise Kennedy, dar cum o să arate recomandarea lui, de la majordom la o slujbă cu răspundere? Cum dracu' o să facem chestia asta?

— În recomandare se va scrie că a fost adjunctul meu executiv.

Kennedy luă cafetiera decorată cu vulturi imprimați pe smalțul alb.

— Ei bine, n-aş vrea să mi-o iei în nume de rău, dar am observat că toți servitorii mei sunt foarte pricepuți în meserie. Sunt cu toții agenți secreți? Ar fi incredibil.

— Au făcut o şcoală specială şi au fost supuşi unei îndoctrinări care le-a suscitat mândria profesională. Nu toți.

Kennedy izbucni în râs şi întrebă:

— Chiar şi bucătarii?

— Mai ales bucătarii, îi răspunse Christian zâmbind. Toți bucătarii sunt țicniți.

Ca mulți oameni, Christian adopta întotdeauna un ton glumeț ca să-şi dea timp de gândire. Cunoştea stilul lui Kennedy de-a aborda o problemă delicată, după buna dispoziție pe care o manifesta şi după unele cunoştințe pe care le etala şi pe care, în mod normal, nu trebuia să le aibă.

Luară micul dejun, iar Kennedy îşi jucă rolul de „mamă" cum îi spunea el, manevrând farfuriile şi turnând în căni. Exceptând cafetiera specială a lui Kennedy, serviciul de masă era superb, cu emblema prezidențială albastră şi porțelanul la fel de subțire ca o coajă de ou. În cele din urmă Kennedy zise, cu o voce aproape neutră:

— Aş vrea să mă întâlnesc o oră cu Yabril. Contez pe tine să aranjezi personal chestiunea asta.

Citi expresia de nelinişte de pe fața lui Christian.

— Doar o oră şi doar de data asta.

— Ce ai de câştigat, Francis? zise Christian. S-ar putea să fie atât de dureros pentru tine, încât să nu suporți.

Christian văzu pe fața lui Kennedy nişte riduri pe care nu le observase până atunci.

— O să suport, zise Kennedy.

— Dacă se află despre întâlnirea asta, or să apară o groază de întrebări.

— Atunci ai grijă să nu se afle. Întâlnirea nu va fi consemnată în scris şi nu va apărea în jurnalul Casei Albe. Când crezi c-o să se poată?

— O să fie nevoie de câteva zile ca să fac pregătirile necesare. Jefferson trebuie să ştie şi el.

— Altcineva? întrebă Kennedy.

— Probabil că încă şase agenţi din divizia mea specială. Vor trebui să ştie că Yabril e la Casa Albă, dar nu neapărat că se întâlneşte cu tine. O să bănuiască, dar n-o să ştie.

— Dacă e necesar, pot să merg eu unde-l ţii tu închis.

— Categoric nu. Casa Albă este locul cel mai bun. Trebuie să ne fixăm la primele ore după miezul nopţii. Părerea mea este că la unu noaptea ar fi cel mai bine.

— Poimâine noapte, zise Kennedy. În regulă.

— Da. Va trebui să semnezi nişte hârtii. Ceva nelămurit, dar ca să fiu acoperit în cazul în care lucrurile merg prost.

Kennedy oftă uşurat, iar apoi zise plin de vervă:

— Nu e un supraom, nu-ţi face griji. Vreau să vorbesc cu el nestingherit şi vreau să-mi răspundă lucid şi nesilit de nimeni. Nu vreau să fie drogat sau forţat în vreun fel oarecare. Vreau să înţeleg cum gândeşte şi poate că n-o să-l mai urăsc atât de mult. Vreau să văd ce simt în realitate oamenii de genul lui.

— Trebuie să fiu de faţă la această întâlnire, zise Christian stânjenit. Eu port toată răspunderea.

— Ce ai zice să aştepţi afară, împreună cu Jefferson? îl întrebă Kennedy.

Panicat de implicaţiile acestei cereri, Christian trânti pe masă ceaşca fragilă de cafea şi zise cu toată seriozitatea:

— Te rog, Francis, nu pot să fac aşa ceva. Sigur că va fi legat şi în imposibilitate de a face ceva, dar tot trebuie să stau între voi. De data asta trebuie să-mi folosesc dreptul de veto pe care mi l-ai dat, îi spuse el, încercând să-şi ascundă frica de ceea ce ar fi putut face Francis.

Zâmbiră amândoi. Când Christian îi garantase preşedintelui

securitatea, căzuseră de acord că, în calitate de şef al Serviciului Secret, Christian putea să se opună oricărei apariţii a preşedintelui în public.

— N-am abuzat niciodată de această putere, adăugă Christian.

— Dar ţi-ai exercitat-o cu vigoare, răspunse Kennedy, făcând o grimasă. Bine, poţi sta în încăpere, dar încearcă să te faci una cu mobila. Iar Jefferson să rămână afară, în dreptul uşii.

— O să aranjez totul. Dar, Francis, chestia asta n-o să-ţi fie de nici un ajutor.

*

Christian Klee îl pregăti pe Yabril pentru întrevederea cu preşedintele Kennedy. Bineînţeles că acesta fusese interogat de multe ori, dar refuzase zâmbind să răspundă la întrebări. Fusese foarte distant, foarte sigur pe sine şi, deşi era dispus să poarte discuţii de ordin general — despre politică, teoria marxistă, problema palestiniană pe care el o numea problema israeliană — refuza să discute despre trecutul lui sau despre operaţiunile lui teroriste. Refuza să vorbească despre Romeo, asociatul lui, despre Theresa Kennedy, despre uciderea ei sau despre relaţia cu sultanul Sherhabenului.

Închisoarea în care fusese dus era, de fapt, un mic spital, cu zece paturi, construit de F.B.I. pentru detenţia prizonierilor periculoşi şi a informatorilor valoroşi. Personalul spitalului era format din cadre medicale din Serviciul Secret şi păzit de agenţi din divizia specială a lui Klee. În Statele Unite existau cinci asemenea spitale de detenţie: unul în Washington D.C., iar celelalte în Chicago, Los Angeles, Nevada şi Long Island.

Aceste spitale erau uneori folosite pentru experimente medicale secrete, pe prizonieri voluntari. Dar Klee evacuase spitalul din Washington ca să-l ţină pe Yabril complet izolat. Evacuase şi spitalul din Long Island, unde îi internase pe cei doi tineri oameni de ştiinţă care amplasaseră bomba nucleară în New York.

În spitalul din Washington, Yabril locuia într-un fel de apartament, echipat complet pentru a contracara orice încercare de sinucidere prin violenţă sau post. Existau, de asemenea, diverse

echipamente folosite pentru a le restrânge deținuților posibilitatea de a se mişca liber şi aparatură de hrănire pe cale intravenoasă.

Fiecare părticică din corpul lui Yabril, inclusiv dinții, fusese radiografiată. Era îmbrăcat permanent într-o cămaşă largă, specială, care-i permitea să-şi folosească doar parțial brațele şi picioarele. Putea să citească, să scrie şi să meargă cu paşi mici, dar nu putea face nici un fel de mişcări violente. Era supravegheat tot timpul, printr-o oglindă falsă, de echipa de agenți secreți din divizia specială a lui Klee.

După ce se despărți de preşedintele Kennedy, Klee se duse să-i facă o vizită lui Yabril, ştiind că avea o sarcină dificilă. Intră în apartamentul teroristului împreună cu doi agenți de la Serviciul Secret, se aşează pe una din canapelele confortabile din încăpere şi trimise un agent să-l aducă pe Yabril din dormitor. Când acesta sosi, îl împinse uşor pe un fotoliu şi le ceru agenților să-i verifice cămaşa de forță.

— Sunteți foarte prevăzător, în ciuda puterii pe care o aveți, zise Yabril disprețuitor.

— Cred în paza bună, îi răspunse Christian pe un ton serios. Sunt ca inginerii aceia care construiesc poduri şi clădiri în stare să reziste unor şocuri de o sută de ori mai mari decât cele posibile. E felul meu de a-mi face meseria.

— Nu-i acelaşi lucru, replică Yabril. Nu puteți prevedea şocurile pe care vi le rezervă soarta.

— Ştiu, zise Christian. Dar scap de durerile de cap. Până acum n-am avut probleme. Hai să-ți spun motivul vizitei mele: am venit să-ți cer o favoare.

Yabril începu să râdă la auzul acestor cuvinte. Un râs batjocoritor, dar plin de bună dispoziție. Christian se uită fix la el şi zâmbi.

— Nu, vorbesc serios, zise el, este o favoare pe care mi-o poți acorda sau refuza. Ascultă-mă cu atenție. Ai fost tratat bine, din dispoziția mea şi pentru că aşa sunt legile în țara asta. Ştiu că e inutil să te amenințez. Ştiu că ai orgoliul tău, dar ceea ce-ți cer e un lucru mărunt care nu te va compromite nicidecum. În schimb, îți promit să fac tot ce pot ca să nu se întâmple vreo nenorocire. Ştiu că încă mai speri. Încă mai crezi că tovarășii tăi din celebra Prima Sută vor veni cu o găselniță deşteaptă care să ne oblige să te eliberăm.

Fața osoasă și întunecată a lui Yabril își pierdu expresia de bucurie macabră.

— Am încercat de multe ori, zise el, să punem la cale un atac împotriva președintelui Kennedy. Operațiuni foarte complicate și iscusite. Dar toate au fost deconspirate brusc și în mod misterios, încă înainte de-a putea ajunge în țara asta. Am condus personal o investigație ca să aflu de ce au eșuat aceste operațiuni și cine mi-a omorât oamenii. Toate pistele au dus la dumneavoastră. Știu, deci, că acționăm la fel și că nu sunteți unul dintre politicienii aceia prevăzători și atât. Spuneți-mi ce favoare îmi cereți. Fiți convins că sunt suficient de inteligent ca să o cântăresc cu toată atenția.

Christian se rezemă de sofa. Își spuse în gând că acum, când Yabril îi descoperise urma, era prea periculos ca să fie lăsat liber, indiferent de împrejurări. Fusese o prostie din partea teroristului să lase să-i scape această informație. Apoi se concentră asupra situației de față.

— Președintele Kennedy este un om foarte profund, zise el. Încearcă să înțeleagă faptele și oamenii. De aceea, vrea să aibă o întâlnire cu tine, față în față, să-ți pună întrebări și să purtați o discuție. Ca de la om la om. Vrea să înțeleagă ce te-a făcut să-i ucizi fiica. Vrea probabil, să scape de propriul lui sentiment de culpabilitate. Prin urmare, nu-ți cer decât să stai de vorbă cu el și să-i răspunzi la întrebări. Îți cer să nu-l respingi pe de-a-ntregul. Vrei să faci asta?

Parțial imobilizat în cămașa specială, Yabril încercă să-și ridice brațele în semn de refuz. Nu știa ce însemna frica fizică, și totuși, ideea de a-l întâlni pe tatăl fetei pe care o omorâse stârni în el o stare de agitație care îl surprindea. La urma-urmei, fusese un act politic, iar președintele Statelor Unite ale Americii ar trebui să înțeleagă mai bine decât oricine acest lucru. Cu toate astea, simți că ar fi interesant să se uite în ochii celui mai puternic om din lume și să-i spună: „Eu ți-am ucis fiica. Ți-am făcut un rău mai cumplit decât mi-ai putea face vreodată tu, cu miile tale de nave de război, cu zecile tale de mii de avioane militare".

— Da, am să vă fac această mică favoare, zise Yabril. Dar s-ar putea să nu-mi mulțumiți la sfârșit.

Klee se ridică de pe sofa şi îl atinse uşor cu mâna pe umăr, dar Yabril se scutură cu dispreţ.

— Nu contează, zise Klee. Îţi voi fi recunoscător.

*

Două zile mai târziu, la o oră după miezul nopţii, preşedintele Kennedy intră în Biroul Oval de la Casa Albă şi-l găsi pe Yabril stând pe un scaun lângă cămin. Christian rămăsese în picioare, în spatele lui.

Pe o măsuţă ovală, încrustată cu simbolurile steagului american, steluţe şi dungi, se afla o farfurie cu sandvişuri micuţe, o cafetieră din argint, ceşti şi farfurioare cu margini aurii. Jefferson turnă cafea în cele trei ceşti, iar apoi se retrase la uşă, blocând-o cu spatele lui lat. Kennedy văzu că Yabril, care îşi înclinase capul în faţa lui, era imobilizat pe scaun.

— Sper că nu l-aţi sedat? întrebă el aspru.

— Nu, domnule preşedinte, zise Christian. Este doar imobilizat.

— Nu-l puteţi lăsa mai liber? zise preşedintele.

— Nu, domnule, îi răspunse Christian.

— Îmi pare rău, dar nu eu decid în acest gen de probleme, i se adresă Kennedy direct lui Yabril. N-o să te ţin mult. Aş vrea doar să-ţi pun câteva întrebări.

Yabril dădu din cap. Din cauza cămăşii speciale, îi venea destul de greu să ia din sandvişurile de-a dreptul delicioase. Orgolios cum era, îi făcea bine ca duşmanul să-l vadă că era complet neajutorat. Cercetă faţa lui Kennedy, constatând şocat că era un om pe care, în alte împrejurări, l-ar fi respectat din instinct şi în care, într-o oarecare măsură, chiar ar fi avut încredere. Pe chipul acela se citea suferinţa, dar şi o capacitate enormă de a şi-o reprima. Văzu, de asemenea, că era sincer preocupat de lipsa lui de confort, fără condescendenţă sau falsă compasiune. Cu toate acestea, i se păru că faţa lui Kennedy degaja o forţă plină de demnitate. Yabril rosti încet, mai politicos şi probabil chiar mai umil decât intenţionase:

— Domnule Kennedy, înainte de-a începe, trebuie să-mi răspundeţi mai întâi la o întrebare. Chiar credeţi că sunt răspunzător de explozia bombei nucleare din ţara dumneavoastră?

— Nu, zise Kennedy, iar Christian se simți ușurat că președintele nu mai dădu nici un fel de alte informații.

— Vă mulțumesc, răspunse Yabril. Cum poate cineva să creadă că sunt atât de idiot? Aș fi indignat dacă ați încerca să folosiți această acuzație drept armă. Puteți să mă întrebați orice doriți.

Kennedy îi făcu semn lui Jefferson să iasă din cameră, urmărindu-l din priviri. Apoi îi vorbi încet lui Yabril. Christian își coborî capul, ca pentru a nu auzi. De fapt, nici nu voia să audă.

— Știm că tu ai organizat întreaga serie de evenimente, zise Kennedy. Asasinarea papei, farsa capturării complicelui tău, astfel încât să-i ceri eliberarea, deturnarea avionului și uciderea fiicei mele, pe care ai plănuit-o de la bun început. Știm toate lucrurile astea, dar aș vrea să-mi confirmi dacă e adevărat, ca să înțeleg care a fost logica acestor acțiuni.

— Da, tot ce spuneți este adevărat, zise Yabril, uitându-se direct la Kennedy. Dar mă uimește cât de repede ați pus cap la cap totul. Credeam că planul meu a fost foarte inteligent.

— Mă tem că n-am de ce să fiu mândru, îi răspunse Kennedy. Asta înseamnă că, în esență, gândim la fel. Sau că mințile oamenilor nu se deosebesc prea mult când e vorba de astfel de urzeli.

— Și totuși, poate că a fost prea inteligent, zise Yabril. Dumneavoastră ați încălcat regulile jocului. Evident, n-a fost vorba de șah, iar regulile nu au fost chiar atât de stricte. Dumneavoastră trebuia să fiți un pion și să faceți mutările unui pion.

Kennedy se așeză și sorbi puțin din cafea. Era doar un gest de politețe; Christian vedea cât era de tensionat și nici pe Yabril dezinvoltura președintelui nu-l putea înșela. Se întreba ce intenții avea acesta de fapt. Era clar că nu aveau nimic rău în ele și că nu intenționa să-și folosească puterea ca să-l înspăimânte sau să-i facă vreun rău.

— Am știut de la bun început, zise Kennedy. Când ai deturnat avionul, am știut că îmi vei ucide fiica. Când complicele tău a fost prins, am știut că și asta făcea parte din planul tău. Nimic nu m-a surprins. Consilierii mei n-au fost de acord cu mine decât într-un târziu. Ceea ce mă preocupă este faptul că mintea mea seamănă, probabil, cu a ta. Și totuși, eu nu mă pot imagina făcând ce ai făcut tu. Vreau să

evit să ajung la aşa ceva şi de aceea am vrut să vorbesc cu tine. Să învăţ şi să prevăd, să mă feresc de mine însumi.

Yabril era impresionat de felul de-a fi curtenitor al lui Kennedy, de imparţialitatea cu care vorbea, de aparenta lui dorinţă de sinceritate.

— Ce-ai câştigat cu toate astea? continuă Kennedy. Papa va fi înlocuit; moartea fiicei mele nu va schimba configuraţia puterii în lume. Care a fost profitul tău?

Vechea întrebare capitalistă, îşi zise Yabril, la asta se reduce totul. Simţi pentru un moment atingerea uşoară a mâinilor lui Christian pe umerii lui. Ezită înainte să vorbească:

— America este colosul căruia statul Israel îi datorează existenţa. Prin natura lui, acesta îi oprimă pe conaţionalii mei. Iar sistemul capitalist îi oprimă pe săracii lumii şi chiar pe cei din propria dumneavoastră ţară. Trebuie să înfrângem teama pe care o stârneşte puterea voastră. Papa este un reprezentant al acestei puteri, iar biserica catolică a terorizat secole de-a rândul omenirea cu iadul, ba chiar şi cu raiul. Ce ruşine! Şi totul durează de două mii de ani. Uciderea papei ne-a adus mai mult decât o simplă satisfacţie de ordin politic.

Christian se îndepărtase de scaunul lui Yabril, dar era încă în alertă, gata să se interpună între cei doi. Deschise uşa spre Biroul Oval Galben şi-i şopti ceva lui Jefferson. Yabril observă totul în tăcere, apoi continuă:

— Toate acţiunile mele împotriva dumneavoastră au dat greş. Am organizat două operaţiuni foarte complicate ca să vă asasinez şi au eşuat. Într-o zi îi puteţi cere domnului Klee detaliile, s-ar putea să vă uimească. Ministrul de justiţie, ce denumire inocentă! Trebuie să vă mărturisesc că, la început, m-a indus în eroare. Mi-a distrus operaţiunile cu o cruzime care mi-a stârnit admiraţia. Dar în definitiv, avea atâţia oameni şi atâtea mijloace tehnice, încât am fost neajutorat în faţa lui. Numai că propria dumneavoastră vulnerabilitate a atras după sine moartea fiicei dumneavoastră şi ştiu cât de mult trebuie să vă doară acest lucru. Vă vorbesc deschis, pentru că asta doriţi.

Christian se întoarse şi se postă în spatele scaunului lui Yabril, încercând să evite privirea lui Kennedy. Yabril simţi un uşor fior de frică, dar continuă:

— Gândiţi-vă, zise el, ridicându-şi pe jumătate braţele într-un

gest emfatic, că, dacă deturnez un avion, sunt un monstru. Dar dacă israelienii bombardează un oraş arab lipsit de apărare şi omoară sute de oameni, se cheamă că luptă pentru libertate. Mai mult, răzbună celebrul holocăust cu care arabii n-au avut nimic de-a face. Ce posibilităţi avem noi? N-avem nici putere militară şi nici tehnologie. Cine e mai erou? Evident, în ambele cazuri mor oameni nevinovaţi. Şi dreptatea? Israelul a fost înfiinţat de puterile străine, iar poporul meu a fost azvârlit în deşert. Noi suntem noii nomazi, noii evrei, ce ironie! Iar lumea se aşteaptă să nu luptăm? Ce putem folosi în afară de terorism? Ce-au folosit evreii când au luptat pentru înfiinţarea statului lor, împotriva englezilor? Tot ce ştim despre terorism am învăţat de la evreii de atunci. Iar acei terorişti sunt acum eroi. Ucigaşii ăia de oameni nevinovaţi! Ba unul din ei a ajuns chiar prim-ministrul Israelului şi a fost acceptat de diverşi şefi de state, de parcă n-ar fi simţit mirosul de sânge de pe mâinile lui. Sunt oare eu mai cumplit decât ei?

Yabril se opri un moment şi încercă să se ridice, dar Christian îl împinse înapoi pe scaun. Kennedy îi făcu semn să continue.

— Mă întrebaţi ce-am obţinut, zise Yabril. Într-un fel am dat greş, iar dovada este că sunt prizonier aici. Dar ce lovitură pentru autoritatea dumneavoastră în lume! La urma-urmei, America nu e chiar atât de măreaţă. Ar fi putut să se termine mai bine pentru mine. Cu toate acestea, am câştigat ceva. Am arătat lumii cât de nemiloasă este de fapt democraţia voastră aşa-zis umană. Aţi distrus un oraş important, aţi îngenuncheat fără milă o naţiune străină, după propria voinţă. V-am făcut să renunţaţi la trăsnetele cu care înspăimântaţi lumea şi astfel, o parte din omenire s-a înstrăinat de dumneavoastră. Nu sunteţi chiar atât de iubit, nici dumneavoastră şi nici America. Iar aici, în ţara dumneavoastră, aţi reuşit să polarizaţi facţiunile politice. Imaginea dumneavoastră personală s-a schimbat şi, din virtuosul domn Jekyll, v-aţi transformat în cumplitul domn Hyde.

Se opri o clipă, ca să-şi stăpânească emoţiile violente care i se reflectau pe chip. Deveni mai respectuos, mai grav.

— Ajung acum la ceea ce doriţi să auziţi şi mă îndurerează ce o să vă spun. A fost nevoie ca fiica dumneavoastră să moară. Era un simbol al Americii, deoarece era fiica celui mai puternic om din lume. Ştiţi ce efect are acest lucru asupra celor care se tem de putere? Le

dă speranță, chiar dacă unii vă iubesc sau vă consideră binefăcătorul și prietenul lor. În cele din urmă, oamenii sfârșesc prin a-și urî binefăcătorii. Apoi văd că nu sunteți mai puternici decât ei, că nu trebuie să se teamă de dumneavoastră. Evident, acțiunea mea ar fi fost mult mai eficientă dacă n-aș fi fost prins. Gândiți-vă puțin. Papa mort, fiica dumneavoastră ucisă, iar dumneavoastră — obligat să mă eliberați. Cât de neputincioși ați fi apărut, dumneavoastră și America, în fața omenirii!

Se sprijini cu spatele de scaun, ca să slăbească strânsoarea cămășii de forță și-i zâmbi lui Kennedy.

— Am făcut o singură greșeală. V-am judecat complet greșit. Nimic din trecutul dumneavoastră nu prefigura acțiunile pe care le-ați întreprins. Dumneavoastră, marele liberal, omul modern, cu simț etic! Am crezut că-l veți elibera pe prietenul meu. N-am crezut că veți fi în stare să-mi descoperiți întregul plan și nici n-am visat vreodată că veți comite o asemenea crimă monstruoasă.

— Au fost foarte puține victime la bombardarea Dak-ului, zise Kennedy. Am împrăștiat manifeste cu câteva ore înainte.

— Înțeleg. A fost o replică pur teroristă. Și eu aș fi procedat la fel. Dar n-aș fi făcut niciodată ce ați făcut dumneavoastră ca să vă salvați. Să lăsați să explodeze o bombă nucleară într-un oraș din propria țară.

— Greșești, îi răspunse Kennedy.

Christian se simți din nou ușurat, fiindcă președintele nu dezvăluise și alte informații și nu luase acuzația în serios. De fapt, Kennedy trecu imediat la alt subiect.

— Spune-mi, zise el, cum îți justifici ție însuți ceea ce ai făcut, felul în care ai trădat încrederea oamenilor? Ți-am citit dosarul. Cum își poate spune un om că va schimba în bine lumea omorând bărbați, femei și copii nevinovați? Că va salva umanitatea, trădându-și cel mai bun prieten? Și toate astea fără vreo investitură din partea lui Dumnezeu sau a semenilor săi. Lăsând la o parte mila, cum de îndrăznești să-ți asumi o asemenea putere?

Yabril așteptă politicos, ca să vadă dacă mai urma vreo altă întrebare, iar apoi zise:

— Actele pe care le-am comis nu sunt chiar atât de bizare

cum pretind presa şi moraliştii. Ce părere aveţi despre piloţ dumneavoastră care aruncă bombele de parcă oamenii pe care omoară sunt nişte biete furnici? Nişte băieţi buni la suflet şi plini c bărbăţie, dar învăţaţi să-şi facă meseria. Eu cred că nu mă deosebe cu nimic de ei. Şi totuşi, eu n-am posibilitatea să trimit moartea de mii de metri de deasupra pământului şi nici n-am nave de război ca nimeresc ţinta de la douăzeci de mile distanţă. Eu trebuie să-mi mânjesc mâinile cu sânge. Să am forţa şi curăţenia morală ca să vă sânge pentru cauza în care cred. Sigur, este un argument mult folos şi poate părea o dovadă de laşitate din partea mea să-l invoc. D m-aţi întrebaţi cum de am curajul să-mi asum această putere fă aprobarea unei instanţe divine. Asta e ceva mai complicat. Daţi-mi voie să cred că suferinţa pe care am văzut-o în lume mă îndreptăţeş să-mi atribui această autoritate. Toate cărţile pe care le-am citit, muzic pe care am ascultat-o şi exemplul unor oameni cu mult mai mari dec mine mi-au dat forţa de a acţiona conform propriilor principii. Es mult mai greu pentru mine decât pentru dumneavoastră, care ave sprijinul a sute de milioane de oameni, în al căror instrument vă erija şi în numele cărora comiteţi actele de terorism.

Yabril se opri ca să soarbă din cafea. Apoi continuă, calm plin de demnitate:

— Mi-am închinat viaţa revoluţiei împotriva ordinii instituit a puterii pe care o dispreţuiesc. O să mor cu convingerea că tot ce a făcut este just. Şi, după cum ştiţi, nici o lege morală nu durează veşnicie.

În cele din urmă, extenuat, Yabril se lăsă pe spate în scau Braţele îi păreau rupte din cauza legăturilor. Kennedy îl ascultase fă urmă de dezaprobare. Nu intervenise cu nici un argument. Se lăsă u moment lung de tăcere iar apoi, într-un târziu, Kennedy zise:

— Nu pot să discut despre morală — în esenţă, şi eu am făc exact ce ai făcut tu. Şi, cum spui, e mai uşor atunci când nu trebu să-ţi mânjeşti singur mâinile cu sânge. Dar tot după cum spui, a acţionez în virtutea funcţiei pe care o deţin, nu mânat de propr animozitate.

— Nu-i adevărat, îl întrerupse Yabril. Congresul n-a fost acord cu acţiunile dumneavoastră şi nici miniştrii. În esenţă, aţi acţion

ca şi mine, asumându-vă singur această autoritate. Sunteţi un terorist ca şi mine.

— Dar oamenii din ţara mea, electoratul, mă aprobă.

— Gloata, zise Yabril. Gloata aprobă întotdeauna. Masele refuză să întrevadă pericolul unor astfel de acţiuni. Prin ceea ce aţi făcut, aţi greşit din punct de vedere politic şi moral. Aţi acţionat dintr-o dorinţă personală de răzbunare. Credeam că sunteţi mult deasupra unei astfel de acţiuni. Asta fiindcă vorbeam despre moralitate, încheie Yabril cu un zâmbet.

Kennedy rămase tăcut o vreme, ca şi cum şi-ar fi pregătit cu grijă răspunsul. Apoi rosti:

— Sper că greşeşti, timpul o să decidă. Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai vorbit atât de deschis, cu atât mai mult cu cât am înţeles că ai refuzat să vorbeşti la interogatorii. Ştii probabil că sultanul Sherhabenului a angajat pentru tine cei mai buni avocaţi din Statele Unite şi că, în curând, li se va permite să se consulte cu tine în privinţa apărării.

Kennedy zâmbi şi se ridică să părăsească încăperea. Era aproape de uşă când aceasta se deschise. Tocmai când se pregătea să treacă pragul, auzi vocea lui Yabril. Se chinuise să se ridice de pe scaun şi se lupta să-şi menţină echilibrul. Era deja în picioare când spuse:

— Domnule preşedinte...

Kennedy se întoarse spre el. Yabril îşi ridică braţele încet, ţinându-le strâmb pe sub cămaşa din nylon armat cu sârmă.

— Domnule preşedinte, zise el din nou, nu mă puteţi păcăli. Ştiu că n-o să-mi văd niciodată avocaţii şi nici n-o să vorbesc cu ei.

Christian se interpuse între cei doi, iar Jefferson îl flancă pe Kennedy. Preşedintele îi zâmbi cu răceală.

— Îţi garantez personal că te vei întâlni şi vei vorbi cu avocaţii, zise el şi ieşi din cameră.

În acel moment, Christian fu cuprins de un sentiment de spaimă care aproape că-i dădu ameţeli.

Crezuse întotdeauna că-l cunoaşte pe Kennedy, dar acum îşi dădu seama că nu era deloc aşa. Pentru că, într-un moment de clarviziune, văzuse pe faţa lui Kennedy o expresie de ură neprefăcută, străină de tot ce ştia despre preşedinte.

PARTEA A CINCEA

CAPITOLUL 21

Pe vremea copilăriei în Sicilia, Franco Sebbediccio alesese s fie de partea legii şi a ordinii, nu numai pentru că i se părea că legea ş ordinea erau mai tari, ci şi pentru că îl satisfăcea ideea de a trăi su oblăduirea regulilor stricte ale puterii.

Mafia se dovedise prea autoritară, iar lumea comerţului pre nesigură, aşa că se făcuse poliţist şi treizeci de ani mai târziu, ajunses şeful brigăzilor antiteroriste din Italia.

Acum îl avea în arest pe asasinul papei, un tânăr italian d familie bună, pe nume Armando Giangi, cu un nume de cod (Romec care-l irita cumplit. Sebbediccio îl întemniţase pe Romeo în cea ma ascunsă celulă din închisoarea lui din Roma.

Tot sub supraveghere se afla şi Rita Fallicia, al cărei nume d cod era Annee. Fusese uşor de depistat, fiindcă încă din adolescenţă s dovedise un element turbulent, iar în facultate dusese o activitate d instigare, fiind liderul bătăios al demonstraţiilor şi dovedindu-s implicată în răpirea unui bancher de frunte din Milano.

Dovezile începuseră să curgă. Casele conspirative fuseser curăţate de comandourile teroriste, dar amărâţii ăia n-aveau de und să cunoască posibilităţile tehnologice ale poliţiei naţionale. Pe Rome îl identificaseră după un prosop cu urme de spermă. Iar unul din ce arestaţi mărturisise tot în cursul unui interogatoriu dur. Dar Sebbedicci n-o arestase pe Annee. Ea trebuia să rămână în libertate.

Pe Franco Sebbediccio îl deranja faptul că procesul va spori publicitatea asasinilor papei, care ar fi putut deveni un fel de eroi şi că detenţia lor nu va fi suficient de aspră. În Italia nu exista pedeapsa cu moartea, aşa că puteau fi doar condamnaţi pe viaţă, ceea ce era o glumă. Prin reducerea duratei de detenţie pentru bună purtare şi în noile condiţii de amnistiere, aveau să iasă din închisoare la o vârstă nu prea înaintată.

Sebbediccio simţea că altfel ar fi stat lucrurile dacă interogatoriile la care era supus Romeo ar fi putut decurge mai serios. Dar fiindcă ticălosul ăsta ucisese un papă, lumea vestică îşi făcuse o cauză din a milita pentru drepturile omului. Ba chiar se primiseră şi scrisori din America. Toţi proclamau faptul că cei doi asasini trebuiau trataţi omeneşte, fără să fie supuşi torturilor sau maltrataţi. Iar ordinele veniseră de sus: nu faceţi de ruşine justiţia italiană cu acte care ar putea ofensa partidele de stânga din Italia. Trebuia lucrat cu mănuşi. Numai că el, Franco Sebbediccio, nu era dispus să ţină seama de aiurelile alea, vrând, în schimb, să le trimită un mesaj teroriştilor. Franco Sebbediccio era hotărât să-l facă pe acest Armando Giangi, alias, Romeo, să se sinucidă.

*

Romeo îşi petrecuse lunile de detenţie ţesând un vis romantic. Singur în celulă, îşi imaginase că se îndrăgostise de americanca aceea, pe nume Dorothea. Îşi amintise cum îl aşteptase la aeroport şi revăzuse micuţa cicatrice de pe bărbia ei. În reveriile lui, părea extrem de frumoasă şi de blândă. Încercase să-şi aducă aminte de conversaţia pe care o avusese cu ea în ultima noapte petrecută împreună în Hamptons. În sinea lui, era convins că şi ea îl iubise. Că fiecare gest al ei îl îmboldise să-şi declare dorinţa, astfel încât şi ea să-şi poată arăta iubirea. Şi-o amintise cum şedea, atât de graţioasă şi de ademenitoare, în timp ce ochii albaştri şi adânci îl priveau fix, iar pielea albă i se acoperea de o roşeaţă sfioasă. Îşi blestema timiditatea care-l împiedicase să mângâie pielea aceea. Îşi aminti de picioarele lungi şi suple şi şi le închipuise încolăcindu-i gâtul. Îşi imaginase sărutările cu care i-ar fi acoperit părul, ochii şi trupul mlădios. Iar apoi o revăzuse stând în lanţuri în bătaia soarelui, privindu-l plină de reproş şi disperare.

Acum însă Romeo ţesea visuri de viitor. Dorothea nu va sta

mult în închisoare şi îl va aştepta. Iar el va fi eliberat. Printr-o amnistier printr-un schimb de ostatici sau poate din pură milă creştinească, i apoi o va regăsi.

Dar existau şi nopţi când îl cuprindea disperarea şi se gândea trădarea lui Yabril. Uciderea Theresei Kennedy nu făcuse parte d plan, iar Romeo n-ar fi fost niciodată de acord cu un asemenea a Era dezgustat de Yabril, de propriile convingeri, de propria viaţă. Une plângea încetişor pe întuneric. Apoi se autoconsola şi se pierdea reveriile sale despre Dorothea. Era o minciună, ştia. Era o minciun o ştia prea bine, dar nu se putea abţine.

*

În celula goală, Romeo îl primi pe Franco Sebbediccio cu rânjet sardonic. Vedea ura din ochii bătrânului ţăran, uimirea la gând că o persoană de familie bună, care se bucura de o viaţă plină plăceri şi lux, putea ajunge revoluţionar. Era, de asemenea, conştie de faptul că Sebbediccio se simţea frustrat fiindcă atenţia opiniei publi internaţionale îl împiedica să-şi trateze prizonierul pe cât de brutal fi vrut.

Sebbediccio se închise în celulă cu Romeo, rămânând singur el. În faţa uşii, fără să poată auzi discuţia celor doi, stăteau de pa doi gardieni şi un observator de la biroul directorului închisorii. E aproape ca şi cum matahala de Sebbediccio l-ar invitat pe Romeo s atace. Dar teroristul ştia că nu era vorba decât de siguranţa pe care dădea lui Sebbediccio autoritatea funcţiei pe care o deţinea. Romeo îi dispreţuia pe oamenii de genul ăsta, logodiţi cu legea, încătuşaţi propriile lor convingeri şi în standardele moralei lor burgheze. Ast că fu extrem de surprins când Sebbediccio îi zise simplu, dar pe un scăzut:

— Giangi, eşti pe cale să le faci viaţa mai uşoară tuturor. O te sinucizi.

— Nu, n-o să mă sinucid, zise Romeo râzând. O să ies de-a înainte să mor de hipertensiune şi ulcer. O să mă plimb pe străz Romei, iar tu o să zaci în cimitir. O să vin şi-o să le cânt îngerilor de piatra ta de mormânt. Şi-o să fluier când o să plec de lângă groap

— Voiam doar să te informez că tu şi oamenii tăi o să

sinucideți, îi răspunse Sebbediccio răbdător. Prietenii tăi mi-au ucis doi oameni, ca să ne intimideze, pe mine şi pe colaboratorii mei. Replica mea va consta în sinuciderea voastră.

— Nu pot să-ți fac pe plac, zise Romeo. Prea-mi place viața. Şi cum toată lumea e cu ochii pe tine, n-o să îndrăznești nici să-mi dai un şut în fund.

Sebbediccio îi zâmbi binevoitor. Avea un as în mânecă. Tatăl lui Romeo, care nu realizase nimic în folosul societății, făcuse ceva pentru fiu-său. Se împuşcase. Cavaler de Malta, tatăl asasinului papei, un om care trăise toată viața numai pentru plăcerile lui egoiste, se hotărâse în chip misterios să se înveşmânteze cu mantia vinovăției. Când mama lui Romeo, văduvă de dată recentă, ceruse să-şi viziteze fiul în celulă şi fusese refuzată, ziarele îi îmbrățişaseră numaidecât cauza. Lovitura de grație o dăduse avocatul apărării, într-un interviu la televiziune: „Pentru Dumnezeu, nu vrea decât să-şi vadă mama!", zisese el, atingând o coardă sensibilă nu numai în Italia, ci în întreaga lume occidentală. Multe ziare titraseră pe prima pagină, reproducând exact aceste cuvinte: „Pentru Dumnezeu, nu vrea decât să-şi vadă mama!". Ceea ce nu era tocmai adevărat: maică-sa voia să-l vadă, dar el pe ea nu.

Sub o asemenea presiune, guvernul fusese obligat să-i permită mamei lui Giangi să-şi vadă fiul, lucru care îl înfuriase la culme pe Sebbediccio, care se opusese acestei vizite. Voia să-l țină pe Romeo în recluziune, izolat de lumea din afară. Ce fel de lume era asta care îndrăznea să-i acorde atâta clemență asasinului unui papă? Dar directorul închisorii trecuse peste el.

Acesta avea un birou imperial îl chemă pe Sebbediccio la o discuție.

— Stimate domn, îi zisese el, am primit instrucțiuni ca vizita să fie admisă. Şi nu în celulă, unde conversația poate fi supravegheată, ci chiar în acest birou. Cu nimeni prin apropiere care s-o poată asculta, cu excepția ultimelor cinci minute din ora care le-a fost acordată, care vor fi înregistrate de camerele de luat vederi — la urma-urmei, trebuie să lăsăm şi presa să-şi ia partea ei de profit.

— Pe ce motiv a fost aprobată această vizită? întrebase Sebbediccio.

Directorul îi adresase acel zâmbet rezervat prizonierilor ş oamenilor din personalul lui care ajunseseră să semene cu prizonierii

— Pentru ca un fiu să-şi vadă mama văduvă. Ce poate fi ma sacru de atât?

— Un om care-l asasinează pe papă? întrebase Sebbediccio pe un ton aspru. Trebuie să-şi vadă mama?

Directorul ridicase din umeri.

— Cei aflaţi mult deasupra noastră au decis aşa. Împacă-te cu ideea. De asemenea, avocatul apărării insistă ca biroul să fie curăţa de microfoane, aşa că nici nu te gândi că poţi să-ţi plantezi pe-aic aparatură electronică.

— Aha! Şi cum are de gând avocatul să scape de microfoane?

— O să-şi angajeze propriii specialişti. Şi or să facă treaba chiar înainte de întâlnirea celor doi, în prezenţa avocatului.

— E esenţial, e vital să ascultăm convorbirea dintre cei doi.

— Prostii! Maică-sa e genul tipic de matroană italiană bogată. Nu ştie nimic, iar el n-o să-i încredinţeze niciodată ceva important. Chestia asta e doar un act stupid din comedia ridicolă a timpurilor noastre. Nu o lua în serios.

Dar Sebbediccio o luase. El considera că avea de-a face cu o nouă batjocură la adresa justiţiei, cu un alt exemplu de sfidare a puterii. Şi spera ca Romeo să lase să-i scape ceva în discuţia cu maică-sa.

Ca şef al diviziei antiteroriste italiene, Sebbediccio avea extrem de multă putere. Avocatul apărării se afla deja pe lista secretă a radicalilor de stânga puşi sub supraveghere. Telefonul îi era ascultat, corespondenţa interceptată şi citită înainte de a-i fi trimisă. Aşa încât era uşor să dea de urma companiei de aparatură electronică pe care intenţiona s-o folosească avocatul pentru a verifica biroul directorului închisorii. Sebbediccio se folosise de un prieten ca să aranjeze o întâlnire „întâmplătoare" într-un restaurant, cu proprietarul companiei. Chiar şi fără să folosească forţa, Sebbediccio putea fi convingător.

Era vorba de o companie mică, profitabilă, dar care nu se bucura în nici un caz de un succes răsunător. Sebbediccio subliniase faptul că divizia antiteroristă avea mare nevoie de echipament electronic şi de personal de depistare a aparatelor de ascultare. De asemenea, remarcase

că anumite companii puteau fi interzise prin veto, pe motive de securitate. Pe scurt, el, Sebbediccio, putea să-i îmbogățească firma.

Dar în astfel de cazuri, e necesar ca fiecare partener să se bucure de încrederea celuilalt şi de profit. În cazul de față, de ce i-ar păsa unei companii de aparătură electronică de asasinii papei, de ce şi-ar periclita prosperitatea viitoare din cauza unei chestiuni atât de lipsite de însemnătate cum era înregistrarea unei discuții dintre o mamă şi fiul ei? De ce n-ar putea compania să plaseze microfonul în timp ce chipurile, deparazita biroul directorului închisorii? Cine ar fi ştiut? Iar Sebbediccio va aranja personal ca microfonul să fie scos după întâlnire.

Totul se făcuse într-um mod foarte amical, dar la un moment dat, în timpul mesei, Sebbediccio îl lăsase pe interlocutorul lui să înțeleagă că, dacă va fi refuzat, compania lui va avea o grămadă de necazuri în anii următori. Pentru că, deşi el personal nu era animat de nici un fel de resentiment, cum ar fi putut guvernul să se încreadă în oameni care-l protejau pe asasinul papei?

Totul fusese convenit, iar Sebbediccio îl lăsase pe celălalt să-şi ia cecul. Evident că nu avea să plătească aceşti bani din buzunarul lui şi nici să-i treacă în actele de cheltuieli, pentru că odată, peste ani, ar fi putut fi descoperit. În plus, banii pe care-i dădea reprezentau pentru proprietarul companiei de electronice o adevărată avere.

În consecință, întâlnirea dintre Armando „Romeo" Giangi şi mama lui fusese în întregime înregistrată şi ascultată doar de Sebbediccio, care se arătase încântat de cele auzite. Nu se grăbise să scoată microfonul din biroul directorului închisorii, pur şi simplu din curiozitatea de a afla cum era de fapt mucosul ăla, dar nu descoperise nimic.

Din prevedere, Sebbediccio ascultase banda acasă, în timp ce nevastă-sa dormea. Nici unul dintre colegii lui nu trebuia să ştie despre chestia asta. Nu era un om rău şi aproape că îi dăduseră lacrimile la auzul suspinelor mamei lui Romeo, care-şi implora fiul să spună adevărul, că nu el îl ucisese pe papă, că îi acoperea, de fapt, pe cei vinovați, care probabil că făceau parte din anturajul lui. Sebbediccio o auzise pe femeie sărutându-şi pe obraz fiul ucigaş. Apoi sărutările şi vaietele se opriseră, iar convorbirea luase o turnură foarte interesantă

pentru Sebbediccio. Îl auzise pe Romeo încercând s-o calmeze pe maică-sa.

— Nu înțeleg de ce s-a sinucis soțul tău, spusese el.

Îl disprețuia atât de tare, încât nu putuse niciodată să-l recunoască drept tatăl lui.

— Nu i-a păsat nici de țară, nici de lume. Iartă-mă, dar nici măcar nu și-a iubit familia. A dus o viață total egoistă și egocentrică. De ce a găsit necesar să se împuște?

Pe bandă se auzise vocea șuierată a mamei sale.

— Din vanitate, spusese ea. Tatăl tău a fost un frivol toată viața. În fiecare zi se ducea la frizer și, o dată pe săptămână, la croitor. La patruzeci de ani lua lecții de canto. Ca să cânte unde? A cheltuit o avere ca să ajungă Cavaler de Malta, dar n-a existat vreodată un om mai lipsit de credință decât el. De Paște purta un costum pe care era brodată crucea de palmier. Ah, ce figură măreață a societății romane era! Petrecerile, balurile, numirile în comisii culturale la ale căror întruniri n-a participat niciodată! Și pe deasupra, era tatăl unui licențiat și era mândru de inteligența ta. Doamne, cum se mai plimba pe străzile Romei! N-am mai văzut un om atât de fericit și atât de gol pe dinăuntru.

Pe bandă urmase o pauză.

— După ce ai făcut, tatăl tău n-a mai putut să apară în societate. Viața aceea goală luase sfârșit. Din această cauză s-a sinucis. Dar se odihnește în pace. Arăta superb în sicriu, cu costumul nou de Paște.

Apoi pe bandă se auzise vocea lui Romeo, iar ceea ce spusese îl încântase pe Sebbediccio.

— Taică-meu nu mi-a dat niciodată nimic și, punându-și capăt zilelor, mi-a furat mie această posibilitate. Moartea era singura mea scăpare.

Sebbediccio ascultase, iar apoi, în timp ce mama lui Romeo încerca să-l convingă să se lase vizitat de un preot și presa își făcea apariția în birou, oprise banda. Văzuse destul la televizor. Dar avea ceea ce dorise.

La următoarea vizită făcută lui Romeo, Sebbediccio era atât

de încântat, încât, când gardianul îi deschise uşa celulei, intră în pas vioi şi-l salută jovial pe Romeo.

— Giangi, îţi creşte celebritatea. Se zvoneşte chiar că noul papă s-ar putea să ceară clemenţă în ceea ce te priveşte. Arată-ţi recunoştinţa şi dă-mi informaţiile de care am nevoie.

— Tâmpit mai eşti, îi răspunse Romeo.

Sebbediccio se înclină şi întrebă:

— Ăsta e ultimul tău cuvânt?

Era perfect. Avea o înregistrare în care Romeo spunea că se gândea să-şi pună capăt zilelor. Peste o săptămână, lumea află că asasinul papei, Armando „Romeo" Giangi, se sinucisese spânzurându-se, în celulă.

*

La New York, Annee îşi pregătise misiunea. Pe deplin conştientă de faptul că era prima femeie care comanda o operaţiune a Primei Sute, era hotărâtă să nu dea greş.

Cele două case conspirative, de fapt apartamente, din cartierul de est al New York-ului, fuseseră burduşite cu mâncare, arme şi alte materiale necesare. Echipele de asalt urmau să ajungă cu o săptămână înaintea datei când avea să aibă loc ultima lovitură, iar ea urma să le ordone să nu-şi părăsească apartamentele până în ultima zi. Fuseseră stabilite traseele de evadare pentru supravieţuitori, prin Mexic şi Canada. Însă Annee intenţiona să mai rămână câteva luni în America, într-o altă casă conspirativă.

În pofida îndatoririlor sale, Annee avea o grămadă de timp liber, pe care şi-l petrecea hoinărind prin oraş. O atrăgeau mahalalele, în special Harlem-ul. Nu mai văzuse nicicând un oraş atât de murdar şi de prost întreţinut, cu cartiere întregi care arătau ca şi cum s-ar fi tras cu tunul. Era dezgustată de mulţimea de oameni ai străzii, de bădărănia sardonică a lucrătorilor din domeniul serviciilor şi de ostilitatea rece a funcţionarilor publici. Nu mai fusese niciodată într-un loc atât de josnic, în care primejdia domnea aproape peste tot. Oraşul era un câmp de bătaie, mai periculos decât Sicilia, pentru că în Sicilia violenţa avea o logică, fiind generată de legile severe ale

interesului personal, pe când în New York ea îşi avea originea în boala urât mirositoare a unei veritabile turme.

Annee avu parte în New York şi de o zi deosebită şi plină de evenimente, care o decise ca pe viitor, să-şi petreacă cât mai mult timp cu putinţă în apartamentul ei. În seara aceea se duse la un film american atât de idiot, încât o scosese din sărite. Şi-ar fi dorit să-l întâlnească pe eroul acela musculos, ca să-i arate ce uşor i-ar fi să-i îngenuncheze băţoşenia. După film, porni pe jos pe Lexington Avenue, ca să-şi rezolve convorbirile cerute de misiune, de la câteva telefoane publice. Intră într-un restaurant de renume, dorind să-şi ofere o mică trataţie şi fu scandalizată de lipsa de politeţe a personalului şi de simulacrul de mâncăruri italieneşti care i se serviră. Cum de îndrăzneau! În Franţa proprietarul restaurantului ar fi fost linşat. În Italia, Mafia ar fi dat foc localului.

Dar încercarea New York-ului de-a o supune celor mai cumplite umilinţe cu care oraşul îşi trata miile de locuitori şi vizitatori acţionă asupra lui Annee ca un întăritor. În timpul hoinărelii ei nocturne, e activitate necesară ca să poată dormi, Annee fu victima a două încercări de viol şi furt.

Primul atac, care avu loc când încă nu se înserase, o uimi de-a binelea. Evenimentul se produse chiar pe Fifth Avenue, în timp ce Annee se uita la vitrina magazinului Tiffany. Un bărbat şi o femeie, foarte tineri, până în douăzeci de ani, o încolţiră din ambele părţi. Tânărul avea o faţă de linx, specifică drogaţilor fără scăpare. Era foarte urât, iar Annee, care admira frumuseţea fizică, avu imediat un sentiment de repulsie faţă de el. Tânăra era drăguţă, genul tipic de adolescentă americană răsfăţată şi capricioasă, pe care Annee îl văzuse de atâtea ori pe stradă. Era îmbrăcată exact ca o târfă, cu o vestimentaţie lansată de starurile de cinema. Amândoi erau albi. Tânărul se împinse în ea cu putere, iar Annee simţi prin jacheta subţire atingerea metalului dur, dar nu se alarmă.

— Am pistol, şopti tânărul. Dă-mi geanta uşurel. Nu face mofturi şi n-o să păţeşti nimic.

— Ai drept de vot? întrebă Annee.

— Ce? făcu tânărul stupefiat.

Prietena lui se întinse să ia geanta. Annee o prinse de mână şi c

răsuci pe fată, plasând-o în fața ei ca pe un scut, în timp ce cu cealaltă mână o lovi, drept în față. Annee purta un fel de inel care-i servea drept armă albă, iar lovitura fu atât de puternică, încât sângele stropi din abundență vitrinele elegant aranjate ale magazinului Tiffany, făcându-i pe trecători să se oprească uluiți.

— Ai pistol, trage, îi spuse Annee pe un ton glacial tânărului.

Între timp, acesta își răsucise trupul, ca să-și scoată, chipurile, revolverul din buzunar. Nătărăul văzuse mișcarea asta în filmele cu gangsteri, dar nu știa că era complet inutilă, atâta timp cât victima nu stătea nemișcată. Oricum, pentru mai multă siguranță, Annee îl prinse pe tip de mâna cealaltă și i-o smuci din umăr. În timp ce țipa de durere, băiatul își scoase mâna din buzunar, iar o șurubelniță zăngăni pe trotuar. Eram sigură, își zise Annee, o șmecherie adolescentină și prostească. Se îndepărtă de ei fără să mai facă nimic.

După acea întâmplare, prudent ar fi fost ca Annee să se întoarcă acasă, dar dintr-o nevoie de explorare a teritoriului, își continuă plimbarea. Mai târziu, chiar în Central Park South, străjuit de hoteluri de lux, cu portari în uniformă și limuzine cu șoferi mătăhăloși, parcate de-a lungul străzii, fu înconjurată de patru tineri de culoare. Erau arătoși și plini de voie-bună și la prima vedere lui Annee îi plăcu de ei. Aduceau destul de mult cu strengarii din Roma, care-și făceau o datorie din a acosta femeile pe stradă. Unul dintre ei îi zise glumeț:

— Hei, păpușo, vino-n parc cu noi. O să te distrezi pe cinste.

Îi barară trecerea. Nu putea să înainteze. O amuzau și nu se îndoia de faptul că s-ar fi simțit bine cu ei. Nu ei o înfuriau, ci șoferii și portarii care ignorau în mod deliberat ceea ce se întâmpla lângă ei.

— Plecați, zise ea, sau țip și portarii or să cheme poliția.

Știa că nu putea să țipe. Nu-și putea permite din cauza misiunii.

— Dă-i drumul și țipă, îi zise unul dintre tineri rânjind.

Annee îi văzu balansându-se pe vârful picioarelor, gata s-o rupă la fugă. Nu țipă, iar unul din cei patru înțelese imediat că nici n-o va face.

— Hei, n-o să strige. Auzi ce accent are. Pariez că are droguri. Hei, dă-ne și nouă, spuse el în timp ce ceilalți râseră încântați.

— Altfel chemăm poliția, zise un altul, iar râsetele se auziră din nou.

Înainte de-a pleca din Italia, Annee fusese instruită în privința pericolelor care o pășteau în New York, dar era un agent operativ extrem de bine pregătit și se încredea total în nivelul la care ajunsese. Așa că refuzase să poarte armă, temându-se să nu compromită misiunea. Totuși, purta un inel de zirconiu special făcut, care putea produce răni serioase, iar în poșetă avea o pereche de foarfeci mai periculoase decât un pumnal venețian. Deci nu se simțea în pericol. Se temea doar să nu apară poliția și s-o ia la întrebări. Era convinsă că putea scăpa fără probleme. Nu-și luase însă în considerare nervozitatea și ferocitatea înnăscută. Unul dintre tineri întinse mâna să-i atingă părul, iar Annee șuieră:

— Dă-te la o parte, negru ticălos, sau te omor!

Toți patru amuțiră, iar buna dispoziție le pieri. Le văzu expresia jignită din priviri și simți o strângere de inimă. Pricepu că făcuse o greșeală și se simți vinovată. Nu-l numise pe individul ăla negru ticălos din vreo prejudecată rasială. Era mai degrabă o vorbă de ocară siciliană, unde atunci când te certai cu un cocoșat sau cu un schilod, îi ziceai cocoșat nenorocit sau schilod ticălos. Dar de unde să știe băieții ăștia așa ceva? Aproape că își ceru scuze, dar era prea târziu. Unul din ei zise:

— O s-o pocnesc pe târfa asta drept în față.

În clipa aceea, Annee își pierdu controlul. Își îndreptă mâna cu inelul spre ochii lui. Pe fața băiatului apăru o tăietură hidoasă care parcă-i smulsese pleoapa. Ceilalți tineri se holbară îngroziți în timp ce Annee dădu colțul și o luă la fugă.

*

Era destul până și pentru ea. Intrând în apartament, se simți plină de remușcări fiindcă fusese atât de dură și periclitase misiunea prin atitudinea adoptată. De fapt, căutase cearta cu lumânarea, ca să-și descarce nervii.

Nu mai trebuia să riște, nu mai trebuia să iasă din casă decât cu treburi legate de misiune. Trebuia să-și înfrâneze amintirile legate de Romeo și furia provocată de asasinarea lui. Și, mai important decât orice, trebuia să ia o hotărâre finală. Dacă se întâmpla să dea greș, va fi în stare să se sinucidă?

*

Christian Klee zbură la Roma ca să ia masa cu Sebbediccio. Observă că şeful diviziei antiteroriste italiene era înconjurat de vreo douăzeci de gărzi de corp, ceea ce nu părea să-i taie pofta de mâncare. Italianul era bine dispus.

— Nu-i aşa că a fost un adevărat noroc că asasinul papei s-a sinucis? îi spuse el lui Klee. Ce comedie ar fi fost judecarea lui cu toţi stângiştii care îl susţineau pe faţă, păcat că Yabril nu vă face şi el serviciul ăsta.

— Avem sisteme de guvernare diferite, zise Christian râzând. Văd că sunteţi bine păzit.

Sebbediccio ridică din umeri.

— Cred că tipii umblă după ceva mult mai important. Am nişte informaţii pentru dumneavoastră. Pe femeia aceea, Annee, am lăsat-o liberă. Într-un fel, am pierdut-o. Dar cred că acum e în America.

Pe Klee îl trecu un fior de emoţie.

— Ştiţi numele portului unde s-a îmbarcat? Şi numele pe care-l foloseşte acum?

— Nu ştiu. Dar credem că pregăteşte o operaţiune.

— De ce n-aţi săltat-o?

— Îmi pun speranţe mari în ea, îi răspunse Sebbediccio. E o tânără foarte hotărâtă şi cred că are viitor în mişcarea teroristă. Când o salt pe ea, vreau să pun mâna pe toată reţeaua. Dar aveţi o problemă. Circulă zvonuri că se pune la cale o operaţiune în Statele Unite. Şi nu poate fi decât împotriva lui Kennedy. Annee, oricât de plină de ardoare ar fi, n-o poate face singură. Deci trebuie să mai fie şi alţii implicaţi. Cunoscând sistemul de protecţie al preşedintelui, operaţiunea va necesita personal, facilităţi şi case conspirative. Numai că despre astea n-avem nici o informaţie. Ar fi bine să vă apucaţi de treabă imediat.

Klee nu trebui să-l întrebe pe şeful securităţii italiene de ce nu trimisese aceste informaţii la Washington pe canalele de comunicaţii obişnuite. Ştia că Sebbediccio nu voia să se afle în Statele Unite că o ţine sub supraveghere pe Annee. Nu avea încredere în legea americană privind libertatea informaţiilor. În plus, voia ca Christian Klee să-i fie dator.

În Sherhaben, sultanul Maurobi îl primi pe Christian Klee extrem de prietenos, ca şi cum criza din urmă cu câteva luni nici n-ar fi existat. Sultanul era afabil, dar părea în gardă şi puţin nedumerit.

— Sper că-mi aduceţi veşti bune, îi spuse el lui Klee. După toate neplăcerile acelea regretabile, sunt foarte dornic să-mi refac relaţiile cu Statele Unite şi, bineînţeles, cu preşedintele Kennedy. De fapt, sper că acesta este scopul vizitei dumneavoastră.

— Întocmai, îi răspunse Klee zâmbind. Aveţi posibilitatea să ne faceţi un serviciu care ar putea închide rana.

— A, sunt foarte fericit să aud asta. Ştiţi, desigur, că am fost la curent cu intenţiile lui Yabril. N-am ştiut dinainte cestea de gând să-i facă fiicei preşedintelui. Sigur, i-am spus acest lucru pe căi oficiale, dar vă rog să-i transmiteţi personal preşedintelui că am suferit mult în ultimele luni din cauza asta. N-am avut cum să preîntâmpin tragedia.

Klee îl crezu. Era convins că asasinarea Theresei schimbase parte din planurile iniţiale. Şi ajunse la concluzia că oamenii atotputernici, ca preşedintele Kennedy sau sultanul Maurobi, erau neajutoraţi în faţa unor evenimente necontrolabile şi a voinţelor. Pe urmă se adresă sultanului:

— Faptul că l-aţi predat pe Yabril l-a convins pe președinte.

Ştiau amândoi că această replică fusese rostită din politeţe. Klee făcu o pauză, iar apoi continuă:

— Dar am venit să vă cer o favoare personală. Ştiţi că îmi fac griji de securitatea preşedintelui. Am informaţii că se pregăteşte un complot pentru asasinarea lui şi că teroriştii s-au infiltrat deja în Statele Unite. Mi-ar fi de folos nişte informaţii privind planurile, identitatea şi locul unde se află teroriştii. M-am gândit că, ţinând cont de datele pe care le aveţi, poate că aţi aflat ceva de la serviciile dumneavoastră secrete. Că aţi putea să-mi daţi nişte indicii. Vreau să subliniez că e o chestiune care va rămâne între noi doi. Doar între dumneavoastră şi mine. Nu va fi vorba de nimic oficial.

Sultanul se arătă uluit. Faţa inteligentă i se încordă într-o expresie de neîncredere amuzată.

— Cum puteți crede așa ceva? După toate distrugerile pe care -ați provocat, după toate tragediile prin care am trecut, credeți -aș implica în astfel de activități primejdioase? Sunt conducătorul țări mici și bogate care nu poate să rămână independentă fără enia marilor puteri. Nu pot face nimic pentru sau împotriva neavoastră.

Klee dădu din cap aprobator.

— Evident că așa e. Dar Bert Audick v-a făcut o vizită care că are legătură cu industria petrolicră. Vreau însă să vă spun că nul Audick are probleme mari în Statele Unite. În următorii ani, fi prea bine să-l aveți aliat.

— Dumneavoastră ați fi un aliat foarte bun? întrebă sultanul bind.

— Da, zise Klee. Eu sunt aliatul care v-ar putea salva. Cu diția să cooperați cu mine acum.

— Explicați-vă, zise sultanul, vizibil supărat de amenințarea olicită din cuvintele lui Klee.

Klee vorbi pe un ton prudent:

— Bert Audick este acuzat de conspirație împotriva Statelor ite, fiindcă mercenarii lui sau cei din compania personală au tras rvioanele americane care au bombardat Dak-ul. Mai există și alte izații. În temeiul unora din legile noastre, imperiul lui petrolier ar ea fi distrus. La ora actuală nu e un aliat puternic.

— E acuzat, dar nu e declarat vinovat, zise Maurobi cu viclenie. eleg că va fi mult mai greu de dovedit.

— Corect, răspunse Klee. Dar în câteva luni Francis Kennedy fi reales. Popularitatea lui îl va ajuta să obțină un Congres care -i ratifice programele. Va fi cel mai puternic președinte din istoria atelor Unite. Și atunci, vă asigur că Audick va fi condamnat. Iar uctura puterii din care face parte va fi distrusă.

— Tot nu-mi dau seama cum vă pot ajuta, rosti sultanul. Sau m mă puteți dumneavoastră ajuta, continuă el, ceva mai autoritar. țeleg că și dumneavoastră sunteți acum într-o poziție delicată în atele Unite.

— Asta s-ar putea să fie sau să nu fie adevărat. În ceea ce ivește poziția mea, delicată, după cum susțineți, asta se va rezolva

când Kennedy va fi reales. Sunt şi prietenul şi consilierul lui cel mai apropiat, iar Kennedy este renumit pentru loialitate. Cât despre modul în care ne-am putea ajuta unul pe celălalt, nu vreau să par lipsit de respect, dar daţi-mi voie să vă vorbesc deschis. Îmi permiteţi?

Sultanul păru impresionat şi chiar amuzat de curtoazia lui Klee.

— Evident, zise el.

— În primul rând, şi cel mai important, iată cum vă pot ajuta. Pot să fiu aliatul dumneavoastră. Preşedintele Statelor Unite ţine cont de ceea ce îi spun şi are încredere în mine. Trăim timpuri grele.

— Eu le-am trăit întotdeauna, îl întrerupse sultanul zâmbind.

— Deci puteţi aprecia ceea ce vă spun mai bine decât mulţi alţii, i-o întoarse Klee tăios.

— Şi dacă preşedintele Francis Kennedy nu-şi atinge scopurile? Se mai întâmplă şi accidente, cerul nu e întotdeauna milostiv.

Klee îi răspunse cu răceală:

— Vreţi să spuneţi, dacă reuşeşte complotul de a-l asasina pe Kennedy? Am venit tocmai ca să vă spun că nu va reuşi. Nu-mi pasă cât de iscusiţi şi temerari sunt asasinii. Iar dacă încearcă, reuşesc şi se constată că aveţi vreo legătură cu chestia asta, atunci veţi fi distrus. Dar nu trebuie să se întâmple aşa. Sunt un om rezonabil şi vă înţeleg poziţia. Ceea ce vă propun este un schimb de informaţii care să rămână între noi doi. Nu ştiu ce v-a propus Audick, dar eu sunt o miză bună. Dacă Audick şi clanul lui câştigă, câştigaţi şi dumneavoastră. El nu ştie nimic despre noi. Dacă câştigă Kennedy, aveţi în mine un aliat. Eu sunt poliţa dumneavoastră de asigurare.

Sultanul dădu aprobator din cap după care îl invită la un banchet somptuos. În timpul mesei, sultanul îi puse lui Klee o mulţime de întrebări despre Kennedy. În cele din urmă, aproape epuizat, se interesă de Yabril. Klee îl privi ţintă, înainte de a-i răspunde:

— Yabril nu poate scăpa sub nici o formă. În cazul în care ceilalţi teroriştii îşi imaginează că-i pot obţine eliberarea, chiar luându-i ca ostatici persoane extrem de importante, spuneţi-le s-o lase baltă. Kennedy n-o să-l elibereze în veci.

Sultanul oftă.

— Kennedy s-a schimbat, zise el. E pe cale să devină un fanatic.

Klee nu-i răspunse, iar sultanul continuă pe ton foarte scăzut:

— Cred că m-ați convins, zise el. Sunt de părere că ar trebui să fim aliați.

*

Când Christian Klee se întoarse în Statele Unite, prima persoană la care se duse fu Oracolul. Bătrânul îl primi în dormitor, instalat în scaunul cu rotile, având alături o măsuță pentru ceai și un fotoliu confortabil pentru Christian.

Oracolul îl întâmpină cu un gest abia schițat prin care îl invită să ia loc. Christian îl servi cu ceai, o prăjitură și un sandviș minuscul, iar apoi se servi pe sine. Bătrânul sorbi din ceai și ronțăi o bucățică de prăjitură. Rămaseră tăcuți o bună bucată de timp. Apoi Oracolul încercă să zâmbească, dar din cauza pielii complet lipsite de viață, reuși să schițeze doar o ușoară mișcare a buzelor.

— Te-ai băgat într-o încurcătură pe cinste din pricina afurisitului tău de Kennedy, zise el.

Aceste vulgarități ale Oracolului, rostite de parcă ar fi venit din partea unui copil nevinovat, îl făceau pe Klee să zâmbească. Se întrebă din nou dacă era un semn de senilitate sau de degradare a creierului faptul că bătrânul, care nu vorbise niciodată vulgar, folosea asemenea cuvinte atât de degajat. Așteptă să-și termine sandvișul și să soarbă niște ceai fierbinte, după care îi răspunse:

— Care dintre ele? Sunt băgat într-o grămadă de încurcături.

— Mă refeream la povestea cu bomba atomică, răspunse Oracolul. Celelalte rahaturi nu contează. Dar ești acuzat că ai fi răspunzător de moartea a mii de oameni din țara asta. Se pare că te au la mână cu ceva, dar refuz să cred că ești atât de prost. Inuman — da, la urma-urmei ești politician. Chiar ai făcut-o?

Bătrânul nu se erija în judecător, era pur și simplu curios. Cui altcuiva să-i spună? Cine altcineva ar înțelege?

— Ceea ce mă uimește, zise Klee, este cât de repede mi-au dat de urmă.

— Mintea umană *este făcută* să înțeleagă răul, zise Oracolul. Ești surprins pentru că, în fiecare om care comite o faptă rea, există o doză de naivitate. Crede că lucrul pe care l-a făcut e atât de teribil,

încât nimeni altcineva nu l-ar putea concepe. Numai că răul este primul lucru la care se gândesc oamenii. Răul nu este deloc un mister. Misterul e dragostea.

Se opri un moment, începu să vorbească din nou, iar apoi se lăsă în scaun moțăind, cu ochii pe jumătate închiși.

— Trebuie să înțelegi, îi spuse Christian, că este mult mai ușor să lași lucrurile să decurgă de la sine, decât să faci realmente ceva. Treceam printr-o criză. Francis Kennedy urma să fie invalidat de Congres. Și, preț de o secundă, mi-a trecut prin cap că, dacă bomba ar exploda, lucrurile ar lua o cu totul altă întorsătură. Atunci i-am spus lui Peter Cloot să nu-i interogheze pe Gresse și Tibbot. Aveam timp s-o fac. Totul s-a petrecut fulgerător, în acea unică secundă, iar faptul era deja consumat.

— Mai dă-mi niște ceai fierbinte și o bucată de prăjitură, zise Oracolul.

Își mâncă prăjitura și pe buzele ca o cicatrice îi apărură mici frimituri.

— I-ai interogat pe Gresse și Tibbot înainte ca bomba să explodeze? Da sau nu? Ai scos de la ei informații fără să acționezi?

Christian oftă:

— Erau niște copii. Am stors totul de la ei în cinci minute. De asta nu-l puteam lăsa pe Cloot să-i interogheze. Dar n-am vrut ca bomba să explodeze. Numai că totul s-a petrecut atât de repede.

Oracolul începu să râdă. Era un râs curios, chiar și la un om atât de bătrân. O succesiune de hăhăituri gâfâite.

— Ba a fost exact invers, zise el. Te hotărâseși deja să lași bomba să explodeze, înainte de a-i spune lui Cloot să nu-i interogheze. N-a fost deloc o chestie de moment, ai pus la cale totul.

Christian Klee tresări. Ceea ce spusese Oracolul era adevărat.

— Și toate astea ca să-ți salvezi eroul, pe Francis Kennedy. Omul care nu e capabil de nici un rău, în afară de faptul că dă foc lumii întregi.

Oracolul puse pe masă o cutie cu havane subțiri. Christian luă una și și-o aprinse.

— Ai avut noroc, zise Oracolul. Majoritatea celor care au

murit în explozie erau oameni de nimic. Beţivi, vagabonzi, delincvenţi. Nu e o crimă prea mare. Cel puţin nu în istoria rasei noastre umane.

— Dar Francis mi-a dat undă verde.

La auzul acestor cuvinte, Oracolul apăsă pe un buton de pe scaun şi îşi ridică spătarul, devenind dintr-o dată foarte atent.

— Preşedintele tău neprihănit? întrebă el. E în prea mare măsură victima propriei ipocrizii, ca toţi cei din familia Kennedy. N-a putut să facă aşa ceva.

— Poate încerc să-mi găsesc scuze. N-a fost nimic explicit. Dar îl cunosc foarte bine pe Francis, suntem aproape ca fraţii. I-am cerut să semneze un ordin pentru ca echipa de medici anchetatori să poată face un test pe creier. În felul acesta problema s-ar fi rezolvat imediat. Francis a refuzat să semneze autorizaţia. Sigur, şi-a argumentat refuzul pe considerente umanitare şi legate de drepturile omului. Modul ăsta de a gândi îi era specific. Dar asta înainte de a-i fi fost asasinată fiica. Nu l-a mai caracterizat după aceea. Iar chestia asta se întâmpla *după*. Adu-ţi aminte, atunci ordonase deja distrugerea Dak-ului. Şi lansase ameninţarea că va distruge întregul sultanat al Sherhabenului, dacă ostaticii nu vor fi eliberaţi. Deci, caracterul lui s-a schimbat. Ţinând cont de noul lui caracter, ar fi trebuit să semneze ordinul pentru interogatoriul medical. Apoi, când a refuzat, mi-a aruncat o privire... Nu pot s-o descriu, dar era aproape ca şi cum mi-ar fi spus s-o las să explodeze.

Oracolul îşi recăpătase complet vitalitatea. Vorbi tăios:

— Nimic din toate astea nu contează. Contează doar să-ţi salvezi pielea. Dacă Francis Kennedy nu e reales, s-ar putea să stai ani de zile în închisoare. Chiar dacă e reales, tot e posibil ca pericolul să rămână.

— Kennedy o să câştige alegerile, zise Christian. După aceea n-o să mai am probleme. Îl cunosc pe Francis, adăugă el după o scurtă pauză.

— Îl cunoşti pe vechiul Kennedy, îi replică Oracolul, completând apoi ca şi cum şi-ar fi pierdut interesul pentru discuţie: Şi ce se mai aude cu aniversarea mea? Am o sută de ani şi nu-i pasă nimănui nici cât negru sub unghie.

Christian râse:

— Mie îmi pasă. Nu-ți face griji. După alegeri o să fii sărbătorit în grădina de trandafiri a Casei Albe. Vei avea o petrecere regească.

Oracolul zâmbi încântat, iar apoi zise insinuant:

— Și Francis Kennedy al tău o să fie regele. Știi, nu-i așa, că dacă va fi reales și își va alege candidații pentru Congres, o să fie de fapt un dictator?

— E foarte puțin probabil, îi răspunse Christian. În țara asta n-a existat niciodată un dictator. Avem mijloace de protecție, uneori mă gândesc că avem chiar prea multe.

— A, dar e încă o țară tânără. Avem timp. Și Diavolul poate lua multe înfățișări ispititoare.

Rămaseră tăcuți vreme îndelungată. Pe urmă, Christian se ridică să plece. Întotdeauna își atingeau ușor mâinile când se despărțeau. Bătrânul era prea slăbit pentru o strângere de mână adevărată.

— Ai grijă, zise Oracolul. Când un om ajunge să dețină puterea absolută, de obicei se debarasează de cei care sunt cei mai apropiați, adică de aceia care îi cunosc secretele.

CAPITOLUL 22

Un judecător federal îi eliberă pe Henry Tibbot și pe Adam Gresse. Guvernul nu pusese în discuție faptul că arestul fusese ilegal și că nu existase nici un fel de mandat. Apărarea celor doi fizicieni se folosise de toate portițele de scăpare legale.

Poporul american se arătă scandalizat. Oamenii acuzară administrația Kennedy și blestemară sistemul juridic. Oamenii se adunară pe străzile din marile orașe, cerând moartea lui Gresse și a lui Tibbot. Se constituiră grupuri de acțiune ca să facă dreptate în numele poporului. În acest timp Gresse și Tibbot o întinseră, urmând să se ascundă undeva prin America de Sud. Li se pierdu urma într-un refugiu finanțat de părinții lor bogați.

*

Cu două luni înainte de alegerile prezidențiale, sondajele de opinie indicau faptul că majoritatea cu care ar fi urmat să câștige

Kennedy nu avea să fie suficientă pentru a-şi asigura victoria candidaţilor lui pentru Congres.

Existau şi alte probleme: scandalul în care era implicată amanta lui Eugene Dazzy, acuzaţiile persistente potrivit cărora ministrul justiţiei ar fi permis în mod deliberat explozia bombei atomice şi scandalul referitor la faptul că atât Canoo, cât şi Klee foloseau fondurile alocate apărării ca să îngraşe Serviciul Secret.

Probabil că şi Francis Kennedy mersese prea departe. America nu era pregătită pentru forma lui de socialism. Nu era pregătită să-şi repudieze structura de tip capitalist. Americanii nu voiau să fie egali, ci bogaţi. Aproape toate statele aveau loterii cu câştiguri care mergeau până la milioane de dolari. Erau mai mulţi cei care cumpărau bilete la loterie decât cei care se duceau să voteze la alegerile naţionale.

Pe de altă parte, puterea congressmenilor şi a senatorilor aflaţi în exerciţiul funcţiunii era de-a dreptul copleşitoare. Aveau propriul lor personal, plătit de guvern. Marile corporaţii îi finanţau cu sume uriaşe de bani pe care le foloseau spre a-şi face o reclamă strălucită la televiziune. Deţinând funcţii guvernamentale, puteau apărea la TV în programe politice speciale şi în ziare, ceea ce le sporea indicele de popularitate.

Iar Lawrence Salentine, cu precizia fină a unui criminal din Evul Mediu, organizase atât de strălucit întreaga campanie împotriva lui Kennedy, încât devenise liderul grupului din Clubul Socrate.

*

Preşedintele Kennedy studia raportul întocmit de consilierii lui, care pronostica posibilitatea să nu fie aleşi în Congres candidaţii pe care şi-i desemnase. Gândul că era posibil să redevină un lider neputincios avu asupra lui un efect de natură pur fizică. Se simţea rău. Şi, dincolo de asta, era posedat de un fel de furie stranie, încărcată de o răutate respingătoare. Îi era ruşine de aceste sentimente şi încerca să se concentreze asupra planurilor de acţiune secrete trimise de Christian Klee.

Remarcă faptul că acesta îi expediase raportul direct lui şi bine făcuse. Informaţiile erau înspăimântătoare, dar modul în care

plănuia Klee să rezolve problemele era şi mai neobişnuit. O să trebuiască să-şi sacrifice nişte principii morale, îşi zise Kennedy. Pe urmă, total conştient de preţul intenţiilor sale, avizã favorabil raportul.

În a treia zi a lunii septembrie, Christian Klee trecu neanunţat pe la biroul vicepreşedintelui. Ca o măsură de precauţie suplimentară, îi dădu instrucţiuni speciale şefului gărzii de corp de la Serviciul Secret, care se ocupa de Helen Du Pray, înainte de a se prezenta la secretara vicepreşedintelui şi a-i spune că avea de rezolvat o problemă urgentă.

Vicepreşedintele fu uimit să-l vadă. Conform protocolului, Klee trebuia să o prevină sau chiar să-i ceară permisiunea. Pentru o clipă, Klee se temu că Helen Du Pray se va simţi ofensată, dar ştia că era prea inteligentă ca să aibă o asemenea reacţie. Îşi dădu seama imediat că Christian Klee încălcase protocolul din motive extrem de bine întemeiate. De fapt, lui Helen Du Pray îi era frică. Oare ce lucru teribil se mai putuse întâmpla, după toate lunile care trecuseră?

Klee îi sesiză imediat stânjeneala.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, îi spuse el. E vorba de o problemă de securitate care îl priveşte pe preşedinte. Pentru acoperire, ţi-am rechiziţionat biroul. Cel mai bine ar fi să nu răspunzi la telefon, ci să tratezi direct cu personalul. Iar eu o să rămân cu tine toată ziua de azi.

Du Pray înţelese imediat că indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea nu va prelua comanda ţării şi că acesta era, de fapt, motivul vizitei lui Klee.

— Dacă preşedintele are o problemă legată de securitatea lui, de ce stai cu mine aici? întrebă ea, răspunzând singură, fără să-l aştepte pe Klee: Va trebui să discut personal cu preşedintele despre această chestiune.

— Ia parte la un dineu politic în New York, îi răspunse Klee.

— Ştiu asta, zise ea.

Klee se uită la ceas.

— Preşedintele o să te sune cam în jumătate de oră.

Când sună Kennedy, Klee urmări mimica feţei lui Helen. Nu părea să fie uimită. Puse întrebări doar de două ori. Bun, îşi zise Klee, cu ea o să fie bine, nu trebuia să-şi facă griji. Apoi Helen Du

Pray făcu un lucru care-i stârni lui Klee admirația. Nu crezuse că era în stare de așa ceva — vicepreședinții erau recunoscuți pentru timiditate. Îl întrebă pe Kennedy dacă putea vorbi cu Eugene Dazzy, consilierul-șef al președintelui. Când Dazzy răspunse la telefon, Hèlen se interesă pur și simplu despre programul de lucru de săptămâna următoare. Apoi închise. Voise doar să verifice dacă vorbise într-adevăr cu Kennedy, cu toate că îi recunoscuse vocea. Pentru că, la toate întrebările pe care le pusese, doar Dazzy cunoștea răspunsul. Se asigurase astfel că nu fusese vorba de o impostură.

I se adresă lui Klee pe un ton glacial. Știe că e ceva dubios, își zise acesta.

— Președintele m-a informat, zise Helen Du Pray, că-mi vei folosi biroul ca post de comandă și că mă aflu în subordinea ta. Găsesc că acest lucru este neobișnuit. Poate îmi dai niște explicații.

— Îmi cer scuze, îi răspunse Klee. Dacă îmi oferi o cafea, te pun la curent cu toate. O să știi despre chestiunea asta la fel de mult ca și președintele.

Ceea ce era adevărat, dar nu întru totul. Căci nu avea să afle tot ce știa Klee.

Helen Du Pray îl cercetă cu atenție. Klee era conștient că femeia aceea n-avea încredere în el. Dar femeile nu înțelegeau puterea și eficiența teribilă a violenței. Își adună toate forțele ca să o convingă de sinceritatea lui. Când termină, după aproape o oră, Helen Du Pray părea să se fi lăsat convinsă. Era o femeie foarte frumoasă și inteligentă, își zise Klee. Păcat că nu va fi niciodată președintele Statelor Unite.

*

În acea minunată zi de primăvară, președintele Francis Kennedy urma să vorbească la un dineu politic ținut la Centrul de Conferințe de la hotelul Sheraton din New York, care avea să fie continuat cu o paradă triumfală a alaiului său de mașini pe Fifth Avenue. Apoi avea să țină un discurs în zona distrusă de bomba nucleară. Evenimentul fusese programat cu trei luni în urmă și i se făcuse foarte multă publicitate. Christian Klee detesta acest gen de situații, în care președintele era prea expus. Doar existau atâția nebuni. În ochii lui Klee, până și polițiștii reprezentau un pericol, dat fiind că

erau înarmați și demoralizați de infracționalitatea din New York, scăpată de sub control.

Klee își luă măsuri de precauție complexe. Doar personalul lui operativ din Serviciul Secret cunoștea înspăimântătorul număr de oameni folosiți pentru protecția președintelui în rarele lui apariții publice.

Înainte de sosirea lor, la New York fuseseră trimise echipe speciale de recunoaștere. Acestea patrulau și controlau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru zona în care urma să aibă loc vizita. Cu două zile înainte de sosirea președintelui, alți o mie de oameni fuseseră trimiși să se infiltreze în mulțimea care avea să-l întâmpine. Aceștia trebuiau să se înșiruie de ambele părți și în fața alaiului de mașini, făcând pe spectatorii. De fapt, formau un fel de linie Maginot. Alți cinci sute de indivizi bine înarmați controlau acoperișurile clădirilor din zonă, cercetând permanent ferestrele care dădeau spre bulevard. În plus, președintele avea propriul corp de pază, care număra o sută de oameni. Mai erau, evident, agenții de la Serviciul Secret, care lucrau sub acoperire, acreditați la ziare și posturi TV, și care erau dotați cu aparate fotografice sau conduceau mașini ale televiziuni. Șmecheriile lui Klee nu se terminau aici. În cei aproape patru ani ai administrației Kennedy, existaseră cinci tentative de asasinat. Dar toate fuseseră descoperite din fașă. Atentatorii se dovediseră, bineînțeles, niște demenți care acum erau după gratii în cele mai teribile închisori federale. Iar Klee avea grijă ca, dacă ieșeau cumva din pușcărie, să găsească un motiv ca să-i închidă din nou. Era imposibil să-i aresteze pe toți dezaxații din Statele Unite care-l amenințaseră cu moartea pe președinte — prin telefon, corespondență, prin conspirații sau pur și simplu trâmbițându-și intențiile pe stradă — dar Christian Klee le făcuse viața un infern, astfel încât să fie prea preocupați de propria securitate ca să le mai treacă prin cap asemenea idei. Erau filați prin toate. mijloacele posibile — telefon, corespondență, urmărire individuală, supraveghere pe computer. Era suficient ca unul din ei să scuipe pe trotuar ca să dea de bucluc.

Toate aceste pregătiri și măsuri de precauție se văzură puse în aplicare în ziua de trei septembrie, când Kennedy își ținu discursul

la Centrul de Conferințe de la hotelul Sheraton din New York. Sute de agenți de la Serviciul Secret fură infiltrați printre spectatori, iar după sosirea lui Kennedy intrarea şi ieşirea din clădire fuseseră interzise.

*

În aceeaşi zi de septembrie, Annee se duse la cumpărături pe Fifth Avenue. În cele trei săptămâni de când era în Statele Unite, pusese pe roate toată operațiunea. Dăduse telefoane şi se întâlnise cu cele două echipe care trebuiau să comită asasinatul şi care reuşiseră, în cele din urmă, să ajungă la New York, dându-se drept marinari pe unul din petrolierele lui Bert Audick. Se mutaseră în cele două apartamente care le fuseseră pregătite şi care erau deja ticsite de arme procurate de o echipă clandestină de logistică fără nici un rol în acea operațiune.

Annee nu ştia că agenții F.B.I. ai lui Christian Klee îi ascultau convorbirile telefonice şi că fiecare mişcare îi era supravegheată. Nu ştia nici că acelaşi Christian Klee îi interceptase şi decodificase toate telefoanele pe care tovarăşii ei i le dăduseră din cabine publice. Anne nu mărturisise nimănui că se hotărâse să transforme această misiune într-una sinucigaşă. Iar acum se gândea cât de ciudat era faptul că se ducea la cumpărături doar cu câteva ore înainte de moarte.

*

Sal Troyca şi Elizabeth Stone lucrau din greu, încercând să adune informații care să demonstreze faptul că Christian Klee ar fi putut împiedica explozia bombei nucleare. Casa din oraş a lui Elizabeth Stone se afla doar la zece minute de mers cu maşina. La ora prânzului obişnuiau să îşi petreacă vreo două ore în pat. Odată ajunşi acolo, uitară de tot stresul zilei. După o oră, Elizabeth se duse la baie, ca să facă un duş, iar Sal, încă dezbrăcat, fugi în camera de zi să deschidă televizorul. Se uită uluit la ceea ce vedea. Mai privi câteva clipe, iar pe urmă se duse la baie şi o scoase de sub duş pe Elizabeth, care fu puțin speriată de brutalitatea cu care o trăgea după el în cameră, goală şi şiroind de apă. Apoi, uitându-se la televizor, începu să plângă. Sal o luă în brațe.

— Gândeşte-te la altceva, îi zise el. Gândeşte-te că s-a sfârşit cu necazurile noastre.

*

Discursul electoral din New York, de pe trei septembrie, trebuia să fie una dintre cele mai importante etape ale lui Francis Kennedy în campania pentru realegere. El fusese astfel plănuit, încât să producă un extraordinar efect psihologic asupra naţiunii.

În primul rând, urma să aibă loc un dineu la Centrul de Conferinţe de la hotelul Sheraton de pe Fifty-Eighth Street. Acolo preşedintele se va adresa celor mai importanţi şi influenţi cetăţeni ai oraşului. La dineu se vor strânge fonduri pentru reconstituirea zonei centrale a New York-ului, rasă de bomba nucleară. Un arhitect proiectase gratuit un monument comemorativ pentru zona respectivă, iar pe restul suprafaţei urma să se amenajeze un părculeţ cu un lac. Municipalitatea urma să cumpere şi să doneze terenul.

După dineu, alaiul de maşini al preşedintelui urma să pornească de pe One Hundred-Twenty-Fifth Street pe Seventh şi Fifth Avenue, pentru ca el să aşeze prima cunună simbolică din marmură pe grămada de moloz care mai rămăsese din Times Square.

Fiind unul dintre sponsorii dineului, Louis Inch stătea la tribună împreună cu preşedintele Kennedy şi aştepta să-l însoţească la maşină, ca să-şi facă reclamă în ziare şi la TV. Dar spre surpriza lui, fu oprit de agenţii de la Serviciul Secret, care formară o reţea în jurul lui Kennedy. Preşedintele fu escortat printr-o uşă în spatele tribunei.

Afară, pe stradă, se adunase o mulţime uriaşă de oameni. Agenţii de la Serviciul Secret eliberaseră zona, astfel că în jurul limuzinei prezidenţiale se crease pe toate direcţiile un spaţiu de cel puţin treizeci de metri. Erau suficienţi agenţi secreţi ca să protejeze acest spaţiu stând om lângă om. Dincolo de această zonă, mulţimea era controlată de poliţie. Pe margine se aflau fotografi şi echipaje de televiziune cu camere de luat vederi, care se năpustiră imediat înainte când avangarda agenţilor de la Serviciul Secret ieşi din hotel. Urmă, inexplicabil, o aşteptare de un sfert de oră. În sfârşit, preşedintele ieşi din hotel, ascuns de camerele TV, în timp ce se repezea spre maşină. Şi exact în acel moment, bulevardul explodă într-un balet sângeros, regizat fără cusur.

Şase bărbaţi ţâşniră printre poliţişii din primul rând, doborându-i pe o parte dintre ei şi alergând spre limuzina blindată a preşedintelui. O secundă mai târziu, un alt grup de şase bărbaţi tineri, din partea opusă, îi secerară cu mitralierele pe cei cincizeci de agenţi de la Serviciul Secret aflaţi de jur-împrejurul limuzinei blindate. În momentul următor, opt maşini virară în spaţiul liber, iar agenţii de la Serviciul Secret, în echipamente de luptă şi cu veste antiglonţ, care-i făceau să semene cu nişte baloane uriaşe, se rostogoliră din ele, înarmaţi cu mitraliere şi pistoale şi ajunseră în spatele grupului de atacatori. Traseră cu precizie în rafale scurte. În mai puţin de treizeci de secunde cei doisprezece atacatori fuseseră lichidaţi, iar armele din mâinile lor rămaseră inofensive. Limuzina prezidenţială luă curba vâjâind, urmată de alte maşini cu agenţi ai Serviciului Secret.

În clipa acea, cu un suprem efort de voinţă, Annee ieşi în faţa limuzinei prezidenţiale, ţinând în mână cele două şacoşe de la Bloomingdale. Sacoşele erau pline cu gel explozibil, adică două bombe de mare putere, pe care le amorsă în momentul în care maşina încercă, prea târziu, să vireze, izbind-o. Limuzina prezidenţială explodă, zvâcnind în aer la cel puţin trei metri de la pământ şi se prăbuşi în flăcări. Forţa exploziei îi pulverizâ pe toţi cei din interiorul ei, iar din Annee nu mai rămase nimic, văzându-se doar câteva fâşiuţe de hârtie colorată din cele două sacoşe.

Un operator TV avu inspiraţia să-şi orienteze camera în aşa fel încât să prindă o imagine panoramică a zonei. Mii de oamenii se aruncaseră la pământ când începuseră împuşcăturile şi încă stăteau culcaţi pe burtă, ca şi cum ar fi implorat mila unui Dumnezeu neiertător. Din masa de oameni întinşi pe jos curgeau şuvoaie de sânge, provenit de la cei răniţi de asasini sau ucişi de explozia bombelor. Mulţi oameni din mulţime erau într-o stare de şoc şi, după ce le trecu spaima, se ridicară, clătinându-se pe picioare, dezorientaţi. Camera prinse toate aceste imagini care fură transmise la televizor, spre groaza întregii naţiuni.

*

În biroul vicepreşedintelui Du Pray, Christian Klee sări de pe scaun strigând:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Helen Du Pray se uită țintă la ecranul TV şi-i zise tăios lui Klee:

— Cine a fost nenorocitul care i-a ținut locul preşedintelui?

— Unul din agenții mei de la Serviciul Secret, zise Christian Klee. Asasinii nu trebuiau să ajungă atât de aproape.

Du Pray se uită la Klee cu răceală. Apoi se înfurie mai tare decât o văzuse Klee vreodată.

— De ce dracu' n-ai anulat totul!? strigă ea. De ce n-ai împiedicat tragedia asta? Au fost uciși oameni care au venit să-şi vadă preşedintele. Agenții tăi şi-au pierdut viața. Îți promit că voi discuta despre acțiunile tale cu preşedintele şi cu comisiile aferente ale Congresului.

— Vorbeşte gura fără tine, îi zise Klee. Ştii câte amenințări primeşte zilnic preşedintele? Dacă le-am da ascultare tuturor, ar rămâne prizonier la Casa Albă.

Helen Du Pray îi cercetă fața în timp ce vorbea.

— De ce ai folosit o dublură *de data asta*? Aceasta este o măsură extremă. Şi dacă situația era *atât* de gravă, de ce l-ai lăsat pe Kennedy să se ducă acolo?

— Poți să-mi pui întrebările astea când o să fii tu preşedinte, i-o întoarse Klee tăios.

— Unde e Francis acum?

Klee o privi fix un moment, ca şi cum n-ar fi vrut să-i răspundă.

— E în drum spre Washington. Nu ştim ce amploare are complotul ăsta, aşa că vrem să fie aici. N-a pățit nimic.

— În sfârşit aflu şi eu că n-a pățit nimic, îi răspunse Du Pray sardonic. Presupun că i-ai informat şi pe ceilalți consilieri, care ştiu şi ei că n-a pățit nimic. Dar poporul american? *El* când o să ştie?

— Dazzy a făcut toate pregătirile necesare. Imediat ce ajunge la Casa Albă, preşedintele o să apară la televiziune şi-o să se adreseze națiunii.

— Mai e de aşteptat, zise vicepreşedintele. De ce nu anunți mediile de informare ca să liniştească oamenii acum?

— Fiindcă nu ştiu ce se întâmplă acolo, îi zise Klee calm. Şi

poate că nu e rău ca poporul american să fie puțin îngrijorat de soarta președintelui.

În acel moment Helen Du Pray avu convingerea că înțelege totul. Pricepu că Klee ar fi putut să oprească derularea evenimentelor înainte de a se produce tragedia. Simți un dispreț enorm pentru acest om. Apoi, reamintindu-și acuzațiile care i se aduseseră în legătură cu împiedicarea explozia bombei nuclerare, fu sigură că erau reale.

Dar mai mult decât orice, o stăpânea un sentiment de disperare: pentru că înțelese că Christian n-ar fi putut face niciodată toate astea fără consimțământul președintelui Francis Kennedy.

CAPITOLUL 23

Tentativa de asasinat îl propulsă pe Kennedy, făcându-l să obțină o majoritate covârșitoare în scrutinul electoral. În noiembrie, Francis Xavier Kennedy fu reales la președinția Statelor Unite. Obținu o victorie atât de zdrobitoare, încât aproape toți candidații selectați de el pentru Camera Reprezentanților și Senat fură aleși. În sfârșit, președintele controla atât Camera, cât și Senatul.

În perioada dinaintea intrării în funcție, din noiembrie până în ianuarie, Kennedy își puse administrația la lucru, făcând proiecte de legi pentrul noul (și cooperantul) Congres. Ca să-i câștige sprijinul, fu ajutat de ziare și de TV, care încercau să acrediteze ideea că acel complot pus la cale de Gresse și Tibbot împreună cu Yabril, precum și tentativa de asasinare, făceau parte dintr-o conspirație uriașă. Săptămânalele de informație trataseră pe larg acest subiect pe pagina întâi.

Când președintele Kennedy le prezentă consilierilor planul său revoluționar de transformare a guvernării Statelor Unite, aceștia fură pe ascuns îngroziți. Micile afaceri urmau să fie paralizate prin restricții impuse de anumite agenții autorizate. Corporațiile aveau să sfârșească mai devreme sau mai târziu, sub lupa legii RICO. De

fapt, Kennedy îi luase în colimator pe Inch, Salentine, Audick şi Greenwell.

Preşedintele sublinie faptul că cea mai sigură cale de a obține sprijin pentru propunerile lui consta în eradicarea infracțiunilor din societatea americană. În proiectele lui, se propuneau amendamente la Constituție care să permită pedepsirea draconică a delincvenților. Acestea prevedeau nu numai schimbarea normelor probatorii, ci şi faptul că testul pe creier PET pentru stabilirea adevărului avea să fie obligatoriu în cazurile penale.

Dar propunerea cea mai uimitoare fu aceea de a se forma colonii penitenciare în sălbăticia din Alaska, pentru cei condamnați de trei ori, adică pentru întemnițații pe viață. Francis Kennedy le spuse consilierilor săi:

— Vreau să studiați aceste propuneri. Dacă nu sunteți de acord cu ele, chiar dacă o să mă doară, sunt pregătit să vă accept demisia. Aştept răspunsul vostru în maximum trei zile.

În acest răstimp de trei zile, Oddblood Gray îi solicită preşedintelui o întrevedere particulară. Cei doi se întâlniră în Salonul Oval Galben şi luară masa împreună. Gray fu foarte formal, făcând abstracție în mod deliberat de relațiile lui anterioare cu Kennedy.

— Domnule preşedinte, zise el, trebuie să vă declar că mă opun propunerii dumneavoastră de a controla delincvența din această țară.

— Programele acelea sunt necesare, zise Kennedy sobru. În sfârşit, avem un Congres care va vota legile necesare.

— Nu pot să accept ideea lagărelor de muncă din Alaska.

— De ce nu? Vor fi trimişi acolo numai recidiviştii. Cu sute de ani în urmă, Anglia şi-a rezolvat aceeaşi problemă trimițându-şi criminali în Australia. Şi a fost în folosul ambelor părți.

Kennedy fusese tăios, dar Oddblood Gray nu se simți deloc intimidat. Zise cu amărăciune:

— Ştiți că majoritatea acelor infractori vor fi de culoare.

— Atunci să nu mai comită acte infracționale. Să se alăture procesului politic.

— Atunci şi corporațiile dumneavoastră să înceteze să-i mai folosească pe negri pentru munci de salahori, îi ripostă Gray.

— Las-o baltă, îi răspunse Kennedy. Asta nu e o chestiune

rasială. În toți anii ăştia am lucrat împreună. Ți-am dovedit de multe ori că nu sunt rasist. Acum ori ai încredere în mine, ori în Clubul Socrate.

— În chestiunea asta nu avem încredere în nimeni, răspunse Oddblood Gray.

— O să-ți spun ce se va întâmpla, îi spuse Kennedy aproape supărat. Populația de culoare o să scape de uscături. Ce e rău în asta? Chiar negrii sunt principalele victime. De ce şi-ar proteja victimele agresorii? Otto, trebuie să-ți vorbesc deschis. Albii din țara asta, pe bună dreptate sau nu, se tem de moarte de infractorii de culoare. Ce e rău ca majoritatea populației de culoare să se integreze în clasa mijlocie?

— Ceea ce propuneți dumneavoastră este, de fapt, distrugerea unei bune părți din tineretul de culoare. Asta e problema, iar eu nu sunt de acord.

Se opri un moment, după care zise:

— Să zicem că am încredere în tine, Francis, dar cum rămâne cu următorul preşedinte? Ar putea să folosească lagărele alea pentru prizonierii politici.

— Nu asta e intenția mea, îi răspunse Kennedy şi zâmbi. În plus, s-ar putea să stau pe-aici mai mult timp decât crezi.

Pe Gray îl trecură fiori reci la auzul acestor cuvinte. Se gândea oare Kennedy să amendeze Constituția astfel încât să poată candida pentru un al treilea mandat? În mintea lui Gray începură să sune semnale de alarmă.

— Nu e chiar aşa uşor, zise el adăugând cu îndrăzneală: s-ar putea să te schimbi.

În acel moment simți efectiv schimbarea petrecută în Kennedy. Dintr-o dată deveniseră duşmani.

— Ori eşti cu mine, ori nu eşti, zise Kennedy. Mă acuzi că distrug o întreagă generație de tineri negri? Nu e adevărat. Se duc doar într-un lagăr de muncă, unde vor fi educați şi disciplinați, ca să sprijine pactul social. O să fiu însă mult mai drastic cu Clubul Socrate. Ei nu vor avea de ales. Am de gând să-i spulber.

Gray observă că Francis Kennedy nu se îndoia deloc de ceea ce spunea. Nu-l mai văzuse pe preşedinte atât de hotărât şi de rece.

Simți că începe să cedeze. Apoi Kennedy își puse mâna pe umărul lui și-i spuse:

— Otto, nu mă părăsi acum. O să construim o Americă măreață.

— Îți dau răspunsul după inaugurare, îi zise Gray. Dar Francis, pentru mine e un lucru extrem de dureros. Nu mă trăda. Dacă negrilor mei va trebui să le înghețe fundurile în Alaska, vreau ca și albii să înghețe împreună cu ei.

*

Președintele Kennedy se întâlni cu consilierii în sala de consiliu. La invitația lui specială erau prezenți vicepreședintele Du Pray și doctorul Annaccone. Kennedy știa că trebuia să fie foarte atent — oamenii aceștia îl cunoșteau cel mai bine, nu trebuia să-i lase să ghicească despre ce voia de fapt să discute cu ei.

— Doctorul Annaccone are să vă spună ceva care s-ar putea să vă uimească, le zise Kennedy.

Kennedy ascultă absent anunțul pe care îl făcu doctorul Annaccone, conform căruia testul PET fusese pus la punct, astfel încât riscul apariției unui stop cardiac sau al unei amnezii totale se redusese la o zecime de procent. Zâmbi ușor când Helen Du Pray își exprimă indignarea față de posibilitatea ca orice cetățean liber al țării să fie forțat prin lege să accepte un astfel de test. Se așteptase la această reacție din partea ei. Zâmbi și când doctorul Annaccone lăsă să se vadă că sentimentele îi fuseseră rănite. Zed era un om mult prea cultivat ca să fie atât de sensibil. Îi ascultă însă ceva mai puțin amuzat pe Gray, Wix și Dazzy, care își exprimară acordul cu cele spuse de Helen Du Pray. Anticipase corect faptul că Christian Klee nu va vorbi.

Se uitau cu toții la Kennedy, așteptând să spună ceva, încercând să-i ghicească următoarea mișcare. Va trebui să-i convingă că avea dreptate. Așa că începu pe un ton calm:

— Știu cât e de greu, dar sunt hotărât să includ acest test în sistemul nostru juridic. Nu total — mai există un oarecare grad de pericol, chiar așa mic cum e. Deși doctorul Annaccone m-a asigurat că, grație cercetărilor ulterioare, până și acest risc va fi redus la zero.

Dar este un test ştiinţific care va revoluţiona societatea. Nu vă gândiţi la greutăţi, o să le depăşim.

— Congresul n-o să aprobe niciodată o astfel de lege, zise Annaccone încet.

— O să-i facem s-o voteze, îi răspunse Kennedy înverşunat. Îl vor folosi şi alte ţări. Şi alte servicii de spionaj. Trebuie s-o facem.

Râse şi îi spuse lui Annaccone:

— Trebuie să-ţi reduc bugetul. Descoperirile tale aduc prea multe belele şi îi lasă pe avocaţi fără slujbe. Dar datorită acestui test, nici un om nevinovat nu va mai fi condamnat pe nedrept.

Conştient de impresia pe care o crea, Kennedy se ridică şi se duse spre uşile care dădeau în grădina de trandafiri. Apoi le spuse:

— O să vă arăt cât de mult cred în acest lucru. Duşmanii mei mă tot acuză că sunt vinovat de explozia bombei atomice, spunând că aş fi putut-o opri. Euge, vreau să-l ajuţi pe doctorul Annaccone să-mi aranjeze efectuarea analizei. Vreau să fiu primul care se supune testului PET. Şi asta imediat. Ocupă-te de martori şi de toate formalităţilre legale.

Îi zâmbi lui Klee, adresându-i-se direct:

— O să fiu întrebat: „eşti vinovat de explozia bombei atomice?" şi o să răspund.

Se opri un moment, apoi îşi încheie ideea:

— Voi face testul şi îl va face şi ministrul justiţiei. Nu-i aşa, Chris?

— Sigur, răspunse Klee stânjenit. Dar după tine.

*

La Spitalul Walter Reed, apartamentul rezervat preşedintelui Kennedy includea şi o sală specială de conferinţe. Acolo se aflau preşedintele şi consilierii personali Wix, Gray, Dazzy şi Du Pray, împreună cu congressmanul Jintz, senatorul Lambertino şi un număr de trei doctori, care urmau să monitorizeze şi să verifice rezultatele testului PET. Îl ascultau cu toţii pe doctorul Annaccone, care le explica procedura de efectuare a analizei pe creier.

Annaccone îşi pregăti lamelele de microscop şi dădu drumul aparatului de proiecţie. Apoi începu prelegerea.

— Acest test este, după cum unii dintre dumneavoastră ştiţi deja, o metodă infailibilă de detectare a minciunilor, iar adevărul se stabileşte prin măsurarea nivelurilor de activitate a anumitor substanţe chimice din creier. Acest lucru se realizează prin interpretarea imaginilor descompuse ale tomografiei bazate pe emisia de pozitroni (PET). Procedura a fost iniţial experimentată cu un succes limitat, la Washington University School of Medicine din St. Louis. Imaginile pe care o să le vedeţi prezintă activitatea creierului uman în timpul testului.

Pe ecranul uriaş din faţa lor apăru o succesiune de imagini. În timp ce pacienţii citeau, ascultau, vorbeau sau când se gândeau pur şi simplu la înţelesul vreunui cuvânt, diferite părţi ale creierului erau puse în evidenţă prin culori strălucitoare.

— În esenţă, zise doctorul Annaccone, în timpul testului PET, creierul vorbeşte prin culoare. Pe durata cititului, se luminează un punct din partea posterioară a creierului. În centrul lui, pe fondul acela albastru-închis, se vede o pată albă, neregulată, cu un strop de roz şi o picătură de albastru. Aceea apare în timpul vorbirii. În partea frontală a creierului, o pată similară se luminează în timpul procesului gândirii. Peste aceste imagini am pus imaginea de rezonanţă magnetică a anatomiei creierului. Întregul creier seamănă acum cu o lanternă fermecată.

Doctorul Annaccone îşi aruncă privirile prin încăpere, ca să vadă dacă toţi îl urmăreau, iar apoi continuă.

— Vedeţi cum se schimbă pata aceea din centrul creierului? Când un subiect minte, cantitatea de sânge care trece prin creier creşte şi astfel se creează o altă imagine.

În mod surprinzător, în centrul petei albe, se afla acum o pată rotundă, roşie, într-un câmp galben de formă neregulată.

— Subiectul minte, zise doctorul Annaccone. Când îl vom testa pe preşedinte, după pata asta roşie încadrată de galben va trebuie să ne uităm.

Annaccone făcu un semn din cap şi-l privi pe Kennedy.

— Iar acum vom merge în laborator, zise el.

În încăperea cu pereţi plumbuiţi, Francis Kennedy se întinse pe o masă rece şi tare. În spatele lui se vedea ameninţător un cilindru

metalic lunguieț. În timp ce doctorul Annaccone îi prindea masca de plastic pe frunte şi în jurul bărbiei, pe Kennedy îl trecu un scurt fior de frică. Nu suporta să simtă nimic pe față. Apoi îi legară brațele de-a lungul trupului şi simți cum doctorul Annaccone împinge masa în cilindru. Era mai strâmt decât îşi imaginase, mai întunecat şi silențios. Era înconjurat de un inel de cristale radioactive de detecție.

Apoi auzi ecoul vocii lui Annaccone, care îi spunea să se uite la crucea albă din fața ochilor. Vocea părea cavernoasă.

— Trebuie să vă țineți ochii ațintiți pe cruce, repetă doctorul.

Într-o încăpere situată cu cinci etaje mai jos, adică în subsolul spitalului, la un tub pneumatic era atașată o seringă care conținea oxigen radioactiv, un ciclotron al apei îmbogățite. Când sosi comanda de la laboratorul de la etaj, tubul zbură ca o rachetă, deplasându-se prin tunelurile ascunse de dincolo de pereții spitalului, până atinse ținta.

Doctorul Annaccone deschise tubul pneumatic şi luă seringa în mână. Se duse lângă aparatul de testare şi îi strigă lui Kennedy.

— Injecția!

Vocea îi era tot cavernoasă, ca un ecou, iar apoi Kennedy simți cum doctorul se întinde prin întuneric şi-i înfige acul în braț.

Prin uşa deschisă de la capătul aparatului de testare, consilierii nu vedeau decât vârful picioarelor lui Kennedy. Doctorul Annaccone reveni lângă ei şi puse în funcțiune computerul situat undeva sus, pe perete, astfel încât să poată observa cu toții activitatea creierului lui Kennedy. Urmăriră trasorul care circula prin sângele lui Kennedy, emițând pozitroni, particule de antimaterie care se ciocneau de electroni şi produceau explozii energetice de raze gamma. Văzură cum sângele radioactiv se îndrepta spre creier, creind fluxuri de raze gamma care erau imediat preluate de inelul de detectori radioactivi. În tot acest timp, Kennedy continua să se uite fix la crucea albă, aşa cum i se spusese.

Apoi, prin microfonul introdus în cilindru, Kennedy auzi întrebările puse de doctorul Annaccone.

— Care vă este numele întreg?

— Francis Xavier Kennedy.

— Ce ocupație aveți?

— Sunt preşedintele Statelor Unite ale Americii.

— Aţi pus la cale în vreun fel explozia bombei nucleare din New York?

— Nu, nu am făcut-o.

— Cunoşteaţi anumite lucruri care ar fi putut împiedica explozia bombei?

— Nu, nu cunoşteam, răspunse Kennedy, în timp ce, în interiorul cilindrului negru, cuvintele păreau să-i izbească faţa ca o pală de vânt.

Doctorul Annaccone urmărea ecranul computerului de deasupra capului său, pe care apărură formele ce se închegau în masa albastră a creierului atât de elegant conturat în craniul lui Kennedy. Consilierii priveau cu teamă. Însă nu apărură nici un punct galben incriminator şi nici un cerc roşu.

— Preşedintele spune adevărul, zise doctorul Annaccone.

Christian Klee simţi că i se înmoaie genunchii. Ştia că nu era în stare să treacă un astfel de test.

CAPITOLUL 24

— Nu înţeleg cum de l-a trecut, spuse Christian Klee.

— Cu alte cuvinte, zise Oracolul cu un dispreţ pe care abia şi-l putea manifesta din cauza slăbiciunii, civilizaţia noastră are acum un test infailibil, ştiinţific, nu-i aşa, prin care se poate stabili dacă cineva spune adevărul. Iar primul om supus acestui test minte şi scapă basma curată. „Putem dezlega acum misterele cele mai ascunse ale nevinovăţiei şi vinovăţiei." Ce bătaie de joc! Oamenii se autoamăgesc necontenit. Eu am o sută de ani şi nu ştiu dacă viaţa mea a fost un adevăr sau o minciună. Chiar nu ştiu.

Christian îşi luă un trabuc şi şi-l aprinse. În lumina cerculeţului de foc, faţa bătrânului părea o mască într-un muzeu.

— Eu am lăsat bomba să explodeze, zise Christian. Eu sunt răspunzător de asta. Iar când o să fac testul, o să ştiu adevărul şi o să-l afle şi aparatul. Dar credeam că-l cunosc pe Kennedy mai bine decât oricine altcineva. L-am citit întotdeauna. *A vrut* să nu-i interoghe

pe Gresse şi Tibbot. *A vrut* ca bomba să explodeze. Şi atunci cum dracu' a trecut testul?

— „Dacă creierul ar fi atât de simplu, şi noi am fi prea simplu de înţeles". Vorba asta de duh a spus-o doctorul Annaccone şi cred că acesta este răspunsul pe care-l cauţi. Creierul lui Kennedy a refuzat recunoaşterea vinovăţiei. Prin urmare, computerul spune că preşedintele e nevinovat. Tu şi cu mine ştim mai bine, pentru că eu cred ce-mi spui. Dar el o să fie pe veci nevinovat, chiar şi în sufletul lui.

— Şi, spre deosebire de el, eu o să fiu vinovat.

— Curaj, zise Oracolul. N-ai omorât decât vreo zece mii de oameni. Sau au fost douăzeci? Singura ta şansă este să refuzi să faci testul.

— I-am promis lui Francis, zise Christian. Mass media o să mă crucifice dacă refuz.

— Atunci de ce dracu' ai fost de acord să-l faci?

— Am crezut că e vorba de o cacealma. Am crezut că Francis n-o să-şi permită să facă testul şi o să dea înapoi. De aia am insistat să-l facă el primul.

Oracolul îşi arătă nerăbdarea punând în funcţiune motorul scaunului cu rotile.

— Ia şi tu în braţe Statuia Libertăţii, zise el. Trage-i tare cu drepturile cetăţeneşti şi demnitatea ta umană. Aşa o să scapi. Nimeni nu vrea ca o astfel de ştiinţă să ajungă un instrument al legii.

— Sigur, zise Christian. Asta trebuie să fac. Dar Francis o să ştie că sunt vinovat.

— Christian, îi spuse Oracolul, dacă la testul ăla ai fi întrebat dacă eşti sau nu un ticălos, ce-ai răspunde, sincer?

Christian râse din toată inima.

— Aş răspunde că nu, nu sunt un ticălos. Şi aş trece. E de-a dreptul nostim.

Îşi apăsă recunoscător mâna pe umărul Oracolului şi-i spuse:

— N-o să uit de aniversarea ta.

*

Cea care reacţionă prima, arătându-se deosebit de furioasă faţă de declaraţia lui Klee, fu vicepreşedintele Helen Du Pray.

— Îți dai seama că, dacă refuzi trebuie să-ți dai demisia și chiar și așa atitudinea ta va pricinui mari neajunsuri președinției?

— Nu văd deloc de ce, îi răspunse Klee. Trebuie să las indivizi ca Annaccone să-mi cotrobăie prin creier doar ca să-mi păstrez slujba? Sau crezi că sunt într-adevăr vinovat?

Klee citi răspunsul în ochii ei și se gândi că nu mai văzuse niciodată un judecător care te condamna la spânzurătoare cu un chip atât de frumos. Ca să se apere, adăugă:

— Conform Constituției Statelor Unite, eu, ca cetățean, am dreptul să refuz acest test.

— Nu te dai în vânt după Constituție când e vorba de infractori, zise Otto Gray cu răceală. Abia aștepți să-i expediezi în Alaska.

— Otto, doar nu crezi c-am făcut-o, nu-i așa? întrebă Klee și se simți ușurat când Gray îi răspunse:

— Sigur că nu, dar ar trebui să faci testul.

Se opri un moment, iar apoi adăugă:

— Sau să demisionezi.

Klee se întoarse spre Wix și Dazzy.

— Voi doi ce ziceți? îi întrebă el, zâmbindu-le.

Wix răspunse primul.

— N-am nici cea mai mică îndoială că ești nevinovat, acuzațiile care ți se aduc sunt o idioțenie. Dar dacă refuzi să faci testul, în ochii opiniei publice vei fi vinovat. Și atunci va trebui să părăsești această administrație.

Klee se întoarse spre Dazzy.

— Eugene?

Dazzy nu-i aruncase nici măcar o privire, deși îi era îndatorat, își zise Klee. Apoi Dazzy spuse cu un aer justițiar:

— Trebuie să faci testul, Christian. Nici chiar demisia ta nu ne-ar ajuta prea mult. Am anunțat deja că-l vei face, așa cum ai convenit. De ce te-ai răzgândit? Ești sigur că nu ți-e frică?

— Am promis să-mi arăt loialitatea față de Francis Kennedy, zise Klee. Dar am reflectat și am decis că riscul e prea mare.

— Mi-aș fi dorit al dracului de mult să fi reflectat de la bun început, zise Dazzy oftând. Cât privește demisia ta, cred că asta e la latitudinea președintelui.

Se uitară cu toții la Francis Kennedy. Fața îi era cadaveric de albă, iar ochii, de obicei atât de deschişi la culoare, băteau într-un albastru mai intens şi mai întunecat. Când i se adresă lui Klee, vocea îi fu surprinzător de blândă.

— Christian, zise el, te-aş putea convinge în numele prieteniei noastre atât de îndelungate şi de strânse? Eu am acceptat să fac testul şi să risc pentru că am considerat că este important pentru țara noastră şi pentru preşedinție. Şi pentru că eram nevinovat. Nu m-ai dezamăgit niciodată, Christian. Contez pe tine.

Preț de o clipă, Klee simți că-l urăşte pe Francis Kennedy. Cum putea omul acesta să-şi ascundă vinovăția față de el însuşi? Şi de ce să-l răstignească pe cel mai bun prieten al lui pe crucea adevărului? Îi răspunse calm:

— Pur şi simplu nu pot s-o fac, Francis.

— Atunci asta e, zise Kennedy sobru. Nu vreau să demisionezi. N-o să te las să suporți această umilință. Şi-acum să trecem mai departe.

— Dăm vreun comunicat de presă? zise Dazzy.

— Nu, răspunse Kennedy. Dacă întreabă spuneți că ministrul de justiție e gripat şi va face testul după ce se va însănătoşi. O să avem un răgaz de o lună.

— Şi după aia? zise Dazzy.

— O să mai vedem atunci.

*

Preşedintele Kennedy îl convocă pe Theodore Tappey, directorul C.I.A., la o întrevedere particulară în Biroul Oval Galben. Nu acceptă pe nimeni altcineva. Nu voia nici să aibă martori şi nici ca discuția să fie consemnată.

Kennedy nu pierdu timp cu protocolul. Şi nici nu se prefăcu că l-ar fi invitat la o discuție amicală. I se adresă tăios lui Tappey:

— Theo, avem o problemă importantă, pe care tu şi cu mine o înțelegem. Şi pe care doar noi doi o putem rezolva.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, domnule preşedinte, zise Tappey.

Kennedy sesiză sclipirea de ferocitate din ochii lui. Dăduse de mirosul de sânge.

— Tot ce spunem aici este strict secret şi are imunitate executivă, zise Kennedy. Nu vei divulga nimănui această discuţie, nici măcar consilierilor mei.

Tappey înţelese că era vorba despre o chestiune extrem de delicată, pentru că, de obicei, Kennedy îşi informa consilierii în legătură cu orice problemă.

— E vorba despre Yabril, zise Kennedy. Sunt sigur, zâmbi el, sunt convins că te-ai gândit la treaba asta. Yabril va fi judecat. Acest lucru va aţâţa toate resentimentele faţă de America. O să fie găsit vinovat şi condamnat la închisoare pe viaţă. Dar în mod sigur, se va organiza o operaţiune teroristă cu luare de ostatici importanţi. Una dintre condiţiile lor va fi eliberarea lui Yabril. Atunci eu n-o să mai fiu preşedinte, iar Yabril va fi eliberat. Şi va continua să fie un om periculos.

Kennedy sesizase scepticismul din privirea lui Tappey. De fapt, ştia că nu se putea încrede în privirea aceea, pentru că Tappey avea prea multă experienţă în arta înşelătoriei. Faţa lui îşi pierduse pur şi simplu orice expresie, ochii îi erau goi, iar conturul buzelor nu se mai vedea. Se golise de orice formă de expresivitate ca să nu-i poată fi citite gândurile. Însă deodată Tappey zâmbi:

— Înseamnă că aţi citit rapoartele interne pe care mi le-a dat şeful meu de la Contraspionaj. Exact asta spune şi el.

— Cum împiedicăm toate astea? întrebă Kennedy.

Era o întrebare retorică, iar Tappey nu-i răspunse. Kennedy decise că sosise vremea să intre mai adânc în problemă.

— Te asigur că pot să-l conving pe Yabril să facă testul. O să am grijă de el. Opinia publică trebuie să ştie că rezultatele testului indică implicarea lui Yabril în explozia bombei atomice şi că dovedesc, o dată pentru totdeauna, că a fost vorba de o conspiraţie de mare anvergură. Putem să-l scăpăm basma curată pe Christian şi să îi prindem pe puştii ăia, înscenăm ceva şi-i aducem în faţa justiţiei.

Pentru prima dată de când se cunoşteau, Kennedy văzu că Tappey se uita la el cu privirea admirativă şi vicleană a unui părtaş la un complot. Ştia că Tappey gândea în perspectivă.

— Dar nu avem neapărată nevoie de răspunsurile lui Yabril, nu-i aşa?

— Nu, zise Kennedy.

— Christian ştie de toate astea? întrebă Tappey.

Era un moment dificil pentru Kennedy. Dar nu cel mai dificil.

— Lasă-l pe Christian.

Tappey dădu din cap. Era de partea lui. Înțelegea situația. Se uita la Kennedy aşa cum se uită un slujitor la stăpânul lui aflat pe punctul de a-i cere un serviciu care să-i lege pentru totdeauna.

— Presupun că n-o să primesc nici un fel de document scris, zise Tappey.

— Nu, răspunse Kennedy. O să-ți dau instrucțiuni precise chiar acum.

— Aş dori să fie foarte precise, dacă sunteți amabil, domnule preşedinte, zise Theodore Tappey.

Kennedy zâmbi, sesizând răceala răspunsului.

— Doctorul Annaccone n-o s-o facă niciodată, zise el. Acum un an nici eu nu visam c-o voi face.

— Înțeleg, domnule preşedinte, zise Tappey.

Kennedy ştia că nu mai era loc pentru şovăieli.

— După ce Yabril acceptă să facă testul, o să-l transferi la secția ta medicală de la C.I.A. Echipa voastră o să se ocupe de tot ce trebuie.

Văzu privirea lui Tappey şi umbra de ezitare, nu de indignare morală, prin care se îndoia că toată povestea aceea va avea vreun rezultat.

— Nu e vorba de crimă, zise Kennedy iritat. Nu sunt chiar atât de prost sau de imoral. Dacă aş fi vrut asta, aş fi vorbit cu Christian.

Tappey aştepta, iar Kennedy ştiu că trebuia să rostească acele cuvinte fatale.

— Jur că îți cer acest lucru ca să-mi apăr țara. Indiferent dacă e închis sau liber, Yabril nu trebuie să mai reprezinte un pericol. Deci vreau ca echipa de doctori să împingă testul până la limită. După spusele doctorului Annaccone, pot apărea efecte secundare, cum ar fi pierderea completă a memoriei. Iar un om fără memorie, fără crezuri şi convingeri, este inofensiv. O să trăiască o viață liniştită.

Kennedy recunoscu privirea din ochii lui Tappey — privirea unui animal de pradă care descoperă o specie ciudată, la fel de feroce.

— Poți găsi o echipă de doctori care să facă acest lucru? întrebă Kennedy.

— Da, când o să le explic despre ce e vorba. N-ar fi fost niciodată recrutați dacă n-ar fi fost devotați țării.

În acea noapte, târziu, Theodore Tappey îl însoți pe Yabril la reşedința lui Kennedy.

Din nou întrevederea fu scurtă, iar Kennedy se rezumă la problema care îl interesa. Nu se servi ceai şi nu se schimbară politeţuri. Preşedintele începu discuția imediat, prezentându-şi propunerea şi spunându-i lui Yabril:

— Este foarte important ca America să ştie dacă ai luat parte la conspirația legată de bomba atomică. Să scape de frică. Iar pentru tine e important să fii declarat nevinovat în această privință. E adevărat că vei fi judecat pentru celelalte capete de acuzare şi că vei fi condamnat la închisoare pe viață. Dar îți promit că te voi lăsa să ții legătura cu prietenii tăi din exterior. Să presupunem că-ți vor fi suficient de loiali şi că vor pune la cale luarea unor ostatici, cerând apoi în schimb eliberarea ta. Sunt înclinat să accept o astfel de condiție. Dar pot să fac acest lucru numai dacă se va dovedi că n-ai nici o legătură cu explozia bombei nucleare... Văd că ai unele îndoieli.

Yabril ridică din umeri şi zise:

— Cred că oferta dumneavoastră e prea generoasă.

Kennedy îşi adună toată puterea ca să facă ce avea de făcut. Îşi aminti cum o dusese Yabril cu vorba pe Theresa, înainte de a-i pune pistolul în ceafă. Metoda asta n-ar ține cu el. Trebuia să-l convingă pe terorist de integritatea lui morală.

— Fac acest lucru ca să şterg frica din sufletul americanilor, zise Kennedy. Aceasta este preocuparea mea majoră. Mie personal mi-ar plăcea să rămâi în închisoare pentru tot restul vieții. Aşa îți fac această ofertă din simțul datoriei.

— Atunci de ce vă străduiți atât să mă convingeți? întrebă Yabril.

— Nu-mi stă în fire să-mi fac datoria formal, zise Kennedy. Observă că Yabril începea să creadă că era un om cu un înalt simț moral, în care puteai avea încredere. Kennedy rechemă în minte imaginea Theresei şi credința ei în bunătatea lui Yabril. Apoi îi spuse acestuia:

— Te-a indignat insinuarea că oamenii tăi au pus la cale explozia bombei atomice. Acum ai ocazia să dovedeşti că nu eşti vinovat, nici tu şi nici tovarăşii tăi. De ce să nu accepți? Ți-e teamă că nu treci testul? Există şi posibilitatea asta, deşi nu prea cred.

Yabril se uită drept în ochii lui Kennedy.

— Nu cred că vreun om ar putea ierta ce v-am făcut.

Apoi tăcu. Arăta dezgustat, dar nu putea fi păcălit. Această propunere pe care i-o făcea Kennedy, doar ca să-şi atingă un scop politic imoral, era chiar întruchiparea corupției americane. Nu ştia nimic din ce se întâmplase în ultimele şase luni, fiindcă fusese complet izolat pentru nişte interogatorii extrem de amănunțite. Kennedy insistă:

— Acest test este singura ta speranță de a-ți recăpăta libertatea. Evident, dacă îl treci.

Scoase un oftat şi adăugă:

— Nu te iert. Dar îți înțeleg faptele. Îmi dau seama că simți că ai procedat aşa ca să ajuți lumea. Asta fac şi eu acum. Stă în puterile mele. Dar ne deosebim, pentru că eu n-aş putea face ceea ce faci tu, iar tu, nu vreau să te simți jignit, n-ai fi în stare să faci ce fac eu. Adică să-ți redau libertatea.

Aproape cu tristețe, văzu că îl convinsese pe Yabril. Îşi continuă discursul persuasiv, folosindu-şi inteligența, farmecul şi aparenta integritate. Invocă tot ceea ce fusese cândva, tot ce ştiuse arabul despre el, înainte de a-şi deschide sufletul pentru a-l convinge. Când, în sfârşit, pe fața teroristului apăru un zâmbet plin de milă şi dispreț, ştiu că reuşise. Îi câştigase încrederea lui Yabril.

*

La patru zile după ce fusese supus testului PET şi transferat înapoi în arestul F.B.I.-ului, Yabril primi doi vizitatori. Erau Francis Kennedy şi Theodore Tappey.

Yabril fusese lăsat complet liber. Cei trei petrecură liniştiți o oră împreună, bând ceai şi mâncând sandvişuri. Kennedy îl cercetă pe Yabril. Fața teroristului părea să se fi schimbat. Era plină de sensibilitate, ochii îi erau uşor melancolici, dar denotau o stare de spirit bună. Vorbi puțin, dar îi studie pe Kennedy şi pe Theodore Tappey de parcă ar fi încercat să dezlege un mister.

Părea mulțumit. Dădea impresia că știa cine e și că radia o asemenea puritate sufletească încât Kennedy nu mai putu suporta să se uite la el și în cele din urmă plecă.

*

Și mai dureroasă pentru Kennedy era decizia pe care trebuia s-o ia în privința lui Christian Klee. Pentru Christian fusese o surpriză neașteptată. Kennedy îl convocase în Biroul Galben la o întrevedere între patru ochi și deschise discuția cu o voce calmă:

— Christian, am fost mai apropiat de tine decât de oricine altcineva, cu excepția familiei mele. Cred că ne cunoaștem mai bine decât ne cunosc toți ceilalți. Înțelegi, așadar, că trebuie să-ți cer să-ți dai demisia imediat după intrarea mea în funcție pentru cel de-al doilea mandat, atunci când voi hotărî să ți-o accept.

Klee se uita la fața aceea frumoasă și la zâmbetul cald. Nu putea să creadă că Francis Kennedy îl concedia fără nici un fel de explicație.

— E adevărat că am acționat fără știrea ta pe ici, pe colo, zise el încet, dar am făcut-o întotdeauna ca să te protejez.

— Ai lăsat bomba să explodeze. Puteai să împiedici această tragedie.

Christian Klee cântări la rece situația în care se afla. Niciodată n-o să mai aibă față de Kennedy afecțiunea de odinioară. Niciodată n-o să mai creadă în omenia lui și în corectitudinea faptelor lui trecute. Brusc înțelese că nu va fi în stare să poarte o asemenea povară. Știu că Francis Kennedy trebuia să împartă cu el responsabilitatea faptelor comise. Chiar și așa, între patru ochi. Se uită țintă în ochii aceia albaștri, pe care îi cunoștea atât de bine, căutând îndurare.

— Francis, tu ai vrut să fac ceea ce am făcut. Știam amândoi că era singurul lucru care te-ar fi putut salva și știam că nu poți lua o astfel de decizie. Te-ar fi distrus, erai extrem de vulnerabil, Francis. Nu mă condamna și nu mă judeca. Ai fi fost îndepărtat de la putere și n-ai fi suportat așa ceva. Erai în pragul disperării și numai eu vedeam asta. Ceilalți ți-ar fi lăsat fiica nerăzbunată, l-ar fi eliberat pe Yabril, iar America ar fi rămas de rușine.

Klee se opri, surprins să vadă cât de impasibil se uita Kennedy la el.

— Deci crezi că am căutat să mă răzbun, zise Kennedy.

— Nu pe Yabril, răspunse Klee. Poate pe destin.

— Poți să rămâi până după inaugurare, zise Kennedy. Meriți acest lucru. Dar eşti un pericol, o țintă. Trebuie să dispari, ca să pot evita scandalul.

Se opri un moment.

— Ai crezut greşit că voiam să faci ceea ce ai făcut, Chris. Ai greşit când ai crezut că acționam mânat de dorința de răzbunare.

Christian Klee trăi o senzație vagă de detaşare de realitate, o spaimă pe care nici măcar n-o putu defini.

— Francis, zise el, te cunosc şi te înțeleg. Am fost întotdeauna ca frații. Am simțit mereu că suntem frați. Şi te-am salvat, aşa cum ar face-o un frate. Am luat hotărârea, şi am preluat vina asupra mea. Pot să las lumea să mă condamne, dar nu pe tine.

Făcu o pauză, iar apoi continuă:

— Ai nevoie de mine, Francis. Chiar mai mult decât înainte, ținând cont de ceea ce intenționezi să faci. Lasă-mă să rămân.

Francis Kennedy oftă:

— Nu-ți pun la îndoială loialitatea, Christian. Dar trebüie să pleci după inaugurare. Şi n-o să mai discutăm niciodată despre acest subiect.

— Am făcut-o ca să te salvez, zise Christian.

— Şi m-ai salvat.

*

Christian se gândea la ziua aceea de la începutul lui decembrie, cu patru ani în urmă, când Francis Kennedy, preşedintele ales al Statelor Unite, îl aşteptase în fața mănăstirii din Vermont. Kennedy dispăruse timp de o săptămână. Ziarele şi adversarii politici avansaseră diverse ipoteze: ba că fusese sub îngrijire psihiatrică, ba că avea o depresiune nervoasă sau o legătură amoroasă secretă. Numai doi oameni — abatele mănăstirii şi Christian Klee — ştiau adevărul: Francis Kennedy se retrăsese ca să-şi jelească soția.

Chiar la o săptămână după alegeri, Christian îl dusese pe

Kennedy cu maşina la o mănăstire catolică de lângă White River Junction în Vermont. Fuseseră întâmpinaţi de abate, singurul care cunoştea identitatea lui Kennedy.

Călugării trăiau retraşi de lume, fără nici o legătură cu mass media şi nici măcar cu oraşul în sine. Nu comunicau decât cu Dumnezeu şi cu pământul pe care îşi cultivau cele necesare traiului. Juraseră cu toţii să nu vorbească decât când se rugau sau când geamăt de durere, din cauza vreunei boli sau a vreunui accident minor. Numai abatele avea televizor şi acces la ziare. Iar programele TV erau pentru el o sursă constantă de distracţii. Îi plăcea în special aşa-numitul concept de om de legătură de la emisiunile nocturne de ştiri şi adeseori se gândea autoironic că şi el era un fel de om de legătură al lui Dumnezeu. Se folosea de această idee ca să nu uite de necesitatea umilinţei.

Când maşina o luase în sus spre mănăstire, îl văzuseră pe abate aşteptându-i la poartă, flancat de doi călugări în sutane maronii şi jerpelite şi încălţaţi în sandale. Christian îi luase valiza lui Kennedy din portbagaj şi îl văzuse pe abate dând mâna cu preşedintele. Abatele semăna mai mult cu un hangiu decât cu un om al bisericii. Îi întâmpinase cu un surâs larg, plin de voioşie, iar când îi fusese prezentat lui Christian, îl întrebase glumeţ:

— De ce nu rămâneţi şi dumneavoastră? O săptămână de linişte nu v-ar prinde rău. V-am văzut la televizor şi cred că aţi obosit de cât aţi vorbit.

Christian îi mulţumise cu un zâmbet, dar nu îi răspunsese. Se uitase la Francis Kennedy când îşi strânseseră mâna. Faţa nu-i era deloc răvăşită, iar în strângerea de mână nu simţea nici urmă de emoţie. Kennedy nu era un tip expansiv. Nu părea să jelească moartea soţiei. Avea mai mult privirea preocupată a unui om forţat să stea în spital pentru o operaţie banală.

— Să sperăm că putem să ţinem secretă această evadare, spusese Christian. Oamenilor nu le plac recluziunile religioase. Ar putea crede că ţi-ai pierdut minţile.

Kennedy schiţase un surâs. Un gest de politeţe controlat, dar plin de naturaleţe.

— N-or să afle, zisese el. Ştiu că o să ai grijă de asta. Vino să mă iei într-o săptămână. Am destul timp până atunci.

Christian se întrebase ce-o să se întâmple cu Francis în zilele acelea. Îi venea să plângă. Îl apucase pe Francis de umeri şi-l întrebase:

— Vrei să stau cu tine?

Kennedy clătinase din cap şi intrase pe poarta mănăstirii. Iar în ziua aceea lui Christian i se păruse că Francis îşi revenise.

A doua zi de Crăciun fusese atât de limpede şi de luminoasă, atât de purificată de frig, încât întreaga lume părea închisă într-un clopot de sticlă, cerul era ca o oglindă şi pământul părea plămădit dintr-un oţel maroniu. Când Christian se îndreptase cu maşina spre poarta mănăstirii, îl văzuse pe Francis Kennedy stând acolo singur şi aşteptându-l, fără bagaje, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu trupul încordat şi avântat. Părea să exulte de-atâta libertate.

Când Christian ieşise din maşină să-l întâmpine, Kennedy îl îmbrăţişase scurt, cu un strigăt vesel de bun venit. Şederea la mănăstire părea să-l fi întinerit. Îi zâmbise lui Christian, cu unul din acele rare zâmbete cuceritoare care fermecaseră mulţimile. Zâmbetul acela care parcă voia să spună omenirii că fericirea putea fi câştigată, că omul era bun, că lumea va fi din ce în ce mai bună. Era un zâmbet care te făcea să-l iubeşti, pentru că îţi arăta cât de încântat era să te vadă. Christian se simţise extrem de uşurat la vederea acelui zâmbet. Francis o să-şi revină. O să fie la fel de puternic ca întotdeauna. O să fie speranţa lumii, păzitorul cu braţ de fier al ţării şi al semenilor. Şi or să facă împreună atâtea fapte măreţe.

Apoi, cu acelaşi zâmbet strălucitor, Kennedy îl luase pe Christian de braţ, i se uitase drept în ochi şi spusese, simplu şi totuşi amuzat, ca şi cum cuvintele n-ar fi însemnat nimic sau ca şi cum i-ar fi dat o informaţie oarecare:

— Dumnezeu nu mi-a fost de nici un ajutor.

În dimineaţa aceea de decembrie, rece şi curată ca lacrima, Christian îşi dăduse seama că până la urmă tot se rupsese ceva în Kennedy. Că nu va mai fi niciodată acelaşi om ca până atunci. Că o mică părticică din suflet îi fusese smulsă. Christian ştia că nu se schimbase mult. Însă exista în el o mică doză de falsitate, pe care n-o avusese înainte. Văzuse că nici chiar Kennedy însuşi nu observase acest lucru şi că el, Christian, îl remarcase doar graţie faptului că se

afla acolo, în acel moment, putând să vadă zâmbetul strălucitor şi să audă cuvintele glumeţe „Dumnezeu nu mi-a fost de ajutor".

— Ce dracu', i-ai dat doar şapte zile, zisese Christian.

— Da, şi e un tip ocupat, răspunsese Kennedy râzând.

Aşa că se suiseră în maşină şi apoi petrecuseră o zi minunată. Kennedy nu fusese niciând atât de spiritual şi de bine dispus. Avea o grămadă de planuri, era nerăbdător să-şi organizeze administraţia şi să facă tot felul de lucruri minunate în următorii patru ani. Arăta ca un om împăcat cu propria nenorocire şi care îşi reînnoise energiile. Iar Christian aproape că se lăsase convins...

*

Christian Klee începu să facă pregătiri în vederea demisiei din postul guvernamental. Unul dintre cele mai importante lucruri era să şteargă toate urmele care ar fi putut indica faptul că ocolise legea pentru a-l proteja pe preşedinte. Trebuia să se debaraseze de toate datele de pe calculator prin care îi urmărise ilegal pe membrii Clubului Socrate.

La biroul lui masiv din cabinetul ministrului de justiţie, Klee şterse de pe computerul personal fişierele incriminatoare. În cele din urmă făcu să apară dosarul lui David Jatney. Avusese dreptate în privinţa acestui tip, îşi zise Klee, individul era jockerul din pachetul de cărţi. Faţa aceea întunecată şi frumoasă purta amprenta tulbure a unei minţi dezechilibrate. Ochii lui Jatney erau strălucitori şi electrizanţi, punând în evidenţă un sistem nervos iritabil, al unei persoane în care se dădea o continuă luptă interioară. Ultima informaţie despre Jatney era că tipul se afla în drum spre Washington.

Tipul ăsta putea să provoace mari necazuri. Apoi îşi aminti prezicerea Oracolului. Când un om accede la puterea absolută, de obicei se debarasează de cei mai apropiaţi oameni, cei care îi cunosc secretele. Îl iubise pe Francis pentru calităţile lui, cu mult înainte de a-i descoperi secretele teribile. Stătu vreme îndelungată pe gânduri, iar apoi lăsă destinul să decidă. Indiferent ce s-ar fi petrecut, el, Christian Klee, nu putea fi acuzat.

Apăsă pe tasta de ştergere, iar David Jatney dispăru fără urmă din toate fişierele guvernamentale.

CAPITOLUL 25

Exact cu două săptămâni înainte de instalarea în funcție a preşedintelui Francis Kennedy, David Jatney începuse să nu-şi mai găsească locul. Voia să scape de eternul soare californian, de omniprezentele glasuri prieteneşti, de clarul de lună şi de plajele înmiresmate. Simțea că se îneacă în atmosfera siropoasă a societății în care trăia, dar cu toate acestea, nu voia să se întoarcă acasă în Utah, ca să aibă zilnic sub ochi fericirea părinților.

Irene se mutase la el. Voia să facă economie la chirie şi să plece într-o excursie în India, unde să studieze cu un guru. Un grup de prieteni ai ei îşi puseseră la bătaie economiile ca să închirieze un charter, iar Irene voia să plece cu ei şi cu băiețelul ei, Campbell.

David fu uluit când Irene îi spuse ce planuri avea. Nu îl întrebase dacă se putea muta la el, ci pur şi simplu îşi revendicase acest drept, pe baza faptului că se vedeau de trei ori pe săptămână, ca să meargă la film sau să facă dragoste. Gestul ei fusese pur amical, de parcă el era unul din prietenii ei californieni care obişnuiau să se mute unii la alții pe câte o săptămână sau mai mult. Nu fusese vorba de vreun demers viclean în vederea căsătoriei, ci de un act camaraderesc, dezinvolt. Şi nici nu îşi dădea seama că abuza sau că prin prezența zilnică a ei şi a copilului îi va modifica spectaculos viața lui David. Dar ceea ce îl îngrozea cel mai mult era intenția tinerei de a-l lua cu ea în India pe Campbell. Irene avea încredere absolută în capacitatea ei de a se descurca în orice fel de lume; era convinsă că sorții aveau să fie de partea ei. În închipuirea lui, David îl vedea pe puşti dormind pe străzile din Calcutta, laolaltă cu miile de sărmani plini de boli ai oraşului. Într-un moment de furie, îi spusese Irenei că nu înțelegea cum putea cineva să creadă într-o religie care prăsea sute de milioane de oameni şi anume cei mai săraci din lume. Ea îi răspunsese că n-avea nici o importanță ce se întâmpla pe lumea asta, de vreme ce viața de apoi avea să fie atât de bogată în recompense.

Jatney era fascinat de Irene şi de modul în care îşi trata fiul. Îl lua adeseori pe Campbell la întrunirile politice, fiindcă nu putea întotdeauna s-o convingă pe maică-sa să stea cu copilul şi era prea mândră ca să apeleze prea des la ea. Uneori îl lua cu ea chiar şi la

serviciu, când grădinița la care îl ducea era închisă din vreun motiv oarecare.

Irene era fără îndoială o mamă devotată. Dar pe David comportamentul ei matern îl consterna. Nu era preocupată, cum sunt de obicei mamele, să-și protejeze copilul și nici nu-și făcea griji în privința influențelor psihologice care i-ar fi putut dăuna. Îl trata cum tratezi de obicei un animal de casă, o pisică sau un câine la care ții. Părea să nu-i pese de ceea ce gândea sau simțea copilul. Era hotărâtă ca maternitatea să nu-i limiteze în nici un fel viața, să nu facă din ea o formă de sclavie și să-și păstreze libertatea. David o considera puțin țicnită.

Dar era o femeie drăguță, iar când vroia să facă dragoste era plină de pasiune. Se descurca foarte bine în problemele curente ale vieții și nu îl deranja deloc.

Așa că o lăsă să se mute la el. Însă nu prevăzuse două consecințe. Deveni impotent și se atașă de Campbell.

În vederea mutării lor împreună, David cumpără un cufăr uriaș ca să-și pună la adăpost armele, materialele de curățat și muniția. Nu voia ca un băiat de cinci ani să dea din întâmplare peste ele. Iar David Jatney avea armament cât pentru un bandit de mare clasă: două puști, o mitralieră și o colecție de pistoale. Unul dintre pistoale era o armă mică de calibru 22, pe care o purta la el, în buzunarul jachetei, într-un toc de piele care semăna cu o mănușă. Noaptea punea de obicei pistolul sub pat. Când Irene și Campbell se mutară la el, încuie și acest pistol în cufăr, împreună cu celelalte, montând un lacăt solid. Chiar dacă băiatul ar fi găsit cufărul deschis, n-avea de unde să știe să încarce o armă. Cu Irene însă era altă poveste. Nu pentru că n-avea încredere în ea, dar era puțin zăpăcită, iar zăpăceala și armele nu fac casă bună.

În ziua când cei doi se instalară la el, Jatney îi cumpără lui Campbell câteva jucării, ca să nu se simtă stingher. În acea primă noapte, când se pregăti să se culce, Irene aranjă câteva perne și o pătură pe sofa pentru băiețel, îl dezbrăcă în baie și-l îmbrăcă în pijama. Jatney îl văzu pe băiețel privindu-l. Văzu în privirea aceea prudentă o pâlpâire de frică și, foarte vag, un gen de stânjeneală cu care era obișnuit. Într-o străfulgerare de o clipă, David se recunoscu pe sine în

expresia de pe fața băiatului. Copil fiind, știa că părinții îl lăsau singur și se duceau să facă dragoste în camera lor. Îi spuse Irenei:

— Ascultă, o să dorm eu pe sofa și puștiul poate să doarmă cu tine.

— E o prostie, zise Irene. Nu-l deranjează, nu-i așa, Campbell?

Băiatul clătină din cap. Nu vorbea decât rareori.

— E un băiat curajos, zise Irene cu mândrie, nu-i așa, Campbell?

În acel moment, David Jatney nutri pentru ea un sentiment de ură neprefăcută. Și-l reprimă și zise:

— Trebuie să scriu ceva și o să stau până târziu. Cred că ar trebui să doarmă cu tine primele câteva nopți.

— Dacă ai de lucru, nu e nici o problemă, zise Irene cu voioșie.

Întinse mâna spre Campbell, iar băiețelul sări de pe sofa și i se repezi în brațe, îngropându-și capul la pieptul ei. Irene îi spuse:

— Nu-i spui noapte bună unchiului Jat?

Îi zâmbi fermecător lui David, iar surâsul acela o făcu să fie de-a dreptul frumoasă. El înțelese că era o glumă, cinstită de altfel, prin care îi dăduse de înțeles că la fel îi prezentase copilului și pe ceilalți iubiți de până atunci. Erau momente delicate, și pline de spaimă, iar ea îi era recunoscătoare pentru grija arătată, prin care credința ei în univers nu fusese înșelată. Băiatul rămăsese cu capul îngropat la pieptul ei, iar David îl mângâie ușurel și-i spuse:

— Noapte bună, Campbell.

Puștiul își înălță privirea și se uită drept în ochii lui David. Era privirea aceea întrebătoare și mirată, specifică copiilor, atunci când în universul lor își face apariția ceva sau cineva complet necunoscut. David fu șocat de privirea aceea, care îi sugera că putea fi o sursă de pericole. Văzu că băiatul avea o față neobișnuit de distinsă pentru vârsta lui. O frunte lată, ochi cenușii și luminoși, o gură fermă, aproape severă. Campbell îi zâmbi lui Jatney, iar efectul fu miraculos. Întreaga lui față radia de încredere. Întinse mâna și îi atinse fața lui David. Apoi Irene îl luă cu ea în dormitor. După câteva minute, reveni în cealaltă cameră și-l sărută pe David.

— Îți mulțumesc că ești atât de grijuliu, zise ea. Putem să tragem una mică înainte să mă culc.

Nu făcu nici un gest seducător când îi spuse acest lucru. Fusese

pur şi simplu o propunere prietenească. David se gândi la băieţelul din dormitor, care-şi aştepta mama.

— Nu, zise el.

— Bine, răspunse Irene veselă şi se înapoie în dormitor.

Pe durata următoarelor săptămâni, Irene fu prinsă într-un vârtej de treburi. Îşi luase încă o slujbă, unde era plătită cu bani puţini. Dar stătea până noaptea târziu, ca să dea o mână de ajutor campaniei electorale, fiindcă era o partizană înfocată a preşedintelui Kennedy. Obişnuia să vorbească despre programele sociale pe care le sprijinea, despre lupta împotriva bogătaşilor din America, despre eforturile de reformare a sistemului juridic. David credea că era îndrăgostită de Kennedy ca bărbat şi de vocea lui fermecătoare.

La trei zile după ce se mutaseră împreună, David trecu pe la sediul general de coordonare a campaniei electorale din Santa Monica, şi o găsi pe Irene lucrând la un computer, cu Campbell aşezat la picioarele ei. Băiatul stătea într-un sac de dormit, dar David îi văzu ochii larg deschişi.

— Îl iau acasă şi-l culc, zise David.

— Îi e bine aici, zise Irene. Nu vreau să profit de tine.

David îl scoase pe Campbell din sacul de dormit. Era complet îmbrăcat, dar nu avea pantofi în picioare. Îl luă de mână, îi simţi pielea moale şi caldă şi pentru o clipă fu fericit.

— Îl duc întâi la o pizza şi o îngheţată, bine? îi zise David Irenei, care lucra în continuare la computer.

— Nu-l răsfăţa, zise Irene. După ce-o să pleci, o să-şi ia iaurt din frigider.

Se opri un moment din lucru, ca să-i zâmbească lui David şi să-l sărute pe Campbell.

— Să te aştept până vii? întrebă David.

— De ce? zise ea repede şi adăugă: O să stau până târziu.

David plecă, ţinându-l pe micuţ de mână. O luă pe Montana Avenue şi se opri la un mic restaurant italian unde se servea pizza. Îl urmări pe Campbell cum mânca. Lua câte o feliuţă şi mai mult o mărunţea decât o mânca. Dar arăta interes faţă de ceea ce făcea, iar David se simţea fericit.

Acasă îl pregăti de culcare, lăsându-l să se spele singur şi să-şi

pună pijamaua. El îşi făcu patul pe canapea şi se uită la televizor cu sonorul foarte redus. Se dezbăteau chestiuni politice, iar în programele de ştiri se luau interviuri. Peste tot era prezent Francis Kennedy. David trebui să admită că individul era irezistibil la televizor. Visa să ajungă şi el un erou învingător ca Francis Kennedy. Pe fundal se vedeau agenţii de la Serviciul Secret, cu feţele lor impenetrabile. Cât de protejat, de bogat şi de iubit era! David visa adeseori cum ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost *el* Francis Kennedy. Cum s-ar mai fi îndrăgostit Rosemary de el! Se gândi la Hock şi la Gibson Grange. Ar fi luat masa cu ei la Casa Albă, toţi i s-ar fi adresat, iar Rosemary ar fi vorbit cu el în felul ei excitant, atingându-i genunchii, dezvăluindu-i sentimentele cele mai profunde.

Se gândi la Irene şi la ceea ce simţea pentru ea. Îşi dădu seama că era mai mult stânjenit decât încântat. I se părea că, în ciuda caracterului ei deschis, Irene rămăsese pentru el un mister. Simţea că n-ar putea-o iubi niciodată cu adevărat. Se gândi la Campbell, numit astfel după scriitorul Joseph Campbell, celebru pentru cărţile lui despre mituri, la băiatul acesta atât de deschis şi de neprihănit, cu o fizionomie atât de distins inocentă.

Campbell îi spunea „unchiul Jat" şi îl prindea de mână, iar Jatney accepta. Îi plăceau nevinovatele gesturi de afecţiune ale copilului, pe care Irene nu i le oferea niciodată. Exact această afecţiune faţă de o altă fiinţă umană îl susţinu în timpul celor două săptămâni.

După ce îşi pierduse slujba de la studio s-ar fi aflat într-o mare încurcătură, dacă nu ar fi fost Hock, „unchiul" Hock. Când fusese concediat, primise un mesaj în care i se spunea să treacă pe la biroul lui Hock şi, gândindu-se că lui Campbell i-ar fi făcut plăcere să viziteze un studio de film, îl luase cu el.

Când Hock îi ieşise în întâmpinare, David se simţise copleşit de afecţiune pentru acest om atât de cald. Hock îşi trimisese imediat una dintre secretare să cumpere îngheţată pentru copil, iar apoi îi arătase lui Campbell câteva obiecte de recuzită de pe biroul lui, folosite în filmele pe care le făcea.

Campbell fusese încântat, iar Jatney simţise o împunsătură de gelozie. Apoi pricepuse că Hock nu voise decât să-i găsească copilului o preocupare, pentru ca ei doi să poată sta de vorbă. Astfel că, în timp

ce Campbell era ocupat cu joaca, Hock îi strânsese mâna lui Jatney şi îi spusese:

— Îmi pare rău că ai fost concediat. Se fac reduceri de personal la departamentul de lectură a scenariilor, iar ceilalţi sunt mai vechi decât tine. Dar ţinem legătura, o să găsesc eu ceva pentru tine.

— O să mă descurc, zisese David Jatney.

Hock îl cercetase îndeaproape.

— Eşti foarte slab, David. Poate că ar trebui să te duci acasă, măcar în vizită. Aerul acela din Utah şi viaţa liniştită, în spiritul bisericii mormonilor, ţi-ar face bine. Puştiul e al iubitei tale?

— Mda, zisese Jatney. Nu e tocmai iubita mea, e prietena mea. Locuim împreună, ca să economisească banii de chirie şi să facă o excursie în India.

Hock îşi încruntase sprâncenele şi zisese:

— Dacă ai finanţa toate californiencele care vor să plece în India ai rămâne lefter. Toate par să aibă copii.

Se aşezase la birou, scosese din sertar un carnet de cecuri uriaş şi începuse să scrie. Rupsese o foaie din el şi i-o întinsese lui Jatney.

— Asta e pentru toate cadourile de ziua ta şi de la absolvire, pe care n-am avut timp să ţi le trimit.

Îi zâmbise lui Jatney, iar David se uitase la cec. Rămăsese uluit când văzu că era vorba de cinci mii de dolari.

— Nu, Hock, nu pot să-l primesc.

Simţise ochii umplându-i-se de lacrimi de recunoştinţă, umilinţă şi ură.

— Ba sigur că poţi, îi răspunsese Hock. Ascultă, vreau să te odihneşti o vreme şi să te distrezi. Poate chiar îi plăteşti fetei ăsteia drumul până în India, astfel că şi ea o să aibă ce vrea, iar tu o să fii liber să faci ce doreşti.

Zâmbise, iar apoi spusese pe un ton profesoral:

— Când eşti prieten cu o fată, problema e că ai pe cap toate belelele unui iubit şi nici unul din avantajele unui prieten. Dar are un băieţel pe cinste. S-ar putea să am un rol pentru el, dacă o să am vreodată curajul să fac un film cu copii.

Jatney băgase cecul în buzunar. Înţelesese ce-i spusese Hock.

— Da, e un copil drăguţ.

— Mai mult decât atât, zisese Hock. Are exact fața aceea distinsă, făcută pentru tragedie. Te uiți la el și îți vine să plângi.

Jatney se gândise cât de deștept era prietenul lui, Hock. „Distins" era cuvântul potrivit, dar totuși, atât de straniu pentru a-i caracteriza chipul lui Campbell. Irene era o forță a elementelor și, ca și Dumnezeu, dăduse viață unei tragedii viitoare.

Hock îl îmbrățișase și-i spusese:

— David, ține legătura cu mine. Vorbesc serios. Și nu te lăsa, când ești tânăr lucrurile se îndreaptă întotdeauna.

Îi dăduse lui Campbell unul din obiectele de recuzită, un superb avion futurist în miniatură, iar Campbell îl strânsese la piept.

— Unchiule Jat, pot să-l iau? întrebase el, iar David văzu un zâmbet pe fața lui Hock.

— Transmite-i salutări lui Rosemary din partea mea, spusese David, care se străduise în tot timpul întrevederii să spună aceste cuvinte.

Hock îl privise uimit.

— O să-i transmit, promisese el. Am fost invitați la inaugurarea lui Kennedy, în ianuarie. Eu, Gibson și Rosemary. O să-i spun atunci.

David Jatney simțise dintr-o dată că fusese azvârlit din această lume, ca un strop de noroi de pe o roată ce se învârtește.

*

Întins pe canapea și așteptând-o pe Irene să vină acasă, în lumina fumurie a zorilor ce pătrundeau prin fereastra camerei de zi, Jatney se gândea la Rosemary Belair. Cum se răsucise spre el în pat și cum se pierduse în îmbrățișarea lui. Își aminti mirosul parfumului ei, greutatea curioasă a corpului, probabil din cauza somniferelor care-i atrofiaseră mușchii. Se gândi la cum arătase dimineața următoare, în echipament de jogging. Își aminti siguranța de sine, felul ei autoritar de a fi și modul cum îi dăduse papucii. Retrăi momentul când îi oferise bani ca să-i dea bacșiș șoferului și când el refuzase. Dar de ce o insultase, de ce îi spusese că știa mai bine de câți bani avea nevoie, insinuând astfel că și ea fusese trimisă acasă în aceeași manieră și în aceleași împrejurări?

Începu să moțăie, pândind apariția fie a lui Campbell, fie a lui

Irene. Se gândi la părinții lui, aflați undeva departe, în Utah. Știa că îl uitaseră, închiși în propria lor fericire, cu veșmintele de înger fluturând fățarnic pe sârmă, în timp ce ei în pielea goală, se regulau întruna, plini de voie bună. Își zise că, dacă i-ar fi sunat, ar fi trebuit să se oprească.

David Jatney visa la o viitoare întâlnire cu Rosemary Belair. Cum îi va spune că o iubește. Ascultă, o va ruga, imaginează-ți că ai cancer. Eu o să-ți iau boala și o să i-o dau corpului meu. Uite, va adăuga, dacă din cer ar cădea niște stele uriașe, te-aș apăra cu trupul meu. Iar dacă cineva ar încerca să te ucidă, aș chema tăișul cu inima mea, iar glonțul cu trupul meu. Dacă aș avea un strop din fântâna tinereții, care m-ar ține tânăr pe vecie, iar tu ai îmbătrâni, ți l-aș da ție, ca să nu îmbătrânești niciodată.

Probabil că își dădea seama că intensitatea cu care își amintea de Rosemary se datora puterii acelei femei. Înțelese că, de fapt, înălța rugi lui Dumnezeu, pentru a face din el mai mult decât o bucată de lut. Că cerșea putere, bogății nelimitate, frumusețe și tot ce era bun pe lume, astfel încât semenii să-i remarce existența și să nu se scufunde în vastul ocean al oamenilor obișnuiți. Chiar și atunci când îi arătase Irenei cecul primit de la Hock, o făcuse doar ca s-o impresioneze, ca să-i demonstreze că cineva ținea atât de mult la el, încât îi dădea pur și simplu în dar o sumă enormă de bani. Dar pe Irene acest lucru nu o impresionase, pentru că era un lucru obișnuit ca prietenii să se ajute între ei. Chiar îi spusese că, la averea lui enormă, Hock ar fi putut să-i dea mai mult. Iar când David se oferise să-i dea jumătate din ei ca să poată pleca imediat în India, Irene refuzse.

— Niciodată nu iau bani de la alții, îmi câștig existența muncind, îi zisese ea. Dacă aș lua bani de la tine, aș considera că ai niște drepturi asupra mea. În plus, vrei să faci acest lucru pentru Campbell, nu pentru mine.

David fusese uimit de refuzul ei și de afirmația că l-ar fi interesat Campbell. Voise pur și simplu să scape de amândoi. Dorise să fie din nou singur și să-și retrăiască visurile despre viitor.

Apoi Irene îl întrebase ce ar face cu partea lui de bani dacă ea ar lua jumătate din ei și ar pleca în India. David observase că nu-i sugerase să meargă și el în India și că spusese „jumătatea ta din bani".

ceea ce însemna că, în mintea ei, acceptase deja oferta. Apoi făcuse greşeala să-i spună ce-ar face cu cei două mii cinci sute de dolari ai lui.

— Vreau să văd țara şi instalarea lui Kennedy în funcție, zisese el. Mă gândeam că ar fi distractiv, ar fi ceva deosebit. Ştii, să-mi iau maşina şi să colind prin toată țara. Să văd Statele Unite de la un capăt la altul. Vreau chiar să văd zăpadă şi gheață, să simt frigul.

Pentru o clipă, Irene păruse pierdută în gânduri. Apoi începuse să măsoare animată apartamentul, ca şi cum ar fi făcut inventarul lucrurilor care îi aparțineau.

— E o idee grozavă, zise ea. Şi eu vreau să-l văd pe Kennedy. Vreau să-l văd pe viu, altfel n-o să fiu niciodată în stare să-i cunosc karma. O să le cer concediu, am o grămadă de zile de recuperat. Şi o să-i facă bine şi lui Campbell să vadă toată țara. O să luăm dubița mea, ca să nu mai plătim bani la moteluri.

Irene avea o dubiță pe care o utilase cu rafturi pentru cărți şi un pat pentru Campbell. Pentru ea dubița era neprețuită, deoarece, chiar şi pe vremea când Campbell fusese foarte mic, Irene călătorise în ea în lungul şi-n latul Californiei, ca să participe la diferite întruniri şi seminarii pe teme de religie orientală.

*

Plecară la drum, iar David se simți prins ca într-o capcană. Irene conducea — îi plăcea să se afle la volan. Între ei doi stătea Campbell, ținându-l de mână pe David. Acesta transferase jumătate din bani în contul bancar al lui Irene, pentru excursia din India, iar acum cele două mii cinci sute de dolari ai săi urmau să fie împărțiți la trei, în loc să-i folosească singur. Singurul lucru care-i aducea mângâiere era pistolul de calibrul 22, ascuns bine în tocul de piele din buzunarul jachetei. La urma-urmei, partea estică a Americii gemea de hoți şi de tâlhari, iar el trebuia să-i apere pe Irene şi Campbell.

Spre surpriza lui Jatney, în primele patru zile de drum avură o vreme minunată. Campbell şi Irene dormiră în dubiță, iar el afară, sub cerul liber, până când dădură de frig în Arkansas. Aşa că o cotiră spre sud, ca să evite pe cât posibil vremea rea. Apoi, timp de vreo câteva

nopți, dormiră la câte un motel pe care îl întâlniră în cale. Primele necazuri le avură în Kentucky.

Vremea se stricase şi hotărâră să tragă la un motel peste noapte. În dimineața următoare se duseră să ia micul dejun în oraş, într-o cafenea unde se vindeau şi ziare. Vânzătorul de la tejghea era cam de o seamă cu Jatney şi foarte dinamic. În felul ei nonşalant şi egalitarist, specific californian, Irene se lansă în conversație cu el. O făcu pentru că o impresionase prin rapiditate şi eficiență. Spunea adeseori că era atât de plăcut să-i priveşti pe oamenii care-şi fac bine meseria, indiferent cât de modestă ar fi aceasta. Irene spunea că acest lucru era semnul că aveai o karma bună. Dar Jatney nu înțelesese niciodată cuvântul „karma".

În schimb, vânzătorul din cafenea îl înțelegea. Era şi el un adept al religiilor orientale şi se angajă cu Irene într-o discuție lungă şi animată pe această temă. Campbell începu să-şi piardă răbdarea, astfel încât Jatney achită nota de plată şi ieşi cu copilul afară, aşteptând-o pe Irene. Dar mai trecură cincisprezece minute bune înainte să apară.

— E un tip delicios, zise Irene. Îl cheamă Christopher, dar îşi spune Krish.

Pe Jatney aşteptarea îl iritase, dar nu zise nimic. Apoi, în drum spre motel, Irene îi spuse:

— Cred că ar trebui să stăm aici o zi. Campbell are nevoie de puțină odihnă.

Îşi petrecură restul dimineții şi toată după-amiaza făcând cumpărături, deşi Irene nu luă mare lucru. Cinară devreme într-un restaurant cu profil chinezesc. Plănuiră să se culce tot devreme, ca să poată ajunge a doua zi la destinație înainte de lăsarea întunericului. Erau doar de vreo două ore în camera de motel, când Irene zise dintr-o dată că pleacă să facă o mică plimbare prin oraş cu maşina şi poate chiar să mănânce ceva. Plecă, iar David jucă dame cu Campbell. Băiețelul era un jucător formidabil şi îl bătu pe David de fiecare dată. Irene îl învățase să joace când avea doar doi ani. La un moment dat, Campbell îşi înalță capul distins cu fruntea lată şi îl întrebă:

— Unchiule Jat, nu-ți place să joci dame?

Era aproape miezul nopții când se întoarse Irene. Motelul era

situat pe o mică colină, iar Jatney şi Campbell se uitară pe fereastră când dubița trase în parcare, urmată de o altă maşină.

Jatney fu surprins s-o vadă pe Irene coborând de pe locul pasagerului, fiindcă întotdeauna insista să conducă ea. De la volan coborî vânzătorul din cafenea, care îi întinse cheile de la maşină. Ea îl răsplăti cu un sărut frățesc. Din cealaltă maşină coborâră doi bărbați şi Irene le trimise şi lor câte un sărut din vârful buzelor. Se îndreptă spre intrarea în motel, iar atunci cei trei bărbați se înlănțuiră cu brațele şi începură să-i cânte:

— Noapte bună, Irene, noapte bună.

Când intră în camera de motel şi-i auzi cântând, Irene îi zâmbi larg lui David.

— A fost atât de interesantă conversația cu ei, încât am uitat ce oră e.

— Cred că va trebui să mă duc şi să le spun să înceteze, zise David.

Prin minte îi trecură fulgerător imagini în care trăgea cu pistolul din buzunar. Vedea gloanțele zburând prin noapte şi înfigându-li-se în creier.

— Tipii ăia nu sunt deloc interesanți când cântă.

— A, nu-i poți opri, zise Irene.

Apoi îl luă pe Campbell în brațe şi se duse la fereastră. Îşi înclină cpaul în semn de mulțumire pentru omagiul lor şi arătă spre copil. Cei trei se opriră imediat din cântat şi, în scurt timp, David auzi maşina luând-o din loc.

Irene nu obişnuia să bea. Dar din când în când se droga. Şi Jatney ştia întotdeauna când, după zâmbetul ei fermecător. Îi mai zâmbise cândva aşa, într-o noapte, în Santa Monica, când o aşteptase să vină acasă. Atunci, în zorii zilei, o acuzase că se culcase cu altul. Iar ea îi replicase calmă:

— Trebuie să mă regulez cu cineva, dacă tu nu vrei.

Ajunul Crăciunului îi prinse tot pe drum. Dormiră într-un alt motel. Se făcuse deja frig. Nu sărbătoriră Crăciunul, fiindcă Irene spunea că această sărbătoare era falsă şi contravenea adevăratului spirit al religiei. David nu voia să-şi aducă aminte de copilărie. Îi cumpără lui Campbell un glob de sticlă în care pluteau fulgi de zăpadă,

în ciuda protestelor Irenei. În dimineața de Crăciun se trezi devreme și-i privi pe cei doi dormind. Își purta în permanență pistolul în buzunarul jachetei și mângâie pielea moale a tocului. Ce simplu ar fi să-i omoare pe amândoi, își zise.

Trei zile mai târziu, se aflau în capitala țării. Mai aveau suficient timp până la inaugurare. David întocmi un itinerar cu tot ce voiau să vadă. Apoi făcu o hartă cu traseul pe care urma să-l parcurgă parada inaugurală. Se vor duce să-l vadă pe Francis Kennedy depunând jurământul la instalarea în funcția de președinte al Statelor Unite ale Americii.

PARTEA A ŞASEA
Ziua inaugurării

CAPITOLUL 26

În ziua învestirii în funcţia de preşedinte al Statelor Unite, Francis Xavier Kennedy fu trezit în zori de Jefferson ca să fie îmbrăcat şi ferchezuit. Lumina cenuşie a zorilor era oarecum veselă, pentru că începuse o furtună de zăpadă. Fulgi albi uriaşi acopereau Washingtonul, iar în geamurile antiglonţ ale camerei în care se îmbrăca Francis Kennedy se văzu prins în mijlocul acelor fulgi, ca şi cum ar fi fost închis într-un glob de sticlă. Îi zise lui Jefferson:

— O să fii în procesiune?

— Nu, domnule preşedinte, răspunse Jefferson. Trebuie să am grijă ca toate să decurgă bine aici, la Casa Albă.

Îi aranjă lui Kennedy cravata.

— Toată lumea vă aşteaptă în Sala Roşie.

Când fu gata, Kennedy îi strânse mâna lui Jefferson.

— Urează-mi noroc, zise el.

Jefferson îl conduse la lift, după care agenţii de la Serviciul Secret îl însoţiră la parter.

În Sala Roşie toată lumea îl aştepta. Vicepreşedintele Helen Du Pray, îmbrăcată într-o rochie de mătase albă, avea o înfăţişare princiară. Consilierii prezidenţiali, toţi în ţinută de ocazie, nu făceau decât să reflecte propria imagine a preşedintelui. Arthur Wix, Oddblood Gray, Eugene Dazzy şi Christian Klee formau un cerc al lor şi erau cu toţii plini de solemnitate şi pătrunşi de importanţa zilei. Francis Kennedy le zâmbi. Vicepreşedintele şi aceşti patru bărbaţi erau familia lui.

*

Când ieşi din Casa Albă, preşedintele Francis Xavier Kennedy fu uimit văzând marea de oameni care umpleau străzile. Aceştia acopereau clădirile maiestuoase şi se revărsau peste dubele TV şi peste reprezentanţii mass media care stăteau chiar în spatele cordoanelor de protecţie. Kennedy nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi îl întrebă pe Eugene Dazzy:

— Câţi sunt?

— Mult mai mulţi decât ne-am imaginat. S-ar putea să avem nevoie de un batalion de soldaţi de la infanteria marină ca să ţinem sub control traficul.

— Nu, zise preşedintele.

Îl surprinsese faptul că Dazzy răspunsese ca şi cum mulţimea aceea de oameni ar fi reprezentat un pericol. El vedea în această manifestaţie populară un triumf, un sprijin pentru toate acţiunile întreprinse de el, ca urmare a tragediilor din Duminica Paştelui.

Francis Kennedy nu se simţise niciodată mai sigur pe sine. Prevăzuse tot ce se va întâmpla: şi tragediile şi victoriile. Luase hotărârile care se impuseseră şi câştigase. Îşi învinsese duşmanii. Cuprinse cu privirea mulţimea uriaşă de oameni şi simţi un copleşitor val de iubire pentru conaţionalii lui. El o să-i elibereze de suferinţă, el o să purifice pământul.

Francis Kennedy nu-şi simţise niciodată mintea atât de limpede, simţămintele atât de reale. Reuşise să-şi înfrângă durerea provocată de moartea soţiei şi de asasinarea fiicei sale. Mâhnirea care îi încetoşase

creierul se risipise. Acum era aproape fericit. I se părea că triumfase asupra sorții și că prin propria perseverență și judecată făcuse posibil un prezent și un viitor glorios. Păși în aerul în care jucau o mulțime de fulgi, depuse jurământul, iar apoi deschise cortegiul inaugural care pornea de pe Pennsylvania Avenue, începându-și drumul spre glorie.

*

David Jatney, Irene și Campbell se instalaseră la un motel aflat la puțin peste douăzeci de mile de Washington D.C., deoarece capitala era supraaglomerată. Cu o zi înainte de învestirea președintelui se duseseră la Washington ca să vadă monumentele, Casa Albă, The Lincoln Memorial și toate celelalte obiective turistice ale capitalei. David cercetase, de asemenea, traseul alaiului inaugural, ca să descopere locul cel mai bun de unde ar fi putut urmări toată procesiunea.

În ziua cea mare se treziră în zori și luară micul dejun la un bufet de pe traseu. Se întoarseră apoi la motel, ca să se îmbrace cu hainele cele mai bune. Irene își aranjă și-și pieptănă părul cu o grijă care nu-i era deloc caracteristică. Își puse cei mai buni blugi decolorați pe care-i avea, o cămașă roșie și un pulovăr verde larg pe care David nu-l mai văzuse. Îl ținuse ascuns sau îl cumpărase aici, la Washington? se întrebă el. Plecase singură în oraș câteva ore și îl lăsase cu Campbell.

Ninsese toată noaptea, iar pământul se acoperise cu o mantie albă. Fulgi mari pluteau leneși prin aer. În California nu era nevoie de haine de iarnă, dar când ajunseseră în est își cumpăraseră canadiene, una de un roșu strălucitor pentru Campbell, fiindcă Irene spusese că îl poate găsi mai ușor în cazul în care s-ar rătăci, una de culoare albastră, rezistentă la murdărie, pentru Jatney și una crem, exact pentru măsura lui Irene. Mai cumpărase o căciulă albă de lână pentru ea și una roșie cu ciucure pentru Campbell. Jatney prefera să umble cu capul descoperit — detesta căciulile sau șepcile.

Aveau destul timp în acea dimineață a inaugurării, așa că se duseră pe terenul din spatele motelului, ca să-i facă lui Campbell un om de zăpadă. Irene, care părea cuprinsă de un fel de fericire jucăușă,

se apucă să arunce cu bulgări în Campbell şi David, care îi prindeau, foarte serioşi, însă fără să-i răspundă. Jatney se mira de fericirea ei. Oare gândul că îl va vedea pe Kennedy o făcea să fie aşa, sau cauza era zăpada, atât de ciudată şi de miraculoasă pentru ea, care era obişnuită cu soarele Californiei?

Pe Campbell zăpada îl fermeca. O cernea printre degete, urmărind-o cum dispare şi se topeşte la soare. Apoi începu încet să strice omul de zăpadă, lovindu-l cu pumnii până ce făcu găuri mici în el, şi-i dărâmă capul. Jatney şi Irene stăteau deoparte, privindu-l. La un moment dat, Irene îl luă de mână pe Jatney, un act de intimitate fizică neobişnuit la ea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise ea. Am fost în vizită la nişte persoane aici în Washington. Prietenii mei din California mi-au zis să-i caut. Am aflat că pleacă în India, iar eu o să plec cu ei şi o să-l iau şi pe Campbell. Am aranjat să vând dubiţa, dar am să-ţi dau ţie banii pe care îi iau pe ea, ca să te întorci cu avionul la Los Angeles.

David îşi băgă ambele mâini în buzunarele canadienei. Cu mâna dreaptă simţi atingerea tocului de piele în care-şi ţinea pistolul. Preţ de o clipă, văzu trupul Irenei prăbuşit, iar sângele ei înroşind zăpada. Dar în acelaşi timp, fu surprins de furia care-l stăpânea. La urma-urmei, *el* luase hotărârea să vină la Washington, în speranţa firavă că ar putea-o întâlni pe Rosemary sau chiar pe toţi trei — pe ea, pe Hock şi pe Gibson Grange. În ultimele zile îşi făurise visuri, gândindu-se că era posibil să-l invite din nou să ia masa cu ei, că viaţa lui se va schimba şi că, în sfârşit, va păşi pe uşa care ducea spre putere şi glorie. Atunci nu era firesc ca Irene să vrea să plece în India, să deschidă uşa spre o lume după care tânjea, să devină ceva mai mult decât o femeie obişnuită cu un copil mic şi slujbe fără perspectivă? Las-o să plece, îşi impuse David.

— Nu te înfuria, îi zise Irene. Nici măcar nu mă mai placi. Mi-ai fi dat de mult papucii, dacă nu era Campbell.

Zâmbea, puţin batjocoritor, dar cu o umbră de tristeţe.

— Aşa e, îi răspunse David Jatney. N-ar trebui să iei copilul cu tine unde te duci. De-abia ai grijă de el aici.

Irene se înfurie:

— Campbell e copilul meu şi îl cresc cum îmi place. Îl iau şi la Polul Nord dacă am chef.

Se opri o clipă, după care continuă:

— Habar n-ai despre cum se creşte un copil. Şi cred că te comporți cam ciudat când e vorba de Campbell.

Din nou David văzu zăpada înroşită de sângele ei, țâşnind în jeturi scurte şi împroşcând-o cu o puzderie de punctişoare roşii. Dar îi răspunse cu deplină stăpânire de sine:

— Ce vrei să spui de fapt?

— Ştii, eşti puțin cam ciudat. De asta mi-ai plăcut la început. Dar nu ştiu de fapt până unde merg ciudățeniile astea. Uneori mă îngrijorează ideea de a-l lăsa pe Campbell cu tine.

— Deci te gândeai la chestia asta şi după aceea totuşi îl lăsai?

— A, ştiu că nu i-ai face nimic rău. Dar m-am gândit că ar trebui să ne despărțim, iar eu cu Campbell să plecăm în India.

— Bine, răspunse David.

Îl lăsară pe Campbell să strice de tot omul de zăpadă, iar apoi se urcară în dubiță. Aveau de mers douăzeci de mile până la Washington. Când ajunseră la frontiera statului, fură şocați de puzderia de maşini şi autobuze care se întindeau cât vedeai cu ochii. Reuşiră să-şi facă loc în trafic, dar dură patru ore până ce uriaşul şarpe de oțel îi aduse în capitală.

*

Parada inaugurală şerpuia pe bulevardele largi ale Washingtonului, deschisă de alaiul prezidențial al limuzinelor. Alaiul înainta încet, din cauza mulțimii imense care se revărsa peste baricadele de polițişti şi stânjenea avansarea. Zidul de polițişti în uniforme începu să se prăbuşească sub presiunea milioanelor de oameni.

Trei maşini pline cu agenți de la Serviciul Secret precedau limuzina lui Kennedy, cu acoperişul transparent în formă de cupolă şi făcut din sticlă antiglonț. Din cupola în care se afla, Kennedy răspundea aclamațiilor mulțimii ce împânzise Washingtonul. Din când în când, mici valuri de oameni se repezeau spre limuzină, dar erau împinse

înapoi de cercul de agenți de la Serviciul Secret din preajma mașinii. Însă fiecare val de adoratori frenetici părea că se apropie din ce în ce mai mult de mașină. Iar agenții de la Serviciul Secret erau pur și simplu împinși în limuzina prezidențială.

În mașina imediat următoare se aflau tot agenți, înarmați cu automate, iar pe lângă ea alergau alți agenți de la Serviciul Secret. Urma limuzina în care se găseau Christian Klee, Oddblood Gray, Arthur Wix și Eugene Dazzy. Limuzinele abia se mișcau. Pennsylvania Avenue era blocată de o mare de oameni care îngreunau înaintarea alaiului. Fulgii uriași de zăpadă cădeau maiestuos, acoperind pe toată lumea cu voalul lor alb.

Mașina în care se aflau consilierii prezidențiali se opri, iar Oddblood Gray se uită pe geam.

— Drace, președintele coboară din mașină și merge pe jos, zise el.

— Dacă *el* merge pe jos, trebuie să mergem și noi, replică Eugene Dazzy.

Gray se uită la Christian Klee și-i zise:

— Uite, Helen se dă și ea jos din mașină. E periculos. Chris, trebuie să-l oprești. Folosește-ți dreptul ăla de veto.

— Nu-l mai am, răspunse Klee.

— Cred că ar trebui să mai chemi niște agenți de la Serviciul Secret, spuse Arthur Wix.

Se dădură cu toții jos din mașină și formară un zid în spatele președintelui.

Fulgii imenși de zăpadă se învolburau încă în aer, dar pentru Francis Kennedy nu aveau mai multă importanță decât ostia care i se topise în gură în ziua Împărtășaniei. Pentru prima dată, voia să simtă atingerea oamenilor care îl iubeau. Merse pe jos de-a lungul bulevardului, strângând mâinile celor care reușeau să străpungă barierele de polițiști și inelul de agenți ai Serviciului Secret care îl înconjurau. Din când în când, câte un mic val de oameni reușea să avanseze, împins de la spate de cei un milion de spectatori, și se revărsa peste agenții de la Serviciul Secret, care încercaseră să formeze un cerc mai larg în jurul președintelui. Francis Kennedy dădea mâna cu

toți și își continua drumul. Își simțea părul ud de ninsoare, dar aerul rece îl înviora, la fel ca adulația mulțimii. Nu acuza nici un fel de oboseală sau disconfort, deși își simțea brațul drept alarmant de amorțit, iar mâna dreaptă se umflase de pe urma strângerilor de mână atât de repetate și călduroase. Agenții Serviciului Secret îi smulgeau pur și simplu pe admiratorii aceștia devotați de lângă președintele lor. O femeie tânără și drăguță într-o canadiană crem încercase să-i rețină mâna, iar Kennedy fu nevoit să se smulgă din acea strângere periculoasă.

*

David Jatney dădu vârtos din coate și-și făcu loc în mulțime pentru el și Irene, care îl ținea în brațe pe Campbell, pentru că altfel copilul ar fi fost călcat în picioare de mulțimea care se unduia ca un ocean.

Se aflau la nici patru sute de metri de tribună când văzură apărând limuzina prezidențială, urmată de mașinile oficiale ale demnitarilor de stat. În spatele lor venea mulțimea nesfârșită, care urma să treacă prin fața tribunei. David aprecie că limuzina prezidențială se afla la o distanță ceva mai mare decât lungimea unui teren de fotbal de locul unde era el. Observă că o parte dintre spectatorii înșirați de-a lungul bulevardului se năpustiseră pe stradă, forțând alaiul să se oprească.

Irene țipă:

— Coboară din mașină! Se dă jos! O, Doamne, trebuie să-l ating!

I-l puse pe Campbell în brațe lui Jatney și încercă să se strecoare prin cordonul de ordine, dar unul din polițiștii în uniformă o opri. Alergă de-a lungul bordurii trotuarului și reuși să treacă de primul rând de polițiști, dar fu oprită de agenții Serviciului Secret.

Jatney o urmări cu privirea, gândindu-se că, dacă ar fi fost mai deșteaptă, Irene l-ar fi ținut în brațe pe Campbell și atunci agenții de la Serviciul Secret și-ar fi dat seama că nu reprezenta nici un pericol și s-ar fi putut strecura, în timp ce ei erau ocupați să-i împingă înapoi pe

ceilalți. Văzu cum talazul de oameni o aruncă din nou la bordură, după care un alt val de oameni o antrenă din nou în mișcare, iar Irene fu una dintre puținele persoane care reușiră să se strecoare, să strângă mâna președintelui și apoi să-l sărute pe obraz, înainte de-a fi din nou dată înapoi.

David își dădu seama că Irene n-o să mai poată ajunge înapoi la el și la Campbell. Nu mai era decât un punct micuț în masa oamenilor care amenințau să înghită tot bulevardul. Din ce în ce mai mulți împingeau în zidul exterior al polițiștilor în uniformă; din ce în ce mai mulți loveau în inelul interior de agenți ai Serviciului Secret. În ambele cordoane de pază se creaseră breșe. Campbell începu să plângă, iar Jatney băgă mâna în buzunarul canadienei ca să ia una din acadelele pe care le avea mereu la el pentru băiat.

În clipa aceea, David Jatney își simți trupul inundat de un val de căldură. Se gândi la zilele din urmă, petrecute în Washington, la priveliștea mulțimii de clădiri ridicate pentru a reprezenta autoritatea statului, la coloanele de marmură ale Curții Supreme și la monumentele, la splendoarea maiestuoasă a fațadelor indestructibile, imuabile. Se gândi la biroul lui Hock, în toată splendoarea lui, la biserica mormonilor din Utah, cu templele-i binecuvântate de îngeri stranii și inventați special pentru a o servi. Și asta doar pentru a-i decreta pe unii oameni superiori altora. Ca să-i facă pe oamenii simpli ca el să stea la locul lor. Și să-și atragă toată iubirea celorlalți. Președinți, guru, preoți ai bisericii mormonilor își construiau edificiile copleșitoare, de natură să intimideze, pentru a se izola de restul lumii și, cunoscând bine invidia de care erau capabili oamenii, se apărau împotriva urii acestora. Jatney își aduse aminte de victoria extraordinară repurtată în jocul de-a vânătoarea de la facultate. Atunci, singura dată în viață, fusese un erou. Îl mângâie drăgăstos pe Campbell, ca să-l facă să nu mai plângă. În buzunar, sub oțelul rece al pistolului de calibrul 22, găsi acadeaua și i-o dădu copilului. Apoi, cu Campbell în brațe, coborî de pe bordură și se strecură pe sub barierele de lemn.

*

După ce începu prin a se minuna la gândul posibilității pe care

o avea, David Jatney fu cuprins de un sentiment de exaltare. O să fie uşor. Din ce în ce mai mulţi spectatori treceau de primul rând de poliţişti în uniformă şi din ce în ce mai mulţi străpungeau cercul de agenţi de la Serviciul Secret, reuşind să dea mâna cu preşedintele. Cele două bariere de protecţie erau pe punctul de a ceda, iar năvălitorii mergeau alături de Kennedy, fluturându-şi mâinile în semn de devotament. Jatney alergă în direcţia preşedintelui, dar spectatorii care străpunseseră barierele îl antrenară cu ei. Ajunsese exact lângă cercul de agenţi secreţi care încercau să ţină lumea la distanţă de preşedinte. Dar nu mai făceau faţă. Şi, cu un fel de bucurie, văzu că nici nu îl băgaseră în seamă. Ţinându-l pe Campbell în mâna stângă, îşi bagă mâna dreaptă în buzunar şi atinse tocul de piele. Degetele i se mişcară pe trăgaci. În acel moment, inelul de agenţi se destrămă, iar el se trezi în mijlocul cercului magic. La doar trei metri depărtare, Jatney îl văzu pe Francis Kennedy dând mâna cu un adolescent extaziat, cu o figură sălbatică. Kennedy era foarte subţire şi înalt şi arăta mai bătrân decât arăta la televizor. Ţinându-l în continuare pe Campbell în braţe, Jatney făcu un pas spre preşedinte.

Chiar atunci un negru arătos îi blocă drumul, ţinând mâna întinsă. Preţ de o clipă, Jatney se gândi înnebunit că-i văzuse pistolul în buzunar şi că i-l cerea. Apoi îşi dădu seama că figura lui îi era familiară şi că tipul voia doar să dea mâna cu el. Se fixară lung unul pe altul. Jatney se uită la mâna întinsă şi la faţa zâmbitoare. Apoi văzu sclipirea de suspiciune din ochii tipului, care brusc îşi retrase mâna. Iar atunci, încordându-şi convulsiv toţi muşchii corpului, Jatney îl aruncă pe Campbell în braţele negrului şi-şi scoase pistolul din buzunarul canadienei.

Oddblood Gray ştiu, în momentul când Jatney i se uitase fix în ochi, că avea să se întâmple ceva îngrozitor. Îl lăsă pe băiat să alunece la pământ, iar apoi cu o mişcare rapidă a picioarelor, îşi postă trupul în faţa lui Francis Kennedy care înainta lent. Văzu pistolul.

Christian Klee, care mergea în dreapta preşedintelui şi puţin în urma lui, tocmai cerea prin telefonul celular forţe de întărire de la Serviciul Secret, ca să degajeze drumul preşedintelui. Văzu bărbatul

cu copilul în braţe apropiindu-se de falanga care-l proteja pe preşedinte. Apoi, doar pentru o clipă, îi văzu cu claritate chipul.

Era ca un fel de coşmar înceţoşat, în care realitatea nu putea să-şi croiască drum. Faţa pe care o reconstituise pe computer în ultimele nouă luni, individul pe care îl urmărise pe calculator şi cu echipe de supraveghere, ţâşnise brusc din imaterialitatea aceea iluzorie în lumea reală. Dar nu văzu chipul acela frumos şi încremenit din fotografii, ci o faţă îngrozitor de urâţită, exaltată de emoţiile pe care le trăia. Pe Christian îl izbi această transformare fizionomică: era ca şi cum ar fi privit un chip printr-o oglindă deformată.

Klee se îndrepta deja în grabă spre Jatney, încă nevenindu-i să creadă ce vedea şi încercând să se convingă că acest coşmar era adevărat, când îl văzu pe Gray că întinde mâna. Se simţi inundat de un extraordinar sentiment de uşurare. Omul acela nu putea fi Jatney, era doar un tip cu copilul său, încercând să intre în contact direct cu istoria.

Dar apoi văzu cum copilul cu canadiana şi căciula de lână este azvârlit în aer. Zări pistolul din mâna lui Jatney şi îl văzu pe Gray căzând. Brusc, Christian Klee se repezi spre Jatney şi primi al doilea glonţ drept în faţă. Glonţul îi trecu prin cerul gurii, făcându-l să se înece cu sânge. Apoi simţi o durere devastatoare în ochiul stâng. Încă era conştient când căzu. Încercă să strige, dar gura îi era plină de dinţi zdrobiţi şi de bucăţi de carne sfâşiată. Simţi că se pierde şi că o slăbiciune copleşitoare îl ia în stăpânire. Cu creierul distrus, Christian mai avu puterea să se gândească la Francis Kennedy. Voia să-l avertizeze de pericolul care îl pândea, să-i ceară iertare. Pe urmă corpul lui nu mai primi nici un fel de comenzi de la creier, iar capul cu orbita ochiului stâng goală rămase încremenit pe perna pufoasă de zăpadă.

În acelaşi moment, Francis Kennedy se întoarse cu faţa spre David Jatney. Îl văzu pe Oddblood căzând, iar apoi pe Christian. În clipa aceea toate coşmarurile lui, toate amintirile celorlalţi morţi, toate grozăviile destinului său malefic se cristalizară într-o atitudine de uimire paralizată şi de resemnare. Auzi o vibraţie înfricoşătoare şi, pentru o fracţiune de secundă simţi în creier explozia oţelului. Pe urmă se prăbuşi la pământ.

Lui David Jatney nu-i venea să creadă că toate astea se

întâmplaseră cu adevărat. Bărbatul de culoare zăcea în locul unde căzuse şi lângă el se afla un altul. Preşedintele Statelor Unite se prăbuşise în faţa ochilor săi, cu picioarele îndoite şi cu braţele zvâcnind în aer, până ce genunchii i se izbiră de pământ. David Jatney continuă să tragă. Din toate părţile se întindeau spre el mâini care vroiau să-i smulgă pistolul şi să-l sfâşie. Încercă să fugă, iar când se întoarse văzu mulţimea înălţându-se şi năpustindu-se spre el ca un val uriaş, din care mii de mâini se întindeau să-l apuce. Faţa i se acoperi de sânge şi simţi cum îi e smulsă o ureche, pe care apoi o văzu în mâna cuiva. Pe neaşteptate se petrecu ceva şi nu mai văzu nimic. Apoi, timp de o secundă, trupul îi fu chinuit de durere, după care nu mai simţi nimic.

Operatorul TV, având camera video pe umăr, înregistrase totul pentru întreaga omenire. Când văzuse revolverul, se trăsese înapoi câţiva paşi, suficient ca să prindă în cadru tot spectacolul. Îl surprinsese pe David Jatney înălţând revolverul. Prinsese saltul uimitor al lui Oddblood Gray în faţa preşedintelui, apoi prăbuşirea, iar pe urmă pe Christian Klee izbit de glonţ drept în faţă şi prăbuşindu-se. Îl surprinsese pe Francis Kennedy întorcându-se spre asasin, şi pe asasin trăgând. Văzuse glonţul care-i răsucise capul lui Kennedy, ca şi cum acesta ar fi fost surprins într-o secvenţă de luptă corp la corp. Înregistrase hotărârea neînduplecată din ochii lui Jatney, în timp ce preşedintele se prăbuşea, şi imaginea agenţilor de la Serviciul Secret, încremeniţi în acel moment înfricoşător, când îşi dăduseră seama că tot antrenamentul lor pentru a reacţiona prompt fusese anulat de şocul celor petrecute. Apoi îl surprinsese pe Jatney încercând să fugă şi mulţimea năvălind asupra lui. Însă operatorul nu prinsese secvenţa finală, lucru pe care avea să-l regrete toată viaţa. Nu înregistrase momentul în care Jatney fusese sfâşiat de mulţime.

Peste oraş, revărsându-se printre clădirile de marmură şi monumentele puterii, se înălţa bocetul milioanelor de susţinători ai lui Kennedy, care îşi pierduseră visurile.

CAPITOLUL 27

Preşedintele Helen Du Pray ţinu petrecerea dată pentru sărbătorirea zilei de naştere a Oracolului la Casa Albă, în Duminica Floriilor, la trei luni după moartea lui Francis Kennedy.

Îmbrăcată în aşa fel încât să nu-şi pună în valoare în mod ostentativ frumuseţea, Helen Du Pray stătea în grădina de trandafiri şi-i cerceta cu privirea pe musafiri. Printre ei se aflau foştii consilieri din administraţia Kennedy. Eugene Dazzy stătea la taclale cu Elizabeth Stone şi Sal Troyca.

Lui Eugene Dazzy i se spusese deja că urma să fie demis din funcţie luna următoare. Helen Du Pray nu-l plăcuse niciodată pe individ. Dar antipatia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că Dazzy avea amante tinere şi că devenise deja excesiv de curtenitor cu Elizabeth Stone.

Preşedintele Helen Du Pray o numise pe Elizabeth Stone printre consilierii săi, şi odată cu ea, venise şi Sal Troyca. Dar Elizabeth era exact omul de care avea nevoie: o femeie cu o energie extraordinară, un administrator strălucit şi o feministă care înţelegea realităţile politice. Iar Sal Troyca nu era chiar atât de rău, ba chiar era un element reconfortant, cu toate cunoştinţele lui despre şmecheriile de la Congres, cu viclenia lui grosolană, uneori atât de apreciată de inteligenţele mai sofisticate, ca a lui Elizabeth Stone şi chiar ca a ei, îşi zise Du Pray.

După ce preluase preşedinţia, Helen Du Pray fusese instruită de consilierii lui Kennedy şi de alţi membri ai administraţiei. Studiase toate propunerile legislative pe care noul Congres urma să le ia în discuţie. Ordonase să i se prezinte toate documentele secrete, toate programele detaliate, inclusiv cel atât de nepopular al lagărelor de muncă din Alaska.

După o lună de studiu, îi devenise înspăimântător de clar faptul că Francis Kennedy, în ciuda motivaţiilor lui curate din punct de vedere moral, dictate de bunăstarea poporului american, ar fi devenit primul dictator din istoria ţării.

Din locul unde stătea în grădina de trandafiri, în mijlocul copacilor pe jumătate înfrunziţi, preşedintele Du Pray vedea în

depărtare monumentul ridicat în memoria lui Lincoln şi arcuirea albă a monumentului închinat lui Washington, simboluri nobile ale capitalei Americii. Iar aici, în grădină, se aflau toate figurile reprezentative ale Americii, veniţi la invitaţia ei specială. Făcuse pace cu duşmanii administraţiei Kennedy.

Erau prezenţi Louis Inch, un om pe care îl disprețuia, dar de al cărui ajutor avea nevoie, precum şi George Greenwell, Martin Mutford, Bert Audick şi Lawrence Salentine. Adică infamul Club Socrate. Trebuia să ajungă la o înţelegere cu toţi, de aceea îi invitase la Casa Albă, la aniversarea Oracolului. O să le dea cel puţin posibilitatea de a da o mână de ajutor la construirea unei noi Americi, ceea ce Kennedy nu făcuse.

Dar Helen Du Pray ştia că America nu putea fi reconstruită fără reconcilierea tuturor părţilor. Şi mai ştia că, în câţiva ani, va fi ales un Congres mai conservator. Nu putea să spere că va convinge naţiunea, aşa cum făcuse Kennedy cu farmecul lui şi cu romantica lui istorie personală.

Îl văzu pe doctorul Annaccone aşezat lângă scaunul cu rotile al Oracolului. Doctorul încerca, probabil, să-l convingă pe bătrân să-i doneze creierul pentru studii ştiinţifice. Şi doctorul Annaccone era o altă problemă. Testul lui, PET, era deja luat în discuţie în diverse lucrări ştiinţifce. Du Pray intuise dintotdeauna avantajele şi primejdiile pe care le implica un astfel de test. Simţea că era o problemă care trebuia bine studiată în perspectivă. Un guvern capabil să afle adevărul fără să dea greş putea fi foarte periculos. Este adevărat că un asemenea test ar fi putut lichida delincvenţa şi corupţia politică, ar fi putut reforma toată structura juridică a societăţii. Dar existau şi adevăruri complicate, adevăruri cu valoare de *statu quo*. Şi oare nu se ştia că, în anumite momente ale istoriei, adevărul putea stopa schimbările progresiste? În plus, care ar fi starea psihică a unui popor, dacă oamenii ar şti că s-ar putea afla totul despre ei?

Aruncă o privire spre colţul grădinii de trandafiri, unde Oddblood Gray şi Arthur Wix, aşezaţi pe scaune de răchită, discutau animat. Gray frecventa zilnic un psihiatru pentru depresiunea nervoasă de care suferea. Doctorul îi spusese că, după toate evenimentele din ultimul

an, era firesc să treacă printr-o depresiune nervoasă. Atunci de ce dracu' se mai ducea la psihiatru?

Dar centrul atracției din grădina de trandafiri era Oracolul. I se aduse tortul aniversar, un tort uriaş, care acoperea toată masa de grădină. În vârf, făcut din zahăr colorat în roşu, alb şi albastru, trona steagul american. Apărură operatorii TV, care imortalizară pentru întreaga națiune momentul în care Oracolul suflă în cele o sută de lumânări aniversare. Şi, împreună cu el suflară preşedintele Du Pray, Oddblood Gray, Eugene Dazzy, Arthur Wix şi membrii Clubului Socrate.

Oracolul acceptă o felie de tort, iar apoi îi permise Cassandrei Chutt, care reuşise să dea lovitura cu ajutorul lui Lawrence Salentine, să-i ia un interviu. Cassandra Chutt îşi începuse deja introducerea, în timp ce se sufla în lumânări. Pe urmă îl întrebă pe Oracol:

— Cum e când ai o sută de ani?

Oracolul o privi sever, fix şi cu răutate, iar în acel moment arăta atât de macabru, încât Cassandra Chutt se bucură că reportajul ei avea să apară la emisiunea de seară. Dumnezeule, tipul era atât de urât, cu capul plin de pete hepatice, cu pielea solzoasă şi strălucitoare ca țesutul nou de pe o cicatrice şi cu gura aproape invizibilă! Pentru o clipă se temu că bătrânul era surd, aşa că repetă întrebarea:

— Cum e când împlineşti un secol?

Oracolul zâmbi şi pielea de pe față i se brăzdă de o puzderie de riduri.

— Eşti tâmpită? o întrebă el.

Îşi văzu fața într-unul din monitoarele TV, iar imaginea aceea îi frânse inima. Brusc îl cuprinse ura față de această petrecere aniversară. Se uită direct în camera de luat vederi şi întrebă:

— Unde e Christian?

*

Preşedintele Helen Du Pray stătea lângă scaunul cu rotile al Oracolului şi îl ținea de mână. Oracolul dormea; era somnul uşor al bătrânilor în aşteptarea morții. Între timp, petrecerea din grădina de trandafiri continua fără el.

Helen îşi aduse aminte de tinereţea ei, când fusese una dintre protejatele Oracolului. Cât de mult îl admirase! Avea un fel de farmec intelectual, o inteligenţă, o vitalitate naturală şi o bucurie de a trăi care reprezentau pentru Helen tot ce şi-ar fi dorit. Avea oare importanţă faptul că Oracolul încercase mereu să aibă o relaţie sexuală cu ea? Îşi aduse aminte de anii aceia trecuţi şi de cât de rănită se simţise când prietenia lui devenise lascivă. Îşi plimbă degetele pe pielea solzoasă a mâinilor lui scorojite. El urmase drumul puterii, în timp ce majoritatea femeilor îl urmau pe cel al iubirii. Erau oare mai dulci izbânzile iubirii?

Helen Du Pray se gândi la propriul ei destin şi la cel al Americii. Era încă uimită de faptul că, după toate întâmplările îngrozitoare din ultimul an, ţara îşi găsise pacea. E adevărat, acest lucru i se datora parţial şi ei; cu abilitate şi inteligenţă, stinsese focul care cuprinsese ţara. Şi totuşi...

Plânsese la moartea lui Kennedy; într-un fel, îl iubise. Iubise tragedia scrisă în liniile chipului său frumos modelat. Îi iubise integritatea personală, puritatea şi lipsa de egoism, dezinteresul faţă de lucrurile materiale. Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri, ajunsese să înţeleagă că fusese un om periculos.

Helen Du Pray îşi dădu seama că trebuia să se ferească de credinţa în propria ei justiţie. Era de părerea că, într-o lume atât de primejdioasă, omenirea nu putea să-şi rezolve problemele semănând discordie, ci doar dând dovadă de o răbdare infinită. O să facă tot posibilul ca, în sufletul ei, să nu-şi urască duşmanii.

În acel moment, Oracolul deschise ochii şi zâmbi. O strânse de mână şi începu să vorbească. Vocea îi era foarte scăzută, iar ea îşi înclină capul spre gura plină de riduri.

— Nu-ţi face griji, îi zise Oracolul. O să fii un preşedinte grozav.

Pentru o clipă, Helen Du Pray simţi nevoia să plângă, aşa cum fac copiii când sunt lăudaţi, de frică să nu dea greş. Se uită în jurul ei, în grădina de trandafiri înţesată cu cei mai importanţi bărbaţi şi femei din America. O vor ajuta, majoritatea dintre ei. De unii va trebui să se ferească. Dar mai presus de orice, va trebui să se ferească de ea însăşi.

Se gândi din nou la Francis Kennedy. Acesta se odihnea împreună cu cei doi unchi celebri, iubiţi ca şi el. Şi împreună cu fiica

lui. Ei bine, își spuse Helen Du Pray, am să fiu tot ce-a năzuit Francis să devină, eu am să fac toate lucrurile bune pe care spera să le facă el. Pe urmă, ținându-l strâns de mână pe Oracol, meditâ la căile simple ale răului și la cele întortocheate și periculoase ale binelui.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA"